MARK ALLEN SMITH

INCHIZITORUL

virtual-project.eu

MARK ALLEN SMITH

INCHIZITORUL

Original: *The Inquisitor* (2012)

Traducere din engleză și note de:
LAURENȚIU DULMAN

virtual-project.eu

2012

PROLOG

Clientul stătea într-o cameră pătrată cu latura de doi metri și jumătate, uitându-se printr-un geam reflectorizant dincolo de care nu se vedea decât întunericul uniform și catifelat. Din difuzoarele de pe pereți se împrăștia un râs nervos, întrerupt frecvent de o tuse uscată, dar deja nu-l mai auzea, pentru că-și pusese dopurile antifonice care îi fuseseră lăsate la îndemână.

S-a uitat la ceas. Douăzeci și trei și douăzeci de minute. Stătea acolo de trei ore și deja ajunsese la al doilea scotch. Camera avea un mobilier elegant, iar pereții erau acoperiți cu lambriuri vechi, cu un luciu cenușiu. Un scaun proiectat de Arne Jacobson[1] și un covor persan foarte vechi. Barul cromat era plin cu tării scumpe, un pinot noir și un vin de Sancerre într-o frapieră. De tavan atârnau patru lămpi conice din metal nichelat, iar muchiile paharului de scotch le captau lumina și o răsfrângeau sub forma unor steluțe. Pe raftul de jos al barului, ochiul roșu al unui DVD recorder clipea discret.

Clientul era responsabilul cu securitatea al unei importante companii de produse electronice din Statele Unite. Nu câștiga atât de mult încât să fie familiarizat cu un astfel de lux, însă oamenii pentru care lucra aveau suficienți bani, iar acum așteptau ca el să-i sune. Avusese nevoie de o săptămână de cercetări și discuții cu oamenii lui de legătură ca să aranjeze o întâlnire într-un restaurant din Mica Italie cu un șef mafiot – îmbrăcat impecabil și foarte manierat – pe nume Carmine Delanotte, care, cu o sticlă de Bartolo și două espresso duble pe masă, i-a pus o mulțime de întrebări înainte să-i dea parola de internet și numele lui Geiger, deși nu încăpea niciun dubiu că era un nume fictiv. Parola îl dusese la site-ul lui Geiger – DoYouMisterJones.com – și, folosindu-se

de numele lui Delanotte, reușise să pună lucrurile în mișcare. În seara aceea, cu ceva timp înainte, își răpise ținta – adică pe Matthew Gant, unul dintre angajații de la departamentul de cercetare și dezvoltare al companiei – pe când acesta se afla într-un garaj și, potrivit instrucțiunilor, îl adusese în clădirea cu etaj, cufundată în liniște, de pe strada Ludlow.

Când, în cele din urmă, clientul se întâlnise cu Geiger – chiar în camera unde se afla acum –, primul lucru pe care îl observase la el era că nu clipea aproape niciodată. Clientul se mândrea că era un tip cu sânge rece, dar Geiger reușise să-i dea fiori. Vocea catifelată și monotonă a acestuia și faptul că stătea perfect nemișcat contribuiseră la acest efect. Avea ochi migdalați și cenușii, o față prelungă și colțuroasă, și un trup suplu și vânos – poate pentru că făcea jogging sau arte marțiale. Și stătea un pic înclinat, ca și când scheletul lui s-ar fi adaptat la gravitație într-un fel aparte.

Era un tip cu adevărat ciudat – dar la ce te puteai aștepta de la cineva care lucra în domeniul lui Geiger? Clientului îi ajunseseră la urechi tot felul de povești: că Geiger era bolnav cu capul și că făcuse pușcărie; că era un nemernic de la Agenția Națională de Securitate; că era un pervers care moștenise o avere considerabilă și că nu lucra în branșa asta pentru bani, ci pentru senzații tari. Singurul fir care unea toate aceste zvonuri era că Geiger n-avea egal. Când dăduse mâna cu el, clientul îi spusese:

— Se zice că sunteți cel mai bun, și sperăm să fie adevărat. Specificațiile tehnice pe care credem că le-a furat Matthew valorează câteva milioane.

Geiger îl privise cu o mină inexpresivă.

— Domeniul meu nu sunt speranțele, îi spusese el, apoi ieșise din cameră.

În prima oră, camera de dincolo de geamul reflectorizant rămăsese cufundată în întuneric. Singurele zgomote erau izbucnirile pline de

bravură și indignare ale lui Matthew. Apoi, din difuzoarele de pe pereți s-a auzit vocea șoptită a lui Geiger, asemenea chemării unui strigoi.

— Taci, Matthew. Nu mai ai voie să deschizi gura.

Clientul nu mai auzise niciodată o șoaptă atât de autoritară. Apoi s-au aprins luminile și, dincolo de geamul reflectorizant, clientul l-a văzut pe Geiger sprijinit de un perete în camera aceea austeră, îmbrăcat cu un pulover negru și niște pantaloni cu dungă – tot negri –, care îi erau un pic mari. Podeaua camerei era acoperită cu linoleum, iar zecile de becuri de șapte-opt centimetri încastrate în pereți și tavan făceau ca totul să strălucească. Pe pereții dinspre nord și sud, montate la vreo treizeci de centimetri sub tavan, erau mai multe camere video. După o vreme, strălucirea aceea intensă a început să joace feste privirii clientului, unghiurile camerei dispărând încetul cu încetul, până când Geiger a ajuns să pară suspendat în aer, asemenea unei zibeline înghețate în mijlocul unui decor de alabastru scăldat în lumină.

Matthew stătea în mijlocul camerei, pe un scaun de frizerie vechi – piele roșie, crom lucios și porțelan –, iar în jurul taliei, pieptului, gleznelor și încheieturilor mâinilor avea centuri întrețesute cu fire metalice care, la fiecare mișcare, împrăștiau steluțe orbitoare. Fața îi era palidă, iar pe obraji avea pete roșii. Era desculț și la bustul gol.

Timp de jumătate de oră, Geiger s-a uitat în tăcere la Matthew, iar la fiecare zece minute dădea o tură camerei. Șchiopăta ușor, dar reușise să încorporeze cumva acest mic defect în mecanica trupului său, astfel încât nu părea o infirmitate, ci un lucru natural. Ochii îngrijorați ai lui Matthew îl urmăreau la fiecare tură pe care o făcea.

Geiger a împins scaunul de frizer, făcându-l să se învârtă. Apoi a ieșit din cameră, iar după ce luminile s-au stins din nou – atât în camera clientului, cât și în cea a lui Matthew –, au început

să se audă niște înregistrări scurte, fiecare de doar câteva minute: hărmălaia unei intersecții blocate, cu claxoane asurzitoare și scârțâit de roți, după aceea o femeie fredonând fals o melodie, zdrăngănitul unei chitare dezacordate, un telefon care suna, apoi se oprea și iarăși începea să sune și, în cele din urmă, râsul nervos întrerupt de accesele de tuse. La început, Matthew strigase: „Ce dracu' mai e și asta?", dar apoi nu mai spusese nimic. Pe la jumătatea succesiunii de înregistrări, clientul își pusese dopurile în urechi.

Acum, luminile s-au aprins din nou, iar Geiger a revenit în cameră și s-a postat alături de Matthew, care îl privea cu o furie fățișă. Clientul și-a scos dopurile antifonice.

— Matthew, a zis Geiger, închide ochii.

Matthew s-a încruntat, dar a făcut ce i s-a cerut.

— Iar acum, imaginează-ți că ai căzut într-o fântână goală. În jurul tău e întuneric. Nu vezi nimic. Nu auzi decât șuieratul propriei tale respirații. Simți dureri în tot trupul. Poate că ți-ai rupt o gleznă sau o încheietură.

Geiger a tăcut preț de câteva secunde, ca și când ar fi vrut să se asigure că Matthew chiar se aude respirând în bezna închisorii lui.

— Din pricina durerii, începi să vezi tot felul de luminițe în spatele pleoapelor, a continuat el. Simți gust de sânge. Pereții sunt reci și umezi. Și netezi. Nicio crăpătură sau scobitură de care să te agăți. Îți imaginezi cum ar fi să te afli pe fundul acelei fântâni?

Clientul a simțit un fior rece pe ceafă – el, unul, deja și-l închipuia acolo pe Matthew.

— Încerci să rămâi calm. Începi să strigi după ajutor. „Sigur o să mă audă cineva", îți spui în sinea ta. Dar, după o vreme, îți dai seama că probabil o să mori acolo. Și, în clipa în care conștientizezi lucrul ăsta, ceva din tine începe să moară. Nu ceva din trupul tău, ci chiar sufletul tău. Înțelegi ce spun, Matthew?

— Ți-am zis de nu știu câte ori: habar n-am ce vrei de la mine!

— Matthew, ți-am explicat că n-ai voie să vorbești. N-ai voie decât să încuviințezi sau să negi dând din cap. Îți amintești că ți-am zis asta?

Matthew a încuviințat din cap, uitându-se în ochii lui ficși, iar Geiger s-a dus în spatele scaunului de frizerie și a luat un microfon fără fir și o pereche de căști, pe care le-a potrivit pe urechi.

— Sennheiser 650, a zis el. Îmi plac mai mult decât cele marca AKG, pentru că-ți oferă o experiență auditivă mai complexă. Închide ochii, Matthew.

Matthew a scos un oftat hârâit și s-a conformat, globii oculari mișcându-i-se repede sub pleoape.

Geiger a dus microfonul la gură și a început să se plimbe prin cameră, vorbind pe un ton blând, care i-a amintit clientului de unul dintre acei guru ai dezvoltării personale care apăreau la televiziunea publică – atâta doar că audiența lui era alcătuită dintr-o singură persoană.

— Mă auzi limpede? l-a întrebat Geiger.

Matthew a încuviințat din cap.

— Bine. Iar acum, înapoi în fântână, Matthew. Ești acolo?

Matthew a înghițit în sec – mărul lui Adam i s-a mișcat vizibil în sus și-n jos –, apoi a încuviințat iarăși din cap.

— Bine, a zis Geiger, iar cuvântul acesta i-a sunat clientului ca o rugăciunea blândă. E important să crezi că te afli în fântână, Matthew, pentru că nu e vorba de un joc mental. Ești pe fundul fântânii, iar eu sunt singurul tău mijloc de-a ieși de acolo. Eu sunt funia care îți poate fi aruncată de la gura fântânii și mâinile care te pot scoate afară.

A pus mâna ușor pe umărul lui, iar Matthew s-a crispat.

— Și singurul lucru care poate face ca funia să coboare este adevărul.

Clientul s-a apropiat de geamul reflectorizant.

— Adevărul e un lucru frumos. Singura creație perfectă a omului. Iar eu recunosc adevărul atunci când îl aud. Nu pentru c-aș fi foarte perspicace sau intuitiv, ci pentru că am auzit atât de multe minciuni, încât îmi dau seama foarte ușor atunci când adevărul iese la iveală.

Geiger și-a apropiat fața de a lui Matthew, iar clientul a văzut maxilarul angajatului crispându-se de spaimă.

— Toscanini[2] spunea că era în stare să-și dea seama dacă una dintre viorile orchestrei era dezacordată. Nu avea o ureche muzicală perfectă, dar ascultase atâtea milioane de note, încât recunoștea imediat ce era veritabil și ce nu.

Geiger a inspirat adânc, apoi a adăugat:

— Așa că să nu mă minți, Matthew.

Nările angajatului s-au umflat ca ale unui mânz care simte miros de fum. Geiger s-a apropiat și mai mult de el, până când doar microfonul le mai despărțea buzele.

— Ai auzit ce-am spus? *Să nu mă minți*!

Asaltul acustic prin intermediul căștilor l-a făcut pe Matthew să dea capul pe spate cu atâta putere, încât clientul a crezut că o să-și rupă gâtul. Angajatul a deschis ochii și a rotunjit buzele, transformându-și gura într-o mică peșteră din care a ieșit un urlet de vreo cinci secunde, încheiat cu o inspirație ca un geamăt.

Geiger a întors capul într-o parte, iar clientul i-a auzit trosnetul vertebrelor cervicale. Apoi Geiger a întors capul în cealaltă parte. Încă un trosnet. Clientul a încercat să-i descifreze expresia, dar n-a reușit să distingă nicio emoție.

— Matthew, a zis Geiger. Vreau să stai cu ochii închiși, să nu mai gemi și să fii atent. Dă din cap dacă ești în stare să faci asta.

Lui Matthew i s-a frânt geamătul în gât. A ridicat capul și l-a lăsat să cadă în piept, precum o marionetă, apoi a închis ochii.

— Ei bine, să știi că există numeroase moduri în care poți provoca durere cuiva – durere fizică, psihică și emoțională. Aceste trei categorii au multe subcategorii. Una dintre durerile fizice este cea auditivă…

Spunând asta, Geiger a izbit microfonul cu degetele, iar Matthew a dat iarăși capul pe spate, deschizând ochii.

— *Ochii închiși*!

Matthew a scos încă un urlet, iar Geiger a pus cu grijă câte un deget pe fiecare dintre pleoapele tremurătoare ale angajatului și i le-a închis la loc, apoi l-a împuns cu degetul mare în piept, la vreo cinci centimetri în stânga sternului.

— Apoi durerea provocată prin apăsare…

Geiger și-a încordat degetul și, aproape fără să pară că face vreun efort, l-a înfipt în pieptul lui Matthew, care a scos un țipăt hârâit, strâmbându-se și dezvelindu-și dinții. Clientului i s-a părut ceva foarte surprinzător, așa că și-a dat un ghiont în coaste, ca să vadă cum este.

— Apoi forța brută…

Geiger a ridicat brațul, cu cotul îndoit la nouăzeci de grade, după care antebrațul i s-a rotit ca o pârghie acționată de un arc și s-a izbit de pieptul lui Matthew, lăsându-l fără aer și cu gura căscată, disperat să tragă aer în plămâni.

— Și spintecarea, tăierea cărnii…

Geiger a făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Dar e o chestie prea medievală pentru mine. Și totuși…

A dus mâna în spatele urechii, unde ținea un obiect argintiu și strălucitor, de vreo zece centimetri, extraordinar de subțire.

— Deschide ochii!

Pleoapele lui Matthew s-au ridicat, dând la iveală niște ochi căprui și injectați.

— Știi ce-i asta?

Matthew s-a uitat chiorâș spre obiectul dintre degetul mare și arătătorul lui Geiger, apoi a clătinat din cap. Dar clientul s-a trezit încuviințând din cap. Odată, făcuse o hernie de disc și încercase toate remediile ca să scape de dureri. De aceea știa ce era acel obiect.

— E un ac de acupunctură. Principala sa funcție este să blocheze impulsurile dureroase să circule de-a lungul traseelor nervoase. Dar poate să și provoace durere, a adăugat el, iar acul i-a strălucit între degete precum sabia minusculă a unui erou de jucărie. În meseria mea, există niște contradicții tare ciudate, pe care n-ai cum să nu le observi.

Geiger a rostit această ultimă remarcă pe un ton în care nu se distingea nicio undă de umor sau de amenințare, iar clientul a simțit că i se ridică părul pe ceafă. Mâna liberă a lui Geiger l-a înhățat pe Matthew de păr. Angajatului i-a scăpat un geamăt scurt – nu era un răspuns la durere, ci un icnet care vădea că înțelesese ce avea să se întâmple –, iar Geiger i-a înfipt acul cu multă îndemânare între vertebrele cervicale. Matthew nici măcar n-a tresărit, iar privirea lui a rămas ațintită asupra chipului neîndurător al lui Geiger.

— Adevărul e că omul este o făptură extraordinar de vulnerabilă. Acul ăsta e mai ușor decât o pană de vrabie, Matthew. O lacrimă de copil atârnată la unul dintre capetele lui l-ar îndoi.

Geiger a răsucit acul ușor, declanșând o suită de țipete foarte ascuțite, iar după câteva clipe l-a scos, iar urletele au încetat. Lacrimile șiroiau pe obrajii lui Matthew, care acum respira foarte repede.

— Pe urmă poți să răsucești încheieturile, să aplici pe piele un obiect foarte încins sau unul foarte rece, să torni pe gât lichide cu forța. Adevărul, Matthew, e că aș putea să-mi fac de lucru cu tine câteva zile, fără să aplic de două ori același procedeu.

Geiger i-a luat căștile de pe urechi, apoi le-a pus pe podea, împreună cu microfonul.

— Cât privește durerea psihică, cred că, dată fiind sensibilitatea ta la stimulii fizici, n-are niciun rost s-o explorăm. Iar în ceea ce privește durerea emoțională… Ei bine, potrivit dosarului tău, ești burlac și nu ai iubită, ești copil unic, iar părinții tăi nu mai sunt în viață, așa că n-aș obține mare lucru dacă aș recurge la acest tip de durere. N-o să-ți vină să crezi, Matthew, dar ești un tip extrem de norocos.

Clientul voia ca Geiger să-l chinuiască în continuare pe Matthew, astfel încât să smulgă de la el o mărturisire și să pună capăt acelei povești. Apoi clientul ar fi putut să dea niște telefoane și să plece acasă. Dar, în clipa când făcuse cunoștință cu Geiger, simțise că nu avea să fie atât de simplu.

— N-am să te întreb acum, Matthew, pentru că-mi dau seama că nu ești pregătit să spui adevărul și nu vreau să te determin să minți.

— Întreabă-mă ce naiba vrei. Nu pot… Nu pot să-ți spun lucruri pe care n-am de unde dracu' să le știu.

— E adevărat, a zis Geiger. Irelevant, dar adevărat.

Clientului i-a trecut prin minte un gând care i-a strâns stomacul. Oare Matthew chiar spunea adevărul? Nu cumva altcineva furase specificațiile tehnice? Toate indiciile dădeau de înțeles că el era vinovatul, și totuși…

— Fântâna, Matthew, a continuat Geiger. Ești pe fundul fântânii, așa că închide ochii.

Apoi a ridicat mâinile, dând ritmic din degete, ceea ce l-a făcut pe client să se întrebe dacă nu cumva succesiunea mișcărilor lui avea un sens ascuns – părea că Geiger repeta o piesă pentru pian.

— Bine. Ai stat acolo destul de mult, iar mintea are de suferit atunci când trupul nu se poate mișca o perioadă mai îndelungată. Întunericul și

claustrofobia afectează felul în care vezi lucrurile, percepția timpului și percepția de sine. Creează un mediu în care frontierele emoționale se estompează. Durerea trece pe planul doi și face loc fricii. Speranța dispare treptat, iar disperarea se cuibărește în suflet. Iar în momentul acela, începi să vezi cine ești cu adevărat – cât de puternic ești de fapt și care îți sunt limitele.

Geiger s-a așezat pe vine în fața lui Matthew.

— Și atunci te schimbi, Matthew. Totul în tine se reorganizează, până la nivel molecular. E cea mai intensă revelație.

Geiger a închis ochii, apoi și i-a masat cu degetele – mișcările lui erau ritmice și precise.

— Acum, o să luăm o scurtă pauză. Tu rămâi în fântână, a zis el, scoțând o bucată de mătase neagră cu care l-a legat la ochi pe angajat. Și încă ceva, Matthew. Mi-am dat seama că, după ce simți anumite tipuri de durere, anticiparea unor dureri viitoare este aproape la fel de intensă ca senzația însăși. Cred că, după o vreme, ai să-mi dai dreptate.

Geiger a ieșit din cameră, iar luminile s-au stins din nou. După câteva secunde, ușa camerei în care se afla clientul s-a deschis și a intrat Geiger. Fără să se uite la client, acesta s-a apropiat de bar, și-a umplut un pahar cu apă și l-a dus la gură.

— Sunt puțin îngrijorat, a zis clientul. Oare am pus mâna pe cine trebuie?

Geiger a încuviințat din cap.

— Sunteți sigur?

Geiger a dat iarăși din cap.

— De unde știți?

— I-am explicat lucrul ăsta lui Matthew, a zis Geiger, punând jos paharul gol. Ați ascultat ce i-am zis, nu?

— Da, i-ați dat exemplul lui Toscanini. Dar de ce n-a mărturisit încă?

— Încă n-a ajuns în punctul în care o să cedeze. Dar nu mai are mult.

— Punctul în care o să cedeze?

Geiger iarăși a aprobat din cap, dar avea aerul că nu voia să fie nevoit să repete acest gest:

— Matthew încă este mai îngrozit de ce s-ar putea întâmpla în caz că mărturisește decât de ce o să se întâmple dacă n-o face. Deocamdată, din punctul lui de vedere, tortura e preferabilă posibilității de-a muri. Dar asta o să se schimbe.

Clientul s-a întrebat cum arăta Geiger atunci când zâmbea – dacă zâmbea vreodată.

— N-o să punem să fie omorât, a spus clientul. Nu vrem decât să știm cui a vândut informațiile.

Geiger l-a fixat cu privirea:

— Dar nu știe lucrul ăsta.

Apoi l-a lăsat singur. Clientul a oftat și s-a uitat iarăși spre bezna din spatele geamului reflectorizant. Difuzoarele îi aduceau vocea blândă a lui Geiger pe aripi tremurătoare de înger.

— Matthew, ești în fântână? Poți să-mi răspunzi cu glas tare.

Vocea angajatului suna precum șmirghelul frecat pe o bucată aspră de lemn:

— Da, sunt în fântână.

— Bine.

Apoi Matthew a început să țipe. Urletele erau atât de puternice, încât se auzeau distorsionat în difuzoare. Îngerii s-au împrăștiat, iar clientul a întins mâna după dopurile antifonice.

PARTEA ÎNTÂI

1.

La ora patru dimineața, stând pe platforma din spatele casei sale, Geiger urmărea un păianjen țesându-și pânza.

Ploua. Cerul, noros și cenușiu, se strânsese la orizont ca o plapumă veche. O picătură de apă atârna de firul unei noi pânze, care se întindea între marchiză și balustrada de lemn a platformei, aflată un metru și jumătate mai jos. Vântul clătina firul ca pe o coardă de chitară, iar picătura tremura, însă nu cădea. Apoi a apărut păianjenul, legănându-și pântecele umflat, și a început să țească un nou fir.

Geiger tocmai își introdusese în computer însemnările cu privire la ședința cu Matthew, ascultând *Sgt. Pepper*[3] la boxele sale marca Hyperion, de un metru și optzeci de centimetri înălțime: basul superb și fidelitatea cu care difuzoarele reproduceau sunetul chitarei lui McCartney îi încântau auzul. Ca de obicei, motanul stătea pe birou, tolănit lângă capătul din dreapta al tastaturii, întinzând laba din față și lovindu-l ușor pe Geiger ori de câte ori treceau prea multe minute fără să fie scărpinată. Torcea mai tare atunci când Geiger îi scărpina cicatricea de deasupra ochiului lipsă. Geiger nu știa cum se rănise: într-o bună zi, cu vreo trei ani în urmă, motanul se oploșise așa, cu ochiul scos, pe pragul ușii din spate. Geiger habar n-avea nici cum îl chema, nici de unde venea – deci semăna cu el într-o oarecare măsură.

Geiger întotdeauna făcea însemnări despre ședințele sale chiar în noaptea în care aveau loc, câtă vreme încă avea proaspete în minte atât acțiunile sale, cât și reacțiile subiectului care îi era

dat pe mână. I se părea că și câteva ore de somn ar fi putut deforma amintirile. A doua zi, Harry – partenerul său – avea să-i trimită un e-mail cu transcrierea înregistrării video a ședinței, iar el urma s-o parcurgă și să insereze comentarii în locurile relevante.

Lucra stând pe un scaun ergonomic de birou, construit special pentru el. Dar, chiar și-așa, tot trebuia să se ridice la fiecare sfert de oră să se plimbe, altminteri piciorul stâng i-ar fi amorțit până în vârful degetelor. De-a lungul anilor, consultase trei medici în legătură cu această problemă – unul dintre ei îi spusese că stângul lui e „un picior mort” –, însă cu toții fuseseră de aceeași părere: singurul remediu era chirurgia reconstructivă. Geiger le spusese că n-avea de gând să se lase tăiat de doctori, sub niciun motiv, și, dat fiind că îl consultaseră și îi văzuseră picioarele, doctorii îi înțelegeau perfect atitudinea.

Geiger ieșise pe platforma din spate tocmai ca să-și mai dezmorțească piciorul și să fumeze o țigară. Nu fuma în casă, deoarece i se părea că mirosul de fum stătut dintr-o cameră îi putea afecta concentrarea. În urmă cu câteva luni, când abia începuse să facă terapie, doctorul Corley legase această impresie de tatăl lui Geiger și de veșnicele lui țigări Camel. Până în prezent, aceea era singura imagine cu tatăl său pe care Corley reușise s-o scoată de la el: într-un vis, Geiger văzuse chipul ca de piatră al tatălui său privindu-l de sus în jos, cu o țigară înfiptă între buzele groase și cu fuioare de fum ieșindu-i din nas. Geiger își amintise și ce gândea în clipele acelea: „Așa arată și Dumnezeu. Atâta doar că-i mai înalt”.

Dintr-odată, a simțit motanul gudurându-se la picioarele lui. L-a luat în brațe și l-a pus cu burta pe umăr – după tăblia biroului, acesta era cel de-al doilea loc preferat al motanului.

Geiger a aprins o țigară Lucky Strike și iarăși s-a uitat la păianjenul care, plin de hotărâre, își

ducea la îndeplinire proiectul bizar, cu nenumărate mișcări perfecte. Cum ar fi să vezi un dulgher care să scuipe cuie făurite în propriul său stomac și să-și folosească mâinile drept ciocane. Sau un muzician al cărui instrument să fie propriul său trup. „Oare o fi existând altă făptură atât de harnică și de inventivă când vine vorba de construirea unui dispozitiv de ucis – în afară de om?”, s-a întrebat Geiger.

•

Geiger era un apostol, ba chiar un sclav al amănuntului. Întotdeauna descompunea, distila și definea părțile întregului, pentru că în recuperarea de informații detaliile erau esențiale. Scopul lui era să rafineze această îndeletnicire și s-o transforme într-o artă, și tocmai de aceea fiecare lucru care se întâmpla din momentul în care Geiger intra în camera de ședințe avea o semnificație precisă, care trebuia descifrată. Fiecare expresie facială, fiecare cuvânt și fiecare tăcere, fiecare tic, privire sau mișcare. Dacă îl lăsai cincisprezece minute în cameră cu un individ oarecare, în nouă din zece ori putea ghici cum avea să reacționeze subiectul respectiv la intimidare înainte să cedeze: frică, sfidare, disperare, bravură, negare. Existau modele, cicluri și refrene comportamentale. Nu trebuia decât să fii foarte atent ca să le observi pe toate. Învățase asta ascultând muzică: ajunsese să înțeleagă că fiecare notă joacă un rol în întreg, că fiecare sunet le modifică și le completează pe celelalte. Putea să fredoneze fiecare notă dintr-o mie de melodii. Le avea pe toate în cap. În muzică, la fel ca în recuperarea de informații, totul conta.

Și totuși, în ciuda puzderiei de elemente pe care le presupunea, viziunea lui Geiger asupra activității lui era relativ simplă. Clientul și subiectul de care trebuia să se ocupe întotdeauna îi ofereau una dintre următoarele trei opțiuni.

1. *Furt*: subiectul furase un lucru de la client, iar clientul îl voia înapoi.

2. *Trădare*: subiectul comisese o acțiune care vădea lipsă de loialitate sau intenția de a comite o înșelăciune, iar clientul voia să afle identitatea complicilor și amploarea eventualelor consecințe.

3. *Nevoie*: subiectul poseda informații pe care clientul voia să le afle.

Toți oamenii sunt diferiți. Și diferă în multe feluri. Transcrierile lui Geiger o dovedeau din plin. De când începuse să lucreze în acest domeniu, umpluse douăzeci și șase de dosare groase de zece centimetri, care acum erau aliniate pe biroul său. Putea compara subiecții de care se ocupase în funcție de profesie, vârstă, religie, avere și – lucrul cel mai important – în funcție de afirmațiile lor. Dosarele lui erau o enciclopedie de informații despre răspunsurile și reacțiile oamenilor la intimidare, amenințare, frică și durere. Dar nu și în fața morții iminente – niciodată în unsprezece ani de activitate. După cum zicea Carmine, Geiger avea o carieră perfectă.

Clienții lui Geiger veneau din sectorul privat, din corporații, din lumea crimei organizate, dar și din cadrul instituțiilor guvernamentale. Ba chiar, cu patru ani înainte, fusese chemat de niște tipi de la o agenție de informații să se ocupe de un subiect deținut într-o bază secretă. Indivizii ăia își închipuiau că metodele lor erau ultimul răcnet, dar Geiger își dăduse imediat seama că rămăseseră mult în urmă: vorbeau tot timpul de salvarea lumii, dar tot ce făceau era să smulgă aripile câtorva muște. În domeniul recuperării de informații, expertiza nu putea fi înlocuită de nimic. Patriotismul, religia, convingerile ferme cu privire la ce e rău și ce e bine – toate astea trebuiau lăsate deoparte. La urma urmelor, aveai de-a face cu minciuni și adevăruri, iar granița dintre ele putea fi atât de fină, încât nu mai rămânea niciun pic de loc pentru talmeș-balmeșul convingerilor și corectitudinii. Indivizii de la baza secretă stătuseră deoparte și îl urmăriseră cum lucrează – pentru

Geiger, erau ca niște oameni ai cavernelor care se uitau la el în timp ce aprindea un foc cu o brichetă Zippo.

Geiger era un tipicar în meseria sa, un adevărat istoric al recuperării de informații. Nu numai că-și arhivase activitatea în dosarele negre de pe birou, dar era și o adevărată enciclopedie a acestei îndeletniciri. Știa că oamenii foloseau tortura fără niciun scrupul începând din 1252, când Papa Inocențiu al IV-lea a îngăduit folosirea ei în cazul ereticilor. După ce a fost acceptată în mod oficial, s-au făcut mari eforturi și s-a cheltuit foarte mult timp pentru inventarea și perfecționarea metodelor de a provoca durere, cu scopul de a obține ceea ce – pentru o anumită persoană sau un anumit grup – era considerat a fi o informație sau un adevăr indispensabil. Practica torturii nu era influențată de etnie, cultură sau geografie. Istoria era dovada limpede că dacă aveai instrumente rudimentare – un ciocan, un fierăstrău, o pilă – și câteva materiale de bază – lemn, fier, funie, foc –, nu-ți mai trebuia mare lucru. Dacă adăugai fie și cea mai elementară cunoaștere a legilor fizicii și a normelor de construcție, deja te puteai apuca de treabă.

Geiger își începuse pregătirea pentru această ocupație studiind intuițiile și deciziile fondatoare ale pionierilor. Anumite metode și tehnici erau foarte eficace:

Obiectele ascuțite. Scaunul lui Iuda avusese un succes atât de mare în timpul Inchiziției, încât cele mai multe țări europene începuseră să pună la punct propriile lor versiuni ale acestui instrument – *Culla di Giuda, Judas-wiege* –, dar, orice nume i-ar fi dat, întotdeauna era vorba de un scaun în formă de piramidă pe care subiectul, atârnat de-o funie, era coborât încetul cu încetul.

Încarcerarea și presiunea. „Fecioara de fier” era un sarcofag de oțel așezat în picioare, care avea cuie pe dinăuntru și mai multe orificii prin care, în

timpul interogatoriilor, erau introduse tot felul de instrumente ascuțite sau cu țepi. Într-o anumită măsură, a fost precursoarea deprivării[4]. Cizma spaniolă și presa pentru picior malaeză erau instrumente folosite pentru presarea și, în cele din urmă, ruperea picioarelor, însă existau și presele pentru degete, cu ajutorul cărora un interogator itinerant putea transforma orice loc într-o cameră de tortură.

Încătușarea și întinderea. Masa de tortură a reprezentat un important progres tehnologic, întrucât folosea cilindri de lemn, roți dințate și manivele care permiteau modificarea rapidă și subtilă a intensității durerii aplicate asupra subiectului.

Tortura cu apă pe scândură[5] a fost o idee născocită tot de interogatorii Inchiziției. Aceștia au înțeles că, spre deosebire de scufundarea subiectului în apă, care se poate dovedi eficientă după câteva minute, tortura cu apă declanșa senzația de înecare aproape instantaneu, sporind teama de moarte.

Căldura intensă a fost dintotdeauna un ingredient fundamental în meseria torționarului – gândiți-vă la expresia „a pune pe cineva pe foc” –, la fel ca sfâșierea și jupuirea pielii. Foarte utile au fost și numeroase alte unelte, de la cele mai simple, precum cleștele pentru smuls unghii, la cele mai complexe, precum „para”, o unealtă alcătuită din două bucăți de tablă rotunjită, prinse cu o mică balama – și, de multe ori, foarte frumos gravate – care se introducea în vaginul sau în anusul celui torturat și era deschisă cu ajutorul unui șurub cu mâner. Catalogul metodelor și uneltelor era foarte variat: roata de tortură, atârnarea cu mâinile încătușate la spate, presa pentru cap, laba de pisică, tubul cu dinți de crocodil, atârnarea în țăruș.[6] Toate acestea și multe altele fuseseră inventate înainte de Revoluția Industrială, iar Geiger ajunsese să-și dea seama că

practica torturii nu era o anomalie. În numele eficacității și în scopul de-a dobândi informații, omul a fost întotdeauna dispus să-și eludeze legile și să-și trădeze credințele pentru a legitima folosirea torturii în cazul celor care nu împărtășeau aceste legi și credințe.

După studii și meditații îndelungate, Geiger pusese la punct o procedură standard. Nu lucra decât pe bază de recomandări. Dacă o companie sau o persoană privată avea nevoie de serviciile lui, erau direcționați către site-ul său și li se dădea o parolă. Harry, partenerul său, analiza imediat cererea și, dacă nu identifica niciun pericol, îi cerea potențialului client să trimită niște informații preliminare în legătură cu persoana-țintă. Apoi, Harry începea să facă cercetări și, în câteva zile, întocmea un profil detaliat. Partenerul său era un tip destul de dificil, dar nimeni nu se pricepea mai bine decât el la treaba asta. Putea să afle despre individul vizat ce nu știau nici soția și nici prietenul lui cel mai bun, ce nu știa nici guvernul și, uneori, nici măcar el. După ce studia dosarul, Geiger îi spunea lui Harry dacă avea să preia cazul.

Geiger avea trei reguli de bază. Nu lucra niciodată cu copii, cu toate că Harry nu primise niciodată o asemenea cerere. Nu lucra niciodată cu persoane care aveau la activ accidente cardiace. Și nu lucra niciodată cu persoane de peste șaptezeci și doi de ani – Geiger citise niște studii potrivit cărora, după această vârstă, riscul de stop cardiac și atac vascular cerebral devenea inacceptabil de mare.

În plus, nu-i plăceau cazurile din categoria „urgențe”. Corolarul lui Geiger la „Totul contează” era: „Un subiect nu este suma perfectă a părților sale”. Deci, dacă un client voia să se ocupe de un individ în regim de urgență, de multe ori Geiger refuza. Trebuia să ia în calcul foarte multe lucruri – limbajul trupului, răspunsurile verbale, tonul și

expresiile faciale ale subiectului, pe scurt, un șuvoi continuu de informații care modelau deciziile lui Geiger, sugerându-i metodele cele mai indicate –, iar o evaluare eronată sau o concluzie greșită, oricât de măruntă, putea nu doar să distrugă o ședință, ci și să-i pericliteze viața privată. Tocmai de aceea Geiger prefera să lucreze dinspre interior spre exterior, adică pornind de la documentarea realizată de Harry și urmând pas cu pas scenariul pus la punct pe baza acesteia. Unii profesioniști din domeniul recuperării de informații – precum Dalton – porneau dinspre exterior spre interior, bazându-se mai degrabă pe aplicarea forței brute încă de la început. Dar, în cazul acestei abordări, clientul nu putea fi sigur de felul în care avea să arate subiectul la sfârșitul ședinței – cu toate că, în unele cazuri, asta nu era o problemă.

La fel ca toți cei care lucrau în branșă, Geiger auzise tot felul de povești despre Dalton. Cea mai faimoasă data de pe vremea Furtunii în Deșert[7], când polițiștii kuweitieni prinseseră un agent al lui Saddam chiar când acesta încerca să treacă granița. Kuweitienii l-au prelucrat pe irakian timp de o săptămână, dar n-au scos nimic de la el, așa că l-au chemat pe Dalton și i-au dat mână liberă. O astfel de ședință era cunoscută și sub numele de „Elimp”, de la „eliberare improbabilă”, ceea ce însemna că n-ar fi fost tocmai înțelept ca lumea să-l vadă pe subiect după încheierea interogatoriului. La prima întrebare, irakianul a zâmbit, iar Dalton i-a retezat o buză cu un cuțit rotativ. Apoi și-a continuat treaba cu un capsator pneumatic, iar în scurtă vreme subiectul i-a zis tot ce voia să afle. Se prea poate ca povestea să nu fi fost reală, dar cert este că pe ea se baza cariera lui Dalton. În recuperarea de informații, nu strica deloc să ai o astfel de reputație – anume că erai capabil de orice –, pentru că cei mai mulți clienți își considerau ținta drept dușman și, într-adevăr, nu urmăreau să obțină de la el doar compensații sau informații, ci,

precum negustătorul din Veneția, voiau și o livră din carnea lui.

În viziunea lui Geiger, politica, afacerile și religia erau cele trei degete rămase dintr-un pumn care purta cicatricele a numeroase secole de lupte. Iar adevărul era o armă pe care până și un pumn ciopârțit o putea înhăța și mânui în interesul său. Era o marfă cu numeroase întrebuințări – putea fi vândută și cumpărată, putea fi pusă în slujba unui scop sau putea chiar să aducă profituri. Dar era un element instabil, cu o perioadă de înjumătățire scurtă, așa că trebuia folosit repede, înainte să explodeze în mâinile clientului. Geiger își dăduse seama de multă vreme că adevărul nu mai era sacru, ci, pur și simplu, devenise cea mai râvnită marfă de pe piață, iar toți recuperatorii de informații care credeau că acționau în limitele impuse de cine știe ce cod deontologic erau, în cel mai bun caz, niște naivi.

Motanul a sărit de pe umărul lui Geiger pe balustrada de lemn și a pornit în expediția sa nocturnă. Ca de obicei, avea să se întoarcă în jurul orei cinci dimineața – avea un ceas interior aproape perfect.

Păianjenul își terminase treaba, iar o molie mare, cu aripile dungate, era deja imobilizată în centrul pânzei, zbătându-se cu furie, neștiind că eforturile ei de a se elibera nu făceau decât să-i strângă cătușele. Înaintând fără grabă, păianjenul a coborât din colțul drept al pânzei. Nu dădea niciun semn de agitație, ca și când scopul ar fi fost secundar față de mijloace, ca și când hrana ar fi fost un simplu produs rezidual al șiretlicului prin care fusese prinsă.

Geiger și-a aprins încă o țigară Lucky Strike, iar când a văzut că păianjenul a ajuns lângă trofeul său, a pus flacăra brichetei sub unul dintre firele care serveau drept ancoră: pânza, molia și păianjenul au dispărut într-o mică vâlvătaie portocalie.

Geiger a hotărât să nu se gândească la gestul lui și s-a întors în casă. Avea să vorbească despre asta cu Corley a doua zi.

2.

Doctorul Martin Corley stătea încruntat lângă grilajul balconului său de la etajul al optsprezecelea și, așa cum obișnuia între ședințe, trăgea dintr-o țigară Marlboro Light. De când renunțase la țigările tari, fumatul devenise cel mai recent dintr-o serie de acte de autonegare care – deși nesatisfăcătoare – aveau drept scop să-i îndepărteze gândul de la moarte. Devenise mai precaut și renunțase la vechile obiceiuri nu pentru că împlinise de curând șaizeci de ani, ci pentru că se despărțise de soția lui. Mariajul lor lung, cu nenumăratele sale tabieturi – oricât de uzate și plicticoase –, îi oferise sentimentul liniștitor al continuității, o stabilitate care masca trecerea timpului. Iar de când plecase Sara, singurătatea îi amintea zi de zi că era în vârstă și că sănătatea putea să i se deterioreze. Mai întâi, renunțase la frișca din cafea, înlocuind-o cu lapte cu doar unu la sută grăsime. Apoi trecuse la cola dietetică – e drept că nu-i plăcea gustul chimic pe care i-l lăsa în gură, dar măcar avea parte de aroma produsului original – și la Amstel Light, cu care se autoiluziona că bea bere. Iar acum, trăgea fără plăcere din țigara aceea subțire și aștepta să-i crească pulsul, deși știa foarte bine că lucrul acesta n-avea să se mai întâmple. Fără plăcerea care îl însoțea de obicei, fumatul nu mai era decât o dependență perpetuată de o minte devenită prea indolentă pentru a se explora pe sine cu aceeași sârguință pe care reușea s-o sădească în sufletele pacienților săi.

Privind în jos spre West 88th Street, Corley l-a văzut pe Geiger apărând de după colț și apropiindu-se de intrarea secundară a imobilului. Geiger îl sunase în urmă cu opt luni, după ce dăduse peste numele lui pe un site de psihiatrie. La prima ședință, îi dezvăluise motivul pentru care apelase la serviciile lui: cu două luni înainte, avusese un vis complex și tulburător, urmat de o migrenă teribilă. Începând de atunci, o dată la două-trei săptămâni, visul se tot repeta – în versiuni ușor diferite – pe scena minții lui, și, de fiecare dată, al doilea act al acestei piese era câte o migrenă înfiorătoare. În toate ședințele lor, Geiger îi vorbise în termeni foarte exacți, fără nicio înfloritură stilistică – părea un fel de reporter complet lipsit de emoții. Lui Corley i se părea că noul său pacient era o contradicție uimitoare, un fel de piatră inteligentă.

La sfârșitul primei ședințe, când Geiger a hotărât să continue terapia, a pus două condiții. În primul rând, n-aveau să discute decât despre vis: nu voia să povestească nimic despre trecutul lui sau despre viața pe care o ducea dincolo de pereții acelui cabinet. În al doilea rând, avea nevoie de o cheie de la intrarea de serviciu, astfel încât să nu fie nevoit să treacă prin holul de la intrare al imobilului. Corley se sprijinise pe spateaza scaunului, scărpinându-și barba înspicată și îl întrebase de ce.

— Pentru că știu ce e mai bine pentru mine, îi răspunsese Geiger.

A fost prima dintre multele dăți în care Corley rămânea surprins de un anumit ton al lui Geiger; deși calm și fără modulații, tonul acesta era ancorat într-o certitudine care făcea ca orice discuție să fie de prisos. Prima condiție a lui Geiger – să se limiteze doar la evenimentele din vis – presupunea îngustarea considerabilă a domeniului terapiei, iar dorința lui de a primi o cheie se îndepărta foarte mult de regulile

încetățenite: niciun alt pacient nu-i mai ceruse așa ceva. Dar Corley le acceptase pe amândouă. Visul lui Geiger – dovada unui conflict interior foarte puternic, de care, în mod evident, nu era conștient – fusese ca o cană de benzină turnată peste cărbunii aproape stinși ai pasiunii lui Corley pentru meseria sa. Își dorise ca Geiger să revină.

De la balconul său, Corley l-a urmărit pe Geiger descuind ușa de serviciu și intrând în clădire. După ce a aruncat chiștocul într-un ghiveci de argilă gol, Corley s-a întors în cabinetul său.

•

Corley se uita la agenda din poala sa. Începuse să-și ia notițe în timpul ședințelor doar de puțină vreme. Înainte, își făcea câteva însemnări fugare în pauzele dintre ședințe, iar seara le detalia. Apoi a început să constate că, pe seară, memoria îi juca feste: îi era greu să-și amintească unele detalii ale conversațiilor. Încercase niște pastile cu ginkgo biloba, dar renunțase, pentru că uita întruna să le ia.

— Deci, a zis el, pânza era terminată, iar o molie se prinsese în ea. Și tu ai dat foc la tot. Ce crezi că te-a determinat să faci asta?

Geiger stătea întins pe canapea și se uita țintă la bibliotecă. Știa pe de rost cotoarele tuturor cărților – fiecare titlu, autor, culoare și corp de literă. În mijlocul unui raft din partea de jos se afla o fotografie înrămată care înfățișa o casă mare, cu o formă neregulată, aflată pe o pajiște frumos tunsă, între câțiva copaci impozanți. Îi plăceau arhitectura ei neobișnuită și acoperișul cu multe ape. În ședințele anterioare, îl întrebase pe Corley despre casa aceea, dar nu primise decât răspunsuri scurte. Geiger aflase doar că avea o sută de ani și se afla în Cold Spring – o localitate din statul New York –, cam la o oră de mers cu mașina.

— Ce cred că m-a determinat să fac asta? a repetat Geiger. Nu știu ce să zic. Tu ce crezi?

— Păi, a zis Corley, s-ar putea să fie vorba de control. De putere.

Geiger bătea darabana pe canapea, schimbând într-una combinațiile, viteza și ritmul mișcărilor. Pentru Corley, zgomotul acela devenise parte integrantă a ședințelor, un discret acompaniament de percuție al vorbelor. În primele patru luni de terapie, Geiger îl sunase pentru câte o ședință de fiecare dată când reveneau visul și migrena de-a doua zi – și acestea erau singurele lucruri despre care discutau. Dar, încetul cu încetul, ședințele neregulate se transformaseră în vizite săptămânale, iar în ultima vreme, Geiger părea mai puțin strict în legătură cu prima lui condiție. Uneori, așa cum se întâmplase în ziua aceea, chiar povestea câte o întâmplare din viața reală.

— Sau poate c-a fost o încheiere, a zis Geiger.

— Interesant.

— Serios?

— Da, a răspuns Corley, și cred că ai fi putut foarte bine să spui „distrugere” – care, într-un sens, e *opusul* încheierii.

— Bine punctat, Martin.

Înaintea lui Geiger, în cei treizeci de ani de carieră, niciun alt pacient nu i se mai adresase lui Corley cu numele de botez. Prima oară când se întâmplase, lucrul acesta stârnise mici unde pe suprafața calmă dintre ei, tulburându-l pe Corley și făcându-l să se răsucească în scaun. Fusese răscolit de această familiaritate deloc forțată, dar atât de străină de firea închisă a lui Geiger. Corley nu pusese niciodată în discuție acest detaliu și, în cele din urmă, îl acceptase ca pe o componentă a relației lor neobișnuite.

— Totul e un proces, a zis Geiger. Început, mijloc, sfârșit. Și știi bine că asta mi se potrivește cel mai bine: încheierea.

Geiger și-a mutat privirea în tavan. Cu ani în urmă, avusese loc o inundație. Atenția lui întotdeauna era atrasă de modificările subtile ale

texturii unui perete, apărute după efectuarea unor lucrări de reparație. Știa exact – pas cu pas – cum procedaseră muncitorii, pentru că și el făcuse astfel de lucrări de sute de ori.

— De ce crezi că stăm de vorbă despre păianjen? a întrebat Corley.

Geiger și-a îndoit genunchiul drept și a ridicat ușor piciorul la piept, iar Corley a așteptat să audă trosnetul ușor al încheieturii șoldului.

— Păianjenul tocmai își terminase pânza, a zis Geiger. Deci, de ce i-am dat foc? Nu-mi dau seama. Poate pentru că se afla pe teritoriul meu?

— Și doar tu hotărăști când se termină ceva pe teritoriul tău?

— Regele a tot ce cuprind cu privirea? a zis Geiger, apoi a scos un sunet discret, care poate că era un oftat. E un citat din ceva, nu-i așa?

— *Richard al III-lea*? Sau *Țestoasa Yertle*?

— Poftim?

— E o carte pentru copii.

Apoi Corley a tăcut, mângâindu-și pe rând obrajii acoperiți de barbă. Dar tăcerea lui Geiger semăna cu zgomotul unei uși trântite.

— Îți amintești vreo carte pentru copii? a întrebat Corley. Sau vreun cântec? Îți vine ceva în minte? Poate niște jucării sau…

— Nu, nu-mi vine nimic în minte.

De-a lungul ședințelor, terapeutul ajunsese să se gândească la Geiger ca la un băiat rătăcit și împresurat de pericole, dar care reușește cumva să-și păstreze curajul. Întrucât visele lui erau singurele date cu care putea lucra, Corley nu știa aproape nimic despre Geiger și nu putea decât să bănuiască ce fel de viață ducea în afara ședințelor. Dar, chiar și așa, relatarea lui despre păianjen și conversațiile ca aceea pe care o purtau atunci îl convinseseră de un lucru: copilul din Geiger era îngropat sub atât de mult moloz traumatic, încât era mai mult o stafie decât o realitate. Uneori, Corley se simțea ca un medium la o ședință de

spiritism, care încearcă să ia legătură cu sufletele morților.

Corley a aruncat o privire la ceas. Era ultimul cadou pe care îl primise de la soția lui, iar pe capac avea gravate următoarele cuvinte: „Unde se duce timpul? Cu dragoste, Sara”.

— Ne apropiem de sfârșitul ședinței, a zis psihiatrul, așa că dă-mi voie să-ți spun ceva la care să te gândești. În legătură cu păianjenul, a adăugat el, apoi și-a îndreptat agenda pe genunchi și a notat cuvântul „empatic?” Poate că nu e vorba nici de-o încheiere, nici de dorința de a-ți controla teritoriul.

A observat că degetele pacientului său au devenit mai alerte.

— Ci poate că nu voiai ca păianjenul să omoare molia.

Geiger a încetat să mai bată darabana și s-a ridicat în capul oaselor, iar Corley i-a observat trapezii supradezvoltați încordându-se sub cămașă. Pacientul său purta întotdeauna cămăși negre din bumbac, cu mânecă lungă, încheiate până la gât.

Geiger s-a ridicat în picioare, apoi și-a răsucit capul în stânga și în dreapta. Terapeutul a auzit două trosnituri.

— Hrană pentru minte, a zis pacientul, apoi a adăugat: Spune-mi ceva, Martin.

Corley aștepta în tăcere cererea lui Geiger. Ajunsese o componentă nelipsită a ședințelor cu el, o parte a ritualului său de ieșire din cabinet. De obicei, începea cu „Spune-mi ceva”, după care îi punea o întrebare, sau „Că tot veni vorba”, iar apoi îi spunea o știre aparent lipsită de importanță. Corley știa că aceste ultime replici îl ajutau pe Geiger să pună punct unui proces care, prin însăși natura sa, era deschis; aceste încheieri îi ofereau – în funcție de conținutul ședinței – sentimentul că deținea un anumit control asupra situației.

— Mergi des la casa din Cold Spring? l-a întrebat Geiger.

— Nu.

— De ce?

— Iar acum trebuie să ne oprim, a spus Corley, punându-și agenda pe birou.

•

Pentru Geiger, plimbarea de dimineață spre și dinspre biroul lui Corley era întotdeauna o adevărată desfătare pentru simțuri. Bulevardul Central Park West oferea o minunată priveliște caleidoscopică: taxiuri leșinate în trafic asemenea unor luptători de la categoria mijlocie cu pielea galbenă, autobuze mătăhăloase pufnind și huruind, câini în lesă amușinând și uitându-se unii la alții, alergători întinzându-și voluptuos tendoanele la câte un semafor roșu, așteptând să intre în parc, bărbați cu pielea măslinie târșâind picioarele pe marginea străzii și târând după ei cărucioare cu hot-dogi și frigărui ca niște penitenți sleiți de puteri. Pentru Geiger, era o ploaie de stimuli, un asalt al culorilor, formelor, sunetelor și mișcărilor. Nu-i scăpa nici cel mai subtil ton sau gest, dar nu avea nicio reacție mai complexă, de ordin secund, la toate acestea. Primea înăuntrul său totul, dar nu păstra nimic. Era, în același timp, un spațiu gol și un puț fără fund.

Locuia la New York de cincisprezece ani, iar venirea lui în acest oraș marcase începutul singurei vieți de care își putea aminti. Pe 6 septembrie 1995, Geiger venise pe lume ca un om aproape complet maturizat – dar fără o vârstă precisă –, atunci când șoferul unui autobuz îl scuturase ușor de umăr: Geiger dormea pe un scaun din ultimul rând al autobuzului care tocmai oprise în ultima stație, lângă Autoritatea Portuară a New Yorkului, la intersecția dintre 42nd Street și Eigth Avenue. Tânărul – sau bărbatul – trezit din somn bănuia că avea în jur de optsprezece ani, dar în rest, își era la fel de străin pe cât îi erau oamenii pe lângă care trecea pe trotuarele orașului. Nu era decât un trup dureros, plin de cicatrice, cu mintea perfect goală –

o mașinărie umană fără card de memorie. Se baza numai pe instinct.

A doua zi, în timp ce străbătea străzile din Harlem, s-a oprit în fața unei clădiri dărăpănate, cu fațadă din plăci de gresie, și a urmărit cu atenție un muncitor dintr-o echipă de renovare care tăia cu fierăstrăul niște scânduri pentru un toc de fereastră. Câteva clipe mai târziu, a intrat pe ușa fără toc a clădirii și a cerut o slujbă. A fost un act pur, complet lipsit de premeditare, iar când șeful echipei l-a întrebat dacă se pricepea la dulgherie, a zis da, fără să știe de ce.

Apoi muncise în domeniul renovărilor timp de patru ani – nu rămânea niciodată foarte mult în aceeași companie și lucra mai ales în turele de noapte, alături de muncitori neînscriși în sindicat, cu precădere în Harlem, Brooklyn și Soho, dormind pe furiș în subsolurile clădirilor în care muncea, ca să pună bani deoparte. Toate firmele îl plăteau la negru – fără carte de identitate, fără taxe, fără acte doveditoare. La început, folosise mai întâi numele Gray, iar apoi Black. Într-o bună zi, trecând prin fața unei librării Barnes & Noble, a văzut un album cu reproduceri după H.R. Giger[8]. L-au captivat imaginile acelea ciudate, la fel ca și numele cu doi G al artistului, căruia, pentru simetrie vizuală, i-a adăugat un „e”, obținându-și astfel numele – Geiger.

Într-o noapte, după ce-și terminase lucrul într-o casă cu fațadă de gresie din Williamsburg, se culcase în pivnița cu tavan jos a clădirii. A fost trezit în jurul orei trei dimineața de zgomotul unor pași care coborau spre pivniță, dar a rămas nemișcat, urmărind razele lanternelor care dansau printre scânduri și ascultând două voci de bărbat în timp ce discutau despre ce aveau de făcut – să monteze niște cabluri pentru un microfon în spatele unor pereți de rigips: urmau să înregistreze niște conversații incriminatoare în legătură cu un anume Carmine Delanotte.

— Am auzit că Delanotte are vreo zece case dintr-astea, a zis unul dintre ei.

— Cumnatu-meu lucrează în imobiliare, i-a răspuns celălalt. Zice că toate clădirile de pe-aici or să valoreze o avere după ce-or să fie dați afară toți sud-americanii și negrii. Le cumperi la preț mic, le renovezi, apoi le vinzi la preț mare.

— Microfonul ăsta mi se pare o pierdere de timp. Delanotte e prea deștept.

— Da, se poate. Dar am auzit c-au înhățat pe unul dintre locotenenții lui.

— Mda, nu știu ce să zic. Au înhățat pe mulți până acum, dar majoritatea refuză să vorbească. Au încercat toate tertipurile cu ei – jocuri mentale, șantaj, ba chiar și bătăi. Nenorociții ăștia pur și simplu nu scot o vorbă.

— Îmi închipui că au o slujbă tare ciudată.

— La cine te referi?

— La tipii care încearcă să-i facă pe bandiți să vorbească. Îmi închipui că e greu să le dea de cap acestor îndărătnici. Că doar nu poți să-i bați până se cacă pe ei, nu? Trebuie să fii mai subtil, mă-nțelegi.

— Păi sunt tipi care se pricep la treaba asta. Interogatorii știu cum să smulgă mărturisiri de la ăștia mai căpoși.

În timp ce indivizii – doi tehnicieni de la FBI, probabil – își făceau treaba pălăvrăgind, Geiger stătea nemișcat în întuneric, simțind cum se naște ceva în el. Era un lucru ușor, care plutea în sufletul său, dar, în același timp, suficient de puternic încât să-i îndrume instinctele într-o anumită direcție și să-i sugereze anumite acțiuni. Mai avusese cândva o pornire asemănătoare: atunci când stătea în fața casei dărăpănate din Harlem, simțise cum ia naștere în el un imbold ce părea înrădăcinat în chiar moleculele trupului său. În clipele acelea, în bezna pivniței, era animat de același imbold – un fel de impuls genetic, un instinct la fel de puternic

și de natural precum o avalanșă ce distruge totul în calea ei.

3.

Harry Boddicker a aruncat o privire spre cablurile puternic luminate ale Podului Brooklyn, apoi a urmărit un elicopter care plutea peste East River, bâzâind pe cerul indigo al verii ca un licurici uriaș.

A întors capul și s-a uitat la duba albastru-închis parcată sub bulevardul Franklin D. Roosevelt. Subiectul era închis înăuntru: legat la mâini și la picioare, cu căluș în gură, închis într-un cufăr metalic. Era unul dintre curierii lui Carmine. Cu un sfert de oră înainte, trei dintre oamenii lui veniseră să i-l predea lui Harry și îi spuseseră că, atunci când îl răpiseră – îl înhățaseră în timp ce și-o trăgea cu iubita în apartamentul lui –, trebuiseră să-l ciomăgească zdravăn: îi învinețiseră amândoi ochii, îi rupseseră vreo două coaste și îi spărseseră nasul.

Acum, Harry trebuia să-l sune pe Geiger. Ultima oară când primiseră un subiect avariat – un director din Providence –, Geiger îi ținuse o mică prelegere despre condițiile indispensabile, premise compromise și potențial diminuat, fără ca vocea lui blândă să urce sau să coboare vreun pic, iar în cele din urmă îi spusese că renunță la acel caz. Întrucât, ca de obicei, Carmine avea să beneficieze de o reducere, era o afacere de doar douăsprezece mii de dolari, dar gândul că și-ar putea pierde partea – trei mii – i-a trecut lui Harry din creier direct în stomac, pompându-i prin esofag o bulă de gaz. Nu mai primiseră niciun caz de cinci zile. A mai înghițit două tablete de Pepcid Complete[9]. Orice ar fi adăugat producătorul acelor tablete ca de cretă – „formula nouă și îmbunătățită”, cum suna

reclama –, nu părea să se simtă în stomacul lui, care bolborosea și chiorăia ca de obicei.

S-a îndepărtat un pic mai mult de dubă și a scos telefonul mobil. Geiger avea să răspundă după al treilea sunet de apel. Nu după primul sau al doilea, nici după al patrulea. Întotdeauna după al treilea.

— Ce s-a întâmplat, Harry? i-a răspuns Geiger.

— În legătură cu diseară. E o problemă. Marfă avariată.

— Detalii, Harry.

Harry a oftat:

— Un ochi învinețit de nici nu se mai poate deschide. Nasul spart și niște coaste rupte.

După o scurtă pauză, Geiger a zis:

— Schimbăm locul, Harry. Du-l în Bronx.

— Bine, a zis Harry, apoi a închis ochii, simțindu-se ușurat: deci Geiger era dispus să accepte cazul.

— Și folosește Propofol în loc de Brevital. Doi centimetri cubi.

— Am înțeles. Propofol. Doi centimetri cubi.

•

Când îl sunase Harry, Geiger se afla în curtea din spatele casei, făcând flotări într-o mână – cincizeci în stânga, cincizeci în dreapta, apoi patruzeci, apoi treizeci, apoi briza care avea să-i usuce transpirația de pe trupul gol. Grădina era o oază verde de șase pe patru metri și jumătate, aflată în mijlocul hățișului urban alcătuit din beton în forme geometrice, cărămizi și asfalt. Peticul acela de iarbă, cu o bancă de stejar și un mic mesteacăn, era înconjurat pe trei laturi de un gard înalt de trei metri, pe care Geiger îl construise din peste o sută de scânduri. Latura cea mai lungă a gardului, cea aflată vizavi de ușa din spate, se întindea de la est la vest, iar Geiger tăiase capetele de sus ale scândurilor la înălțimi diferite, apoi le șlefuise și le sculptase, astfel încât, privite din cadrul ușii din spate, reproduceau perfect – la

scară – clădirile înalte care se înălțau dincolo de gard.

Înainte să iasă în grădină, Geiger studiase dosarul subiectului și își construise un scenariu în minte. John „Jackie Pisici" Massimo – unul dintre oamenii lui Carmine și, din toate punctele de vedere, un caz dificil – era corpolent, dar musculos, avea patruzeci și doi de ani și era familiarizat cu violența fizică. Pe când era mai tânăr, fusese înjunghiat în piept și încasase un glonț în coapsă. Și era mare iubitor de pisici: avea șase acasă. Dar acum, Massimo avea dureri și probabil că nu mai vedea bine, așa că Geiger trebuia să regândească totul: tactica, metodologia, camera în care avea să se desfășoare ședința. Dar nici nu-i trecea prin cap să renunțe la acel caz, pentru că nu i-ar fi putut face una ca asta lui Carmine.

Cu unsprezece ani în urmă, după ce Geiger hotărâse să intre în branșa recuperatorilor de informații, Carmine fusese cel care îi făcuse rost de primul caz. A doua zi după ce trăsese cu urechea la conversația dintre cei doi tehnicieni de la FBI, se dusese la o sală de internet și găsise o fotografie a lui Carmine Vincente Delanotte, faimos șef mafiot, precum și adresa restaurantului său din Mica Italie – La Bella Ristorante. Geiger a citit câteva articole despre Carmine și a aflat că era un fel de vizionar. La începutul anilor 1980, începuse să cumpere la prețuri extrem de mici clădiri dărăpănate de prin cartierele New Yorkului. Luase în calcul toate avantajele acestora – imobilele îi ofereau un camuflaj legal pentru afacerile lui, posibilitatea de a spăla bani și de-a obține contracte cu autoritățile –, iar cincisprezece ani mai târziu, începuse să obțină o căruță de bani de pe urma vânzării lor. Unul dintre aceste articole cita o sursă din FBI care susținea că, în ultima vreme, Carmine făcuse mai mulți bani din

imobiliare decât din cămătărie și jocuri de noroc la un loc.

În seara acelei zilei, Geiger se dusese în restaurantul lui Carmine și îi înmânase chelnerului-șef un plic sigilat.

— Dă-i scrisoarea asta domnului Delanotte, i-a cerut Geiger.

Poate că atitudinea lui a fost foarte convingătoare, sau poate că chelnerul era obișnuit să livreze plicuri, dar cert e că acesta a luat plicul fără să scoată o vorbă și a plecat. Geiger s-a uitat prin restaurant și l-a recunoscut imediat pe Carmine, care stătea la o masă slab luminată, împreună cu alți trei bărbați. În ciuda penumbrei, ochii lui albaștri și părul încărunțit îi străluceau la fiecare mișcare a capului, ca și când trupul său ar fi fost străbătut de curent alternativ.

Chelnerul s-a aplecat spre șeful lui, i-a șoptit ceva la ureche și i-a întins scrisoarea. Carmine s-a uitat la plic, după care i-a aruncat o privire nou-venitului, măsurându-l din cap până-n picioare cu un aer calm. Geiger a descifrat în ochii lui mari și azurii o expresie neutră – semn că nu-l recunoștea –, care apoi a făcut loc unui licăr de curiozitate. Carmine a deschis plicul cu unghia lustruită a degetului mare, a scos foaia din el și a citit-o. După ce a terminat, a împăturit-o meticulos și a rupt-o în două, apoi a rupt-o încă o dată și încă o dată. A pus bucățelele într-o ceașcă de porțelan de pe masă, a aprins un chibrit și le-a dat foc.

Buzele i s-au mișcat, iar vorbele sale au pus în mișcare trupurile din jur: chelnerul-șef s-a îndepărtat, iar cei trei tipi de la masa lui Carmine s-au ridicat în picioare și s-au așezat în spatele său, lângă un perete tapetat cu brocart sângeriu. Carmine s-a uitat iarăși la Geiger, a ridicat în aer două degete groase și a dat ușor din ele, poruncindu-i cu un aer imperial să se apropie de masă.

Când Geiger a ajuns la un metru de el, Carmine a ridicat arătătorul. Geiger s-a oprit. Carmine s-a aplecat spre hârtiuțele arzânde și a stins flăcările dintr-o suflare. Din ceașcă s-au înălțat câteva fuioare lenețe, iar Carmine și-a mișcat ușor palma, împingând fumul spre el și trăgându-l în piept cu voluptate. Apoi a ridicat privirea spre Geiger.

— Nu mai am voie să fumez, a zis el cu o voce vibrantă, în care se auzea ecoul a mii de țigări fumate cu sete, apoi a ridicat din umeri cu un aer resemnat și s-a sprijinit pe spetează. Băieți… le-a spus el celor din spatele său, iar cele trei santinele au pornit spre bar.

— Ia loc, l-a îndemnat Carmine.

Geiger s-a așezat pe un scaun, iar Carmine și-a turnat trei degete de Chivas, după care a pus sticla în fața nou-venitului.

— Nu beau, a zis Geiger.

Carmine a ridicat paharul și a luat o gură mică.

— Au trecut trei ani și tot nu m-am obișnuit să beau Chivas fără să-mi aprind o Lucky Strike, a spus el, punând paharul pe masă. Cât câștigi în tura de noapte? Cu cât de plătesc?

— O sută cincizeci de dolari pe noapte.

— Bani în mână, pe care-i primești la negru. Deci, de fapt, primești de la mine cam două sute douăzeci pe zi.

— Da.

— E mai mult decât suficient ca să închiriezi o cameră, nu-i așa?

— Așa-i.

— Dar dormi într-una din casele mele. Asta nu e permis, domnule Geiger.

— Știu.

— Și atunci, de ce-o faci?

— În felul ăsta, economisesc foarte mulți bani.

Colțurile gurii late a lui Carmine s-au ridicat ușor:

— Îți bați joc de mine, Geiger?

— Nu.

— Știi cine sunt, nu?

— Da, domnule Delanotte. Am citit despre dumneavoastră.

În cele din urmă, buzele lui Carmine s-au arcuit sub forma un zâmbet larg:

— Bine. În primul rând, să nu mai dormi în casele mele. În al doilea rând, apreciez că m-ai avertizat în legătură cu agenții federali. O să mă ocup de chestia asta.

A vârât mâna în buzunarul sacoului și a scos un portofel din piele cenușie.

— Cinci sute ți se pare o sumă corectă?

— Nu vreau să-mi dați bani, a zis Geiger.

— Nu? Te-ai îmbogățit dormind în casele mele, iar acuma n-ai nevoie de banii mei?

— Am o întrebare.

— Întreabă-mă.

— În legătură cu „locotenenții" dumneavoastră. Cum o să aflați care dintre ei o să vă trădeze?

Carmine s-a încruntat:

— Am în minte cinci-șase oameni. Ar putea fi oricare dintre ei. Dar știu un tip care o să afle cine e.

— Aș putea să fac eu asta, a zis Geiger.

— *Ce anume* ai putea să faci?

— Să aflu ce vreți să știți.

— Și cum ai proceda, Geiger?

— Am să le pun întrebări locotenenților dumneavoastră, iar ei or să-mi spună adevărul.

— Vasăzică, atunci când nu te ocupi de renovări, lucrezi în industria adevărului.

— Se cheamă recuperare de informații.

Carmine a înclinat capul precum un câine care aude un fluierat îndepărtat. Încerca să evalueze tonul nou-venitului: Geiger vorbise fără cea mai vagă urmă de ironie sau sarcasm.

— Recuperare de informații? a întrebat Carmine. Gata, m-am prins. Atunci ia zi, la ce mă gândesc acuma?

— Nu pot să citesc gândurile, domnule Delanotte, i-a răspuns Geiger, întorcând capul spre dreapta – dintr-acolo se auzise un clic aproape imperceptibil. Dar probabil că vă întrebați dacă nu cumva sunt nebun sau retardat.

Un rânjet s-a furișat o clipă pe chipul lui Carmine, asemenea unui rechin ce-și ridică înotătoarea deasupra apei:

— Presupun că nu-ți pot cere să-mi arăți un CV, nu? Dar îmi închipui că ai experiență în… recuperarea de informații? În industria adevărului…

— Îmi dau seama când cineva minte. Pot spune multe despre un om doar uitându-mă la el, a continuat Geiger, întorcând capul spre stânga – încă un clic. Sunteți stângaci, a adăugat el.

— Așa-i. Cum ți-ai dat seama?

— După sprâncene.

— După sprâncene, zici. Iar acuma o să-mi citești în palmă și-o să-mi zici viitorul?

— Nu știu să fac asta. Dar vă pot spune că vedeți mai bine cu ochiul drept decât cu stângul. Și că, în urmă cu mult timp, ați avut dislocate două sau trei degete de la mâna dreaptă. Care încă vă dor. Probabil că aveți artrită.

Carmine a îndoit involuntar degetele de la mâna dreaptă, apoi s-a aplecat spre Geiger până când fețele lor nu mai erau despărțite decât de câțiva centimetri:

— Ți-a mai zis cineva că ești un individ cât se poate de ciudat?

— Da, mai multe persoane, i-a răspuns Geiger, lovind ușor tăblia cu degetele. Dați-mi voie să asist la primul interogatoriu.

Carmine s-a încruntat, apoi și-a turnat încă trei degete de Chivas. S-a uitat țintă la pahar și, preț de câteva clipe, a rămas perfect nemișcat, ca și când ar fi ascultat cu atenție un cor alcătuit din câteva mii de bănuieli – toată viața sa era construită pe ele

–, iar în cele din urmă, în ochii lui a apărut licărul unei intuiții.

— Geiger, ai telefon mobil? a întrebat el.

— Nu.

— Cumpără-ți unul.

•

După ce și-a terminat programul zilnic de flotări, Geiger a intrat în casă și s-a oprit în fața etajerei în care își păstra colecția lui enormă de CD-uri. O proiectase și o construise singur – avea forma unui pătrat cu latura de un metru și optzeci de centimetri, era făcută din scânduri de lemn de cireș fără absolut niciun nod, avea zece sertare deschise prevăzute cu rotile și adăpostea o mie opt sute de CD-uri. S-a uitat peste carcasele frumos aranjate și, în cele din urmă, a scos concertul *Dumbarton Oaks* de Stravinski, a pornit amplificatorul și a introdus discul în CD-player. Din boxele Hyperion de un metru și optzeci de centimetri s-a revărsat o cascadă diafană de viori.

S-a apropiat de o ușă și a deschis-o. Dădea spre o cămăruță pătrată, cu latura de un metru și douăzeci de centimetri, ai cărei pereți erau acoperiți cu oglinzi de sus până jos. Muzica ajungea acolo prin două boxe mici, marca Bose.

Geiger, care încă era gol, s-a uitat la reflecția lui triplă: la mușchii proeminenți care i se vedeau pe sub pielea întinsă, la rotulele bombate și la ieșiturile osoase de la exteriorul gleznelor. S-a întors cu spatele, răsucindu-și gâtul ca să vadă ușoara curbură scoliotică din partea superioară a coloanei și oasele iliace turtite în mod ciudat. Și, ca de obicei, s-a uitat cu deosebit interes la nenumăratele cicatrice ca de brici care se întindeau sub forma unor coloane orizontale pe partea din spate a picioarelor, de sub fese până la tendoanele lui Ahile. Semănau cu scrijeliturile meticuloase și pline de răbdare făcute de un pușcăriaș pe peretele celulei sale.

Geiger a intrat în cămăruță și s-a întins pe-o parte, făcându-se covrig ca să încapă. A întins mâna și a tras ușa. După care a închis ochii. Muzica se revărsa peste el, iar fiecare notă îi exploda în minte sub forma unei picături radiante de lumină colorată, care lăsa în urma sa o dâră ce se ștergea treptat, precum o stea ce cade de pe cerul nopții. Putea chiar să și simtă gustul sunetelor – fiecare instrument și fiecare ton îi lăsau o aromă diferită. Violoncelul desena în mintea lui dâre lungi, de culoarea acvamarinului, care aveau un gust dulce și răcoros, iar viorile împrăștiau linii roșii, cu gust de scorțișoară.

Acum era în beznă. Trebuia să gândească.

4.

Jackie Pisici s-a trezit la auzul unui mieunat tânguitor. Ochii îl dureau, și nu-l putea deschide decât pe unul. Și-a amintit că fusese smuls din pat; și-a amintit că i se băgase un căluș în gură și i se lipise o bandă adezivă pe buze, apoi fusese legat și vârât într-o ladă mare de aluminiu, asemenea unui coșciug; și-a amintit și că, mai apoi, un individ deschisese lada și îi înfipsese un ac în gât. Nu-și mai amintea nimic din ce se întâmplase după aceea. Iar acum, se trezise.

Se afla într-un loc întunecat, ale cărui dimensiuni nu le putea aprecia. Stătea în poziție verticală, cu picioarele depărtate și mâinile desfăcute, în mijlocul unei construcții geometrice confecționate din bare de oțel îmbinate la nouăzeci de grade, astfel încât alcătuiau un cub gol cu latura de vreo trei metri. A văzut că era complet dezbrăcat și că avea mâinile și picioarele desfăcute în unghiuri de patruzeci și cinci de grade, gleznele și încheieturile mâinilor fiindu-i legate cu niște curele din piele de barele orizontale din partea de

sus și de jos a cubului. Sub el, pe podea, se afla un grilaj metalic rotund, cu diametrul de un metru și vreo douăzeci de centimetri.

Trupul său plin de vânătăi era scăldat în lumina a patru spoturi mici fixate în cele opt colțuri ale construcției metalice. Nu se vedea nicio altă sursă de lumină, iar dincolo de cub, podeaua și tavanul de culoare neagră se contopeau cu întunericul. Nu știa unde se află, dar știa de ce și ce avea să urmeze. A tras de curelele de piele, încercând legăturile. Dar nu s-au slăbit deloc.

În cele din urmă, tânguitul care l-a trezit s-a transformat în miorlăitul gutural al unei feline furioase și, după câteva clipe, i s-a alăturat un mieunat cu inflexiuni agresive care vădea prezența unei a doua pisici.

— Tăceți dracu' din gură! a urlat Jackie Pisici.

Nu-i venea să creadă cât de prost fusese. Un *mischione*[10]. nenorocit! Așteptase ani de zile lovitura aceea: îndurase măgăriile lui Carmine, strânsese o echipă de încredere și pusese totul la punct fără să întâmpine nicio dificultate. Ar fi putut fi liber, curat și bogat. Dacă s-ar fi ținut de plan, acum s-ar fi aflat la zece mii de metri altitudine, cu șase sticluțe de Chivas pe măsuța rabatabilă, ascultând un curs de portugheză la iPod. Dar se dusese la Niki să i-o mai tragă și, până la urmă, și-o trăsese lui însuși. A dat din cap cu un aer necăjit, ceea ce a făcut să-i zvâcnească ochii.

— Ce bou sunt!

Miorlăiturile s-au transformat în sâsâituri și urlete guturale, iar în cele din urmă pisicile nevăzute s-au încăierat. Zgomotele acelor trupuri mici care se izbeau unul de altul și de podea, mârâiturile feroce și țipetele ca de cretă pe tablă se învălmășeau într-o cacofonie stridentă. Zarva aceea insuportabilă l-a făcut pe Jackie Pisici să strângă iarăși din dinți, ceea ce i-a pricinuit noi dureri în globii oculari.

La un moment dat, mârâiturile au încetat, iar în jurul său s-a lăsat o liniște densă și pulsatilă. La marginea sferei de lumină în mijlocul căreia se afla, a văzut doi ochi ficși plutind în beznă, uitându-se țintă la el.

— Vino-ncoace, pisi, pisi, a zis el râzând.

Se împăcase cu frica de multă vreme. Privise țintă în țeava unui pistol, simțise un pumnal în propria-i carne, stătuse cinci ani jumate la Attica[11], împreună cu toți ciudații și descreierații imaginabili. Și avea o teorie în legătură cu frica. Totul ținea de regret. Dacă faci ce vrei cu viața ta și nu te minți pe tine însuți în legătură cu alegerile pe care le faci, atunci n-o să ai niciun regret, iar unui om fără regrete nu-i este frică de nimic.

Și totuși, își dorea să nu-i fi făcut acea ultimă vizită lui Nicki…

Ochii din beznă s-au apropiat de el, și, în clipa imediat următoare, un obiect lung a apărut brusc în lumină cu un șuierat – era o vâslă de lemn – și l-a izbit cu porțiunea lată peste stern. În mod reflex, trupul lui a încercat să se îndoaie, dar curelele de piele l-au împiedicat, așa că s-a crispat tot și s-a zbătut ca un pește uriaș prins în cârligul undiței, iar în cele din urmă s-a liniștit și a rămas nemișcat.

— Pizda mă-tii! s-a desprins de pe buzele lui.

Durerea i s-a cățărat pe gâtlej și i-a umplut ochii de lacrimi. Lângă cubul metalic se afla cineva îmbrăcat în negru, cu mănuși și o cagulă. Jackie Pisici și-a dat seama imediat că nu era nici Carmine, nici vreunul dintre tovarășii săi. Îl duseseră la un profesionist. Și-a amintit că-l auzise odată pe Carmine vorbind despre doi indivizi specializați în așa ceva. Numele unuia dintre ei începea cu D – Denton, Dubrin, sau ceva de genu' ăsta –, dar pe al celuilalt îl uitase.

— Doamne ferește! a zis el. Ce dracu' ai în mână, *o vâslă*?

Partea lată a vâslei l-a izbit peste șale. Trupul său a încercat să se arcuiască în față, dar vâsla l-a

izbit peste abdomen. Loviturile îi zăpăceau reflexele involuntare. Înainte ca mușchii să-și termine spasmul violent, erau asaltați de unul nou. Simțea că se zvârcolește pe dinăuntru, că părți din el erau smulse din țâțâni, iar fierea i se ridica în gâtlej precum lava într-un vulcan.

— Ți-ai ales o slujbă pe cinste, țicnitu' dracului! Cre' că faci o mulțime de bani! Te deranjează dacă vomit?

În clipă următoare, și-a împroșcat prânzul pe podea. I-a trecut prin minte că probabil aceea era ultima lui masă și nici măcar nu se bucurase de ea. Carnea de vițel fusese destul de tare. După ce-a vărsat, a tras aer în piept cu nesaț.

— Nu dau în gât pe nimeni, dobitocule! a zis el.

— John, i-a zis vocea din spatele lui, am nevoie de numele celor care te-au ajutat să furi banii.

Jackie Pisici a întors capul cât de mult a putut. Individul era acolo, dar nu-l putea distinge în beznă.

— Ai auzit ce-am zis? a urlat el.

— John, am nevoie de numele celor care te-au ajutat să furi banii.

— Ești surd sau…?

Muchia părții late a vâslei i s-a izbit de piept cu un pârâit, iar Jackie Pisici s-a răsucit imediat, surprinzând momentul în care vâsla a dispărut. Vocea se auzea din spate, deci cum putea tipul să fie în fața lui? Oare erau mai mulți?

— Zi-i lu' Carmine că și-a recuperat banii și c-a pus mâna pe mine, așa că s-o lase baltă. Nu dau în gât pe nimeni. Iar tu n-ai decât să-mi sugi pula!

S-a auzit un clic, după care un șiroi de lichid călduț i-a căzut pe cap și pe umeri, prelingându-i-se pe trup și, în cele din urmă, scurgându-se prin grilaj.

— Ce dracu'?

Șiroiul s-a subțiat, s-a transformat într-o suită de picături și, în cele din urmă, s-a întrerupt, iar lumina micilor spoturi din colțurile cubului s-a

intensificat. Îl usturau ochii din cauza acelui lichid cu gust amar, ca și când ar fi intrat într-un bazin cu apă cu prea mult clor.

— E un amestec de apă și trei substanțe chimice, i-a explicat vocea. Din pricina luminii, va începe să se usuce și să ți se încălzească pe trup, ceea ce, la început, o să fie plăcut.

•

Și, preț de câteva minute, chiar a fost. Jackie Pisici și-a amintit de vremea când, copil fiind, stătea pe acoperișul de smoală al casei lor de pe bulevardul Flatbush: razele soarelui îi mângâiau fața, iar căldura smoalei încinse străbătea prosopul pe care era întins, gâdilându-i plăcut spatele. Dar acum, simțea că-i arde pielea, ca și când ar fi fost un cotlet pus la frigare. Aproape că auzea cum îi sfârâie carnea.

— Și ia zi, cum merge treaba? a întrebat el bezna. Nu ești plătit decât dacă îți spun numele? Cam asta-i șmecheria? Că dacă-i pe-așa, te ocupi de mine gratis. Ascultă bine ce-ți zic: poți s-aștepți până mă fac scrum, că Jackie Pisici n-o să vorbească.

— Ți-am zis de ce am nevoie, John, dar deocamdată nu-ți cer nimic. Încă n-a venit momentul.

— Și tu cine ești? Denton sau celălalt individ?

— Îl cheamă Dalton.

— Cum zici tu.

Jackie Pisici simțea că i se strânge pielea, că i se întinde pe oase, iar mâinile îi amorțiseră. Începuse să se simtă ciudat: suspendat în aer cum era, nu-și mai dădea seama unde începea și unde se termina trupul său. Dacă ar fi putut atinge ceva…

— Uite ce, să vorbim ca de la un țicnit la altul. Crede-mă când îți spun că n-o să dau în gât pe nimeni, așa că ce-ai zice dacă am sări peste porcăriile astea și-am ajunge direct la final? Hai să terminăm treaba cât mai repede.

A auzit șuieratul chiar înainte ca vâsla să-i izbească rotula stângă. A scos un urlet hârâit, care i se părea nefamiliar.

— Asta a fost un „nu”? a izbucnit el în râs – dar chiar și râsul lui era diferit acum: metalic și strident. Uite cum facem, atunci. O să-ți explic ceva. O să-ncerc să te fac să înțelegi de ce-ar fi bine să-mi faci felul chiar acuma.

Încă un șuierat, și vâsla i s-a izbit de rotula dreaptă. Dinții i s-au înfipt în buza de jos. A simțit gust de sânge. Dintr-odată, pe pereți și pe tavan s-au aprins niște lumini puternice. Această schimbare optică l-a făcut să tresară atât de puternic, încât trupul i s-a chircit ca și când ar fi fost lovit încă o dată.

Camera era destul de mare: avea cam șase pe șase metri. În ea nu se afla nimic altceva în afară de un bărbat care stătea în fața lui, dincolo de cadrul de oțel. Era îmbrăcat complet în negru și ținea lopata în mână.

— Încântat de cunoștință, jigodie! a zis Jackie Pisici.

Geiger și-a dat jos cagula. Era mulțumit de felul în care mergeau lucrurile. Folosise o forță moderată, dar suficientă cât să mențină treze simțurile lui Massimo, în timp ce cubul și soluția de hidroxid de sodiu își făceau efectul încetul cu încetul. În scurtă vreme, conștiința de sine avea să se altereze și să se diminueze, afectându-i în cele din urmă mintea și slăbindu-i hotărârea, prioritățile și loialitățile. Massimo îi spunea cât de rezistent era, explicându-i de ce nu se putea scoate nimic de la el. Era un semn bun.

— Continuă, John. Spune-mi de ce-ar trebui să scurtăm ședința asta. Te ascult.

— În regulă. Din punctul meu de vedere, dacă ești obligat să alegi între viață și moarte, orice ai alege, n-ai cum să pierzi. Gândesc așa de treizeci de ani și-am să gândesc la fel indiferent de căcaturile pe care-o să mi le faci. Și știi de ce?

Geiger a început să se plimbe încet în jurul cubului, cu vâsla în mână.

— Spune-mi, John.

— Uite de ce. La modul de viață pe care-l am, nu-i de mirare că se găsește câte unul care vrea să-mi facă felu'. În regulă. Îndreaptă pistolul spre mine și încearcă să mă dobori. Dacă reușești, n-am nicio problemă, că oricum am murit, așa că mă doare fix în cur. Nu-mi pasă că mi-ai venit de hac, nici că te fuți cu nevastă-mea, nici că vii dup-aia să te pișii pe mormântul meu. Deci poți să faci ce vrei, mi-e totuna. Mă urmărești, domnule X?

— Continuă, John.

— Dar dacă încerci să-mi faci felu' și *nu* reușești… Ei bine, să știi c-o să vin după tine și-o să parchez la tine-n fața casei un camion plin cu răzbunare. Pentru că, după ce-am scăpat, mă simt ca Dumnezeu într-un week-end care nu se mai termină, fără nimic altceva de făcut în afară de necazuri al dracului de mari. Iar înainte să termin cu tine, o să-i spui lu' nevastă-ta să se pună-n genunchi și să mi-o sugă până se sufocă. Și ca să nu te mai chinui pe tine, o să mă implori să-i fac lucruri pe care nici măcar n-ai visat vreodată să le faci cu cea mai distrusă curvă în care ai putea să-ți bagi pula vreodată. Ai înțeles?

Geiger știa că n-avea să mai dureze mult.

— Deci, a continuat Jackie Pisici, oricum ar fi – viu sau mort –, o să-mi fie bine, mă-nțelegi? Viața sau moartea e o alegere din care n-ai cum să ieși în pagubă. E ca o mâncare servită pe o tavă de argint. Și nu-s genu' care dă în gât! *Niciodată.*

— Am o întrebare, John.

— Mda?

— Dacă ai fi celălalt tip?

— Care tip?

— Cel pe care-l pedepsești în povestea ta, cel care alege degradarea sexuală a soției sale, ca să nu mai fie torturat fizic. Vrei să spui că, dacă ai fi în locul lui, n-ai face aceeași alegere?

— Exact! Ce dracu', nu asta ți-am tot zis până acuma?

— Și prin ce te deosebești tu de el, John? l-a întrebat Geiger, pășind în cub.

Fiind atât de aproape de el, simțea mirosul soluției de hidroxid de sodiu. În curând, avea să-i aplice o nouă doză.

— Spune-mi, John, prin ce te deosebești tu de el?

Fața stacojie a lui Jackie Pisici s-a încruntat cu un aer confuz și furios:

— Ce dracu' tot spui acolo?

— De ce nu te-ai coborî la nivelul ăla? Ce ai tu în plus? Cumva forță fizică? Ești mai rezistent?

Geiger a ridicat vâsla și i-a izbit-o de partea exterioară a gleznei drepte – impactul a produs un pocnet strident.

— Ai un prag al durerii mai ridicat?

I-a pocnit și glezna stângă, iar Jackie Pisici a scos un geamăt.

— Ești mai curajos?

A răsucit vâsla și l-a lovit în clavicula dreaptă cu capătul rotunjit, iar Jackie Pisici a scos un icnet printre buzele lui însângerate.

— Sau mai nobil? Mai loial?

Apoi l-a izbit peste clavicula stângă, alegând punctul de impact în așa fel, încât să-i provoace o durere intensă, dar fără să-i rupă nimic.

— Sau mai iubitor?

Geiger a ridicat vâsla ca pe o suliță, luându-i la țintă rădăcina nasului, iar când a împins-o către el, Jackie Pisici s-a crispat tot din pricina loviturii iminente – însă vâsla s-a oprit la câțiva centimetri de el. A dat ochii peste cap și a lăsat capul într-o parte.

— John, ceea ce urmează să-ți spun este important, așa că încuviințează din cap dacă mă înțelegi.

— Du-te-n… pizda… mă-tii.

Degetele lui Geiger și-au început dansul pe lângă coapse.

— În camera asta, John, încercăm să aflăm adevărul, și rămânem aici până îl descoperim. Acum, din câte îmi pot da seama, tu chiar crezi că ce mi-ai zis despre tine e adevărat. Înțeleg că tu crezi că ești așa cum zici, dar nu sunt de acord cu tine.

A ieșit din cub, apoi a continuat:

— John, meseria mea e să recuperez informații, dar uneori, ca să reușesc asta, trebuie să-l ajut pe cel din fața mea să devină mai conștient de puterile și slăbiciunile lui, să descopere ce e în stare să facă și ce nu. Îl ajut să-și descopere adevăratul sine – despre asta e vorba de fapt.

Geiger s-a apropiat de peretele din fața lui Jackie Pisici.

— Așa că încearcă să-ți dai seama cine ești cu adevărat, dacă lași deoparte toate poreclele și măștile pe care ți le-ai luat. Încearcă, John, iar apoi o să stăm iarăși de vorbă, să vedem ce obținem. S-ar putea chiar să-ți cer informația de care am nevoie.

Geiger a întins mâna spre un panou de comandă negru montat pe perete și a apăsat pe un buton, după care un nou șiroi de lichid s-a abătut asupra lui Jackie Pisici, care a mormăit ceva printre dinți, dar a rămas aproape nemișcat. Geiger a apăsat pe un alt buton și toate luminile s-au stins, mai puțin spoturile din colțurile cubului.

— Știu manevra, cretinule, a îngăimat Jackie Pisici. Am folosit-o și eu.

Pisicile și-au reluat sâsâiturile și miorlăiturile, după care vocea lui Geiger a reînceput să vorbească din întuneric:

— Am nevoie de numele celor care te-au ajutat să furi banii, John.

Fraza aceasta a devenit un fel de refren. Suprapunându-se peste hârjoneala pisicilor, vocea repeta iar și iar aceleași cuvinte: „Am nevoie de

numele celor care te-au ajutat să furi banii, John. Am nevoie de numele celor care te-au ajutat să furi banii, John. Am nevoie de numele…”

În cele din urmă, Jackie Pisici a scos un sunet. Chiar și în starea în care se afla, sunetul l-a uluit. Era un scâncet.

5.

Harry stătea la birou în livingul apartamentului său din Brooklyn Heights, sorbindu-și cafeaua de dimineață și privind spre East River. A vârât mâna în pantalonii de trening, pipăindu-și pielea cu grijă, iar pe fața lui nerasă a apărut o încruntătură care aducea cu o potcoavă. Noaptea trecută, în timpul unuia dintre dușurile lui interminabile, descoperise ceva care îl făcuse să se înfioare sub jetul de apă caldă – în zona inghinală, avea sub piele *ceva* mic. Umflătura era semidură și avea mărimea unui bob de strugure.

În anii petrecuți la secția de necrologuri de la *The New York Times* – acolo lucrase înainte să-l cunoască pe Geiger –, Harry dobândise convingerea că, dacă treceai de patruzeci de ani, mai devreme sau mai târziu făceai cancer. Micul procent al celor care nu ajungeau la patruzeci – care mureau într-un accident de mașină, erau omorâți sau făceau atac de cord – cu siguranță *ar fi făcut* cancer, dacă ar fi trăit mai mult. Harry avea patruzeci și patru de ani, iar trupul lui – pe vremuri, un tovarăș de nădejde în lupta cu lumea – nu mai era demn de încredere. Viețile pe care le rezumase în necrologuri îl învățaseră că, în fiecare om, sălășluiește un Cezar și un Brutus, iar pentru el venise vremea în care propria-i carne l-ar fi putut trăda în orice clipă. Momentul lui *Et tu*[12] urma să vină nu sub forma unui pumnal înfipt în spate, ci ca un nodul simțit în gât într-o bună zi,

sau ca un iris lărgit zărit în oglindă, sau ca o gâlmă cât un bob de strugure peste care dai cu degetul în timpul unui duș…

În astfel de momente, Harry îl invidia pe Geiger. Desigur, n-ar fi vrut să fie în locul lui – era limpede că în el se agitau mai mulți demoni decât într-un tablou de Hieronymus Bosch –, dar inima lui de piatră și mintea lui limpede îl atrăgeau foarte mult. Pentru Geiger, nimic nu părea ieșit din comun. Ai fi zis că-i un inginer mistic ce descoperise mijlocul prin care să reducă impactul asupra sa al tuturor întâmplărilor neprevăzute. La începutul colaborării lor, Harry ajunsese la concluzia că Geiger folosea un stabilizator de stare, unul dintre acele medicamente care șlefuiau muchiile aspre ale trăirilor de zi cu zi. Dar, în cele din urmă, Harry își schimbase părerea. Dacă Geiger lua vreun medicament, atunci era ceva secretat de însuși creierul lui și, orice ar fi fost acel cocteil neurochimic, Harry și-l dorea din toată inima.

Îl cunoscuse pe Geiger cu unsprezece ani în urmă, la ora trei dimineața, în Central Park. Harry era beat – pe vremea aceea, avea obiceiul să bea noapte de noapte – și fusese luat la bătaie de doi golani neonaziști. De câțiva ani, devenise un om fără visuri; nu în sensul că nu mai visa noaptea, ci că se transformase într-un om care renunțase la orice proiect, la orice promisiune a ceva nou și diferit, la orice speranță că va avea parte de altceva pe lumea asta. Visurile tinereții lui erau la fel de moarte ca și oamenii despre care scria – oale și ulcele –, așa că loviturile de bocanc pe care le încasa peste oase și mușchi, durerile care îi tăiau respirația și gândul că s-ar putea să-și ia adio de la viață aproape că i se păreau o binecuvântare. Eșecul îi devenise prieten apropiat: întotdeauna era undeva pe-aproape, târându-se la câțiva pași în urmă lui. Gândul de a-și lua, în sfârșit, rămas-bun de la el arcuia buzele umflate ale lui Harry sub

forma unui zâmbet care îi dezvelea dinții sparți. Dar, dintr-odată, a apărut Geiger, care și-a întrerupt alergarea de noapte doar atât cât să abată asupra celor doi golani o ploaie de picioare și pumni letali, după care și-a continuat cursa, înainte ca Harry să-și tragă suflarea și să poată îngăima ceva.

Două săptămâni mai târziu, cu treizeci de copci și doi dinți noi în gură, Harry a început să stea de veghe în locul umilinței sale. N-a trebuit să aștepte mult: în cea de-a doua noapte, pe o ploaie torențială, Geiger a apărut pe alee îmbrăcat cu un tricou și niște pantaloni de trening, iar Harry i-a aținut calea. Geiger s-a oprit, alergând pe loc.

— Ce vrei? l-a întrebat el.

— Vreau doar să-ți mulțumesc, a zis Harry.

Părul negru și ud al lui Geiger strălucea de parcă ar fi fost lăcuit. Picăturile de ploaie îi alunecau de pe sprâncene în ochi, dar nu păreau să-l deranjeze. Harry a observat că nu clipea aproape deloc.

— Eu sunt Harry. Harry Boddicker.

A întins mâna, dar Geiger nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Îți fac cinste cu ceva de băut? l-a întrebat Harry.

— Nu beau.

— În fine, mă gândeam că, din moment ce mi-ai salvat viața…

— A fost o întâmplare, Harry. N-a avut nicio legătură cu tine. Dacă golanii ăia ar fi bătut un câine, aș fi procedat la fel.

— Dar ce zici de-o cafea? Bei cafea, nu?

Preț de câteva clipe, Geiger l-a fixat pe Harry fără să clipească și fără să spună nimic. Dintr-odată, Harry nu se mai simțea în largul lui; omul din fața sa părea să-l studieze și să-l judece. În cele din urmă, Geiger a încuviințat din cap:

— Bine, Harry.

S-au dus la un bar de pe Broadway în care domnea mirosul de amoniac[13] și s-au așezat într-

un separeu cufundat în semiîntuneric. Cât timp Geiger a băut o cafea, Harry a dat pe gât trei pahare de whisky Wild Turkey. În cele trei ore pe care le-au petrecut acolo, Harry i-a ținut salvatorului său un lung monolog autobiografic – parte o punere a sufletului pe masă, parte o încercare de reafirmare de sine, ca și când legăturile sale cu trecutul erau în pericol să se rupă, iar povestirea lui ar fi reușit să-i reafirme locul în prezent.

Ritmul relatării sale s-a iuțit atunci când i-a povestit lui Geiger cum a obținut o slujbă de documentarist la *The New York Times* imediat după ce-și terminase studiile la City College.

— Atunci am descoperit că am talent la făcut săpături. Mi se zicea „Lopată”. E ciudat cât de mult îți ia uneori să-ți dai seama că ești bun la ceva.

I-a povestit lui Geiger despre nopțile pe care le petrecuse furișându-se în rețelele de computere cu ajutorul unui software conceput de el însuși, despre cum își folosise abilitățile ca să dezgroape secrete și să facă legătura între informații disparate, despre cum scrisese un excelent articol referitor la profilurile rasiale, care îi stabilise reputația de reporter talentat.

— Într-o bună zi, mi-am găsit articolul publicat în secțiunea a doua, pe prima pagină. „De Harry Boddicker”. Mi-am zis: „Uau! Ăsta-s *eu*!”

Cât timp a vorbit Harry, Geiger n-a spus mare lucru în afară de „da” sau „nu” la câteva întrebări. A încuviințat sau a clătinat din cap la alte câteva întrebări și, cu toate că la atât s-a limitat participarea lui activă la conversație, n-a simțit nici măcar o clipă imboldul de-a pleca. A observat că, pe măsură ce alcoolul își făcea efectul, Harry era din ce în ce mai melancolic, iar amintirile lui deveneau mai puțin detaliate și mai dezlânate. Geiger a observat și că Harry lăsa deoparte un capitol important: vorbea despre viața lui ca și

când ar fi fost împărțită în două perioade distincte, dar n-a pomenit niciodată evenimentul care pusese capăt uneia și reprezentase începutul celeilalte. Inițial, relatarea era plină de entuziasm și de mândria propriilor realizări, dar apoi a virat într-o zonă cenușie. Harry i-a spus că, de la un punct încolo, pasiunea lui pentru muncă a pălit, calitatea articolelor pe care le scria a scăzut vertiginos, faptele pe care le prezenta nu mai erau exacte, și nu mai reușea să respecte termenele. Băutura s-a transformat din hobby în obicei. După câteva luni de admonestări, *The New York Times* îi dăduse o ultimă șansă și un birou în departamentul de necrologuri…

— Poate cunoști senzația că ai ajuns la fund, a zis Harry. Și îți dai seama că ești exact în locul pe care-l meriți.

I-a spus lui Geiger că mutarea la departamentul de necrologuri fusese ca un fel de întoarcere acasă: acum trăia printre stafii, cufundat în faptele și declinul lor. Dar, pe de altă parte, noua lui ocupație îl impulsionase să creeze programe de căutare din ce în ce mai sofisticate și mai viclene. Umplerea golurilor și ordonarea haosului au devenit o adevărată obsesie pentru el – o ciudată revenire la viață.

Ascultarea acestei povestiri de proporții uriașe a fost o experiență unică pentru Geiger. În cele trei ore cât a durat, a aflat despre Harry mai mult decât aflase vreodată despre oricine altcineva și, în timp ce alerga spre casă în lumina zorilor, i-a trecut prin minte un gând, ca și când i-ar fi fost vârât în cap de o mână nevăzută: nu era ultima oară când îl vedea pe Harry Boddicker.

•

Soneria care s-a auzit din boxele computerului i-a semnalat lui Harry că avea un vizitator pe site. Sunetul acela îl binedispunea întotdeauna, pentru că prevestea un nou caz, provocarea de a reconstitui puzzle-ul vieții unui om și, nu în

ultimul rând, promisiunea unei sume de bani. Harry descoperise plăcerea de a avea bani numai după ce începuse să lucreze cu Geiger și câștigase sume mari. Banii erau utili, desigur, dar erau și un balsam pentru modul rușinos în care îi câștiga.

Harry nu luase parte niciodată la o ședință, dar ajunsese să-și dea seama că Geiger nu făcea treaba asta pentru bani. Dumnezeu știe *pentru ce* o făcea, dar Harry nu-l întrebase niciodată. Ar fi fost ca și când l-ai fi întrebat pe Van Gogh de ce pictează, sau pe Jack Spintecătorul de ce iese la vânătoare pe înserat. Cu timpul, Harry își dăduse seama că Geiger *trebuia* s-o facă. Iar lucrul acesta – la fel ca tot ce ținea de Geiger – îi stârnea interesul. Dăruirea lui Geiger îi amintea vag de perioada în care și el era plin de entuziasm, de bucuria de-a te lăsa în seama unui puternic curent subteran care te poate duce în mijlocul unei mări învolburate. Iar Geiger, în ciuda austerității și bizareriilor sale, îi amintea lui Harry pasiunea care îl animase și pe el cândva.

Harry s-a uitat pe ecran. Nouăzeci și cinci la sută dintre cei care accesau DoYouMisterJones.Com[14] erau fani al lui Bob Dylan, a cărui poză apărea pe prima pagină, dar soneria însemna că cineva apăsase pe butonul „Parolă”, vrând să se aventureze mai mult în site. Parola trebuia să fie o succesiune de opt cuvinte din ale căror inițiale să rezulte cuvântul „cantalup” – fructul preferat al lui Harry. Dacă introduceau parola corectă, însemna că aveau o recomandare valabilă.

Harry a luat o gură de cafea și a zâmbit când a văzut că vizitatorul cu pricina a introdus următoarele cuvinte: *Cineva are nouă telefoane albastre la ușa pivniței.* „Nu-i rău deloc”, și-a zis Harry în sinea lui. Desigur, nimeni nu reușise să introducă o combinație la fel de inspirată ca prima, pe care o introdusese Carmine în 1999: *Caracatiță, ananas, nuga, telemea, antricot, lăptucă, urzică,*

pizza. O succesiune de alimente ce culmina cu o mâncare tipic italiană, de la un om ale cărui apetit și simț al umorului erau la fel de dezvoltate precum pofta de răzbunare, și care își trăia viața la fel cum folosea puterea – la maximum.

Site-ul a acceptat parola și a cerut recomandarea. Când vizitatorul a introdus numele, Harry l-a recunoscut imediat: Colicos era un baron al fierului vechi care, în trecut, apelase de două ori la serviciile lui Geiger. Harry a așteptat ca vizitatorul să urmeze instrucțiunile, iar în scurtă vreme, i-au apărut pe ecran numele și numărul lui de telefon, identitatea țintei și motivul pentru care avea nevoie de serviciile lui Geiger.

Harry a băgat iarăși mâna în pantaloni și a apăsat ușor pe umflătura din zona inghinală, spunându-și că ar fi fost bine să meargă la un consult. Dar îi era la fel de neplăcut să meargă la doctor pe cât îi era să știe că avea motive să facă asta. Geiger îl învățase cum să creeze identități false, dar asigurările de sănătate erau prea riscante pentru cei care trăiau în afara legii, așa că, ori de câte ori avea nevoie de servicii medicale, plătea cu bani gheață. Și nu-i făcea nicio plăcere gândul că trebuia să scoată din buzunar o grămadă de bani pentru consultații, teste, biopsii și tot tacâmul.

Pagina de pe ecran s-a umplut cu informațiile necesare, iar apoi un alt semnal sonor l-a avertizat că vizitatorul ieșise de pe site. Harry a scos datele la imprimantă și s-a uitat la ceas. În scurtă vreme, avea să vină Lily.

Privirea i-a zburat spre fotografia ei așezată pe măsuța din colț: stătea ghemuită pe o canapea și se uita la el cu un zâmbet malițios și complice. Dar sora lui nu mai arătase așa de multă vreme. Cu cincisprezece ani în urmă, o internase la un azil și, începând de atunci, o dată la două duminici făcea un drum până la New Rochelle s-o viziteze. Când ajungea acolo, stătea alături de ea, care de cele mai multe ori se uita în gol, fredonând din când în când

frânturi de melodii vechi. Uneori, sora lui începea să vorbească, iar vocea ei părea să vină din alte vremuri – Harry avea impresia că asculta un om care trăise zece vieți. Lily se transformase într-un soi de făptură smulsă dintr-un film science-fiction; părea că o vietate extraterestră pusese stăpânire pe mintea și trupul ei: sora lui avea mișcări stângace, o vorbire ciudată și fără noimă, motivații indescifrabile.

Dar, chiar și-așa, Harry era convins că Lily își dădea seama că viața ei era absurdă, iar stăruința ei îl bântuia tot timpul. Harry se străduise să nu se mai gândească la ea, dar Lilly pătrunsese cu forța în conștiința lui aproape goală și nu se lăsa evacuată. Sentimentul lui de vinovăție nu era pricinuit de faptul că o internase la azil – plătea o avere s-o țină acolo –, ci de adevărul dureros care i se cuibărise în suflet de multă vreme. Nu scotea din buzunar mai bine de o sută de mii de dolari pe an pentru că o iubea, ci pentru că-și dorea să fi murit. Vinovăția marca Boddicker ajunsese să se vândă doar cu prețuri din șase cifre.

Dintr-odată, s-a auzit soneria interfonului, iar Harry s-a ridicat și a apăsat pe butonul care deschidea ușa de la intrare. Cu patru luni înainte, într-un acces de căință, aranjase ca, într-una din zilele ei libere, o asistentă de la azil s-o aducă pe Lily la el acasă, și descoperise că, prin comparație cu vizitele în deșertul alb al camerei de la azil, venirea surorii lui la el în apartament îi domolea temporar remușcările. De curând, aranjase ca sora lui să-i facă o nouă vizită de-o noapte – trebuia să vină chiar în ziua aceea.

Harry a deschis ușa și s-a dat un pic în spate, ascultând pașii care urcau pe scară. O tânără de douăzeci și ceva de ani, cu păr negru, ca de sperietoare de ciori, cu o fustă-pantalon de culoare verde și tenișii înalți, a apărut în pragul ușii, ținând în mână o mică geantă de pânză.

— Bună ziua, domnule Jones.

— Bună, Melissa.

Tânăra s-a întors și a întins mâna spre partea de coridor care nu se vedea:

— Hai, Lily. Să intrăm.

— Da, a venit vremea să intrăm, s-a auzit o voce șoptită și catifelată.

— Așa-i, a zis asistenta, trăgând-o ușor pe Lily în apartament.

Medicamentele și nebunia o transformaseră pe sora lui într-o femeie mică și căruntă. Ca de fiecare dată când o vedea, Harry trebuia să-și aducă aminte că era cu șase ani mai mică decât el. Purta bluza azurie cu mânecă scurtă, încheiată cu trei nasturi, și perechea de pantaloni trei sferturi, de culoare liliachie, pe care i le cumpărase el cu câțiva ani în urmă. Coatele, încheieturile mâinilor și pomeții îi ieșeau în evidență de sub pielea străvezie, iar când ochii ei albaștri, adânciți în fundul capului, s-au fixat asupra chipului său, Harry n-a văzut în ei niciun licăr de recunoaștere.

— Cum se mai simte? a întrebat-o Harry pe asistentă.

— La fel, a zis Melissa. Adică bine. Nu-i așa, Lily?

Harry a făcut un pas către sora lui. Privirea lui Lily i s-a fixat asupra micii adâncituri de sub mărul lui Adam, iar el a ridicat o mână și a ciocănit-o ușor în cap de trei ori. Buzele surorii lui s-au curbat aproape imperceptibil.

— E cineva acasă? a întrebat-o el.

Apoi s-a întors spre Melissa:

— Făceam așa când eram mici.

Sora lui s-a apropiat de fereastra largă, fără cercevele.

— Îmi place aici, a zis ea. Totul se mișcă atât de repede, îmi place să văd lucrurile mișcându-se foarte repede.

East River, a cărui suprafață nu era tulburată de nicio undă, oferea o reflexie perfectă a clădirilor înalte din Manhattan. În zilele de vară ca aceea,

orașul părea să aibă un geamăn strălucitor, care se întindea imediat sub luciul apei.

Lily și-a sprijinit fruntea de geam, apoi și-a lipit și palmele de el. A început să fredoneze șovăielnic o melodie, înșirând silabe diafane, asemenea unor pași de dans.

— În adâncuri… sub apele oceanului…

Harry i s-a alăturat:

— Unde-aș vrea să fiu, unde poate că e și ea…

Dar Lily părea să nu-l audă.

— Știi cântecul ăsta, Melissa? a întrebat Harry. Se numește *Atlantis*[15].

— Ah, nu, a zis asistenta. Aveți niște cafea?

— Da, mai e în cafetieră. Dacă vrei, poți să-ți faci una proaspătă.

Harry s-a așezat iarăși la birou, iar pieptul i s-a ridicat și a coborât: a inspirat adânc și a expirat și mai adânc. A luat din imprimantă foaia cu datele noului client și, în timp ce citea, a început să încuviințeze din cap. Îi plăcea ce vedea.

— Melissa, s-ar putea să plec un pic.

— Bine. O să ne descurcăm: Lily se simte bine.

Harry a ridicat privirea, cu un zâmbet șters pe buze:

— Da. Lily se simte bine.

6.

Au intrat într-un restaurant de pe bulevardul Columbus și au luat loc într-un separeu. Harry venea acolo începând din anii optzeci, când el și sora lui locuiau undeva în apropiere. Acum, mergea acolo cu Geiger de două ori pe săptămână, să ia micul dejun. Harry comanda o omletă cu bacon și brânză maturată, iar Geiger, doar o cafea fără lapte. Harry îi povestea despre tot felul de detalii tehnice – o bază de date pe care reușise s-o spargă, un antivirus personalizat, un pont în

legătură cu un cont de e-mail –, iar Geiger îl asculta, răspunzând uneori cu o remarcă foarte scurtă. Harry aducea *The New York Times,* iar după ce termina tot ce avea de zis, citeau amândoi ziarul. Harry nu lua niciodată prima secțiune, pentru că Geiger nu citea decât scrisorile către director.

Harry și-a turnat cea de-a treia cutiuță de frișcă în cafea, ca să-și protejeze stomacul, iar Geiger a deschis dosarul pe care îl avea în față și a scos trei foi. Prima conținea datele potențialului client care intrase pe site în ziua aceea. Îl chema Richard Hall, iar numărul lui de mobil era urmat de această cerere:

Reprezint un colecționar de artă privat. Cu două zile în urmă, a fost furat un tablou – un De Kooning[16]*, mai exact. Credem că hoțul este un proprietar de galerie care a servit drept intermediar pentru mai multe achiziții realizate de clientul meu. Cel pe care îl reprezint consideră că anunțarea autorităților nu va ajuta la recuperarea tabloului, și, de aceea, am luat legătura cu dumneavoastră.*

Harry a urmărit cum Geiger și-a îngustat ochii cenușii de mai multe ori. Deși lucra cu Geiger de peste un deceniu, Harry știa puține despre el. Reușise să creioneze un profil sărăcăcios din câteva remarci răzlețe – nu era din New York, nu avea televizor, locuia undeva în centru, era meloman și vegetarian –, dar încetase demult să-i mai pună fie și cea mai nevinovată întrebare personală. Toate lucrurile mai concrete pe care le știa despre Geiger le aflase din felul în care înclina capul în timp ce asculta, din viteza și ritmul cu care i se mișcau degetele sau din comentariile pe care le făcea în legătură cu vreun caz. Harry ajunsese să-și dea seama că relația lor se baza pe ceva cât se poate simplu – pe nevoie. Pentru

motive pe care nu le înțelegea, Geiger îi încredința o parte semnificativă din viața lui, iar Harry pusese sarcina de a-l sluji în chiar centrul gol al ființei sale. Erau niște parteneri extrem de ciudați – lucrau mână-n mână și totuși erau despărțiți de ani lumină.

Explicația lui Richard Hall continua așa:

Galeristul în cauză este David Matheson. Are 34 de ani, iar numărul lui de asigurări sociale este: 379 11 6047. Locuiește în Manhattan, pe West 75th Street, nr. 64. Îl țin sub urmărire și aș putea să vi-l „predau" când doriți, întrucât am înțeles că așa se procedează. E posibil ca Matheson să fi găsit un cumpărător înainte de furtul tabloului, de aceea este extrem de important ca problema să fie rezolvată cât mai repede. Am fost împuternicit să vă plătesc o sumă suplimentară de două sute de mii de dolari dacă veți obține informații care vor duce la recuperarea tabloului. Vă rog să mă contactați în jurul orei paisprezece, altminteri voi fi nevoit să apelez la altcineva.

Al dumneavoastră,
Richard Hall

Geiger a pus jos prima foaie.

— Nu-i rău, nu? a zâmbit Harry. Ai fi dispus să te ocupi de-o urgență?

— Toate la timpul lor, Harry. Știi că facem lucrurile după un anumit tipic.

Harry a încuviințat din cap, reținându-și o încruntătură și un râgâit.

Celelalte două pagini conțineau date despre Richard Hall și despre țintă. Săpând după informații despre David Matheson, Harry dăduse peste vreo zece filoane, cum îi plăcea lui să spună. Matheson avea o licență în relații internaționale și un masterat în istoria artei, iar de zece ani, lucra ca evaluator, consultant și cumpărător de artă. Era ținut sub observație de polițiile din Grecia și Egipt,

pentru că se întâlnea cu persoane suspectate că vindeau antichități la negru. Locuia la New York de treisprezece ani și era divorțat; singurul său copil – un băiat – locuia cu mama lui în California. Harry reușise să afle destul de puține despre Hall: data de naștere și numărul de asigurări sociale, precum și faptul că, în 1996, plecase din Garda Națională cu referințe excelente, iar după aceea, plătise taxe la stat în calitate de angajat la Elite Services S.A., o firmă de investigații din Philadelphia.

Rita, chelnerița cu păr platinat care îi servea de obicei, s-a apropiat de masă ținând în mână cafetiera. Învățase că n-avea niciun rost să-l întrebe ceva pe Geiger. Comanda lui era mereu aceeași: două cești de cafea fără lapte. Și nu spunea nimic aproape niciodată. Uneori, privirea lui o întâlnea pe a ei, dar în ochii lui nu se citea niciun îndemn la conversație. La început, Rita îi interpretase felul de-a se purta ca fiind răceală, dar cu timpul și-a dat seama că făcuse o greșeală: interpretase lipsa lui de căldură ca fiind exact opusul, când, de fapt, nu era vorba de nicio emoție. A tras ceașca lui Geiger și a umplut-o, apoi i-a pus-o la loc în față și s-a uitat la Harry.

— Tu mai vrei?

Harry a refuzat-o cu un gest al mâinii:

— Deja mi-am depășit limita, Rita, și simt consecințele.

— Vrei micul dejun obișnuit, Harry?

— Astăzi nu mănânc nimic, scumpo.

Rita s-a îndepărtat, iar Geiger a pus foile înapoi în dosar.

— Ei, ce părere ai? l-a întrebat Harry.

— Nu-s suficiente date.

Harry s-a încruntat:

— N-am avut mult timp la dispoziție.

— Nu te critic.

Harry a încuviințat din cap. Într-adevăr, tonul lui nu conținea nicio undă de reproș – de fapt, așa era

întotdeauna. Vocea neutră a lui Geiger era un fel de test Rorschach auditiv. Harry identifica în ea ce voia el să audă, în funcție de starea pe care o avea. Uneori, tonul egal al lui Geiger îl scotea din minți.

— E destul de probabil ca acest client al lui Hall să nu fi achiziționat tabloul în mod legal, a zis Geiger. Și de-aia nu vor să apeleze la poliție.

— M-am gândit și eu la asta. Dar, oricum, n-are nicio importanță, nu?

— Ai aflat cumva dacă, în ultimii cincizeci de ani, s-a furat sau a dispărut vreun De Kooning?

— Îhî. Două: unul în ’79 și unul în ’83.

Degetele lui Geiger dansau pe masă.

— Harry, chiar dacă îi fac rost lui Hall de informațiile de care are nevoie, n-o să putem afla dacă clientul lui își va recupera sau nu tabloul. Așa că n-o să primim niciodată suma suplimentară.

— Am putea cere ca lucrul ăsta să fie parte din înțelegerea noastră. Dacă Matheson mărturisește, aș putea să-l însoțesc pe Hall atunci când merge să recupereze tabloul, în felul ăsta, o să știm.

— Nu. Treaba noastră se termină atunci când se termină ședința. Nu trecem niciodată granița asta. Știi bine că întotdeauna păstrăm granița dintre interior și exterior.

Harry a plecat ușor capul, dând din umerii săi ascuțiți.

— Știu, știu. Atâta doar că-i vorba de o căruță de bani.

Geiger a ridicat ceașca de cafea, a suflat în ea și a luat o gură. Ca de multe ori înainte, Harry a observat că până și această mișcare simplă era executată cu finețea unui dansator de balet.

— Harry, câți bani am făcut anul trecut?

— Peste un milion.

— Cât înseamnă douăzeci și cinci la sută din suma asta?

— Două sute cincizeci de mii.

— Iar dacă ar fi trebuit să plătești taxe, cât ar fi însemnat că ai câștigat?

— Patru sute douăzeci de mii… Da, știu, ai dreptate…

Geiger ținea ceașca în dreptul bărbiei. Când avea de-a face cu o urgență, subiectul era, în bună măsură, o necunoscută, și, în plus, trebuia să lucreze contra cronometru. De obicei, lui Geiger nu-i plăcea să se bazeze pe noroc, dar, atunci când clientul era grăbit, nu avea de ales: era nevoit să spere că subiectul avea să facă o eroare. Într-un timp cât mai scurt, individul trebuia să dea ceva la iveală – o slăbiciune, o fobie, un demon –, iar apoi Geiger avea să profite de ea la maximum. Urgențele erau întotdeauna dificile, dar, în același timp, reprezentau o adevărată provocare.

Geiger a pus ceașca jos, fără să facă niciun zgomot.

— Spune-i lui Hall că-i preluăm cazul.

Buzele lui Harry s-au arcuit într-un zâmbet care voia să spună: „Slavă Domnului!”

— Cere-i să-l înhațe pe Matheson cât mai repede. Ședința o să aibă loc la miezul nopții, pe strada Ludlow. Pregătește toate cele necesare.

•

În după-amiaza aceea, Geiger avea programată o nouă ședință cu psihiatrul, dar mai întâi voia să treacă pe la Muzeul de Artă Modernă, întrucât Harry îi spusese că acolo erau expuse câteva pânze ale lui De Kooning. Nu intrase niciodată într-un muzeu. Carmine – care era un mare colecționar de artă – îl dusese cândva la o galerie din Soho, dar nu fusese impresionat. Tablourile, sculpturile și fotografiile nu erau la fel ca muzica. Erau imagini neschimbătoare, iar pentru el, privitul lor era o experiență statică. Dar a-ți face o idee despre pasiunea subiectului care ți se dădea pe mână era un lucru foarte important în recuperarea de informații, de aceea, avea de gând să vadă după ce se dădea în vânt Matheson.

A pornit pe jos prin Central Park. Soarele semănă cu un abțibild galben lipit de cer, iar de-a

lungul drumului a văzut câteva echipe de softball[17] în echipament complet. În parcul acela începuse Geiger să studieze veverițele, pe care le considera adevărate minunății ale economiei de energie, fiecare reflex și mișcare a lor fiind guvernată de frică. Uneori, urmărea câte o veveriță care se oprea brusc și ridica o lăbuță în aer preț de treizeci de secunde, evaluând eventualele pericole.

La scurtă vreme după ce se mutase în casa în care locuia acum, începuse un experiment prin care încerca să-și dea seama dacă le putea modifica și controla comportamentul. Timp de o săptămână, a pus o grămăjoară de semințe de floarea soarelui lângă mesteacănul din grădina lui și, stând în pragul ușii, a urmărit veverițele care veneau să le mănânce. Apoi, într-o dimineață, s-a așezat lângă copac, ținând în poală o mână plină cu semințe. Timp de o oră, a rămas absolut nemișcat. Trei dimineți la rând, câte o veveriță se apropia la vreo doi metri de el, rămânea nemișcată, apoi fugea. Geiger și-a dat seama că, pe măsură ce veverițele veneau mai aproape de el, așteptarea lui nerăbdătoare îi provoca modificări somatice – creșterea pulsului, intensificarea privirii, iuțirea respirației – care le declanșau alarmele interne. Ca să le poată controla comportamentul, trebuia ca mai întâi să-l schimbe pe al său.

În următoarea dimineață, s-a așezat lângă mesteacăn cu ochii închiși, reproducând în minte o simfonie sau un album și străduindu-se din răsputeri să nu ia în seamă stimulii externi. După două zile, veverițele au început să-i mănânce semințe din palmă, iar după patru zile, au început să i se cocoațe pe gambă sau pe coapsă.

După aceea, Geiger a început să folosească concluziile acelui experiment în timpul ședințelor: a învățat să-și schimbe comportamentul în așa fel încât să se potrivească scenariului conceput pentru un anumit subiect, și să-i inducă acestuia un sentiment de groază care să-i permită, totuși, să

gândească și să ia decizii. Dacă veverița avea o structură care nu-i permitea să-și suspende frica decât atunci când se afla într-un copac, scopul lui Geiger era nu să-l facă pe subiect să se teamă că nu va mai urca niciodată în copac, ci, pur și simplu, să-l facă să uite că există copaci.

De curând, îi spusese lui Corley povestea cu veverițele. Fusese una dintre puținele ocazii în care povestise din proprie inițiativă un episod recent din viața lui, iar terapeutul îl întrebase dacă nu cumva simțea că legăturile lui cu oamenii erau tăiate. La care Geiger i-a răspuns:

— Martin, dacă n-ai avut niciodată o legătură cu cineva, n-ai ce să tai.

Geiger știa foarte bine că era diferit de ceilalți. Din cele o sută nouăzeci și șase de ore ale unei săptămâni, își petrecea aproximativ cinci cu Harry, una cu terapeutul și, în medie, cincisprezece cu subiecții. Faptul că-și trăia restul timpului singur nu era o alegere, ci era consecința organică a naturii sale. Lucrurile pe care le știa despre sine le știa cât se poate de bine, dar cele pe care nu le știa nu le știa absolut deloc. Viața lui dinainte să ajungă la New York îi era complet necunoscută – o cameră întunecată –, iar când se uita în ea, bezna îi oferea doar răspunsuri foarte vagi. Însă când începea visul acela, era ca și când camera ar fi fost brăzdată de un fulger, și vedea că spațiul era nesfârșit, că nu avea granițe. Visul îi oferea o privire de o jumătate de secundă asupra a ceea ce se afla în cameră: nenumărate chipuri, trupuri, copaci și forme imposibil de recunoscut. Pentru asta avea nevoie de Corley. Geiger îi povestise terapeutului visul acela, cu toate versiunile lui, întrucât avea nevoie de ochii lui Corley ca să poată vedea în camera întunecată și să descopere cine era el însuși și ce făcuse înainte de viața pe care și-o cunoștea. Geiger hotărâse să meargă la el deoarece, cu cât afla mai multe despre sine, cu atât putea să-și facă mai bine meseria. Deci tot ce voia

era să-și îmbunătățească metodele de recuperare a informațiilor.

Visul revenise cu o noapte înainte, iar consecințele lui erau aceleași. Se trezise la ora patru dimineața și văzuse flashurile premergătoare unei migrene puternice, care deja începuse să-i acopere partea stângă a creierului, asemenea unui front atmosferic. Detaliile visului se modificau, dar structura lui era mereu aceeași: Geiger era mic – încă nu ajunsese la pubertate – și, după ce ieșea cu viteză dintr-un loc închis, pornea spre o destinație care nu era niciodată limpede. În timpul călătoriei sale presărate cu obstacole, mai devreme sau mai târziu începea să se descompună – la propriu: mai întâi îi cădeau degetele, apoi mâinile și picioarele. Iar în clipa când urma să-i cadă capul, se trezea brusc.

Când Corley auzise că avea migrene a doua zi după vis, îi prescrisese niște Imitrex[18], dar Geiger refuzase rețeta. Nu voia să ia medicamente pentru a-și domoli durerea, pentru că ar fi însemnat s-o atace dinspre exterior. Întotdeauna își aborda durerile dinspre interior și, la fel ca toate activitățile sale zilnice, metoda lui era simplă și ritualizată.

Atunci când îl lovea o migrenă, Geiger își punea muzică – întotdeauna bogată și complexă –, după care se ghemuia pe podeaua cămăruței cu oglinzi. Închidea ușa, își punea căștile marca Sennheiser și se lăsa în voia întunericului și a muzicii. Apoi se cufunda în adâncul său și își cuprindea durerea în brațe, iar când nu mai simțea nimic altceva în afară de propria-i durere, devenea la fel de puternic ca și ea. În clipa aceea, își înșfăca durerea de gât și o ucidea.

Într-o crevasă a creierului său era cuibărită convingerea că existau mai multe căi de a aborda durerea. Geiger își petrecuse mare parte din viață străbătându-le – uneori era călărețul, alteori calul –, și ceea ce puțină lume înțelegea era potențialul

dublu al durerii. Aceasta putea fi folosită nu doar de către cel care o aplica, ci și de către cel care o suporta, iar senzația primară de durere putea fi folosită și ca o sursă de forță. Cu cât e mai intensă durerea, cu atât e mai mare puterea – știa bine asta. Înțelegea vag și că durerea îl făcuse ceea ce era.

7.

— Iarăși am avut visul ăla, a zis Geiger, bătând darabana pe canapea.

Corley și-a notat în agendă: „Frecvență sporită a visului”. Visul cu pricina era precum harta înțesată cu detalii a unei comori și, în plus, reprezenta o potențială cale de acces către sinele său cel mai adânc. În afară de câteva frânturi răzlețe de imagini, Geiger nu-și amintea nimic din viața lui de dinainte să vină la New York, dar în relatările visului și ale variațiunilor sale, Corley putea întrezări umbre ale catastrofelor din trecutul pacientului său. Visele acestea erau niște adevărate furtuni de ambivalență, în care nevoia imperioasă a lui Geiger de a *acționa* se lupta cu nevoia lui disperată de a *nu* acționa. Aceste impulsuri contradictorii dădeau naștere unei furtuni extrem de violente înăuntrul pacientului său, care, în visul cu pricina, pur și simplu îl rupea în bucăți – la propriu. În însemnările sale, Corley botezase acest vis „jocul final” și, deși încă nu-l înțelegea în întregime, era sigur de unul dintre semnificațiile sale: când era mic, Geiger se străduise cu disperare să iasă dintr-o situație intolerabilă, dar efortul acesta îi provocase dezintegrarea psihologică sau, cel puțin, moartea acelei părți din el capabilă să se bucure de libertate.

— Acum, visul revine mai des, a zis Corley. De trei ori în ultimele cinci săptămâni.

— De patru ori, l-a corectat Geiger.

Corley a simțit în piept un fior discret, dar extrem de neplăcut:

— De patru ori? Bicicleta, motocicleta, mașina combi…

— Și skateboardul.

Corley și-a înăbușit un bombănit și a pus vârful pixului pe hârtie.

— Aud pixul, Martin. Ce scrii?

— Că am uitat unul dintre visele tale. Ce părere ai de asta? l-a întrebat Corley.

— Adică? Vrei să știi dacă te consider mai puțin imperfect decât pe ceilalți oameni?

— Păi, cred că pacientul se bazează pe faptul c-o să țin minte ce se discută în acest cabinet. E vorba de încredere.

— Încredere, a repetat Geiger. Tu ai încredere în mine, Martin?

Geiger vorbise pe tonul lui caracteristic – uniform ca suprafața unei oglinzi și complet lipsit de orice afect –, care îl obliga pe ascultător să-i deconstruiască afirmațiile și să descopere atitudinea închisă în ele sau intenția din spatele lor. „*Ai încredere în mine, Martin*? Ai *încredere în mine,* Martin? *Ai încredere* în mine, *Martin*?”

Corley a pus agenda pe covor și s-a sprijinit iarăși de spetează.

— Povestește-mi despre vis, l-a îndemnat el.

Geiger s-a oprit din bătut darabana, apoi și-a așezat mâinile pe abdomen:

— Alerg printr-un tunel întunecat. E vechi și, din loc în loc, se văd bârne de lemn. Seamănă cu o mină abandonată. În fața mea se vede o lumină.

— Câți ani ai? Zece, unsprezece?

— Cam așa. Din spatele meu se aude vuietul unei prăbușiri. Seamănă cu mugetul unei vietăți, al unei bestii furioase. Ies la lumină chiar în clipa când se prăbușește intrarea în tunel și simt că trebuie să ajung undeva, cu toate că nu știu unde mă duc. Apoi sunt pe un trotuar – în New Orleans, cred –, dar nu pot să trec strada din pricina unui

cortegiu funerar alcătuit din sute de oameni care bat din palme și strigă: „Aleluia!”, în timp ce o orchestră cântă dixieland[19]. Coșciugul mic și negru se apropie pe un dric tras de patru cai de jucărie.

— Adică ponei de Shetland?

— Nu, cai de jucărie: cai de lemn pe roți. Minunat sculptați. Trebuie neapărat să trec strada, așa că sar peste coșciug. Dar piciorul mi se agață de capac și cad pe burtă, iar sicriul se răstoarnă și din el se rostogolește un băiat. E de vârsta mea, e îmbrăcat cu un costum albastru și are pantofi bine lustruiți. Nu seamănă cu mine, dar îmi dau seama imediat că sunt eu însumi. Versiunea mea moartă este atât de liniștită, încât aș vrea să rămân întins alături de ea, dar nevoia de a pleca spre locul unde trebuie să ajung e mai puternică, așa că mă ridic în picioare și o iau la fugă.

Corley s-a aplecat să-și ia agenda și a făcut următoarea însemnare: „Doliu pentru cine? Sau pentru ce?”

— În scurtă vreme, ajung la un fluviu unde văd o barcă cu motor legată de doc. Înhață demarorul și trag, și trag, dar motorul nu pornește. Ca de obicei, salopeta pe care o port e plină cu tot felul de scule și scot o cheie ca să desfac capacul de protecție. Pun cheia pe capul unui șurub, dar se învârte în gol… Degetele încep să-mi cadă unul câte unul, apoi gambele, coapsele. În cele din urmă, simt că și capul începe să mi se slăbească și… mă trezesc.

Corley și-a făcut o nouă însemnare, după care a zis:

— Ai zis că vuietul prăbușirii seamănă cu mugetul unei „bestii furioase”. De ce crezi că e furioasă?

— Pentru că e prinsă sub dărâmături.

— Am înțeles. Ar putea fi furioasă și din altă pricină?

— Cum ar fi?

— Poate că e furioasă pe *tine.*

— De ce?

— Pentru că ieși din peșteră.

— Așadar, e posibil să nu fug doar afară din peșteră, ci și de bestie?

În clipa aceea, Corley a simțit înăuntrul său o căldură familiară, imboldul de-a liniști și mângâia, de a-l proteja pe băiețelul prins întotdeauna pe undeva – într-o clădire în flăcări, într-o cameră întunecată a cărei ușă n-are mâner, acum într-o peșteră. În clipa aceea, îl irita adevărul terapeutic aproape absurd că, pentru a elibera copilul din pacient, trebuia să descătușeze chinurile acestuia și să-l lase să și le trăiască iar și iar.

Corley știa că ședința se apropia de sfârșit, dar nu voia să se oprească:

— Ceea ce mă surprinde la visele tale este absența fricii. Nu vorbești niciodată despre trecutul tău, dar cu siguranță ai trăit cândva sentimentul ăsta. În vis treci prin niște întâmplări îngrozitoare, și totuși, niciodată nu ți-e frică. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Pentru că nu mai am de ce să mă tem.

— În vis?

— Nici în vis, nici în viața reală.

— Ai spus că nu *mai* ai de ce să te temi.

Degetele lui Geiger loveau ușor pielea moale a canapelei:

— Ne apropiem de sfârșit, Martin, nu-i așa?

Corley și-a făcut o ultimă însemnare: „Ce s-a întâmplat cu tati?”

•

De când divorțase, ori de câte ori venea week-end-ul, Corley avea impresia că timpul se oprea, ca și când niște zei poznași ar fi aruncat niște chei între roțile dințate ale ceasului universal. Cele două zile libere de la sfârșitul săptămânii fuseseră rezervate întotdeauna mariajului – pentru el și pentru Sara, erau răgazul de care aveau nevoie ca să stea împreună, să discute, să se distreze. Acum,

orele aveau nouăzeci de minute, iar semaforului îi lua jumătate de oră ca să treacă de la roșu la verde.

Stătea întins pe canapeaua pentru pacienți, parcurgându-și însemnările despre Geiger, pe care le păstra într-o mapă de piele. În cele din urmă, a aprins o veioză – soarele apusese deja, dar îi luase ceva timp să observe că se făcuse întuneric în cameră. După ce se despărțise de Sara, își petrecea mare parte din timp în cabinet. Sufrageria și dormitorul rămăseseră decorate cu relicvele căsniciei sale defuncte, așa că intra rareori în ele. Când soția îl anunțase că vrea să plece, îi spusese că putea păstra tot, ceea ce îl tulburase nespus: Sara îi dădea de înțeles în mod limpede că singurul lucru pe care și-l dorea era să plece.

Corley își petrecea o parte din week-end citind însemnările pe care le făcea în timpul ședințelor, iar în ultima vreme, era absorbit de cele în legătură cu Geiger. Corley analiza ore în șir puținele informații pe care reușise să le afle despre el, alcătuind o enigmă a cărei dezlegare și ale cărei revelații le aștepta cu nerăbdare. După cum vădeau însemnările sale, mersese de multe ori împotriva regulilor încetățenite ale terapiei – dar nu și împotriva instinctelor sale –, mai ales pentru că Geiger ținea ascunse atât de multe lucruri. Corley nu știa de unde era pacientul său, unde locuia și nici măcar ce meserie avea.

De afară s-a auzit un zgomot ascuțit și neplăcut, care devenea din ce în ce mai puternic. Corley s-a ridicat în picioare și a ieșit pe balcon chiar în clipa în care un stol mare de mierle s-a ridicat de pe acoperișuri și a plonjat abrupt. Păsările se răsuceau și se învălmășeau, structura stolului modificându-se precum modelele perfect simetrice dintr-un caleidoscop. Mierlele l-au făcut pe Corley să se gândească la Geiger – un bărbat-copil mutilat, al cărui psihic fusese plăsmuit de o cruzime înfiorătoare. Printr-o voință de fier, pacientul său reușea cumva să-și sincronizeze toate părțile

sufletului. Timp de câteva săptămâni, Corley simțise că, în interiorul lui Geiger, aveau loc prefaceri emoționale de anvergură – era ca și când, asemenea unui tonomat, pacientul său și-ar fi schimbat plăcile sufletești. Și, din câte își putea da seama, Geiger nu înțelegea că visul acela constituia dovada unor conținuturi reprimate care începeau să iasă la lumină. Dar demonul ciocănea la ușă, și nu i se putea refuza accesul.

Corley a urmărit stolul de mierle dispărând printre frunzele copacilor de pe trotuar. Era sătul de rutină, de trecerea inexorabilă de la pasiune la obișnuință, de înțelepciunea dobândită cu prețul optimismului. Era sătul de penitenți, de pacienții obsedați de vinovăție, de anti-Geigerii care stăteau întinși pe canapea, dependenți de propriile lor imperfecțiuni. Și era la fel de sătul de complicitatea lui, de dozele de câte cincizeci de minute de atenție și răbdare pe care le oferea pacienților pentru a-i ajuta să zâmbească și să verse o lacrimă înainte să-i trimită înapoi în lume.

A intrat în casă, s-a dus în bucătărie și a aprins lumina. Faianța azurie de deasupra blatului de gătit încă îi aducea aminte de ochii Sarei. Prea multe dintre gândurile lui erau declanșate de amintiri, și se simțea împovărat de convingerea că viitorul său nu avea să difere foarte mult de viața lui de acum.

Corley și-a pus o cană de cafea și s-a așezat la masă. Avea în față un exemplar din *The New York Times,* iar titlurile de pe prima pagină semănau cu niște sloganuri reciclate. „Groapă comună descoperită lângă Kabul”, „Un terorist sinucigaș a făcut 56 de victime în Cecenia”, „Într-o fabrică din Cairo au fost găsite cadavre care prezintă urme de tortură”. Articolul despre Egipt era însoțit de fotografia unui buncăr fără ferestre. Podeaua era acoperită cu bălți întunecate, iar pereții erau împroșcați cu pete mici și dâre arcuite – erau pânzele unui pictor sângeros. Corley a luat o gură de cafea, încercând să-și dea seama dacă nu cumva

lumea devenise mai barbară sau dacă nu cumva televiziunea prin cablu, bloggerii neobosiți și site-urile care dezvăluiau ilegalitățile comise de stat făceau ca tot mai puține lucruri să rămână ascunse opiniei publice.

„Aș putea, pur și simplu, să renunț, și-a zis Corley în sinea lui. Să pun punct.” S-a gândit la casa din Cold Spring. Dintre toate posesiunile pe care reușiseră să le strângă el și Sara, era singura pe care și-o dorea cu adevărat. După divorț, drumurile sale la Cold Spring deveniseră din ce în ce mai rare, și, cu toate că nici nu-i trecea prin cap s-o vândă, nu voia să se gândească de ce era atât de ferm în această privință. Poate că cel mai bine ar fi fost să-și ia concediu pentru tot restul verii și să-și petreacă zilele în hamac, cu un carton de Guinness și un pachet de Camel, citind romane unul după altul în timp ce îi creștea burta, iar ficatul și plămânii i se făceau praf.

Corley a pufnit ca pentru sine. Nu avea să plece – era caraghios chiar și să-și imagineze asta. Urma să stea în cabinet cu Geiger până când avea să facă lumină în cazul lui, până când pereții psihicului său aveau să se prăbușească și groaza avea să iasă la lumină – apoi avea să încerce din răsputeri să-l scoată din noroi pe băiețelul Geiger și să-l spele din cap până-n picioare.

Dintr-odată, un cor furios și din ce în ce mai puternic l-a făcut pe Corley să se întoarcă spre fereastră. Stolul de mierle. Pleca.

8.

Harry se uita prin parbrizul dubei la un stol zgomotos care venea dinspre centru și se îndrepta către sud. Stolul a virat către East River asemenea unei aripi gigantice – era atât de negru, încât se distingea cu ușurință pe fundalul cerului nocturn –,

după care s-a descompus printre cablurile Podului Brooklyn, care se înălțau de o parte și de alta a mașinii.

Cu câteva ore înainte, când ieșise din restaurant, Harry se întorsese în Brooklyn să ia duba închiriată. În noaptea aceea, Richard Hall avea să-l aducă pe colecționar cu o mașină, însă, potrivit procedurilor standard impuse de Geiger, Harry trebuia să aibă tot timpul la dispoziție un vehicul propriu – încă una dintre nenumăratele precauții pe care și le lua Geiger pentru a avea un control cât mai bun asupra haosului care domnea în lumea din jurul său. Apoi Harry se dusese acasă, îi dăduse Melissei vreo zece dintre CD-urile preferate ale lui Lily și își petrecuse câteva ore pe canapea, uitându-se la sora lui, care stătea pe un fotoliu picior peste picior și se juca cu un nasture de la bluză. Îi pusese câteva întrebări – „Lily, vrei să mănânci ceva?”, „E o zi frumoasă, nu-i așa?” și „Îți aduci aminte cum mă cheamă, surioară?” –, dar ea nu-i răspunsese decât la ultima:

— Îmi amintesc toate numele. Le știu pe toate.

Harry a virat pe rampa care cobora de pe pod, apoi a pornit spre strada Ludlow. Îi plăcea foarte mult acea parte a orașului. Aerul mirosea altfel decât în centru – era mai înmiresmat, mai exotic. Murmurul străzii era mai melodios, lumina părea mai catifelată, iar după ce se termina ședința, putea să meargă două străzi mai încolo, la restaurantul chinezesc de pe Division Street și să mănânce pe săturate cu douăzeci de dolari. Cea mai bună ofertă din oraș.

Cu o săptămână înainte, primise un e-mail prin care era informat că factura pentru ticneala lui Lily avea să crească la o sută zece mii de dolari pe an, așa că urgența din noaptea aceea era mană cerească. În plus, negociase un onorariu foarte bun cu Richard Hall – treizeci și cinci de mii de dolari. Întotdeauna Geiger lăsa acest aspect în grija lui, iar Harry devenise un adevărat expert în tratative

financiare. Cine și-ar fi închipuit una ca asta în urmă cu un deceniu?

În 1999, în ziua de iunie când ieșise din clădirea în care își avea sediul *The New York Times* și îl găsise pe Geiger așteptându-l pe trotuar cu o propunere de afacere, Harry habar n-avea în ce urma să se bage și n-ar fi avut cum să decidă pe baza unei estimări financiare. În cele din urmă, a luat o hotărâre care avea să-i schimbe viața bizuindu-se doar pe răspunsul său instinctiv la prezentarea onestă a lui Geiger. „Am de gând să mă lansez într-un nou domeniu de activitate, îi explicase acesta. E o activitate ilegală. Și am nevoie de un partener. Ai să primești douăzeci și cinci la sută din profituri.” În timp ce Geiger îi descria ocupația lui, Harry se întreba cam câți bani ieșeau din tortură și cum îți puteai face o clientelă în acest domeniu. Partea de cercetare avea să fie floare la ureche – doar era punctul lui forte –, însă transportul subiecților putea fi foarte dificil. Lăsând la o parte aspectele morale și legale ale afacerii, oare *putea* să facă așa ceva? Treaba asta chiar era pentru el? Răspunsul i l-a oferit imediat fiorul de încântare pe care l-a simțit în piept.

Harry a parcat duba la poarta casei pentru ședințe aflată pe strada Ludlow și și-a verificat ceasul. Hall trebuia să-l aducă pe Matheson într-un sfert de oră. Harry s-a dat jos din mașină, a descuiat poarta înaltă și grea, apoi a deschis-o. Când a dat să se întoarcă la dubă, a simțit prezența cuiva care se apropia din spate. A înlemnit și s-a blestemat în gând pentru neglijența de care dăduse dovadă – cum de lăsase bâta de baseball marca Louisville Slugger pe podeaua dubei? În cele din urmă, s-a întors ușor cu spatele.

În fața lui se afla un negru slinos, cu tenul maroniu-roșcat, îmbrăcat cu o bluză de trening ferfeniță pe care scria *NY KNICKS*[20] și niște pantaloni pătați, a căror culoare inițială nu mai putea fi distinsă. Hainele atârnau pe niște oase

groase și lungi, iar Harry a citit în ochii lui licărul jalnic al hămeselii. A estimat cam câți pași erau până la dubă. Șapte, poate chiar opt. I-ar fi fost destul de greu să străbată această distanță și să scoată bâta de baseball în timp util pentru o lovitură în plin. I-ar fi fost încă și mai greu dacă individul era agil – Harry nu reușea niciodată să lovească o minge cu efect. Dar, la nevoie, și-ar fi încercat norocul. N-avea să-l mai bată nimeni niciodată.

Negrul a scos de la spate o mână cât o mănușă de bucătărie și a întors-o cu palma în sus – era uscată și avea crestături adânci.

— Dă-mi ceva, frate, a zis individul, cu o voce cavernoasă. Cinci dolari.

Harry și-a dat seama că nu mai respira, așa că a tras aer în piept.

— Nu-i în regulă să te furișezi pe la spatele oamenilor, frate, i-a răspuns el.

— Data viitoare, o să-ți trimit o scrisoare să te-anunț. Da' acuma dă-mi dracu' ceva! l-a somat negrul, cu ochii clocotind de nerăbdare. Hai, nenorocitule!

— *Nenorocitule*? Ia zi, îți datorez ceva?

Individul l-a înhățat cu labele lui enorme și l-a tras lângă el. Nările lui Harry s-au crispat simțindu-i duhoarea acră a transpirației.

— Auzi, ia mai dă-te-n pizda mă-tii! a zis negrul.

De undeva din apropiere s-a auzit un chicotit cristalin, după care, din spatele picioarelor cât trunchiurile de copaci ale negrului, a apărut o fețișoară cu ochi strălucitori. Fetița purta o salopetă pătată de culoare portocalie și niște tenișii ale căror vârfuri erau lipite cu bandă adezivă tocită, iar când a zâmbit, Harry a văzut că avea strungăreață. Sigur nu avea mai mult de cinci ani. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, Harry ar fi putut jura că era un înger.

Fetița s-a uitat la el și a zis:

— Da, mai dă-te-n pizda mă-tii!

— Nu înjura, Laneesha! a mustrat-o individul, fără să-și ia ochii de la Harry, care nu și-a putut stăpâni un zâmbet.

— Ce înseamnă Laneesha? a întrebat el.

— Să-mi bag pula dacă știu.

— Frumos nume.

— Îți place? Scoate cinci dolari și e al tău.

— Bine, a zis Harry.

Auzind răspunsul, negrul a mijit ochii și i-a dat drumul lui Harry.

— Zău? a zis el.

— Da, sigur, i-a răspuns Harry.

Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos niște bancnote îndoite prinse cu o clamă, le-a răsfoit cu atenție, iar în cele din urmă s-a încruntat:

— N-am de cinci. Va trebui să iei una de douăzeci.

A scos o bancnotă și i-a întins-o, iar individul a prins-o între arătător și degetul mare, a vârât-o adânc în buzunar, după care s-a uitat țintă la binefăcătorul lui, reconsiderându-și părerea despre el.

— Mersi.

— Cu plăcere, i-a răspuns Harry.

— Ești cam ciudat. Un tip pe cinste, da' ciudat.

— N-aș zice că-s tocmai un tip pe cinste, a zis Harry, apoi s-a uitat la fetiță: tu și cu mine avem același nume.

Pe fruntea ei au apărut trei riduri șerpuitoare de nedumerire:

— Da' pe tine nu te cheamă Laneesha!

— Ba da, i-a răspuns Harry zâmbind. Tocmai mi-am cumpărat numele ăsta.

Fetița a ridicat mâna, iar negrul i-a cuprins-o cu palma lui uriașă, apoi s-au întors cu spatele și au luat-o din loc. Începuse să plouă mărunt, iar stâlpii de iluminat proiectau umbre în toate direcțiile, acoperind betonul umed al străzii cu o plasă uriașă alcătuită din modele geometrice neregulate.

Harry a urcat în dubă, a intrat în curte și a oprit lângă peretele casei pentru ședințe. A parcat aproape de tenda lată de doi metri și jumătate montată pentru a-i împiedica pe trecători și pe cei din clădirile vecine să vadă ferestrele și ușa de la intrare.

Picăturile de ploaie de pe parbriz au strălucit preț de o clipă în bătaia unor faruri. Harry a întors capul și a văzut o dubă verde închis parcând ușor în fața porții deschise. Harry s-a dat jos din mașină, a pășit în lumina farurilor și i-a făcut semn șoferului din celălalt vehicul să înainteze, îndrumându-l asemenea unui dirijor de trafic aerian care ghidează un avion pe pistă. L-a îndrumat să parcheze chiar sub tendă. Motorul dubei s-a oprit, portiera s-a deschis, iar bărbatul de la volan a coborât cu o servietă diplomat în mână și s-a apropiat de Harry, lumina farurilor învăluindu-i silueta robustă într-o aură gălbuie.

— Harry? a întrebat el.

— Exact. Domnul Hall?

— Da.

Când a ajuns aproape de el, Harry a reușit să distingă detaliile acelei siluete. Hall purta un costum gri care părea proaspăt luat de pe umeraș. Trăsăturile lui aveau blândețea unui american din clasa de mijloc – era genul de chip pe care îl întâlnești într-un restaurant din Wichita sau într-un birou din Des Moines[21]. Nu l-ai fi remarcat într-o mulțime, dar, stând față în față cu el, Harry i-a observat ochii vioi și preocupați. Hall era unul dintre acei oameni care pot să se uite țintă la tine și, în același timp, să vadă tot ce se întâmplă în jurul tău: privirea lui își modifica unghiul puțin câte puțin, examinând și reexaminând împrejurimile asemenea unor detectoare coordonate dintr-un centru de comandă intern.

A întins o mână pe care nu se vedea niciun inel, iar Harry i-a strâns-o, simțind, totodată, că degetele i-au fost prinse într-o menghină.

— Totul e gata? a întrebat Hall.

— Da.

— Bine. Să-i dăm drumul.

Apoi s-au apropiat împreună de duba verde-închis. Era limpede că Hall nu avea niciun chef să facă o conversație de complezență, ceea ce-i convenea de minune lui Harry. Întotdeauna i se părea absurd să poarte o discuție despre trafic sau despre New York Mets[22], ca preludiu la o ședință de tortură. Cei mai nesuferiți oameni de legătură i se păreau aceia care voiau să stea de vorbă despre Geiger, despre ce și cum făcea. Harry își petrecea mult timp construind un zid în jurul lucrurilor pe care le știa despre natura ocupației lor, astfel încât să fie cu sufletul mai împăcat și să se simtă ca un adevărat om de afaceri. Dar întrebările despre Geiger erau ca niște ușoare bătăi pe umăr, ca niște șoapte complice la ureche care îl făceau să se uite în interiorul său, iar în momentele acelea, zidul cu ajutorul căruia încerca să se protejeze se transforma într-o simplă placă de rigips ce nu mai putea ascunde capul de Meduză care îi crescuse pe dinăuntru în ultimii zece ani.

Harry a deschis ușa metalică aflată pe o latură a clădirii, dând la iveală un hol spațios, bine luminat. Pe mijlocul podelei erau încastrate patru șiruri de rotile de oțel late de cinci centimetri, montate pentru a ușura împingerea unor greutăți mari. Hall a tras rampa de sub ușile din spate ale camionetei și a sprijinit-o pe podea, la capătul șirurilor de rotile. Apoi a înhățat mânerul cufărului aflat în dubă și l-a tras pe rampă. Când cufărul a ajuns pe rotile, Hall și Harry s-au opintit în el și l-au împins până la liftul aflat în capătul holului.

— Excelentă amenajare, a zis Hall.

— Mda, i-a răspuns Harry.

Au vârât cufărul în lift, apoi au urcat și ei în cabină. Harry a tras grilajul metalic în formă de acordeon și a apăsat pe o manetă, după care liftul

s-a pus în mișcare cu un zăngănit, apoi și-a continuat urcușul cu un ușor huruit.

— N-am mai urcat de mult într-un lift ca ăsta, a zis Hall.

Harry a aruncat o privire spre cufărul argintiu de la picioarele lor. Exact modelul pe care îl folosea și el: avea un metru optzeci și cinci de centimetri lungime și era făcut din plăci de aluminiu ionizat îmbinate prin sudură. Marca Zarges. Harry îi dăduse toate detaliile într-un e-mail.

— V-a fost greu să găsiți cufărul?

— Nu, deloc, i-a răspuns Hall, apoi a deschis servieta și i-a arătat ce se afla în ea. Treizeci și cinci de mii, în bancnote de o sută și de cincizeci, așa cum ați cerut.

Harry a apăsat iarăși pe manetă, iar cabina s-a oprit la etajul al doilea. Camera de ședințe era mai mare decât cea amenajată în centru – era un pătrat cu latura de nouă metri și avea o înălțime de trei metri și jumătate, iar pe pereții de un negru lucios erau montate difuzoare din trei în trei metri. Când Harry a deschis ușa liftului, zăngănitul ei metalic s-a răsfrânt în pereți ca o mână de monede aruncate pe jos.

În centrul camerei se afla un scaun cu rotile motorizat, iar barele de oțel și pielea neagră cu care era tapisat străluceau în lumina puternică a becurilor din tavan. Speteaza, brațele și suporturile pentru picioare erau prevăzute cu niște curele de piele. În rest, camera era goală.

Hall i-a aruncat o privire lui Harry:

— Un scaun cu rotile?

Harry a încuviințat din cap.

— E și el aici? a continuat Hall.

— Da.

În timp ce scoteau cufărul din lift, un gând ca un viermișor a prins viață sub o piatră din creierul lui Harry. Ceva nu era în regulă. Geiger a intrat în cameră tocmai când Harry se pregătea să dea piatra la o parte ca să arunce o privire sub ea.

— Domnul Geiger? a întrebat Hall, întinzându-i o mână.

Geiger s-a apropiat de ei, încuviințând din cap o singură dată, dar și-a păstrat mâinile pe lângă corp. Era îmbrăcat cu o salopetă de doc negru, iar în picioare avea niște tenișI înalți. Hall a pus servieta jos.

— Domnule Geiger, a zis el, planul a suferit o modificare.

Harry era probabil singura persoană din lume care și-ar fi putut da seama că acea contracție aproape imperceptibilă de pe fața lui Geiger putea fi o încruntare.

— Ce fel de modificare? a întrebat Geiger.

— Matheson ne-a scăpat printre degete. A reușit să fugă.

Chiar în clipa aceea, Harry a ridicat piatra din mintea lui și s-a crispat. Când căraseră cufărul în cameră, i se păruse ușor. Mult prea ușor.

— Atunci cine e în cufăr? a întrebat Geiger.

— Cineva care sunt sigur că știe unde se află Matheson, a zis Hall, trăgând de zăvoarele cufărului. Fiul lui.

Hall a dat să deschidă capacul, dar Geiger a pus mâna pe el și l-a oprit după doar câțiva centimetri:

— Câți ani are?

— Doișpe, i-a răspuns Hall.

Geiger a închis capacul cu un gest relaxat, dar ferm.

— Nu lucrez cu copii, domnule Hall.

— Nu?

În timp ce Geiger bătea darabana pe coapse, Hall a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos un plic din hârtie de manila[23] și l-a aruncat pe capacul cufărului.

— Alte cinci mii v-ar putea convinge să faceți o excepție?

— Ar fi trebuit să-l informați pe Harry în legătură cu această problemă. V-ar fi explicat care e politica noastră: fără excepții.

— Bineînțeles, aveți dreptate, a zis Hall, încuviințând repede din cap, dar n-am mai auzit până acuma ca cineva din branșa asta să nu accepte… excepții.

Apoi i-a aruncat o privire lui Harry, care se uita cu un aer îndoliat la servietă, ca și când ar fi contemplat un sicriu – acum, bancnotele de o sută și de cincizeci dinăuntrul ei erau ca și moarte pentru el.

— Ascultați-mă puțin, domnule Geiger, a continuat Hall. Dat fiind că tot suntem aici, haideți să discutăm un pic despre problema asta. În ultimele săptămâni, băiatul a locuit cu taică-su, și suntem aproape siguri că știe unde e Matheson sau, cel puțin, încotro a plecat. Ei bine, domnul de la care am primit recomandarea mi-a dat două nume – pe al dumneavoastră și pe al domnului Dalton. Am apelat la dumneavoastră pentru că, din câte am înțeles, metodele dumneavoastră sunt mai subtile, în timp ce domnul Dalton are reputația de-a se lăsa în voia impulsurilor sale. Nu vreau ca băiatul să fie rănit, domnule Geiger, însă vreau să aflu ce știe. Iar în clipa asta, chiar suntem contra cronometru. Deci ce vreau să spun este că, dacă nu vă ocupați de băiat, o să apelăm la Dalton. Așa că de ce să nu vă încasați onorariul? a conchis el, ridicând mâinile cu palmele deschise, ca și când tocmai ar fi făcut o propunere la o licitație. Plus cele cinci mii suplimentare, desigur.

Harry a observat că Geiger intrase în starea pe care, în sinea lui, o botezase „modul cataleptic”: preț de câteva secunde, nu mai respira, privea în gol și stătea complet nemișcat. Intra în starea asta ori de câte ori părea să se gândească pe îndelete la ceva. În cele din urmă, un singur clipit îl readucea la viață.

— Puneți copilul pe scaun, a zis Geiger.

Hall și-a arcuit sprâncenele sub forma unor semne de întrebare, apoi s-a întors spre Harry ca și când Geiger vorbise într-o limbă străină, iar Harry

era translatorul lui oficial. La rândul său, asistentul lui Geiger se uita țintă la Hall. Nu transportase niciodată un minor – nici măcar nu-i trecuse prin cap că ar fi putut face așa ceva. Trecuse mult timp de când Geiger îl surprinsese ultima oară.

— Bine, a zis Hall în cele din urmă. Excelent!

Apoi s-a lăsat pe vine și a ridicat capacul cufărului, iar Harry s-a aplecat și el, prinzând repede plicul de manila care pornise spre podea.

Geiger a aruncat o privire înăuntru. Fiul lui Matheson era întins pe-o parte, legat de mâini și de picioare cu niște cabluri subțiri de plastic. Avea capul înfășurat cu trei benzi de scotch lat – una în jurul ochilor și alte două în jurul gurii –, iar părul său lung și ondulat era ud și i se lipea de frunte și de obraji asemenea algelor împrăștiate pe mal. Era îmbrăcat cu un tricou albastru, un șort argintiu și o pereche de adidași Nike Air Lebron, colorați în negru și roșu. Pielea de pe mâinile și picioarele lui subțiri era bronzată, iar capul i se sprijinea pe o cutie de vioară. Părea adormit. Sau în comă…

— Cum îl cheamă? a întrebat Geiger.

— Ezra.

— I-ați administrat ceva?

— Nu. Dar mi-a dat mari bătăi de cap.

Geiger a îngenuncheat lângă cufăr – lui Harry i s-a părut că gestul lui aducea cu al unui om care se pregătea să spună o rugăciune.

— Ezra… a zis Geiger în șoaptă, asemenea unui părinte care își trezește copilul din somn, însă copilul legat la gură și la ochi n-a reacționat în niciun fel la numele său. Ezra, trebuie să te scoli.

Geiger a dat să se ridice în picioare și, în același timp, a înhățat mânerul de la un capăt al cufărului și l-a săltat brusc, așezându-l în picioare. Băiatul și cutia viorii s-au prăvălit pe podea. În mod reflex, Harry a făcut doi pași în spate, uitându-se țintă la trupul dinspre care s-a auzit un geamăt.

Geiger a înhățat cablul de plastic cu care îi erau legate gleznele și l-a târât pe podea. Băiatul se

zbătea cu furie, ca un pește-sabie într-un harpon, și scotea scâncete înăbușite. Când a ajuns lângă scaunul cu rotile, Geiger l-a luat de subsuori și l-a trântit brutal în el, după care i-a legat mâinile, gleznele și pieptul cu cordoanele de piele.

Hall urmărea operațiunea cu un discret zâmbet admirativ.

— Ezra, i-a spus Geiger băiatului în timp ce-l lega, urmează să faci o călătorie. N-ai să te zbați, ci ai să stai nemișcat pe scaunul ăsta. În scurtă vreme, am să-ți pun niște întrebări despre tatăl tău, iar tu o să-mi spui tot ce vreau să aflu.

După ce a terminat de legat curelele de piele, Geiger și-a trosnit ușor gâtul – stânga, dreapta.

— Eu îți spun adevărul, Ezra, a continuat el, iar tu o să faci la fel: o să-mi spui adevărul. De aceea ne aflăm aici. Dacă o să-mi dai un răspuns neadevărat, am să-ți fac rău. Nu contează că ești doar un copil. Odată intrat în camera asta, nu mai ai vârstă. Așa merg lucrurile. Încuviințează din cap dacă înțelegi ce-ți spun.

Din gâtlejul băiatului s-a auzit un zgomot prelung – ceva între un suspin și un gâlgâit –, iar capul i s-a mișcat cu iuțeală în sus și-n jos. Harry și-a dres glasul în mod reflex.

— Bine, a zis Geiger.

Apoi a apăsat pe un buton de pe scaunul cu rotile, iar după ce acesta s-a pus în mișcare pe gresia neagră, s-a apropiat de un perete și a apăsat pe un întrerupător. Din difuzoarele montate pe pereți a început să se audă zgomotul prelung și tânguitor al unei sirene pentru ceață, al cărei volum creștea și descreștea într-o succesiune aleatorie. Când a ajuns aproape de un perete, scaunul a virat ușor spre stânga, stabilizându-și ruta: se învârtea în jurul camerei, trecând la doar câțiva centimetri de pereți. Zgomotul din difuzoare îl asalta pe băiat ba ca o sirenă supusă efectului Doppler[24], ba ca o prezență din ce în ce mai

intensă, ba sub forma unor bubuituri laterale care îl făceau să zvâcnească în scaun.

În timp ce Harry și Hall urmăreau acest spectacol, Geiger s-a apropiat de ei.

— Harry…, a zis el, aproape în șoaptă.

Harry a luat servieta diplomat, a urcat în cabina liftului, a închis grilajul pliant, având grijă să nu facă mult zgomot, după care a coborât. Geiger a făcut un semn spre ușa aflată lângă o oglindă pătrată, iar Hall l-a urmat în camera de observație care avea un decor și un conținut identice cu cele din camera similară aflată în centru. S-au apropiat de fereastra reflectorizantă și, câteva momente, au urmărit în tăcere ritualul circular al scaunului cu rotile.

— Dezorientare? a întrebat Hall.

— Da. Scaunul are încorporat un temporizator, i-a explicat Geiger. O să încep peste cinci minute. Vreți ceva de băut?

Hall a aruncat o privire spre barul cromat:

— Niște vin. Roșu.

Geiger s-a apropiat de bar și i-a turnat niște Pinot Noir.

— Clientul dumneavoastră știe că l-ați răpit pe fiul colecționarului? a întrebat el.

— Clientul meu vrea neapărat să-și recupereze tabloul. Sunt liber să procedez cum cred de cuviință.

Geiger i-a întins paharul, iar băutura purpurie a strălucit în lumina becurilor. Hall a luat o gură mare și a ținut vinul în gură câteva clipe înainte să înghită, după care a dat din cap cu un aer satisfăcut.

— Mai știți ceva despre băiat, domnule Hall? În afară de ce mi-ați spus deja?

— Nu mare lucru. Cea mai mare parte a anului, locuiește cu maică-sa. Am pus mâna pe mobilul lui și am văzut că, în ultimele douăzeci și patru de ore, a primit două apeluri: unul cu prefix de New Hampshire și unul cu prefix de Manhattan – cred

că al doilea e de la Matheson. Vioara am găsit-o în camera băiatului din apartamentul lui Matheson. M-am gândit că v-ar putea fi de folos.

— Ce altceva mai era în camera lui?

— Nu știu. Contează?

— Totul contează, domnule Hall.

•

Harry stătea la volanul dubei cu care venise. Începuse să numere banii, dar, la un moment dat, s-a oprit, simțind că, odată cu aerul înăbușitor al nopții, îl copleșește un sentiment de melancolie. În clipa când Geiger l-a răsturnat pe băiat din cufăr, Harry a simțit că era ceva profund în neregulă cu priveliștea aceea. Cu toate că putea să-și înăbușe scrupulele morale, era o sarcină mult mai dificilă să se împace cu ideea că Geiger își încălcase regulile pe care le respectase cu strictețe în trecut. Harry devenise un satelit pe o orbită foarte stabilă în jurul lui Geiger, fiind dependent de forța sa gravitațională și simțindu-se în siguranță în raza ei de acțiune. De aceea, în clipa când a văzut că axul principiilor lui Geiger se înclină, a simțit că lumea i se clatină. Faptul că Geiger făcuse un lucru neașteptat îl debusolase pe Harry – era ca și când ar fi zărit Statuia Libertății făcându-i cu ochiul.

Harry a oftat, apoi a revenit la număratul banilor.

•

Scaunul cu rotile și pasagerul său legat la ochi continuau să se învârtă în cerc, în timp ce mugetul prelung al sirenei pentru ceață se revărsa din pereți. Hall s-a uitat iarăși la ceas.

— Încă un pic, a zis Geiger. Un nespecialist ar putea crede că e mai ușor să scoți informații de la un minor, dar nu e neapărat așa. În împrejurări care îi provoacă o frică foarte intensă, un copil poate să se închidă în sine și să nu mai scoată o vorbă – sau să mintă, să spună orice îi trece prin cap, și să fie convingător.

Și-a turnat apă într-un pahar, apoi a adăugat:

— Domnule Hall, văd că sunteți foarte îngrijorat din pricina timpului. Dacă îmi spuneți despre ce e vorba de fapt, o să-mi ușurați treaba. Și am s-o termin mai repede. Depinde numai de dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți? l-a întrebat Hall, urmărindu-l cum își bea paharul cu apă.

— Vreau să spun că mințiți. Cu asta mă ocup, domnule Hall: stabilesc dacă cineva îmi spune adevărul sau nu.

Hall a mai luat o gură de vin:

— Singura dumneavoastră grijă e să-l faceți pe băiat să vorbească.

— Bine. Încercam doar să vă fiu de ajutor.

Geiger a aruncat o privire spre băiat. Preț de o clipă, natura timpului și percepția lui Geiger asupra lui s-au schimbat. Timpul a încetat să mai fie fluid și continuu, transformându-se în clipe solidificate și precis delimitate: fiecare moment avea propriul său început și sfârșit – era ca și când ar fi distins unul câte unul cadrele pâlpâitoare ale unui film, chiar în timp ce i se succedau cu repeziciune prin fața ochilor.

— Cred c-a sosit timpul, a zis el.

În clipa următoare, pumnul lui drept s-a năpustit în față. Încheieturile degetelor sale s-au izbit de pieptul lui Hall, chiar sub stern, tăindu-i respirația. Hall a scos un geamăt puternic și exploziv, s-a izbit de peretele din spatele său și a căzut în genunchi, cu pieptul bombat și cu mâinile sprijinite pe coapse. Un zgomot ca de fierăstrău tăind o țeavă de cupru i s-a cățărat pe gâtlej în timp ce diafragma lui se străduia să se elibereze de spasme și să aspire un pic de aer.

Geiger s-a așezat pe vine lângă Hall, între ale cărui buze apăruseră mici bule de salivă colorată în roz de la cele două guri de Pinot Noir. Buzele lui Hall s-au întredeschis, ca un preludiu pentru câteva vorbe.

— Uuuffff… uuufff, a fost tot ce-a putut articula.

Alarma pentru ceață s-a oprit, iar Geiger s-a ridicat în picioare și a aruncat o privire pe fereastră. Scaunul cu rotile se oprise și el, iar băiatul stătea nemișcat. Geiger s-a lăsat iarăși pe vine. Hall părea că nu poate să-și miște capul, dar ochii lui umezi au reușit să se răsucească în orbite până au dat de privirea inexpresivă a lui Geiger.

— Domnule Hall, a zis Geiger.

Lacrimile care se prelingeau pe obrajii lui Hall îi dădeau un aer profund nefericit, ca și când înfățișarea de dur n-ar fi fost decât o mască, iar Geiger îi spusese ceva urât, care îl rănise.

— Ccccc… căcat! a reușit Hall să îngaime în cele din urmă.

— Nu știu cine ești, domnule Hall. Dar știu sigur cine nu ești.

Sonoritatea vorbelor lui Geiger căpătase o ușoară asprime – lucru neobișnuit la el –, iar asta îl irita ușor. Accesul neașteptat de violență îi ridicase un pic pulsul și îi accelerase respirația, modificându-i vocea.

— Vrei să-mi spui cine ești de fapt? a continuat Geiger.

Hall a plecat și mai mult capul, îngustându-și umerii – trupul lui încerca să se acomodeze la consecințele șocului, să găsească un mijloc de-a respira. Apoi a ridicat capul, a clipit, a tușit și a clipit încă o dată, ca și când ar fi răspuns într-un cod secret pe care presupunea că Geiger îl cunoștea foarte bine.

Geiger și-a lipit palma cu degetele rășchirate pe fața lui Hall și l-a izbit cu ceafa de perete. Trosnetul care s-a auzit dădea de înțeles că tocmai se rupsese ceva – osul, lambriul sau amândouă –, iar ochii lui Hall s-au deschis larg, cu un aer și mai uluit, după care s-au închis.

Geiger i-a ținut capul cu mâna, urmărind cu atenție fiecare clipă care trecea. O anomalie

temporară a sistemului său optic diminua profunzimea imaginilor care îi ajungeau la creier, făcându-le mai plate decât de obicei, asemenea unor fotografii Polaroid. În cele din urmă, și-a luat mâna de pe fața lui Hall, iar acesta s-a prăvălit într-o parte, dând la iveală o adâncitură în perete cam de mărimea unui grepfrut: avea vreo doi centimetri adâncime, iar fibrele zdrobite ale lemnului erau amestecate cu picături de culoarea carminului.

Buzunarele pantalonilor lui Hall conțineau ce era de așteptat: un portofel cu carduri American Express și Diners Club, vreo șase sute de dolari, un permis de conducere emis în statul Pennsylvania și o asigurare auto – emisă de State Farm Insurance în 2006 – pentru o mașină sport marca Lexus. În buzunarele hainei a dat peste un pachet de Camel, o brichetă și două telefoane mobile: un BlackBerry și un Motorola Droid – Geiger a presupus că acesta din urmă era al băiatului. De cureaua lui Hall era prins un toc în care se afla un pistol automat Taurus Millennium Pro, cu calibru de nouă milimetri.

Geiger și-a vârât telefoanele în buzunare și s-a ridicat în picioare. Simțea că-i zvâcnesc ochii din pricina pulsului ridicat: privirea îi tremura aproape imperceptibil, iar formele obiectelor și suprafețele plane erau ușor încovoiate. A pus pistolul pe bar și s-a întors în camera de ședințe, unde a simțit în nări un iz ca de fum. Respirația îi era puternică și prelungă, ca a unui alergător care se străduiește să și-o controleze în primele etape ale unui maraton.

S-a apropiat de băiat, având conștiința acută a faptului că acțiunile lui nu mai erau premeditate, lucru care, din câte își putea aminti, nu i se mai întâmplase niciodată. Dincolo de toate gândurile și sentimentele, avea senzația limpede și intensă că se îndrepta spre o destinație necunoscută. Era un sentiment străin conștiinței lui, dar care i se părea familiar din altă parte. Îl știa din vise.

Băiatul stătea inert pe scaun, cu bărbia sprijinită în piept. Deși Geiger setase temperatura camerei la optsprezece grade, băiatul transpirase abundent: tricoul și pantalonii umezi i se lipiseră de trup, iar pielea îi era acoperită cu luciul fricii. Geiger i-a văzut carotida umflându-se și subțiindu-se în ritmul pulsului său accelerat.

— Ezra…

Trupul băiatului s-a crispat imediat, asemenea unui soldat care se supune ordinului primit de la un sergent.

— Ezra, nu mai trebuie să răspunzi la nicio întrebare.

Gâtlejul băiatului a înghițit cu un zgomot strident.

Geiger și-a scos mobilul din buzunar și a apăsat pe o tastă. Harry a răspuns înainte să se termine primul sunet de apel.

— Ai terminat foarte repede, a zis el.

— Vino sus. Adu și banii.

Tăcerea de la celălalt capăt al liniei telefonice avea un semn de întrebare la sfârșit.

— Banii? a zis Harry în cele din urmă. Bine.

Geiger s-a întors în camera de observație. Hall nu se mișcase deloc. Zăcea pe partea dreaptă, într-o poziție asemănătoare celei fetale. Pe perete se vedea brazda arcuită pe care o desenase capul său când alunecase de la locul impactului până pe podea.

Geiger a auzit o melodie discretă înălțându-se din adâncul său. A văzut flashuri de lumină violetă și un sunet galben-verzui a început să-i unduiască ritmat în spatele pleoapelor, apoi a auzit scârțâitul unei uși deschizându-se și o fâșie de lumină prăfuită a invadat nucleul negru ca smoala al ființei sale. Dintr-odată, a simțit o durere surdă în glezne. Ridicându-se pe vârfuri ca un balerin, și-a întins tendoanele lui Ahile și mușchii gambelor. Durerea și melodia au încetat – odată cu ele, a dispărut și raza de lumină.

Apoi s-a auzit zăngănitul grilajului pliant al liftului.

— Geiger?

Vocea lui Harry a ajuns la el ca și când mai întâi ar fi trebuit să străbată un canion. Geiger s-a întors și l-a văzut pe partenerul său lângă ușa camerei de observație, cu chipul deformat de o mină perplexă.

— Dumnezeule! a zis Harry. Ce s-a întâmplat?

Geiger a întors iarăși privirea spre Hall.

— Plecăm, a zis el, ca și când ar fi dat vestea nu lui Harry, ci trupului ghemuit pe podea.

— La dracu'! a zis Harry, punând servieta jos. Ce i-ai făcut? A… a murit?

— Nu. Trebuie să plecăm imediat.

Geiger a dat să iasă pe ușă, dar Harry a ridicat mâinile ca un agent de circulație. Geiger s-a oprit, uitându-se țintă la palmele ridicate ale partenerului său.

— Stai un pic, a zis Harry. Stai un pic, pentru numele lui Dumnezeu!

Și-a lipit palmele de obraji și a adăugat:

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Trebuie să plecăm.

— Nu putem să stăm un pic de vorbă despre ce s-a întâmplat?

— În clipa asta, Harry, e mai important să plecăm.

— Nu-s de acord, omule! Asta-i nebunie curată, mă-nțelegi?

— Harry, i-a răspuns Geiger, e destul de probabil – dacă nu chiar sigur – ca unul dintre oamenii lui Hall să aștepte undeva prin apropiere, nu crezi?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Și tocmai de-aia trebuie să plecăm. Acum. Cu cât ne prelungim șederea aici, cu atât or să se complice lucrurile mai mult.

— Or să se *complice*? Păi tocmai ai pus la pământ un client!

Harry a aruncat o privire spre bar, la șirul multicolor de sticle. Nu mai băuse niciun strop de alcool din ziua în care acceptase oferta lui Geiger. Aceasta fusese singura condiție pe care i-o pusese Geiger – să se lase de băut – și, conștient sau nu, faptul că nu mai bea devenise un alt motiv pentru care îl considera salvatorul lui. Dar, chiar și după unsprezece ani, încă își mai aducea aminte de gustul whisky-ului în gâtlej. Începea să înțeleagă ce însemna trupul care zăcea pe podea și că, începând din momentul acela, viața lui probabil avea să se schimbe radical – de aceea avea nevoie de o tărie chiar în clipa aceea, ca să-și domolească pulsul pe care îl simțea duduindu-i în urechi.

— Plecăm chiar acum, Harry. Ieșim prin spate.

— Unde plecăm?

Geiger a scos un oftat. Harry era uluit: și-a dat seama imediat că nu-l mai văzuse niciodată oftând. N-ar fi fost mai surprins nici dacă l-ar fi auzit țipând.

— Și lăsăm banii aici, a adăugat Geiger.

La auzul acestor cuvinte, Harry a simțit un junghi surd în piept, deși presimțise că lucrurile nu aveau să se termine cu bine. În cele din urmă, a încuviințat trist din cap:

— Dacă lăsăm banii, crezi că lucrurile or să se rezolve?

— Nu, nu cred.

— De ce?

— Pentru că nu cred că pe Hall îl interesează banii. Și pentru că iau băiatul cu mine.

— *Cu tine*?

Harry a aruncat o privire spre camera de ședințe. Uitase de băiat. Când l-a văzut pe scaun – tăcut și nemișcat –, a simțit în stomac un fior de furie care l-a făcut să realizeze cu și mai multă claritate în ce situația se aflau.

— Asta-i nebunie curată, ce dracu'! a zis el, întorcându-se spre Geiger. Îi zici lu' Hall că nu te

ocupi de copii, apoi te sucești și zici da. După care îi dai un pumn și-l faci grămadă. *De ce,* omule?

— Avem nevoie de-o mașină, Harry. Ieși din casă…

— Ce se întâmplă, de fapt, Geiger?

— Și iei un taxi până la Thrifty – e o firmă de închiriat mașini care are program până târziu în noapte…

— Geiger…

— Închiriezi o mașină, te întorci aici, parchezi pe străduța din spate, apoi mă suni. O să…

Dintr-odată, Hall a tușit înfundat, iar Geiger și Harry s-au întors spre el și l-au văzut mișcând un picior de la un unghi de nouăzeci de grade la unul de patruzeci și cinci. Geiger s-a lăsat pe vine lângă el.

— Geiger, a zis Harry, îți dai seama în ce situație suntem?

Dar Geiger nu i-a răspuns, ci a desfăcut cravata de la gâtul lui Hall și a început să-i lege picioarele cu ea.

— Întâi de toate, a continuat Harry, ți-ai încălcat prima regulă: „Să nu lași exteriorul să influențeze interiorul”. Nu spun că n-ai procedat bine – în fond, e doar un copil –, dar habar n-am unde or să ducă toate astea.

Geiger a terminat de legat picioarele lui Hall și a făcut un nod strâns.

— În al doilea rând, poate că încă mai putem să îndreptăm lucrurile – repet: *poate* –, dar dacă răpești copilul, atunci e ca și când te-ai retrage din branșă. Îți dai seama, nu? Pentru c-o să se afle, omule, și atunci s-a zis cu noi! S-a terminat! Nici Carmine n-o să mai vrea să aibă de-a face cu noi. Dumnezeule, te-ai gândit la chestiile astea?

Geiger s-a ridicat în picioare și s-a uitat în ochii lui Harry:

— Nu, nu m-am gândit la chestiile astea.

— Păi, poate ar fi bine să te gândești…

— Harry, ascultă-mă cu atenție…

— Nu pot să-nțeleg cum dracu' ai putut să…

Geiger și-a înhățat partenerul și l-a izbit cu spatele de tocul ușii:

— Nu mă asculți, Harry. Taci din gură, inspiră adânc și ascultă-mă.

Harry nu se simțea în stare să inspire adânc, dar a încuviințat din cap.

— Bine, a zis el. Bine.

Pupilele lui Geiger erau foarte dilatate. Semănau cu două țevi de pistol învăluite în ceață, îndreptate spre ochii lui Harry.

— Cazul ăsta, i-a zis Geiger, n-are nicio legătură cu vreun tablou.

Apoi i-a dat drumul, s-a apropiat de bar, și-a turnat încă un pahar de apă și l-a dus la gură. Pe Harry îl dureau omoplații din pricina impactului cu tocul ușii. Era prima oară când Geiger punea mâna pe el. Și nu încăpea îndoială că avea să fie o noapte plină de prime și – probabil – ultime dăți. Harry a așteptat ca Geiger să termine de băut, urmărindu-i mărul lui Adam, care se ridica și cobora ritmic.

— Domnul Hall, a spus Geiger după ce a pus paharul pe masă, nu e un detectiv privat care lucrează pentru un bogătaș cu o colecție de artă.

— De unde știi?

— A zis c-a apelat la mine pentru că, din câte a auzit, am metode mai „subtile" decât Dalton, și că, dacă aș refuza cazul, l-ar duce pe Ezra la Dalton, știind bine că totul s-ar fi putut termina într-o baie de sânge – adică s-ar fi ajuns la un „Elimp". Tu ai fi făcut așa ceva, dacă ai fi vrut să găsești un tablou furat?

— Atunci cine e?

— Nu știu, dar, oricine-ar fi, nu cred c-o să se oprească – și s-ar putea ca în fișa postului său să figureze ca opțiune acceptabilă chiar și crima.

— Pot să te mai întreb ceva?

Geiger n-a spus nimic, iar degetele au reînceput să i se miște în dreptul coapselor.

— Ce s-a întâmplat, Geiger?

— Adică?

— Ce s-a întâmplat cu tine? E limpede că ai pățit ceva.

— Nu-mi dau seama la ce te referi, a zis Geiger.

Harry a clătinat din cap:

— Mda, păi… Nici eu nu prea îmi dau seama.

„Și cu asta, basta”, și-a zis Harry în sinea lui. Gata cu întrebările, pentru că Geiger nu avea niciun răspuns de dat. În camera aceea, se produsese o schimbare majoră, asemenea unei furtuni pe ocean, iar Harry era în larg, reușind cu greu să-și țină capul la suprafață, fără să vadă niciun petic de pământ la orizont, fără să aibă habar în ce direcție ar fi fost bine să înoate, fără nicio garanție că – de-ar fi avut noroc să ajungă la mal –, nu va încerca nimeni să-i zboare creierii. Dar era sigur de un lucru: odată ajuns pe uscat, nu avea să-l mai aștepte nicio servietă diplomat plină cu bani gheață. După ce și-a revenit cât de cât din șocul provocat de aceste gânduri – că poate se pregătea o schimbare de proporții cosmice, că cine știe ce sentiment retrezit la viață din adâncul lui Geiger îi provocase o revelație –, Harry a zâmbit cu un aer trist, ca atunci când, făcând ordine pe un birou foarte aglomerat, dai peste fotografia cuiva drag, care a murit demult.

— Zâmbești, Harry. De ce?

— Nimic important.

— Atunci du-te să închiriezi o mașină.

— Imediat.

Harry a aruncat o ultimă privire servietei lui Hall și a ieșit din cameră.

Geiger l-a urmărit urcând în lift și coborând. Interacțiunea cu Harry îl ajutase să-și recapete controlul. Faptul că îl ascultase și îi răspunsese la întrebări fusese ca un fel de bandaj care se înfășurase în jurul lui, acoperindu-i fisurile și ancorându-l iarăși în timp.

Pe măsură ce Hall își recăpăta cunoștința, membrele lui făceau din ce în de mai des mișcări mici și domoale. Geiger s-a întors în camera de ședințe și s-a apropiat de băiat.

— Ezra?

Băiatul a întors puțin capul, de parcă intervalul petrecut pe scaun îi anchilozase încheieturile, transformând într-un efort uriaș chiar și cea mai simplă mișcare.

— În scurtă vreme, o să plecăm de-aici și o să mergem într-un loc sigur.

Băiatul a încuviințat ușor din cap.

— N-o să-ți desfac scotchul decât după ce o să ajungem acolo, a adăugat Geiger.

Dar de data asta băiatul n-a mai încuviințat din cap, ci a scos un scurt suspin.

Geiger s-a apropiat de un perete, s-a sprijinit cu spatele de el și a închis ochii. Se simțea ca un șofer care conducea de mult timp pe un drum fără capăt. Ca și când ar fi urmărit acest șofer de la mare distanță, Geiger și-a zis în sinea lui: „Stai la volan de atâta timp, încât vibrațiile lui ți-au amorțit simțurile. Capul ți se apleacă până când, la un moment dat, te fură somnul, iar dintr-odată tresari și calci frâna. Tragi pe dreapta, te uiți prin parbriz, apoi în oglinda retrovizoare, apoi pe geamurile portierelor și descoperi că ești într-un punct mort, în care copacii, dealurile înalte, serpentinele din față și din spate îți blochează orice perspectivă. Nu știi când ai ațipit, nici pentru cât timp, dar știi sigur că habar n-ai unde te afli.

Ai putea fi oriunde.”

9.

După ce l-a sunat Harry să-i spună că s-a întors, Geiger s-a dus încă o dată în camera de observație, să vadă cum se simte Richard Hall: era

semiconștient, dar avea pulsul stabil. Geiger a băgat în lift scaunul în care se afla băiatul, apoi a tras grilajul, dar, imediat după aceea, a zărit printre zăbrele cutia viorii, care rămăsese pe podea. A ieșit din lift, a luat cutia de jos, s-a întors în lift și a coborât la subsol, după care s-a îndreptat spre ușa care dădea în străduța din stânga casei. Pusese să fie montată pentru cazul în care ar fi avut nevoie de o plecare clandestină – era o ușă solidă din oțel, care se deschidea spre interior și care pe partea exterioară nu avea nici clanță, nici broască, iar pe cea dinăuntru avea mai multe zăvoare și un mâner.

Înainte să iasă din clădire, i-a spus băiatului la ce să se aștepte: urma să se întindă pe bancheta din spate a unei mașini și avea să facă un drum de vreo jumătate de oră. La urcarea și la coborârea din mașină nu trebuia să încerce să scape – n-ar fi fost pedepsit dacă ar fi încercat, dar ar fi fost o simplă pierdere de vreme, iar fiecare clipă era foarte prețioasă.

Geiger a tras zăvoarele și a deschis ușa. Un Ford Taurus aștepta cu motorul pornit pe străduța neluminată. Alături de mașină, silueta lui Harry strălucea ușor din pricina mantiei de stropi fini care se așezase pe el.

— Pot să zic ceva? l-a întrebat Harry.

— Despre ce-i vorba?

— Am putea să-l lăsăm la o secție de poliție. Că doar nu ne-a văzut. Îl lăsăm cu banda la ochi și la gură, oprim în fața unei secții, îl punem cu fața spre ușă, apoi plecăm.

— O idee proastă, Harry. Fără poliție.

— Doar încercam să dau o mână de ajutor.

— Povestea asta n-are nicio legătură cu tine.

Harry a simțit că-l cuprinde un val de căldură:

— Nu? Cum naiba ai ajuns la concluzia asta?

— Harry, gata cu discuțiile. Acuma du-te acasă.

— Nu vin cu tine?

— Nu. Și lasă duba aici – cine știe, poate Hall chiar are un partener care îl așteaptă undeva prin

apropiere. Și ține-te departe de strada Ludlow.

— Și dacă Hall încearcă să ia legătura cu mine?

— Chiar mă aștept să facă asta. Nu cred că domnul Hall este genul care să lase baltă o treabă. Cel mai sigur e să te duci acasă și să rămâi acolo. Așteptăm să vedem ce se întâmplă. Iar dacă domnul Hall încearcă să ia legătura cu tine pe site, nu-i răspunde.

Geiger a intrat iarăși în casă. Harry avea senzația deconcertantă că poziția lui în lumea fizică devenea din ce în mai strâmbă: fie împrejurimile se îndepărtau de el, fie el devenea mai mic, intra la apă.

Geiger a ieșit pe ușă, ținându-l de o mână pe băiatul legat la ochi. Cablul de plastic cu care îi erau legate picioarele fusese îndepărtat. Geiger a deschis portiera din spate a mașinii închiriate și a azvârlit cutia viorii pe podea.

— Apleacă-te, Ezra, și întinde-te pe banchetă.

Ducând în față mâinile legate, băiatul a făcut exact ce i s-a cerut, fără să șovăie vreun pic și fără să scoată un sunet. Geiger a închis portiera, apoi a închis și ușa de la casă. A ocolit mașina, trecând pe lângă Harry, după care s-a așezat pe scaunul șoferului. S-a îndreptat de spate și a pus ușor mâinile pe volan, perfect paralele. Lui Harry i se părea că poziția lui Geiger avea ceva copilăresc – și nu era prima oară când îi trecea asta prin minte.

— Poți să conduci? l-a întrebat el.

Geiger a aruncat o privire pe bord și a încuviințat din cap, apoi s-a întors spre bancheta din spate și a văzut că băiatul stătea ghemuit.

— O luăm din loc, Ezra.

Băiatul a scos un sunet gutural ca să-i dea de înțeles că a auzit.

Geiger a întors capul spre Harry:

— Să nu mă suni. Te sun eu.

„Ba n-ai să mă suni”, și-a spus Harry în sinea lui, apoi a făcut un pas în spate, urmărind cu privirea mașina care se îndepărta încet pe străduță.

•

Geiger a intrat pe Tenth Avenue, luând-o spre nord. A trecut pe lângă două mașini de poliție care patrulau cu viteză mică pe banda dreaptă, dar în rest, traficul era foarte redus – aproape numai taxiuri. Mergea cu mai puțin de șaizeci de kilometri pe oră, și trecea de șapte-opt intersecții înainte să prindă roșu la semafor. Își luase permisul de conducere în urmă cu cinci ani și, începând de atunci, ca să nu-și piardă reflexele, închiria o mașină în fiecare aprilie și făcea câte o plimbare de o oră pe West Side Highway, urmând același traseu de fiecare dată. De la firma de închirieri de pe 57th Street, o lua spre vest și, după ce trecea de două intersecții, intra pe rampa autostrăzii, mergea spre nord, după care cobora pe rampa care dădea în 96th Street, o lua pe sub autostradă, urca iarăși pe ea și o traversa spre sud, apoi cobora în 56th Street. Repeta acest circuit de cinci ori. În noaptea aceasta, în care lucrurile scăpaseră de sub control, era pentru prima oară când mergea într-un anumit loc și avea pe cineva în mașină.

Vedea bine la distanță, dar cât privește vederea de aproape, încă îi era bruiată din când în când de scurte impulsuri luminoase, așa că, deși burnița se transformase într-o ploaie destul de puternică, după ce a trecut de vreo douăsprezece intersecții, a redus viteza ștergătoarelor, întrucât mișcarea lor continuă accentua problema vizuală. Pe parbriz se prelingeau picături de apă colorate în luminile traficului, iar trotuarele erau aproape pustii: trebuia să meargă câteva sute de metri până să zărească un suflet de om.

Când a ajuns la intersecția cu 60th Street, semaforul s-a făcut galben. A oprit și s-a uitat în spate. Acum, băiatul stătea întins cu fața la speteaza banchetei, iar umerii îi tremurau ușor.

— Nu mai avem mult, i-a spus Geiger.

Băiatul a încuviințat, dând din cap, iar Geiger s-a întors spre volan. Își simțea pulsul vibrând în vene, cu toate că inima nu-i bătea mai repede, ci doar mai puternic decât de obicei. Știa că trebuie să se îndepărteze de freamătul și zgomotele lumii. Avea nevoie de muzică și de beznă ca să-și revină. În viața lui, totul era echilibrat, calibrat, controlat până în cel mai mic detaliu. Trebuia să-și reseteze sistemul de autoreglare.

Când semaforul s-a făcut verde, a apăsat pe pedala de accelerație și abia atunci a văzut pata difuză a unui biciclist intrând cu viteză în intersecție. Geiger a virat la dreapta, dar a auzit bara din față lovind roata din spate a bicicletei, după care a urmat un scrâșnet de metal frecat de asfalt. A călcat frâna cu putere, răsturnând băiatul pe podeaua din spate.

Biciclistul se oprise într-o mașină parcată, prins sub cursiera lui îndoită. Era nemișcat. Geiger s-a întors spre bancheta din spate să vadă cum se simțea băiatul – era întins pe-o parte, cu fața spre scaunele din față, gemând surd prin banda de scotch care îi acoperea gura.

Geiger s-a aplecat și l-a ridicat pe banchetă:

— Te simți bine?

Dar în clipa următoare, o bufnitură puternică l-a făcut pe Geiger să se întoarcă imediat spre geamul din stânga lui. Afară, chiar lângă portieră, stătea biciclistul – ținea strâns în pumn o pompă de umflat roți, pe care o ridicase mult deasupra capului. În lumina cețoasă a stâlpilor de iluminat, Geiger nu-și putea da seama dacă petele întunecate de pe fața lui încruntată erau de sânge sau de noroi.

— Ieși din mașină, dobitocule! i-a strigat biciclistul prin geam.

Era înalt și bine făcut, mușchii alungiți ieșindu-i în relief prin tricoul și șortul mulate. Ambele antebrațe îi erau acoperite cu tatuaje în formă de spirale presărate cu ghimpi. După ce a tras de

portieră și a văzut că era încuiată, a izbit încă o dată geamul cu pompa pe care o ținea în mână. Pe suprafața sticlei a apărut o pânză de păianjen cât o monedă de cinci cenți.

— Ieși dracu' din mașină!

Lui Geiger îi țiuiau urechile, și simțea că-i plesnește țeasta, ca și când creierul i se mărise și devenise prea mare pentru craniul său. Și-a luat privirea de la biciclist și s-a uitat în față, înregistrând simultan ce era dincolo de parbriz și ce se vedea în retrovizoare, în timp ce chipul îi era luminat de farurile mașinilor care treceau încet pe lângă el.

— Ieși din mașină sau intru eu în ea? a zbierat biciclistul.

Geiger s-a întors iarăși spre biciclist, și, în locul lui, chiar lângă portieră, a văzut un bărbat cu salopetă. Fruntea lui lată și netedă strălucea de sudoare, iar în mână avea ceva subțire și strălucitor. Preț de o clipă, l-a avut în fața ochilor pe tatăl lui. Apoi a dispărut.

Pompa s-a izbit încă o dată de geam, iar sticla s-a spart într-o puzderie de mici diamante. Biciclistul a vârât mâinile în mașină și l-a înhățat pe Geiger de haină.

— Ieși din mașină, dobitocule!

Dreapta lui Geiger a ieșit prin cadrul portierei, s-a înfipt în părul biciclistului și l-a tras în mașină. Mârâind de furie, individul a încercat să lovească cu mâinile, însă degetele de la mâna stângă a lui Geiger i s-au înfipt în cavitatea moale de deasupra uneia dintre clavicule, iar mârâiturile s-au transformat în țipete.

Apoi Geiger și-a apropiat foarte mult fața de a biciclistului, slăbind strânsoarea mâinii stângi, iar țipetele au încetat.

— Pleacă… de-aici… imediat, i-a zis Geiger.

Individul se uita țintă la el, cu respirația tăiată și cu ochi larg deschiși, în timp ce pe față i se prelingeau din păr picături de ploaie.

— Ai înțeles? a adăugat Geiger.

Biciclistul a încuviințat din cap. Geiger i-a dat drumul, iar individul a scos capul afară din mașină și s-a îndepărtat clătinându-se, ducând mâinile la gât.

Piciorul lui Geiger a găsit pedala de accelerație, după care a pus mașina în mișcare, având grijă ca acul vitezometrului să rămână exact la cincizeci și cinci de kilometri.

•

Pe strada lui Geiger era liniște. Nu se mișca nimic, în afară de apa de ploaie care se scurgea prin rigole. Erau puține clădiri de locuit în zonă, iar magazinul de uniforme și cel de vinuri se deschideau abia la șase, în timp ce prăvălia de cosmeticale și minimarketul ridicau obloanele o oră mai târziu. Casa cu etaj în care locuia Geiger se afla între un magazin de instalații sanitare și un spațiu comercial temporar neutilizat. Era construită din cărămidă roșie, avea o fațadă lată de șase metri și o lungime de vreo zece, iar toate ferestrele erau de multă vreme acoperite cu scânduri.

Cu ani în urmă, clădirea aceea aparținuse unui sârb cu care Geiger lucrase în renovări. Când nu prea era de lucru, sârbul își chema la el prietenii și colegii de muncă să-l ajute să-și repare casa, după care îi ospăta cu mâncare chinezească. Înainte să se lanseze în noul lui domeniu de activitate, Geiger petrecuse acolo vreo zece nopți, curățând pereți mucegăiți și punând podele noi. Cinci ani mai târziu, se întorsese acolo. Ferestrele erau acoperite cu scânduri, iar lada de gunoi din fața casei era plină cu bucăți de rigips atât de mucegăit, încât era limpede că nu mai fusese golită de luni de zile. Dar sârbul încă locuia acolo. L-a invitat pe Geiger înăuntru și i-a povestit că i se terminaseră banii și că se alesese praful de visul său. Chiar în după-amiaza aceea, Geiger și sârbul au bătut palma, iar două zile mai târziu, Geiger l-a plătit cu bani gheață: avea pusă deoparte o sumă care acoperea

două treimi din preț, iar restul l-a împrumutat pe încredere de la Carmine.

Geiger a făcut singur toate lucrările de renovare. A separat parterul de etaj, i-a schimbat țevăria și instalația electrică, după care a împrejmuit grădina din spate cu un gard de lemn. Înainte să pună rigips pe pereți, i-a căptușit pe toți cu un strat de bolțari, apoi a introdus în fiecare al patrulea bolțar un amestec de nitroglicerină și RDX[25], sub forma unor încărcături care aveau să facă implozie. Iar la urmă, a dat pereții cu vopsea de un cenușiu deschis – botezat „alizeu” –, pe care o cumpărase de la Sherwin-Williams.

Apoi a început să se ocupe de podea.

Avea modelul în minte de ani de zile. De trei-patru ori pe săptămână, făcea turul caselor care se renovau în Brooklyn și Harlem – clădiri cu fațada de gresie, case mici, fabrici –, căutând și cumpărând podele vechi, pe care proprietarii hotărâseră să le înlocuiască. Uneori, se întorcea acasă cu o scândură de castan lungă de doi metri, alteori, cu o bucată de tsuga[26] de doar câteva zeci de centimetri pătrați. Angajații de la firmele de cherestea și de la cele de reciclare din aceste cartiere ajunseseră să-i aștepte vizitele pe care Geiger le făcea de două ori pe săptămână, în căutarea unor soiuri și mai ciudate de lemn.

Oricare ar fi fost varietatea lemnului și oricare ar fi fost forma și starea scândurii, procesul era întotdeauna același. Geiger o tăia, o netezea cu rindeaua și o cioplea – uneori din instinct, alteori făcând măsurători precise – până obținea forma pe care o avea în minte. Urmau trei ședințe îndelungate de șlefuire cu glaspapir din ce în ce mai fin, până obținea suprafața naturală, originară a lemnului respectiv. Apoi, după ce îi ungea toate laturile cu un amestec preparat de el din ceară de albine și ulei de *Vernicia fordii*[27], o lipea la întreg. Una după alta, bucățile acestea era încorporate în

puzzle-ul uriaș al podelei, care se întindea pe șaizeci de metri pătrați.

Pornise de lângă pereți, înaintând spre interior, și folosise peste șapte sute de bucăți, dintre care unele aveau un metru jumate lungime și zece centimetri lățime, iar altele erau cât un dop de bere. Esențele erau dintre cele mai variate: tec, lemn tigrat[28], stejar, mahon, frasin, tsuga, ulm, castan, pin. Geiger a avut nevoie de șapte luni ca să termine acest mozaic extraordinar, o creație care ar fi lăsat mut de încântare pe orice vizitator. De fapt, băiatul era primul străin care avea să pună piciorul în casa lui.

Geiger a parcat la vreo șase metri de ușa casei sale. A aruncat o privire în oglinda retrovizoare, studiindu-și chipul. Simțea că fruntea i se umple de riduri – dinspre orizontul îndepărtat al minții lui, se apropia o furtună.

A întors capul și s-a uitat la băiatul care stătea întins pe bancheta din spate.

— Acum o să mergem înăuntru. Facem șase metri pe trotuar, urcăm trei trepte și am ajuns.

Apoi s-a dat jos din mașină și a deschis portiera din spate. S-a aplecat înăuntru, l-a apucat de mâini și l-a așezat în capul oaselor.

— Ești gata?

Capul înfășurat în scotch a încuviințat cu greu. Băiatul era atât de obosit, încât abia mai putea să țină bărbia ridicată. Banda care îi acoperea gura avea o adâncitură orizontală produsă de încercările de a inspira pe care le făcuse în ultimele ore. Geiger a luat cutia viorii, apoi s-a uitat în susul și în josul străzii: nu se vedea nimeni.

— O să mergem repede. Ai grijă la cap.

L-a ținut de mâini, ajutându-l să se apropie de marginea banchetei din spate. Băiatul a scos picioarele afară, după care s-a ridicat, ținându-se de Geiger, iar când a simțit asfaltul sub picioare, a ridicat capul spre cer, ca și când ar fi vrut să se purifice prin ploaie.

— Să mergem, a zis Geiger.

L-a luat pe după braț și l-a dus spre casă.

— Trei trepte, l-a avertizat el.

Le-au urcat împreună fără nicio problemă și au ajuns în fața ușii care, la fel ca cea de pe strada Ludlow, era făcută din oțel gros și nu avea la exterior nici clanță, nici broască. Pe perete, chiar lângă ușă, era montată o mică tastatură. Geiger a introdus codul, după care s-a auzit un piuit slab, urmat de un clic ceva mai puternic, semn că sistemul de închidere se dezactivase. După ce s-a crăpat câțiva centimetri, Geiger a deschis-o de tot și l-a condus pe băiat înăuntru. Ușa s-a închis în spatele lor, iar încuietorile au făcut iarăși clic, închizându-se automat.

Geiger știa că acțiunile sale declanșaseră un fel de seism și că locul lui în univers avea să fie redefinit, dar, preț de câteva clipe, liniștea dinăuntru a fost pentru el un paliativ, o urare de bun venit acasă. A pus jos vioara, a scos dintr-un buzunar un cuțit din dotarea Armatei Elvețiene și a tăiat cablul cu care erau legate mâinile băiatului.

— Acuma o să-ți dau jos scotchul.

Geiger a încercat să prindă cu degetele colțul uneia dintre benzi, aflat chiar sub urechea stângă a băiatului. Transpirația și apa de ploaie impregnaseră scotchul și înmuiaseră adezivul, așa că avea să se desprindă foarte greu.

— O să te doară.

Băiatul a scos un mormăit care părea să-l fi sleit de ultimele puteri, pentru că imediat după aceea s-a clătinat ca un adolescent care se îmbată pentru prima oară. Geiger l-a sprijinit și l-a condus până la canapea.

— Ia loc, i-a zis el, ajutându-l să se aplece pe canapeaua moale, capitonată cu piele maro. Mă duc să aduc niște spirt că să dezlipesc scotchul mai ușor. Iar după ce o să ți-l dau jos, o să stăm de vorbă despre mama și tatăl tău.

A ieșit pe hol și s-a dus în baia prevăzută cu o cabină de duș, un closet și o chiuvetă cu picior, deasupra căreia se afla o oglindă ovală, cam cât o față de om. S-a aplecat lângă o mică etajeră din metal cromat, îngenunchind pe podeaua alcătuită din bucăți de frasin și tec aranjate în formă de diamant, și s-a uitat pe raftul de jos.

I-a trecut prin minte că vocea lui sunase ca a unui străin. Cu excepția convorbirilor telefonice cu Harry și a cuvintelor pe care i le adresa motanului, nu avea niciodată vreun motiv să vorbească atunci când se afla acasă. Pâcla din capul său îi întărea acest sentiment ciudat, dând naștere unui zumzet discret în urechi, care părea să-i însoțească vorbele asemenea siajului unei nave.

A găsit spirtul medicinal, a luat câteva șervețele dintr-o cutie și s-a întors pe hol.

— Rezolvăm problema imediat. Trebuie să avem grijă cum…

Dar s-a întrerupt, dând cu ochii de Ezra, care stătea întins pe o parte: respira liniștit, adormise.

Geiger s-a dus la ușa din spate, a descuiat-o și a ieșit pe platforma cu balustradă de lemn. Becul senzorului de mișcare fixat deasupra capului s-a aprins imediat – la vreo șase metri în fața lui, o veveriță insomniacă a rămas împietrită pe iarbă, în așteptarea unei catastrofe.

PARTEA A DOUA

10.

Acele fierbinți ale dușului domoleau neliniștea clocotitoare a lui Harry și îl purtau într-un loc în care gândurile lui își puteau trage sufletul, ajutându-l să întrezărească viitorul.

Ajunsese acasă pe jos, străbătând străzile înguste ale Cartierului Chinezesc și Podul Brooklyn, imaginându-și scenariile cele mai prăpăstioase. Avea șaptezeci de mii de dolari puși deoparte la o bancă, într-o cutie de valori. Și, la nevoie, nu i-ar fi fost deloc greu să-și vândă apartamentul. Dar trebuia să procedeze cu multă discreție, iar dacă voia să primească bani gheață, cel mai bine ar fi fost să apeleze la Carmine, care probabil urma să-și tragă și el un procent. Oricum, Carmine cunoștea foarte bine piața imobiliară și știa cam cât face un apartament cu trei camere – și cu o frumoasă priveliște spre oraș – dintr-un imobil cu fațadă de gresie din Brooklyn Heights, de aceea Harry putea fi sigur că, apelând la el, avea să obțină un preț cu trei-patru mii mai mare decât la orice agenție.

Acesta era scenariul numărul unu, care se baza pe premisa că nu avea să mai lucreze niciodată. Pentru că nu se vedea găsindu-și o altă slujbă. Dat fiind că, potrivit cărții de muncă, nu lucrase pe nicăieri de mai bine de zece ani și, în plus, nici n-avea de unde să facă rost de recomandări, cine ar fi fost dispus să-l angajeze? Și ce-ar fi putut să lucreze? Să monteze plăci de bază în atelierul unui magazin de computere? Să se facă taximetrist? În niciun caz! Dar, timp de șapte-opt ani, putea duce o viață de șomer cu bani la saltea. Din punctul de vedere al administrației statului, Harry Boddicker

încetase să mai existe. Factura de curent de la Con Ed[29] și facturile telefonice erau trimise la adresa fictivă a unui individ inventat de el – Thomas Jones. Deci nu mai plătise nicio taxă de un deceniu, așa că putea foarte bine să dispară fără urmă.

Dar avea în minte și scenariul numărul doi, care o includea în ecuație și pe sora lui. Dacă nu renunța la locul ei din autobuzul ciudaților – sau dacă umflătura perfidă din zona inghinală nu-l curăța în scurtă vreme –, Lily avea să-l usuce de bani în vreo patru ani, fără ca măcar să fie conștientă de existența lui.

Când Harry ajunsese acasă, ideea că trebuia să stea de vorbă cu cineva pur și simplu îl dezgusta. A trezit-o pe asistentă, i-a dat cincizeci de dolari în plus față de ce-i plătise deja și i-a cerut să plece, spunându-i că avea s-o sune a doua zi, când trebuia să vină s-o ia pe Lily. Apoi a aruncat o privire în dormitorul de la capătul holului și a văzut-o pe sora lui dormind direct pe cuvertură, încovrigată ca un făt în burta mamei. Întotdeauna dormea așa.

Acum, Harry a închis robinetele și a ieșit de sub duș. CD-ul cu Ray Charles pe care și-l pusese, setând playerul să-l repete, ajunsese deja la jumătatea celui de-al doilea ciclu, iar vocea aceea purificatoare îl făcea să se simtă mai bine. Și-a stăpânit impulsul de-a se pipăi în zona inghinală atunci când s-a șters cu un prosop enorm, marca Frette, pe care îl cumpărase de la un magazin Bed, Bath & Beyond. A zâmbit ușor, gândindu-se că n-avea să mai dea niciodată patruzeci de dolari pe un prosop, și s-a întors în living. Nu aprinsese luminile când se întorsese acasă, iar zorii abia prevesteau ziua care avea să vină, așa că n-a observat silueta de pe canapea decât în clipa când a ajuns chiar în fața ei.

— Ia loc, Harry.

Vorbele lui Hall erau o treime invitație, două treimi ordin, iar vocea sa răgușită dădea de înțeles

că era chinuit de dureri puternice. Deși foarte surprins, Harry era în același timp jenat de goliciunea lui.

— Pot să-mi iau ceva pe mine?

— Ia loc, Harry. *Acum.*

Harry a luat loc pe un fotoliu capitonat cu piele – preferatul lui –, simțindu-l cald și lipicios pe spate, coapse și fese, iar apoi, mimând un aer indiferent, și-a pus mâinile în poală, ascunzându-și organele genitale.

— Partenerul tău e un tip foarte ciudat, a zis Hall. Plin de surprize.

— Mie-mi spui?

— A făcut o mare greșeală, Harry.

— Da, așa i-am zis și eu.

— A fost de acord cu tine?

— Geiger și cu mine nu purtăm discuții de genu' ăsta, a răspuns Harry.

Apoi s-a mișcat ușor, iar pielea lui umedă s-a dezlipit de fotoliu cu un sunet ca de scotch desfăcut de pe rolă.

— Pot măcar să-mi iau bluza?

Harry a făcut un semn spre bluza de trening pe care o azvârlise pe canapea după ce se întorsese acasă. Hall a luat-o în mână și i-a aruncat-o, iar Harry și-a acoperit cu ea mijlocul.

— Vreau băiatul, Harry. Imediat.

— Ți-ai primit banii înapoi. Și cred că n-ai să poți obține mai mult de-atât.

Hall s-a aplecat în față, sprijinindu-și antebrațele pe coapse.

— Nu mă interesează banii, Harry.

A inspirat adânc, iar buzele i s-au crispat de durere. A dus repede mâna în dreptul sternului, pipăindu-și zona lovită.

— Nenorocitu' dracului, a zis el printre dinți. Ai ceva de băut?

— Îmi pare rău, m-am lăsat. Dar și io aș bea ceva acum.

Hall s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de fereastră și a aruncat o privire spre East River. În lumina slabă a zorilor, Harry a observat că pe gulerul și spatele cămășii lui Hall se întindea o pată lungă, de culoare roșie, și că pe ceafă avea o bucată mică de tifon. Ray Charles mai avea un pic și termina de cântat *Georgia,* iar reflecțiile stâlpilor de iluminat de pe pod pluteau pe suprafața apei asemenea unor pete de ulei auriu.

— Excepțională voce, a zis Hall.

— Într-adevăr.

— Unde sunt Geiger și băiatul?

— Nu știu.

— Unde locuiește Geiger?

— Nu știu nici asta.

— De câtă vreme lucrați împreună?

— De unșpe ani.

— Și nu știi unde stă?

— N-am fost niciodată la el acasă. După cum ai zis și tu, e un tip foarte ciudat.

Harry se străduia din răsputeri să stea nemișcat și să vorbească pe un ton calm, pentru că deja începuse să-i fie foarte frică. Nu era teama viscerală – care-ți face inima cât un purice – că în scurtă vreme avea să fie supus violenței. Îl neliniștea mai degrabă ceva din felul de-a fi al lui Hall, ceva din atmosfera care domnea în living, ceva în legătură cu *tot și toate,* iar dezorientarea și bănuielile vagi se adunau înăuntrul său precum iasca, arzând cu putere și întețindu-i spaima.

— Harry, te-am lăsat să-ți termini dușul pentru că voiam să fii relaxat și să gândești limpede, a zis Hall, apoi s-a întors cu fața spre el. Ce crezi că simt eu acuma, Harry?

— Dureri foarte puternice?

— Altceva?

— Simți că-ți pierzi răbdarea?

— Exact! a răspuns Hall, apoi a vârât mâna în buzunar și a scos mobilul lui Harry. M-am uitat în

telefonul tău și-am văzut că n-ai sunat pe nimeni și nici nu te-a sunat nimeni.

— E programat să nu păstreze apelurile în memorie.

— Nu mă interesează. Ceea ce vreau e să-l suni pe Geiger chiar acum și să-i spui că, dacă nu-mi aduce puștiul imediat, o să ai foarte mult de suferit. Poate chiar o să te duc la Dalton… Ce zici, poți să faci asta?

Harry a simțit cum îl cuprinde panica, dar în clipa următoare s-a trezit mușcându-și limba ca să nu izbucnească în râs. Nu se îndoia de sinceritatea lui Hall, însă detaliile acelei mici drame – goliciunea lui ridicolă, vocea melancolică a lui Ray Charles, lumina zorilor de vară revărsându-se asupra fluviului – alcătuiau un ambalaj de prost gust pentru momentele acelea de groază, dându-le un aer de parodie. Oricât s-ar fi străduit, Harry nu putea să nu ia în calcul că poate soarta hotărâse să-i însceneze sfârșitul în felul acesta numai ca să se amuze.

A inspirat adânc și s-a străduit să-și vină în fire.

— Geiger n-o să răspundă. Mi-a cerut să nu-l sun și mi-a zis c-o să mă caute el, dacă are nevoie de mine. Chiar dacă i-aș trimite un mesaj în care să-i explic ce-ai de gând să faci, nu cred că și-ar schimba planurile – oricare ar fi ele. Și oricum, nu l-aș suna.

— Nu? Sigur nu-mi înșiri gogoși?

— Sigur. Jur.

Chiar când Ray Charles a ajuns a doua oară la „*Ia-ți tălpășița, Jack, și să nu te mai întorci niciodată, niciodată*…”[30] –, Hall s-a răsucit pe călcâie și s-a apropiat de ledurile roșii ale CD-playerului, l-a înhățat cu o mână și l-a izbit de perete. Carcasa aparatului s-a făcut țăndări, iar muzica s-a oprit.

— Urăsc melodia asta, a zis Hall printre dinți.

— Și eu. Mersi.

Hall s-a întors lângă canapea și a luat loc, scoțând un geamăt ușor, iar Harry a observat că în tocul prins de curea avea un pistol. Și el avea un pistol – un Beretta Tomcat de 7,6 milimetri, cu magazie de șapte cartușe –, pe care îl ținea într-un toc agățat sub birou. Îl cumpărase prin intermediul lui Carmine cu un an înainte, după ce auzise că, o stradă mai încolo, avuseseră loc mai multe spargeri. Nu trăsese niciodată cu el și îl scosese din toc doar de câteva ori, ca să-l curețe, respectând întocmai instrucțiunile lui Carmine.

— Cele treizeci și cinci de mii de dolari sunt la mine în dubă, Harry. Ia banii și dă-i un telefon.

— Nu mă tentează. Nu mi-ar ajunge pentru mult timp – am niște obligații foarte costisitoare.

— Cu toții avem, i-a răspuns Hall.

Apoi a oftat, a deschis clapeta mobilului lui Harry și a format un număr. După primul sunet de apel, în difuzor s-a auzit o voce.

— Urcă, a zis el, după care a închis clapeta.

Harry se uita țintă la monitorul de pe birou. Setase ca screen saver un fragment dintr-o lucrare a lui Jackson Pollock – niște pete negre și roșii pe un fond maro-roșcat, care te trimiteau cu gândul la o fotografie de la NASA înfățișând suprafața unei alte planete. Și-ar fi dorit să se afle acolo: era sigur că pe Marte sau pe Venus nu existau ucigași plătiți care nu așteptau decât un telefon să urce scările și să-i tragă un glonț în cap.

Hall i-a aruncat o privire și a clătinat din cap.

— Ești dispus să intri în bucluc pentru Geiger și pentru un puști pe care nici măcar nu-l cunoști?

— N-are nicio legătură cu ei, domnule Hall – sau cum te-o fi chemând.

Harry s-a întrebat dacă vecinul lui era acasă. La parterul casei locuia un broker guraliv, și, în urmă cu ceva vreme, stătuseră la taclale pe trotuar, iar acesta îi povestise că avea de gând să plece cu soția în Europa, să-și petreacă acolo o parte din vară, dar Harry nu-și putea aminti când spusese că

voia să plece. Dacă ei ar fi fost acasă și Harry ar fi început să țipe, l-ar fi putut auzi. Dar, și-a dat seama că oricum n-ar fi făcut-o încă din clipa când i-a trecut prin minte. Nu voia să-și termine viața ca un om de nimic, deși exact asta fusese o mare parte din viața lui. Preț de câteva clipe, și-a amintit de noaptea aceea nefastă din Central Park, când zăcea pe alee, scuipând sânge și dinți în timp ce bătăușii erau aplecați deasupra lui, întrebându-l încă o dată: „Zi, mă, ne dai codu' PIN?" Se uitase la cei doi golani și le spusese: „Se întâmplă ceva aici, dar nu-ți dai seama ce, nu-i așa, domnule Jones?"[31], iar ei reîncepuseră să-l izbească cu bocancii până când, în cele din urmă, apăruse Geiger…

Ușa de la intrare s-a deschis dintr-odată, iar Harry și Hall au întors capul la unison și au văzut în holul întunecat o siluetă înaltă.

— Nu vrea? a întrebat nou-venitul.

Harry știa vocea aceea – a recunoscut-o așa cum zărești un chip familiar în mulțime, dar nu-ți poți aminti unde l-ai mai văzut.

— Nu vrea, i-a răspuns Hall.

Când silueta a pornit spre sufragerie, Harry s-a întins spre măsuța de lângă canapea și a aprins veioza.

— Dumnezeule! a zis Harry, tărăgănând silabele.

Cerșetorul căruia noaptea trecută îi dăduse douăzeci de dolari pe strada Ludlow stătea în fața lui și îl privea cu un aer încruntat.

— Harry, a zis Hall, el e Ray.

— Bună, Ray, l-a întâmpinat Harry.

— În dormitorul din capătul culoarului se află o femeie, i-a zis Hall lui Ray. Du-te și adu-o.

Harry a simțit în palme furnicături de groază – uitase cu desăvârșire de Lily.

Ray a pornit cu pași grei spre dormitor, iar Hall s-a întors spre Harry.

— E iubita sau soția ta?

— Soră-mea.

Ray a adus-o pe Lily în living și a așezat-o pe un fotoliu. Încă pe jumătate adormită, sora lui Harry se legăna ușor de la stânga la dreapta.

— Nu-i face asta, Harry, a zis Hall.

Harry s-a uitat la Hall, iar pe chipul său s-a ivit un rânjet.

— Ce ți se pare amuzant, Harry?

— Să-mi zici dacă am înțeles bine. Îți închipui că soră-mea e asul tău din mânecă, nu-i așa? a zis Harry, apoi s-a ridicat în picioare, legându-și mânecile bluzei de trening în jurul brâului ca să nu-și dezvelească organele genitale.

— Ce faci, Harry? a întrebat Hall.

— Fii atent la mine, da? a zis Harry, apropiindu-se de sora lui și ciocănindu-i ușor în cap de trei ori. E cineva acasă?

— Ieșim la plimbare? a întrebat Lily.

— Cum mă cheamă, surioară?

— Unde să mergem? a continuat ea.

Harry s-a întors spre cei doi și a chicotit scurt și gutural.

— Băieți, v-o prezint pe surioara mea, Lily. E schizofrenică. Stă internată într-un azil și, de cele mai multe ori, e catatonică. Nu mai știe cine sunt de peste un deceniu și, dat fiind că mă costă mai mult de o sută de mii pe an, e o piatră de moară agățată de gâtul meu. Adică, a adăugat el, clătinând din cap, să nu credeți c-aș vrea s-o văd suferind, dar dacă vă închipuiți că asta o să mă facă să mă răzgândesc…

A chicotit încă o dată, după care a continuat:

— Oameni buni, să vă vorbesc pe șleau. În fiecare noapte, mă așez în genunchi și mă rog să moară. Așa că ne-ați face amândurora o mare favoare dacă i-ați veni de hac.

Hall și Ray au schimbat o privire inexpresivă.

— Harry, a zis Ray, se prea poate să fie nebună de legat, da' asta nu înseamnă că nu e în stare să simtă durere.

— A venit momentul să dai telefonul ăla, a adăugat Hall.

— Ți-am mai zis că Geiger n-o să răspundă.

— Tu dă telefon, că de restul ne ocupăm noi.

Dintr-odată, Harry a zărit marginea soarelui ridicându-se dintre două clădiri de peste fluviu – pământul se învârtea cu o viteză incredibil de mare. „De restul ne ocupăm noi.” Dacă Harry ar fi putut să-l localizeze pe Geiger cu ajutorul unui apel telefonic la care acesta nu i-ar fi răspuns, ar fi însemnat că avea acces la o tehnologie ultrasofisticată.

— Deci, a zis Harry, mă gândesc că, până la urmă, nu-i vorba de un tablou furat, nu-i așa?

— Hai, dă-te-n pizda mă-tii! a strigat Ray.

Apoi a înhățat-o pe Lily și a îmbrâncit-o cu putere, iar ea s-a izbit de podea ca un manechin de cârpe, aproape fără să scoată niciun sunet. A rămas întinsă pe burtă, cu mâinile și picioarele rășchirate, și a început să plângă în hohote scurte. Uitându-se la ea, Harry și-a imaginat dintr-odată că tristețea care se umfla în el avea să-i zdrobească inima de coaste, omorându-l pe loc.

Ray s-a întors spre Harry, lovindu-și ușor tâmpla cu un deget cât un cârnat.

— Despre *asta*-i vorba, Harry.

— Știi ceva, Ray? Nu ești decât imitația de căcat a unui dur veritabil.

Mâna uriașă a lui Ray a țâșnit spre el și l-a înhățat de gât.

— Și, a adăugat Harry cu vocea gâtuită, îmi datorezi douăzeci de dolari, dobitocule!

Buzele lui Ray s-au depărtat ușor, arcuindu-se sub forma unui rânjet malițios și, preț de o clipă, Harry a crezut că mușcase momeala.

— Ține-te de plan, Ray, a intervenit Hall. Ridic-o în picioare. O să vedem imediat cât de împietrită e de fapt inima fratelui mai mare.

Când Ray i-a dat drumul, Harry a făcut o ultimă încercare – cea decisivă, după părerea lui.

— Te-ai descurcat de minune pe stradă, Ray. Da' ia zi, mai ai și alte costume sau stăpânul Hall te pune întotdeauna să joci rolul de cioroi vagabond?

Brațul lui Ray s-a ridicat în diagonală, pregătindu-se de un dos de palmă perfect. În clipa următoare, antebrațul lui s-a izbit de țeasta lui Harry în dreptul urechii, azvârlindu-l cât colo. Harry a aterizat pe podea un pic mai departe de locul unde și-ar fi dorit, dar s-a rostogolit imediat cu mișcări stângace, rugându-se să pară cât mai naturale. În cele din urmă, s-a oprit cu fața în sus lângă unul dintre picioarele biroului. Avea un țiuit puternic în urechi, lacrimi în ochi și o perspectivă încețoșată, dar fără obstacole, asupra tocului în care se afla pistolul Beretta.

Hall s-a ridicat în picioare.

— Doamne ferește, Ray! Ce naiba, doar nu ești un țărănoi!

— Îmi pare rău, a îngăimat Ray.

Harry a închis ochii. În momentul impactului, rotula stângă îi preluase întreaga greutate, iar acum îi zvâcnea cu putere. Pe sub pleoape îi roiau mănunchiuri de scântei colorate și i-a trecut prin minte că ar fi putut să leșine din pricina durerii, blestemându-se că nu se gândise dinainte la această posibilitate. Acum, că arma era doar la o lungime de braț, simțea mici păianjeni de panică plimbându-i-se în sus și în jos pe coloană. Nu se gândise la cum avea să procedeze odată ajuns în punctul acela.

Harry a auzit-o iarăși pe Lily scâncind și a simțit cum îi izvorăsc lacrimile de sub pleoape. Spectacolul de artificii din capul său a fost întrerupt violent de o viziune tremurătoare, doar în alb și negru. Era în apartamentul lor de pe 94th Street, stătea în cadă și citea despre ultimele aventuri ale îndrăgitului său Inel Verde[32]. Ușa de la baie s-a deschis și a intrat Lily, care sigur nu avea mai mult de șapte ani. A dat la o parte capacul

closetului, și-a ridicat fustița cu carouri, după care s-a așezat să facă pipi. S-a întors spre el, cu chipul luminat de un zâmbet minunat.

— Auzi cum țârâie? l-a întrebat ea. Iar la sfârșit face *pic-pic*. Cred că de-aia îi și zice „pipi”. Pot să mă bag și io lângă tine?

— Nu.

— De ce?

— De-aia.

— Înainte mă lăsai.

— Am zis nu, ești surdă?

— Prostule, cum să fiu surdă, din moment ce-ți răspund? a zis ea, apoi s-a aplecat spre el și l-a ciocănit ușor în cap de trei ori: E cineva acasă?

Acum, întins sub birou, partea cea mai tristă și mai furioasă din el își dorea să smulgă Beretta din toc și să umple camera de gloanțe, până când avea să golească magazia, iar inimile din piepturile celor doi indivizi s-ar fi oprit.

— Harry? s-a auzit vocea lui Hall. Harry, ridică-te.

Harry a rămas nemișcat, iar prin nările lui Hall s-a revărsat un oftat. Harry știa foarte bine că Hall nu avea niciun chef de această activitate, care nu figura în fișa postului său – era genul de om căruia îi plăceau informațiile, precizia, lucrurile limpezi. Îl enerva că trebuia să-și piardă timpul cu așa ceva.

— Ray, a zis Hall, jur în fața lui Dumnezeu că, dacă și-a dat duhu'…

— Te-am auzit, a zis Harry.

— Atunci ridică-te în picioare și așază-te pe fotoliu. Ray, pune-o pe Lily pe canapea, ca s-o vadă Harry cât mai bine.

Harry a deschis ochii. După ce avea s-o ridice pe Lily, Ray urma să treacă pe lângă el ca să ajungă la canapea. Harry s-a întors pe burtă, apoi s-a ridicat în patru labe, inspirând cu putere ca să-și domolească amețeala. L-a urmărit pe Ray aplecându-se spre Lily, înhățând-o de spatele

bluzei și târând-o pe podea în direcția canapelei – sora lui părea un manechin purtat spre o vitrină.

— Ridică-te și bucură-te, Harry, i-a spus Ray.

Dreapta lui Harry s-a ridicat și s-a sprijinit de tăblia biroului. Această mișcare i-a oferit ocazia să arunce încă o privire cu coada ochiului la Hall, care continua să stea în picioare lângă canapea. Harry a vârât mâna stângă sub birou și, chiar în clipa când Ray a ajuns în dreptul lui, a înhățat mânerul de cauciuc presărat cu striații al pistolului.

Ray s-a oprit un pic și i-a zis cu un ușor rânjet:

— Spectacolul stă să-nceapă, amice.

Harry a tras pistolul din toc și l-a lipit fulgerător de fruntea lată și netedă a lui Ray.

— Dacă faci fie și cea mai mică mișcare, jur pe ce-am mai sfânt că asta o să fie ultima idioțenie pe care ai spus-o în viața ta.

Lui Harry i-a plăcut cum i-a ieșit – i-a plăcut chiar și intonația cu care o spusese. A urmărit pleoapele lui Ray ridicându-se la maximum și dezvelindu-i irisurile de culoarea mahonului, dilatate de furie.

— Doamne, Dumnezeule! a zis Hall. Nu-mi vine să cred!

Harry a apăsat și mai tare țeava pistolului în pielea subțire de pe fruntea lui Ray.

— Mâinile sus!

Ray și-a încordat maxilarul și s-a încruntat de parcă ar fi mușcat ceva extrem de amar, apoi i-a dat drumul lui Lily și a ridicat mâinile deasupra capului.

— Răsucește-te nouăzeci de grade odată cu mine, i-a cerut Harry, astfel încât să-l am pe domnul Hall în vizor, în spatele tău. Pași mici. Și *lenți.*

Cei doi s-au întors în jurul axului lor comun, iar acum, Harry se putea uita la Ray, având-l în față și pe Hall, care stătea în picioare la trei metri de el.

— Domnule Hall, scoate-ți pistolul și aruncă-l în direcția ușii de la baie.

— Calmează-te, Harry, a zis Hall. Pari foarte nervos.

— Sunt nervos. Foarte.

— Hai să nu omorâm pe nimeni, da?

— *Tu* mi-ai zis c-o să mă omori pe *mine.*

— În viață se întâmplă tot felul de chestii neprevăzute, iar lucrurile se mai și schimbă. Îți faci un plan, apoi ești nevoit să te adaptezi din mers. Așa că relaxează-te: tu ești cel care are un pistol în mână.

— Scoate-l pe al tău și aruncă-l, așa cum ți-am cerut.

— Harry…

— *Fă-o acuma*! Înainte să mă înfurii suficient de tare încât să împușc pe cineva!

Hall a ridicat bărbia și a zâmbit.

— Harry, uneori, ai un mod foarte original de-a pune problema.

Stânga lui Hall a coborât ușor spre tocul de la brâu, a înhățat pistolul cu degetul mare și arătătorul, l-a ridicat ușor și l-a aruncat prin ușa de la baie. Arma a căzut cu un zgomot puternic și a alunecat pe plăcile de gresie.

— Acuma, ia loc pe canapea, a continuat Harry.

Hall s-a conformat, fără ca zâmbetul să-i fi dispărut cu totul din colțul gurii.

Harry a făcut un pas în spate, păstrând țeava îndreptată spre mica adâncitură dintre sprâncenele lui Ray – atât Harry, cât și Ray au observat că mâna care ținea pistolul începuse să tremure.

— Ți-e frică, dobitocule? a zis Ray.

— Nu, am Parkinson și-am uitat să-mi iau medicamentele, i-a răspuns Harry, apoi a apucat mânerul pistolului și cu cealaltă mână, și tremurul s-a mai potolit. Iar acum, așază-te în genunchi.

Ray a clătinat din cap:

— Nu, omule. Nici n-o să mă împușți, nici n-o să mă așez în genunchi.

Harry a văzut că Hall a coborât bărbia în piept.

— Ray, a intervenit el, n-avem timp de așa ceva. Fă ce-ți cere Harry.

— Nu intră în atribuțiile mele.

— Ray, a insistat Hall, *așază-te dracului în genunchi*!

În timp ce Ray îngenunchea, Harry a fost aproape sigur c-a văzut scântei de furie jucând în ochii lui.

— Acum scoate și tu pistolul, Ray. La fel ca Hall.

— Pizda mă-tii de…, a început Ray, însă restul gândului s-a transformat într-un mormăit indescifrabil, după care și-a scos revolverul cu țeavă scurtă și l-a azvârlit în spatele lui Harry.

Harry nu putea să se uite la cei doi și, în același timp, s-o vadă pe Lily, dar nici nu avea suficientă încredere în atenția și rapiditatea sa, încât să arunce o privire în direcția ei.

— Lily, a zis el. Poți să te ridici în picioare, Lily?

— Normal că poate, a intervenit Ray. Apoi o să recite Jurământul de Credință[33].

Harry avea capul ușor înclinat într-o parte și își simțea genunchiul umflat și încins.

— Știi ceva, Ray? a zis el.

— Ce?

Harry se uita țintă la el și, dintr-odată, și-a simțit capul gol. Voia să-i dea o replică isteață, dar, când și-a dat seama că nu-i vine nimic în minte, și-a ridicat ambele brațe cât de sus și cât de repede a putut. Pistolul i-a izbit moaca batjocoritoare cu o asemenea forță, încât Ray s-a dat pe spate și a aterizat pe podea în timp ce sângele care-i țâșnise din gură încă era suspendat în aer – după o fracțiune de secundă, o mică rafală de stropi purpurii a căzut pe bluza de trening și pe pantalonii lui Ray.

Hall s-a ridicat imediat de pe canapea, alarmat de mișcările reflexe – asemănătoare unor

bolboroseli – pe care le făcea partenerul său în încercarea de a respira.

Harry a întors arma spre Hall.

— Stai pe loc!

Harry a aruncat o privire spre Ray, care se răsucise pe-o parte ca să nu se sufoce, scoțând un geamăt ca o bolboroseală – își ținea mâinile strânse în jurul feței, iar sângele îi șiroia printre degete.

— Pijda mă-cii…, a bolborosit el.

Acum, lumina soarelui scălda aproape toată camera, iar Harry și-a plimbat privirea prin ea preț de câteva clipe, dându-și seama că pierduse locul acela – căminul și sanctuarul său. Dar ceea ce-l durea cu adevărat era recunoașterea faptului că trebuia să lase în urmă toate lucrurile acelea din pricina domeniului în care alesese să lucreze.

Gâlgâitul care venea din spatele palmelor lui Ray se auzea din ce în ce mai tare. În cele din urmă, subalternul lui Hall a reușit să se ridice în capul oaselor fără ajutorul mâinilor. Harry a făcut un pas în spate.

— Căcat! a zis Harry. N-am vrut să fac asta.

Hall a pufnit și s-a așezat iarăși pe canapea.

— Ba da, Harry. Iar bănuiala mea e că voiai să faci asta de multă vreme. Însă ți-ai dat seama abia acum.

Spre dezamăgirea lui, Harry a simțit că, într-adevăr, avea o senzație de destindere în articulații, un sentiment de eliberare purificatoare. A întors capul și s-a uitat la Lily. Stătea în capul oaselor, cu mâinile în păr, răsucindu-și cu degetele o șuviță lungă, ca și când ar fi îndeplinit un ritual tăcut, a cărui semnificație n-o cunoștea decât ea.

— Mă duc să-mi pun niște pantaloni pe mine, a zis Harry.

A luat de jos arma lui Ray și s-a dus în baie, fără să-și mute privirea de la Hall. A pus revolverul cu țeavă scurtă în chiuvetă, și-a desfăcut bluza de trening din jurul coapselor, apoi și-a luat pantalonii

de pe capacul closetului. În timp ce și-i trăgea pe el, l-a auzit pe Ray scuipând ceva vâscos, dar a încercat să nu se gândească ce-ar fi putut fi.

— Aș fuma o țigară, a zis Hall. Pot să bag mâna în buzunar?

După ce s-a îmbrăcat cu un tricou și cu bluza de trening, trecându-și pistolul dintr-o mână în alta, Harry s-a întors în living și a zis:

— Da, te rog.

Hall a scos din buzunar un pachet de Camel și o brichetă.

— Harry, de ce-ar face Geiger una ca asta? a întrebat el, aprinzându-și o țigară.

— S-a gândit că, din moment ce erai dispus să-l duci pe puști la Dalton, înseamnă că nu conta. Și poate că nici noi nu contam, a adăugat el. Iar acum, o să ies din apartament împreună cu sora-mea. E nevoie să iau cu mine toate pistoalele?

— Adică vrei să știi dacă o să cobor după tine pe stradă, trăgând ca apucatul, nu-i așa? Ei bine, nu, nu-i nevoie să iei toate pistoalele.

Harry și-a vârât picioarele în pantofii fără șiret, s-a dus să ia un prosop din baie, după care s-a întors în living. Deja se obișnuise cu pistolul în mână, dar, în schimb, începea să se simtă ca un străin în propria-i casă.

A dat să se apropie de Lily, dar s-a oprit, s-a întors spre Hall și a întins mâna spre el.

— Mobilul meu.

Hall i l-a aruncat, după care Harry a ridicat-o pe Lily și a cuprins-o cu brațul liber, simțindu-i pe piept bătăile puternice ale inimii. Sora lui a început să fredoneze ceva în șoaptă, făcând pauze la intervale regulate. Linia melodică i se părea vag familiară, dar n-ar fi putut spune ce piesă era.

— De câtă vreme e așa? a zis Hall.

— De prea mult timp, i-a răspuns Harry. Hall, trebuie să-ți pun o întrebare: dacă vă omor pe amândoi, o să se termine povestea asta?

— Crezi c-ai putea face așa ceva?

— Strict ipotetic vorbind. S-ar termina sau nu?

— Tablourile lui De Kooning sunt foarte rare, Harry.

Harry a încuviințat din cap, apoi a aruncat o privire spre Ray.

— Hei!

Ray a ridicat capul, fără să-și dezlipească de pe față mâinile mari, năclăite de sânge. Harry i-a aruncat prosopul, care i-a aterizat lângă genunchi, iar Ray l-a luat de jos cu ambele mâini.

Harry a văzut că pistolul Beretta făcuse mari stricăciuni pe fața lui Ray. Nasul lui acvilin și mândru era turtit și descentrat, iar buza de sus era zdrobită și sângera abundent. Dinții nevăzuți de sub carnea tumefiată erau sparți sau poate chiar smulși din alveole.

Harry i-a dat drumul lui Lily, s-a întors cu spatele la ea și a vomitat. Urmărise înregistrări ale ședințelor lui Geiger cu privirea curioasă și pătrunzătoare a unui analist, dar *asta* era propria lui operă. Și-a trecut limba peste cei trei dinți falși din față, aducându-și aminte noaptea în care fusese snopit în bătaie, limpezimea mistuitoare a durerii și a oaselor rupte, conștiința dramatică a faptului că era la un pas de moarte. În cele din urmă, s-a îndreptat de spate.

Ray ținea prosopul la gură, iar privirea lui îl țintuia pe Harry asemenea unui vânător care își fixează prada în cătarea puștii. A îngăimat ceva indescifrabil, dar promisiunea răzbunării era cât se poate de limpede. Harry a luat-o pe sora lui de mână.

— Haide, Lily. Trebuie să plecăm.

— *Trebuie să plecăm de-aici,* a fredonat ea, *și de-ar fi ultimul lucru pe care-l vom face pe lumea asta*.[34]

Harry a condus-o spre ușă, mergând cu spatele și ținând pistolul în mână, la nivelul taliei.

— Adio, a zis el.

Hall a încuviințat din cap.

— Transmite-i lui Geiger c-o să ne mai întâlnim.

•

Hall avea dureri din talie și până în creștetul capului. Nu-i era greu să le suporte, însă îl făceau să se simtă ca un prost, pentru că, în meseria lui, durerea însemna că o dăduseși în bară. Într-adevăr, întotdeauna își spunea că s-ar putea să iasă rău, întotdeauna se gândea că o cheie stă atârnată pe undeva, așteptând clipa în care să cadă între roțile dințate ale angrenajului pe care îl pusese la cale. Însă ultimele douăzeci și patru de ore abătuseră asupra lui o triadă de nenorociri: Matheson le scăpase printre degete, Geiger hotărâse dintr-odată să aibă scrupule, iar un informatician jigărit se transformase brusc în Rambo. Hall a tras un ultim fum din țigară, a stins-o pe tăblia măsuței de cafea și s-a apropiat de Ray.

— Dă-mi mobilul tău.

Ray a scuipat o flegmă uriașă de sânge, a scos telefonul din buzunar și i l-a întins lui Hall, care a format imediat un număr.

— Fii pe fază, Mitch. Boddicker iese din casă cu soră-sa.

— Cu soră-sa? s-a mirat Mitch. Păi, ce s-a întâmplat?

— Boddicker și Ray s-au luat la harță, dar îți povestesc mai încolo cum a fost. Acum trebuie să-l duc pe Ray la cineva să-i coasă fața.

— Așa de rău a fost? Doamne, Richie! Ce dracu', văd că ne transformăm în cei trei șoareci orbi[35].

— Ține-te după ei, Mitch, dar ai grijă să nu te observe. Și nu cumva să le faci ceva. Doar știi că Harry e cel mai bun mijloc de-a ajunge la Geiger.

— Vrei să știi ce cred? Cred că cineva care face alegeri greșite una după alta ar trebui să nu mai vorbească tot timpul ca și când ar ști exact ce face.

Hall voia să-i dea un pumn în moacă de mulți ani, dar și-a stăpânit oftatul și a închis. De când

preluase căcatu' ăla de caz, își spusese de mai multe ori că, dacă lucrurile ar fi ieșit prost, el și cei doi parteneri ai săi ar fi sărit unul la beregata celuilalt – dar încă nu putea permite să se întâmple una ca asta. Trebuia să mai sune pe cineva, însă, pentru acest al doilea telefon, s-a așezat pe fotoliul lui Harry și a inspirat adânc, după care a eliberat aerul pe îndelete. A format numărul și i s-a răspuns chiar la primul sunet de apel.

— Da?

— Sunt eu, Hall. Avem o problemă, domnule.

— „Problemă" e unul dintre cuvintele pe care nu le suport. Care e problema „noastră"?

— Am pierdut puștiul. Înainte să obținem vreo informație de la el. Acum e la Geiger.

— E la Geiger?

— L-a luat cu el.

— Atunci găsește-l pe Geiger.

— Da, acesta e planul, dar n-am aflat unde e Geiger… Nu încă.

— Hall.

— Vă rog.

— Mă întreb dacă nu cumva e cazul să încep să-mi fac griji. Ieri mi-ai zis că Matheson ți-a scăpat printre degete, iar acuma îmi vii cu asta.

— Vă înțeleg, dar nu aveți de ce să…

— Găsește-l pe Geiger.

— Am înțeles.

— Și ține-mă la curent. Nu-mi place să aflu despre „probleme" abia după ce au apărut. Dacă prevezi vreo nouă complicație, vreau să-mi spui despre ea înainte să apară.

— Am înțeles.

Conversația s-a terminat. Hall simțea că-i cade cerul în cap și știa că, dacă nu ducea cazul la bun sfârșit, chiar avea să se prăbușească peste el. Cu un geamăt puternic, Ray s-a ridicat în picioare cu chiu, cu vai, sprijinindu-se de un perete.

— Pijda mă-sii…

— Ray, taci în pula mea din gură!

11.

Băiatul n-a dormit mult. Somnul îi fusese presărat cu nenumărate tresăriri și mormăituri, iar în cele din urmă, un monstru din vis îl readusese brutal la realitate. Geiger a luat loc lângă el cu spirtul și un prosop de bucătărie, punând un pahar de apă pe podea.

— Acum o să-ți scot scotchul. Să-mi spui dacă te doare prea tare.

Ezra a încuviințat din cap, iar Geiger a început să dezlipească ușor capătul uneia dintre benzile care îi acopereau ochii, tamponând pielea cu prosopul după fiecare jumătate de centimetru. Băiatul a tresărit de câteva ori, dar n-a scos niciun sunet. După ce i-a descoperit un ochi – stângul –, restul scotchului s-a dezlipit mai ușor. Irisurile lui aveau o nuanță de un verde luminos, ca niște cioburi de pe plajă. În ochii lui erau cuibărite frica și confuzia, care nu lăsau niciun pic de loc pentru încredere.

Apoi Geiger s-a apucat să dezlipească cele două benzi parțial suprapuse care îi acopereau gura, în timp ce Ezra se uita țintă la el cu un aer precaut. După ce le-a dezlipit, pe tâmplele și pe obrajii băiatului au rămas două urme roșii. Ezra și-a plimbat limba peste buze de câteva ori, iar în cele din urmă, a zis cu glas răgușit:

— Mi-e sete…

Geiger i-a întins paharul cu apă, iar băiatul l-a golit imediat. Apoi, câteva momente, s-au studiat din priviri, ca doi străini care aveau să facă împreună o călătorie foarte lungă.

— Vrei să-mi faci rău? l-a întrebat Ezra.

Vocea băiatului nu era nici subțire, nici groasă, iar Geiger a deslușit în ea nu doar inflexiunile tipice pubertății, ci și un tremolo grav, care l-a surprins – timbrul băiatului i se părea ciudat de

liniștitor, asemenea unui violoncel în mijlocul unui cvartet de coarde.

— Nu, i-a răspuns Geiger.

Ezra și-a șters fruntea lipicioasă cu dosul palmei.

— E foarte cald aici. Poți să dai drumul la aerul condiționat?

— N-am aer condiționat.

— Ah, nu? Atunci poți să pornești un ventilator?

— N-am nici ventilator.

— Și nu ți se face cald?

— Ba da.

Băiatul a încercat să descifreze expresia lui Geiger, căutând un cât de mic semn de ironie în trăsăturile lui colțuroase și în ochii săi aspri, cenușii. Ezra simțea imediat sarcasmul. Tonul preferat al părinților lui era cel sarcastic, pe care îl foloseau aproape tot timpul: când mustrau sau tachinau, când stăteau la taclale sau se certau de mama focului. Însă Geiger părea să fie foarte sincer.

— Bine, atunci pot să fac un duș?

— Da.

Ezra a ridicat o mână, și-a atins ușor obrajii și a tresărit. Pentru Geiger, gestul acela și prezența fizică a unei alte persoane păreau să aibă un efect magic, modificând forma casei și micșorându-i dimensiunile. Băiatul și-a sprijinit palmele pe pielea canapelei, aproape de coapse, ca și când ar fi avut nevoie de sprijin suplimentar să nu cadă într-o parte. A lăsat capul pe speteaza canapelei și a coborât pleoapele.

— De ce o faci? a întrebat el.

— Ce anume?

— Meseria asta, a zis Ezra, deschizând ochii. Cu asta te ocupi, nu? Faci rău oamenilor.

Geiger a luat paharul gol și s-a ridicat în picioare, apoi și-a dat seama că nu voia să plece într-un loc anume, așa că s-a întors iarăși spre băiat.

— Ezra, știi că toate astea au legătură cu tatăl tău? Că oamenii ăia voiau să afle dacă știi unde e?

— Îhî.

— Știi unde e tatăl tău?

Băiatul a ridicat bărbia, întorcându-și într-o parte trupul uscățiv.

— De unde știu eu că nu ești din gașca lor? Poate că te porți frumos tocmai ca să scoți de la mine ce vrei să afli.

Ușa din dosul casei se afla pe peretele dinspre nord, din bucătărie. Geiger s-a apropiat de ea, a format un cod și a deschis-o.

— Unde te duci? l-a întrebat băiatul.

— Să fumez o țigară.

Geiger a ieși pe terasă, apoi a coborât în grădină. De dincolo de gard venea un miros de ulei de mașină. Și-a aprins țigara și a tras fumul adânc în plămâni. Cât a durat primul fum, a avut în fața ochilor chipul tatălui său, privindu-l de sus în jos, cu fuioare sidefii de fum șerpuindu-i din nări. Înainte de drumul cu mașina închiriată pe care îl făcuse în dimineața aceea, înainte de răsăritul zorilor, aceasta fusese singura imagine cu tatăl lui pe care o purtase în albumul său mental. Acum știa că aveau să urmeze și altele. Paginile aveau să se umple, independent de voința și dorințele lui.

— Pot să ies și eu? a întrebat băiatul din pragul ușii.

Geiger a dat fumul afară, iar imaginea tatălui a dispărut.

— Nu, a zis el. Rămâi acolo.

Lumea exterioară avea să se infiltreze în continuare prin crăpăturile vieții sale, iar trecutul avea să-i uzurpe prezentul, preluând treptat controlul asupra sa. Geiger își simțea bătăile puternice ale inimii de parcă ar fi avut pe dinăuntru niște tobe care bubuiau din ce în ce mai tare, iar sângele și organele sale ar fi fost asemenea ciocanului și nicovalei. A început să umble prin

grădină cu mersul lui ciudat, agitându-și degetele în dreptul coapselor.

— Hei, pot să te întreb cum te cheamă? a zis Ezra.

— Geiger.

— La fel ca detectorul ăla[36]?

— Da, la fel ca detectorul ăla. Iar acuma, nu mai spune nimic. Trebuie să mă gândesc la câteva lucruri.

Geiger a mai tras un fum din țigară, apoi a aruncat-o pe jos, urmărind ultima dâră de fum ridicându-se și pornind înspre sud. Voia să-și mai aprindă una.

•

Harry apăsa cu putere receptorul telefonului pe ureche ca să audă vocea metalică a robotului, bruiată de vacarmul din spălătorie. Cu cealaltă mână o ținea pe Lily, care începuse să se legene ușor, părând să fi descoperit un ritm în hărmălaia mașinilor de spălat și a uscătoarelor rotative. Încă simțea furnicăturile care i se împrăștiaseră în tot brațul atunci când îl izbise pe Ray cu pistolul, zdrobindu-i fața.

— Sunt eu, a zis Harry, după bipul robotului. Trebuie să stăm de vorbă. E ceva foarte, foarte important. În legătură cu Hall, Matheson, puștiul și toată porcăria asta. Sunt într-o spălătorie din Flatbush[37]. Nu știu cum a aflat unde stau, dar Hall a venit la mine acasă cu încă un tip, ca să afle cum să dea de tine, pentru că voia să recupereze puștiul. Cu indivizii ăștia nu-i de glumă. Hall era ca nebun. Te sun de la un telefon public, pentru că e posibil ca Hall să-mi intercepteze apelurile, așa că nu mă suna pe mobil. L-am închis. Te mai sun eu. Sau sună-mă tu. Te rog!

După ce a închis, a observat că unii dintre clienți se opriseră din separat și împăturit haine ca să se uite la tipul care urla în receptor. Nu-și dăduse seama că începuse să strige. A condus-o pe Lily la

un șir de scaune de lângă perete și a luat loc. Își simțea genunchiul rănit ca pe un balon cu apă.

— Ia loc, Lily.

A tras-o ușor, dar ea a rămas în picioare, legănându-se de pe un picior pe altul în ritmul hărmălaiei. După ce ieșise din casă, trebuise s-o târască după el trei străzi mai încolo înainte să dea de un taxi. Când șoferul l-a întrebat unde voia să meargă, n-a fost în stare să spună nimic timp de zece secunde. Într-un oraș cu nenumărate destinații posibile, Harry a amuțit în clipa când și-a dat seama că nu avea unde să se ducă. În cele din urmă, i-a spus taximetristului că avea nevoie de un telefon cu fise, așa că au pornit cu viteză mică pe bulevardul Flatbush, până când neoanele stridente ale spălătoriei i-au atras atenția șoferului.

Harry a căzut pe gânduri, uitându-se absent la tamburii mașinilor din fața lui. David Matheson avea ceva sau știa ceva, iar Hall voia cu disperare să obțină sau să afle acel ceva. În mod evident, Hall era un tip care se pricepea la tehnică și părea să aibă acces la cele mai sofisticate dispozitive de urmărire. Și nici nu se dădea în lături de la răpiri și violență. Individul avea mână liberă într-un domeniu în care orice mijloc era permis. Și totuși, Harry nu-și putea da seama cum aflaseră unde locuia, pentru că avusese grijă să-și șteargă toate urmele, astfel încât să nu poată fi localizat de nimeni. Deci cum ajunsese Hall să stea pe canapeaua lui din living, așteptându-l să iasă de la duș? Harry și-a curățat gura cu limba, pentru că tocmai sfărâmase între dinți două tablete de Pepcid ca să scape de gustul de vomă, dar n-a mers.

Lily și-a desfăcut mâna dintr-a lui și, cu o mișcare lentă, a început să-și plimbe degetul mijlociu pe obrazul drept, de la pomete la marginea maxilarului și înapoi, ca și când ar fi avut nevoie de un acompaniament ritmic pentru melodia pe care o cânta.

— *Salut, întuneric, vechiul meu prieten. Iarăși am venit să stau de vorbă cu tine…*[38]

— Azi ești al naibii de vorbăreață, Lil. Ce te-a făcut să cânți piesa asta? Lumina stridentă?

Apoi s-a sprijinit pe spetează și a închis ochii. Lily s-a apropiat de un băiețel de trei-patru ani așezat turcește pe podea, la picioarele mamei lui, care împăturea niște cearșafuri cu Spiderman plutind agățat de un fir printre „Poc!”-uri și „Bum!”-uri scrise cu litere foarte mari.

Harry a plutit prin pereții transparenți ai memoriei lui până în apartamentul din University Heights[39] în care locuia în anii 1990; rotițele din capul surorii lui deja începuseră să se gripeze, și o luase la el, punându-i la dispoziție dormitorul lui. În cele mai liniștite ore ale nopții, când el moțăia pe canapea, Lily venea în living, se apleca deasupra lui și îl striga în șoaptă: „Harry?” Dar nu era o întrebare, ci mai degrabă o invitație de a lua parte la aventurile imaginate de mintea ei în curs de dezmembrare. După o vreme, vizitele au încetat, iar în unele nopți, Harry arunca o privire în dormitor și o găsea stând pe băncuța de lângă fereastră și vorbind cu orașul de dincolo de geam – descoperise un nou ascultător pe care nu-l putea vedea nimeni în afară de ea.

Harry a deschis ochii și a sărit în picioare. Lily tocmai se așezase în genunchi lângă băiețel. Copilul și-a luat privirea de la grămada de supereroi din plastic pe care îi ținea în poală și s-a uitat la ea.

— Bună, a zis băiețelul.

— Minunat, i-a răspuns Lily, uitându-se la el ca și când ar fi fost Copernic și tocmai ar fi descoperit adevăratul loc al Pământului în cosmos.

Harry a ajuns lângă ei chiar în clipa când Lily a cuprins mâinile băiețelului într-ale ei.

— Hei! a strigat mama copilului, coborând privirea spre ei.

— Totul e-n regulă, a zis Harry. Nu voia decât să…

— *Aparta los manos*![40] a continuat femeia. Nu atinge!

Harry și-a luat sora de mână și a tras-o spre el, iar celălalt braț al lui Lily a rămas întins spre băiat.

— Scuze, a zis Harry. E un pic… ciudată.

— *Que*?

— *Excentrico. Muy excentrico*.[41]

Femeia a dat ușor capul pe spate și, uitându-se la chipul lui Harry, mina ei disprețuitoare s-a transformat într-un zâmbet relaxat și compătimitor.

Harry a dus-o înapoi la șirul de scaune, apoi a luat loc. Și-a sprijinit capul în mâini, dar mișcarea aceasta i-a declanșat o pulsație fierbinte și dureroasă – efectul loviturii lui Ray –, așa că s-a îndreptat de spate.

— Ce mă fac cu tine, surioară?

— Minunat! a zis ea, cu ochii ei strălucitori ațintiți asupra băiețelului, care se întorsese la figurinele lui, reluând eterna luptă dintre bine și rău.

•

În timp ce Geiger se plimba prin grădină, Ezra îi urmărea cu privirea mișcările ciudate, dar precise. Cele mai solicitate păreau să fie șoldurile și gleznele. Mișcările păreau aproape naturale, dar nu erau: se vedea limpede că încerca să corecteze o infirmitate sau o boală. Ezra s-a întrebat dacă nu cumva suferise un accident îngrozitor – poate un accident de mașină sau ceva în timpul unui război.

— Geiger, mi-e foarte foame.

— O să-ți pregătesc ceva de mâncare.

Geiger a traversat grădina, după care au intrat amândoi în bucătărie. Două dintre laturile ei erau prevăzute pe toată lungimea cu blaturi din lemn de nuc. În unul dintre ele – cel pe care stăteau cafetiera și o râșniță de cafea – erau montate o chiuvetă și un aragaz cu două ochiuri marca Viking, iar sub el, un frigider de mici dimensiuni, a

cărui ușă era căptușită cu lemn de mahon. Pe celălalt blat se vedeau un suport de lemn în care erau înfipte două cuțite și un grilaj pentru veselă, confecționat tot din lemn, pe care erau așezate linguri, furculițe și cuțite – câte două din fiecare – și două boluri mari de inox, dintre care unul era plin cu fructe și legume. În cârligele montate pe perete atârnau o tigaie de tuci și o oală de inox, iar într-un colț era montată o mașină de spălat cu uscător. Totul strălucea în lumina celor patru becuri cu abajur care atârnau din tavan. O bucătărie frumoasă și minimalistă – nimic nu era în plus.

Geiger a dat drumul la apă, a pus niște broccoli și sparanghel pe un blat și a luat un cuțit din suportul de lemn.

— Ciudat, a zis băiatul.

— Ce anume?

— Că n-ai nici dulapuri, nici sertare.

Singura ocazie când Geiger stătuse în prezența unui copil fusese într-o după-amiază, cu ani în urmă, când se dusese la restaurantul La Bella, ca să-i plătească lui Carmine rata lunară pentru împrumutul luat de la el, iar acesta îi ceruse să rămână la prânz cu el și nepotul său. Ca de obicei, propunerea lui fusese un ordin zâmbitor deghizat sub forma unei invitații. Geiger stătuse la masă tăcut, în timp ce Carmine îi regala pe el și nepotul său capricios – care avea cam vârsta de acum a lui Ezra – cu povestiri din vremurile când fusese în armată și lucrase pentru Teamsters[42]. La un moment dat, Carmine se aplecase spre el și îi spusese:

— Când ai intrat pe ușă, nepotul meu, Michael, a zis ceva. Michael, spune-i lui Geiger ce-ai zis.

Băiatul a plecat capul spre farfuria de paste cu legume.

— Nu-mi aduc aminte, a zis el, aruncându-i lui Carmine o privire în care se citea o întrebare îmbufnată: „De ce mă pui să fac asta?”

— Michael, spune-i și lui Geiger ce-ai zis, a insistat Carmine cu un zâmbet benign – dar zâmbetul lui întotdeauna era așa.

— Am zis…, a bâiguit băiatul, uitându-se la Geiger. Am zis că pari un ciudat.

— Fii mai explicit, Michael, l-a îndemnat Carmine.

Cu un aer resemnat, băiatul a continuat:

— Am zis: „Ia uite-l pe tipu' ăla. Pun pariu că-i țicnit sau retardat".

— Bravo! a exclamat Carmine, ciufulindu-și ușor nepotul, apoi s-a sprijinit de spetează, asemenea unui înțelept ce se pregătește să rostească niște aforisme. Michael, să știi că nu degeaba te-am pus să faci asta, ci pentru că vreau să ții minte lecțiile pe care trebuie să le înveți din povestea asta. Lecția numărul unu: să nu insulți niciodată de față cu o altă persoană un om pe care nu-l cunoști, pentru că persoana cu care stai de vorbă s-ar putea să-l respecte pe omul ăla sau să țină la el, așa cum țin eu la Geiger – iar în cazul ăsta, i-ai insultat pe amândoi. Înțelegi?

Nepotul a încuviințat din cap, mușcându-și buzele.

— Și lecția numărul doi: dacă mai vorbești așa, s-ar putea să ajungi un terchea-berchea alintat care ia palme. Iar acuma, du-te acasă.

Dar Ezra era învăluit într-o aură de blândețe – avea starea aceea care uneori e interpretată ca fiind tristețe. Geiger a observat și că trupul băiatului era dominat de liniște – cu excepția acțiunilor deliberate și necesare, abia dacă se mișca. Nu avea gesturile de nerăbdare și nici neastâmpărul tipice copiilor de vârsta lui.

Cu un mieunat discret, prin care își anunța întoarcerea acasă, motanul a dat la o parte capacul rabatabil montat în partea de jos a ușii din spate, apoi a rămas nemișcat vreo cinci secunde, uitându-se cu atenție la musafir.

Ezra s-a așezat pe vine.

— Hei…, a zis el întinzând mâna. Măi, da' rău mai arată motanul ăsta. E al tău?

— Locuiește cu mine. Se duce pe unde vrea, dar întotdeauna se întoarce aici.

— Știi că e și o melodie pe tema asta?

— Nu.

— „Pisica s-a întors, nu putea să stea departe de casă." N-o știi?

Motanul a sărit fără niciun efort pe blatul pentru gătit și a început să-și frece capul vătămat de antebrațul lui Geiger.

— Cum îl cheamă?

— Motan.

— Așa îl strigi, „Motan"?

Geiger l-a scărpinat pe cap cu mișcări iuți și puternice, apoi i-a umplut bolul cu apă, iar motanul s-a aplecat să bea. Băiatul și-a țuguiat buzele cu un aer nemulțumit când l-a văzut pe Geiger aliniind șase tulpini de sparanghel și tăindu-le capetele gălbui dintr-o singură mișcare.

— Chestiile astea-s pentru mine? a întrebat el, iar Geiger a încuviințat din cap. Pentru micul dejun? N-ai și tu niște mâncare normală? Gen cereale, sticksuri sau chipsuri?

— Nu.

— Of…, a zis băiatul pe un ton trist, pronunțând fiecare literă separat, ca și când ar fi fost două silabe. Nu putem merge să cumpărăm ceva?

— Nu. Nu ieșim din casă acum. Mai am mere și pere.

— O să mănânc o pară, a zis Ezra cu un aer mohorât, apoi s-a apropiat de bolul cu fructe și legume, a luat o pară și a mușcat adânc din ea. E bună, a zis el, dând aprobator din cap, apoi a luat încă o mușcătură, fără s-o înghită pe cea dinainte.

În timp ce mesteca, a întins mâna spre motan și l-a mângâiat cu un deget pe șira spinării, făcându-l să-și ridice coada și picioarele din spate.

— Geiger…

— Da?

— Cred că tata e undeva în oraș, a zis Ezra, iar Geiger a pus restul legumelor înapoi în bol. Mi-a lăsat un bilet. Mi-a zis că are niște treabă în oraș, dar că o să se întoarcă acasă mai târziu. Și mi-a cerut să stau cu ușa încuiată.

— Dar nu știi de ce îl caută oamenii ăia?

— Nu, a zis băiatul, ridicând din umeri, iar când i-a coborât, a scos un oftat, ca și când s-ar fi dezumflat. Pot s-o sun pe mama?

— Da. În curând. E acasă?

— Nu. A plecat într-un fel de vacanță. S-a dus într-o pădure din New Hampshire, într-un loc care se cheamă „Refugiul șoaptelor”, sau așa ceva. Mă sună pe mobil în fiecare dimineață, în jurul orei zece. Apoi i se ia telefonul până a doua zi…

În clipa următoare, Ezra a dat cu pumnul în blat, iar pisica a ridicat imediat capul spre el.

— Căcat! a zis băiatul. Indivizii ăia mi-au luat mobilul.

— Ba nu, e la mine.

Geiger a scos telefonul din buzunar, l-a pornit și l-a pus pe blat. Își închipuia cum aveau să decurgă lucrurile: mama lui Ezra urma să sune, iar el trebuia să stea de vorbă cu ea – desigur, avea să fie o conversație destul de ciudată: „Mă numesc Geiger. Fostul dumneavoastră soț a dispărut, iar fiul v-a fost răpit, însă acuma e cu mine. Trebuie să vă întoarceți de urgență la New York…”

— O să fie destul de greu pentru mama ta, a zis Geiger în cele din urmă. Cred c-ar fi mai bine să așteptăm să sune ea, așa cum face de obicei. Ce zici?

— Mda, poate că-i mai bine așa, a răspuns Ezra, mângâind iarăși motanul. Pot să-l iau în brațe?

— Sigur. Scarpină-l pe cicatrice. Îi place foarte mult.

Băiatul a luat motanul de pe blat, legănându-l ușor, după care arătătorul lui a început să-i scarpine cicatricea veche, de culoare cenușie, iar animalul a început să toarcă zgomotos.

— Uau, i-auzi cum face!

— Ezra, câți oameni au venit acasă la tatăl tău?

— Cel puțin doi: ăia care m-au înhățat. Și cred c-am mai auzit unul în living, dar nu-s sigur.

— La mine n-a venit decât un tip.

— Și te-a lăsat să pleci cu mine așa, pur și simplu?

— Nu, l-am pus la pământ.

Ochii lui Ezra s-au mărit instantaneu, vădind un amestec copilăros de teamă și admirație:

— Serios? Gen l-ai lovit cu ceva?

— Cu pumnul.

Pe Geiger îl irita faptul că trebuia să discute cu băiatul. Trebuia să aibă grijă de prea multe lucruri, aflate la niveluri diferite: să se acomodeze cu prezența, vocea și nenumăratele lui întrebări, să asculte și să răspundă, să hotărască ce-ar fi fost cel mai bine să facă.

— Unul dintre ei era o namilă de negru, a continuat Ezra. Mi-a zis că, dacă țip, mă omoară.

— Încerca să te sperie.

Vocea băiatului s-a încordat de furie, iar buzele i s-au crispat:

— Sper că pe el l-ai doborât. Și sper că l-ai bătut de s-a căcat pe el!

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre canapeaua de piele, cu noul său prieten în brațe.

În clipa aceea, un gând s-a desfășurat în mintea lui Geiger asemenea unei pancarte uriașe care anunță o premieră: *Nimic nu mai e cum era. Totul s-a schimbat.* Se simțea de parcă cineva i-ar fi dat drumul în lume și avea conștiința intensă a faptului că pierduse ceva, iar acel ceva rămăsese în urma sa – era ca un soldat care încă simte fantoma unui membru amputat.

— Mobilul tău a scos un bip! a strigat Ezra de pe canapea.

Geiger s-a apropiat de birou și a văzut că pe ecranul telefonului său era scris: „1 mesaj”. L-a luat în mână, a apăsat pe o tastă și, în loc de „H”

sau „C”, a văzut numărul: 212 429 8668. Din pricina fontului foarte mic, cifrele și literele îi jucau în fața ochilor, provocându-i dureri în globii oculari. Nu primise niciodată vreun apel de la altcineva în afară de Harry sau Carmine – nici măcar un apel greșit. A deschis meniul din dreptul mesajului și a ales opțiunea „Ascultă”. Era Harry, a cărui voce răzbătea printr-un vălmășag de zgomote stridente.

În timp ce asculta mesajul partenerului său, Geiger a închis ochii, iar în spatele pleoapelor i-a apărut un cer care se acoperea cu nori întunecați și amenințători. A încercat să-și imagineze un zeu umflându-și obrajii și împroșcând o pală puternică de vânt care să îndepărteze norii, dar n-a reușit.

— Ce tare! s-a auzit vocea băiatului.

Geiger a deschis ochii și l-a văzut pe Ezra stând lângă etajera cu CD-uri și explorând șirurile vastei sale colecții de muzică. Băiatul s-a aplecat un pic și a scos un mic strigăt de încântare:

— Uau, ăsta e concertul *Dumbarton Oaks* sub bagheta lui Stravinski, nu?

— Da.

— Câte CD-uri ai?

— O mie opt sute douăzeci și trei.

— Ce multe!

Cu telefonul în mână, Geiger a pornit iarăși spre ușa din spate:

— Mă întorc imediat.

— Pot să pun niște muzică? l-a întrebat Ezra.

— Da.

Afară, căldura din ce în ce mai puternică a zilei îndepărta norii și pâcla umedă. Viorile de la începutul Cvartetului pentru coarde în cinci mișcări al lui Webern au ajuns la el ca o ușoară bătaie pe umăr, iar Geiger a întors capul asemenea cuiva care dă peste un vechi prieten într-un loc neașteptat. Apoi a plecat privirea spre telefon și a apăsat pe butonul corespunzător comenzii „Apelați numărul”.

Harry i-a răspuns după primul sunet de apel:

— Alo?

— Sunt eu.

— Uau! Ce bine-mi pare să te-aud!

În ciuda zgomotului de fond, Geiger a auzit oftatul lui Harry țâșnindu-i printre buze.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Harry.

Cererea lui Geiger a fost ca un șperaclu care i-a deschis lui Harry zăgazurile sufletului.

— A deraiat un tren, asta s-a întâmplat! a zis el. Doamne, Geiger, ce întrebări îmi pui și tu! Am avut parte de pistoale și amenințări cu moartea!

Harry vorbea din ce în ce mai repede, ca și când fiecare cuvânt i-ar fi dat un mic surplus de viteză care îl împingea la următorul.

— Trupuri azvârlite de colo-colo. Și sânge, omule! Al dracului de mult sânge!

— Harry, calmează-te. Vreau faptele.

Geiger știa foarte bine cum arăta Harry când vorbea, îi cunoștea tonul și cadența, ba chiar își putea imagina încruntarea lui din clipele acelea, nervozitatea din gesturile lui. Dintr-odată, și-a dat seama că Harry era singura persoană pe care o cunoștea cu adevărat.

— Bine, atunci faptele. M-am dus acasă, m-am băgat la duș, iar când am ieșit, l-am găsit pe Hall stând pe canapea. Mi-a cerut să te sun, iar eu i-am spus nu. Apoi mi-a zis că, dacă nu te sun, mă omoară, dar i-am spus tot nu.

În timp ce Harry îi povestea cele întâmplate, Geiger s-a lăsat o clipă în voia propriilor sale gânduri: încă un om care făcea un sacrificiu pentru el. Dar a îndepărtat repede acest gând.

Harry și-a terminat relatarea și a inspirat adânc:

— Dumnezeule, aproape c-am omorât un om în dimineața asta!

— Cum a reușit Hall să dea de tine?

— Nu știu, dar a zis o chestie ce mă face să cred că are acces la o tehnologie care permite

localizarea semnalului de mobil. De-aia ți-am zis să nu mă suni pe celular.

— Cumva era și un al treilea om? Băiatul crede că, de fapt, au venit să-l răpească trei indivizi.

— La mine în apartament n-au venit decât doi.

Geiger a auzit o vioară suprapunând o melodie stridentă peste cvartetul pentru coarde al lui Webern. Sunetul viorii era mai puternic decât al celorlalte instrumente, dar Geiger a avut nevoie de o măsură întreagă ca să-și dea seama că era un fragment din a doua simfonie a lui Mozart. A fugit înapoi în casă și a dat cu ochii de mobilul băiatului, care suna pe blatul de gătit. Ezra a pus mâna pe el chiar în clipa când melodia începea a doua oară.

— Nu răspunde! a țipat Geiger.

Băiatul a tresărit și s-a întors spre el.

— Nu mă lovi! Te rog! a zis băiatul, aplecându-se deasupra blatului. Nu mă lovi!

Geiger i-a smuls telefonul din mână și a apăsat imediat pe butonul de întrerupere a apelului. Dar sunetul de apel s-a auzit din nou, așa că l-a izbit de perete, făcându-l țăndări.

Apoi s-a uitat la băiat:

— Nu voiam să-ți fac rău.

Ezra avea ochii umezi și, cu toate că a încuviințat din cap, lacrimile au început să i se prelingă pe obraji. În clipa când a izbucnit într-un hohot de plâns, a zbughit-o din bucătărie, iar Geiger a auzit trântindu-se ușa de la baie.

— Geiger? s-a auzit vocea lui Harry.

A plecat privirea spre mobilul din mână.

— Geiger! Ce naiba se întâmplă?

— Harry, a zis el, ducând telefonul la ureche, cum pot fi localizate celularele?

— Prin ceea ce se cheamă triangulație[43]. Antenele de telefonie mobilă îți recepționează în permanență semnalul, direcționându-l de la una la alta pe măsură ce te deplasezi, astfel încât să ai tot timpul o conexiune cât mai bună.

Geiger și-a adus aminte că, atunci când se afla în camera de observație din strada Ludlow, a luat mobilul lui Ezra din buzunarul hainei lui Hall – deci Hall știa numărul băiatului. A inspirat adânc, încercând să-și stăpânească valul de adrenalină. Dintr-odată, s-a auzit un zgomot, și a avut nevoie de câteva secunde să-și dea seama că era jetul dușului, pentru că, până în dimineața aceea, nu-l auzise decât atunci când era el însuși în cabină.

— Spune-mi, Harry, cumva trebuie să dai un telefon sau să răspunzi la un apel ca să poți fi localizat?

— Nu. Câtă vreme mobilul e pornit, e suficient să fii sunat, chiar dacă nu răspunzi.

— Cât de exactă e localizarea?

— Destul de precisă: se poate stabili un perimetru de câteva străzi, ba chiar și mai restrâns.

— Ce a zis Hall de te-a făcut să crezi că are acces la tehnologia asta?

— Mi-a cerut să te sun, iar eu i-am spus nu, după care am adăugat că, și dacă te-aș suna, nu mi-ai răspunde. La care el a zis: „Tu dă telefon, că de restul ne ocupăm noi”. Ce zici de chestia asta?

— Harry, mobilul băiatului tocmai a sunat.

— Căcat! Și ce-ai de gând să faci?

— Nu știu, Harry.

Vorbele lui păreau să fi rămas suspendate în aer, chiar în fața lui Geiger, luându-l peste picior. Un motto pentru o nouă epocă: *Nu știu.*

— Trebuie să-l duc la maică-sa, a continuat Geiger. Acuma e în New Hampshire.

Harry a bombănit ceva, după care a zis cu voce tare:

— Lily, vino înapoi! Lily! La naiba… Geiger, tre’ să-nchid. Te sun eu mai încolo.

— Harry, stai!

Dar, în loc de răspuns, s-a auzit bâzâitul liniei telefonice. Geiger a stat pe gânduri câteva clipe: oare ce-ar fi vrut să-i mai spună? Apoi, cu

acordurile concertului în fundal, s-a apropiat de ușa băii și a ciocănit:

— Ezra?

Dușul s-a oprit.

— Da?

— Nu te puteam lăsa să răspunzi la telefon.

— De ce nu? a întrebat băiatul pe un ton rugător.

— Dacă ai fi răspuns, indivizii ăia și-ar fi putut da seama unde ești.

— Și cum o să mai vorbesc cu mama acuma?

— O să găsim noi o soluție.

Ușa s-a întredeschis.

— Poți să-mi dai ceva de îmbrăcat? Când eram în cufăr, am… făcut pipi pe mine.

Umilirea din glasul lui atârna în aer.

— Mă duc să-ți aduc niște haine. Dă-mi-le pe alea murdare. O să le pun la spălat.

— Mulțumesc.

Ezra a scos prin crăpătura ușii o mână în care ținea hainele murdare, iar Geiger le-a pus la spălat, după care s-a dus la șifonier. Atunci, o imagine ca un ecou a țâșnit din adâncul său. Stătea în beznă și, la un moment dat, s-a deschis o ușă, după care o siluetă i-a vorbit cu o voce aspră:

— *Ai făcut pipi pe tine, băiete*?

— *Nu, tati. M-am ținut.*

— *Bine.*

Geiger a luat din sertare niște chiloți, un șort și un tricou, după care s-a întors la baie.

12.

Cu cât Harry se gândea mai mult la Hall, cu atât anxietatea lui se apropia mai mult de paranoia, așa că, după ce a oprit un taxi în fața spălătoriei și a așezat-o pe Lily pe bancheta din spate, alături de el, i-a cerut șoferului să-i ducă în Manhattan, la

intersecția dintre 76th Street și bulevardul Columbus, pentru că locul cel mai sigur la care s-a putut gândi în clipa aceea era restaurantul unde mergea cu Geiger. I-a trecut prin minte și să meargă la un hotel, dar și-a dat seama că nu era o idee bună. Nu avea mulți bani la el – se blestema în gând pentru că uitase să ia mai mulți când plecase de acasă – și, întrucât nu avea niciun card, trebuia să cheltuiască cu mare grijă ce găsise în portofel. În plus, recepționerii te țin minte atunci când te cazezi, mai ales dacă ai jumătate de față umflată și vânătă, iar singurul bagaj pe care îl cari după tine e o nebună. Dar în restaurante nu se holbează nimeni la tine: intri, iei loc și mănânci. Citești un ziar sau, dacă mai ești cu cineva, porți o discuție, dar nu stă nimeni să te urmărească.

Taxiul mirosea a transpirație și a parfum cu aromă de pin, iar radioul revărsa asupra lor melodii country. Ajunseseră pe Podul Manhattan, iar șoferul – care purta șapca cu cozorocul întors la spate – bătea cu palmele în volan pe ritmul loviturilor aspre ale tobei, criticând benzile înguste și aglomerate ale podului.

Lily stătea liniștită alături de Harry. Mai slăbise de când îi cumpărase bluza azurie, ceea ce o făcea să semene și mai mult cu un copil. Harry și-a dat seama că trebuia să aibă mare grijă de ea până s-o ducă înapoi la azil. Întâi de toate, trebuia să-i dea de mâncare. Dar, cât privește pastilele, habar n-avea ce trebuia să-i dea – desigur, presupunând că lua medicamente.

I-a cuprins mâna într-a lui.

— Întotdeauna mă țineai de mână, mai ții minte? a întrebat-o el, fără să aștepte vreun răspuns. Chiar și după ce ne-am făcut mari, când mergeam la un restaurant sau la film, mă luai de mână. Mai ții minte?

I-a strâns degetele un pic mai tare, dar ea nu i-a răspuns în niciun fel, ci a continuat să se uite țintă în față. Și totuși, Harry se simțea un pic mai

ușurat, amintindu-și legătura lor strânsă de pe vremea când erau doi oameni foarte diferiți.

Zvâcnetul din capul lui Harry se transformase într-un duduit anost, așa că s-a aplecat spre deschizătura din panoul de plastic care îi despărțea de șofer și i-a spus:

— Auzi, frate, n-ai putea să oprești muzica un pic?

— Nu-ți place muzica country? l-a întrebat șoferul pe un ton blând, de băiat de treabă, care l-a surprins pe Harry.

— Am nevoie de puțină liniște, că mă doare capu'.

— Da, șefu', se face, a zis taximetristul.

Apoi a apăsat pe un buton, și muzica s-a oprit, iar când Harry s-a lăsat iarăși pe speteaza banchetei, Lily a revenit la viață și l-a înhățat cu mâinile ei mici de reverele bluzei de trening, zgâlțâindu-l cu o forță surprinzătoare, ca un copil într-un acces de furie. A început să scâncească, scoțând gemete de om chinuit, care l-au făcut pe șofer să se întoarcă spre ei.

Harry a apucat-o de încheieturile mâinilor:

— Lily! Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Nu face asta! a urlat ea. Nu face asta!

— Lily, încetează!

— Nu! Nu! Nuuuu!

Țipetele ei erau insuportabile pentru Harry – o sirenă a nebuniei și a debusolării.

— Dumnezeule mare! a intervenit taximetristul. Ce vrea, frate?

În cele din urmă, Harry a înțeles:

— Dă drumul la radio!

Șoferul a întins mâna spre bord, iar acordurile vesele de chitară au revenit, după care țipetele lui Lily s-au potolit asemenea unei jucării cu cheiță a cărei melodie a ajuns la capăt.

— Ei, așa mai merge! a strigat taximetristul, brusc înveselit. Asta da muzică! a chicotit el,

claxonând rapid de patru ori înainte să vireze pe rampa care cobora de pe pod.

Harry a strâns-o ușor de încheieturi pe Lily, iar pumnii ei încleștați s-au desfăcut și au dat drumul bluzei de trening. Chiar în clipa aceea, lui Harry i-a căzut ceva în poală. Era un disc negru asemănător cu un nasture, cu diametrul cam de doi centimetri și grosimea de vreo jumătate de centimetru. Harry l-a luat în mână și a văzut că era făcut dintr-un fel de plastic – pe o parte era strălucitor și neted, pe cealaltă, lipicios. Harry a așezat-o pe Lily la locul ei, după care s-a sprijinit și el pe banchetă, învârtind dispozitivul de urmărire între degetul mare și arătător ca pe o monedă norocoasă.

— Nenorocitu' naibii! a șoptit el ca pentru sine.

În fața ochilor i s-a derulat un episod ca o scenă de trei secunde din reclama unui film. Noapte. Strada Ludlow. Ray, îmbrăcat ca un vagabond, se apropie de el, îl înhață de bluză cu ambele mâini și îl trage lângă el.

Harry și-a răsucit reverele bluzei și, pe unul dintre ele, a zărit o mică pată lipicioasă în formă de disc. A dat din cap cu un aer uluit, dar și cu admirație. De-aia le fusese atât de ușor să afle unde locuia: Ray îi lipise microfonul de bluză. Vasăzică puseseră la cale o mică reprezentație înainte de ședința propriu-zisă, pentru cazul în care lucrurile n-ar fi mers conform planului. În cele din urmă, Harry a hotărât să lipească dispozitivul de urmărire pe spatele scaunului din dreapta șoferului.

Când au ajuns la baza rampei care cobora de pe pod, șoferul a oprit la culoarea galbenă a semaforului, la intersecția cu Canal Street, după care a întors iarăși capul spre Lily și i-a zâmbit. Avea o mustață roșcată tunsă scurt, iar strungăreața dintre incisivii superiori îi accentua aerul de băiat bun.

— Te simți mai bine acum, frumoaso? a întrebat-o el.

Lily stătea cu capul întors spre geamul din stânga. Pufnind și zăngănind, un autobuz a oprit chiar lângă taxi. Lily nu i-a răspuns șoferului.

Harry a întins mâna și i-a dat părul din ochi, mângâind-o ușor pe obraz, dar ea părea că nici măcar nu-i observase gestul.

— Să-ți zic ceva, frate, a continuat taximetristul, întorcându-se spre el. După cum ai grijă de ea, îmi dau seama că ești un băiat cu suflet mare. În ziua de azi, oamenii nu se mai poartă așa frumos cu rudele lor.

Și-a dat jos șapca, trecându-și mâna prin părul roșcat și des, apoi a continuat:

— Toată lumea se teme de încălzirea globală, da' după părerea mea, cu cât se-ncălzește mai mult afară, cu atât oamenii se răcesc mai mult pe dinăuntru. Ce dracu', uită-te la mine! Și eu am o soră – e divorțată și stă în Baton Rouge[44] –, da' n-am mai văzut-o de patru ani.

Apoi s-a întors spre parbriz și a adăugat:

— Să știi că m-ai făcut să-mi fie rușine, frate. Uite, când o să-mi iau niște zile libere, o să-i dau un telefon.

Harry s-a uitat în spate și a mijit ochii spre șirul de vehicule care leneveau sub stropii mărunți ai burniței. La câteva zeci de metri mai încolo, mașinile și taxiurile se pierdeau într-un fluviu de ceață groasă. Harry avea impresia că, dintr-odată, lumea devenise foarte mică.

S-a întors iarăși spre taximetrist.

— Auzi, vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumu'!

— Dacă-ți dau douăzeci de dolari în plus, poți să calci nițel mai tare pe accelerație? Să cotești ba la stânga, ba la dreapta și să treci nițel pe roșu?

— Te urmărește cineva, șefu'? a zis șoferul zâmbind.

— Nu știu, s-ar putea.

— Mă rog, nu-i treaba mea. Dacă vrei viteză, ți-ai găsit omu'.

Semaforul s-a făcut verde, iar taxiul a țâșnit de pe loc, virând strâns pe banda următoare. În spatele lor, s-a auzit un claxon.

Harry a închis ochii.

— De Kooning pe dracu'!

•

Ezra a deschis ușa de la baie. Șortul pe care i-l adusese Geiger îi ajungea până la genunchi, atârnându-i în jurul picioarelor ca o fustă. Pe pieptul și mâinile goale avea vreo șase vânătăi de la îmbrânciturile de cu o zi înainte, iar dungile care îi rămăseseră pe față deveniseră și mai roșii.

— Mă doare peste tot. Ai cumva niște Advil[45]?

— N-am, i-a răspuns Geiger.

— Tylenol[46]?

— Nu țin droguri în casă.

— *Droguri*? Advil nu e cocaină, dacă nu știai.

S-a îmbrăcat cu tricoul lui Geiger, gemând ușor din pricina efortului, iar marginea de jos i-a coborât până la jumătatea coapselor. Noile lui haine îl făceau să pară și mai mic, asemenea unui copil îmbrăcat cu hainele lui taică-su. S-a așezat pe capacul closetului să-și pună adidașii în picioare.

— Și acuma ce-o să se întâmple? a întrebat el, legându-se la șireturi. Dacă nu ești din gașca lor, ce-ai de gând să faci cu mine?

— Ai vreo rudă în oraș?

— Nu.

— Bunici?

— Au murit.

— Unchi, mătuși?

— Nu.

Geiger îi urmărea degetele lungi și subțiri, care mânuiau șireturile cu multă precizie, făcând noduri perfecte, cu bucle egale.

— Tati știa, nu? a întrebat băiatul. Când a plecat, știa că indivizii ăia îl urmăresc, nu-i așa?

— Nu știu, Ezra.

Geiger a făcut un pas într-o parte atunci când Ezra s-a ridicat în picioare și a ieșit din baie, după care l-a urmat până la canapea.

— Chestia asta mi se pare nașpa rău. Adică n-am niciun chef să fiu aici. Vreau să mă duc acasă la mama și să dorm în patul meu.

S-a uitat la bucățile mobilului său, care erau împrăștiate pe jos, și a adăugat:

— Mami o să-și iasă din minți.

— O s-o sunăm. Căutăm o cabină telefonică și o sunăm pe mobil.

— Da' nu poți s-o suni chiar acuma, de pe mobilul tău?

— Nu vreau să-mi știe numărul. Nu vreau să mi-l știe nimeni, a zis Geiger, care și-o imagina pe mama băiatului formând din nou numărul lui Ezra și devenind un pic agitată.

Băiatul s-a așezat pe canapea, luându-și capul în mâini. Concertul lui Webern ajunsese la niște acorduri intense și melancolice, iar degetele mâinii stângi a lui Ezra au început să se agite la nivelul tâmplei, reproducând mișcările unuia dintre violoniștii cvartetului, înhățând parcă notele din aer.

— Bucata asta e nemaipomenită. Chiar aici, unde urcă foarte mult, a zis el. Parcă ar plânge cineva, nu ți se pare?

Preț de câteva clipe, a fredonat cu entuziasm, dar vocea l-a lăsat chiar în punctul culminant al melodiei, după care și-a pierdut concentrarea și s-a aplecat spre podea, ca și când abia atunci ar fi observat-o. A întins o mână și a mângâiat cu un deget modelul complicat.

— Uau, ce mișto e podeaua asta! Unde ai găsit așa ceva?

— Eu am făcut-o.

Ezra a ridicat ușor capul spre Geiger, uitându-se la el ca la un copil retardat:

— Ai făcut podeaua cu mâinile tale?

Geiger a încuviințat din cap, simțindu-și mușchii cefei încordați și rigizi.

Ezra s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe pe suprafața lucioasă, cercetând cu atenție puzzle-ul podelei alcătuite din stele, discuri și semiluni, clătinând din cap de parcă ar fi dat peste o creație imposibilă.

— E nemaipomenită! a zis el în cele din urmă. Ți-au mai zis și alții chestia asta, nu-i așa?

— Ești primul care o vede.

Băiatul a ridicat privirea.

— Adică… până acum n-a mai fost nimeni pe-aici?

— Nu.

— Niciodată, niciodată? De câtă vreme stai aici?

— De aproape șapte ani.

— Și nu te vezi cu nimeni?

— Nu. Așa e cel mai bine pentru mine. Să fiu singur.

Ezra a zâmbit pentru prima oară. Era un zâmbet discret, visător și melancolic. Geiger a fost tulburat să vadă un astfel de zâmbet pe un chip atât de tânăr.

— Mda, a zis băiatul în cele din urmă. Și eu sunt Mr. Calm.

Percepția lui Geiger era bruiată încontinuu de mici întreruperi – sunetele, imaginile, ba chiar și mișcările păreau să se poticnească. Era ca și când ar fi citit o carte, o poveste despre el și Ezra, și, odată la câteva secunde, totul s-ar fi oprit – stând în echilibru pe un pisc al timpului, până când dădea pagina – după care povestea se relua. Era conștient că aceste sincope aveau ecou și în starea lui fizică: fiecare astfel de întrerupere era însoțită de o mică ezitare în respirație și în bătăile inimii.

La fiecare câțiva pași, Ezra se oprea din turul său pe podeaua lucioasă, întorcându-se de jur împrejur să admire măiestria cu care fusese lucrată.

— Se modifică, a zis el. De fiecare dată când îți schimbi locul, arată altfel.

În cele din urmă, s-a sprijinit de un perete cu mâinile la piept:

— Știi cu ce seamănă? Cu un caleidoscop.

— Da, într-adevăr.

— Lu' tati sigur i-ar plăcea. Se pricepe la artă.

— Cumpără și vinde opere de artă?

— Îhî. Umblă prin toată lumea. De-aia am și fost încredințat mamei: pentru că tata nu prea stă pe-acasă. Cred că ăsta e și motivul pentru care au divorțat. Mă rog, poate că n-a fost numai ăsta, a zis el, ridicând din umeri – tricoul de pe el era atât de larg, încât gestul a trecut aproape neobservat.

Ezra arăta ca supraviețuitorul unui dezastru: hainele mult prea mari, pielea palidă de pe față și de pe mâini, aerul șocat, dar solemn.

Dintr-odată, obrajii lui au început să se coloreze în roșu, ca și când și-ar fi întins vopsea pe față.

— De ce nu m-a sunat? a întrebat el în cele din urmă.

Furia îi sugruma vocea, transformând-o într-un strigăt rănit, ca și când o mână invizibilă l-ar fi înhățat de gât.

— *Unde* e? *De ce* nu m-a sunat?

Scâncetul băiatului răsuna în urechile lui Geiger la fel ca bâzâitul unor insecte. Și-a răsucit gâtul spre stânga, dar nu s-a auzit trosnetul obișnuit – și ar fi vrut să-l audă. Avea nevoie de sunetul și senzația unei reașezări, a unor componente care revin la locul lor obișnuit. A răsucit capul și spre dreapta, dar vertebrele tot nu i-au dat ascultare.

— Îl *urăsc*! a zis Ezra cu glas înăbușit, lovind cu palmele peretele din spatele lui, gest care a părut să-l energizeze și să-l propulseze spre Geiger pe o traiectorie nesigură. M-a lăsat în urmă, asta a făcut, nu?

S-a oprit la câțiva centimetri de Geiger, iar furia deja i se mai domolise, fiind copleșită de o tristețe profundă.

— Cum a putut să facă una ca asta?

Nu era o întrebare născută din confuzie sau nedumerire, ci expresia unei profunde uimiri. S-a întors la canapea și s-a așezat, cu privirea ațintită în podea.

— Nu-mi vine să cred cât de rău mă simt. Nu m-am simțit niciodată atât de rău.

Până atunci, Ezra suportase tot felul de trădări, mai mici sau mai mari: un prieten care se răcise și se distanțase de el, un profesor de vioară care îl înțepase cu o insultă, un bătăuș care îl îmbrâncise în vestiarul de la școală. Iar divorțul părinților lui fusese o dublă trădare – în fond, nici maică-sa, nici taică-su nu-l iubeau suficient de mult în cât să-l pună mai presus de neînțelegerile lor –, însă acum se afla pe un teritoriu emoțional cu totul nou.

Motanul s-a apropiat de Geiger, s-a ridicat pe picioarele din spate și a început să folosească pantalonul lui ca pe un stâlp pentru scărpinat. Geiger l-a înhățat de ceafă, punându-l pe umăr, și, în ciuda tristeții, pe chipul băiatul s-a așternut un zâmbet.

— Îi place acolo, nu-i așa?

— Ezra, vrei să mergi la poliție?

— Ai vrea să mă duci la poliție?

— Nu pot să merg cu tine, dar pot să te las lângă o secție, dacă vrei. E una în apropiere.

— Și ce-or să facă polițiștii cu mine?

— Or să te ducă undeva și or să aibă grijă de tine până se întoarce mama ta.

În mintea băiatului s-au strecurat imagini respingătoare: camere înghesuite, bărbați cu cătușe la centură, ferestre cu zăbrele.

— Unde or să mă ducă?

— Într-un loc special amenajat pentru copii. Un loc sigur.

— Aici sunt în siguranță, nu-i așa?

— Cred că da.

— Cum adică? Indivizii ăia știu unde locuiești?

— Nu, dar ce încerc să spun…, a început Geiger, după care a făcut o pauză ca să găsească cea mai bună formulare. Nu știu cine sunt oamenii ăia. Și nu știu cât de multe lucruri sunt în stare să afle.

Pentru Ezra, aceste cuvinte aveau un aer amenințător. Nu reușise să vadă bine decât pe unul dintre răpitori, dar îi fusese de ajuns. În dimineața aceea, când se trezise, tatăl lui plecase deja. Îi lăsase un bilet: „Trebuie să ajung la o întâlnire. Ține ușa încuiată de două ori, cu lanțul pus. Te sunt mai târziu. Tati”. Mâncase un biscuit cu cremă Eggo, se întorsese în camera lui și își începuse exercițiile de vioară. Uitase să pună lanțul și era atât de absorbit de muzică, încât nu-i auzise pe atacatori spărgând ușa cu ranga. Înainte ca ochii să-i fie acoperiți cu o bandă lată de scotch, reușise să arunce o privire spre negrul care se năpustise asupra lui.

Întregul episod i se păruse ireal, ca și când, dintr-odată, ar fi devenit un personaj din acele povești în care cineva este smuls din viața lui și dus pe un tărâm vrăjit, unde inamicii binelui își folosesc superputerile ca să abată răul asupra lumii. Și-a amintit că, atunci când l-au băgat în cufăr, a crezut c-o să moară – nu imediat, dar destul de curând. Era o idee complet nouă pentru el, o idee care îl schimbase.

— Vreau să stau aici, cu tine, până vine mama.

— Bine.

— Putem să cumpărăm niște pastile pentru dureri?

— Da. Ce?

— Nu știu, orice.

— Bine, dar rămâi aici. Mă duc doar eu.

Geiger și-a luat motanul de pe umăr și, după ce l-a pus pe canapea, animalul s-a ghemuit în poala lui Ezra, închizând ochiul teafăr. Geiger a băgat mâna în buzunar să vadă dacă are bani la el, apoi a luat-o din loc.

— O să încui ușile, dar să nu atingi butoanele de lângă tocuri. Nu cumva să… declanșezi ceva.

— Cum ar fi?

— Cel mai bine ar fi să nu atingi nimic.

— Bine.

— Promiți?

— Am zis bine, nu? N-am să plec nicăieri. Pot să mă uit la televizor?

— N-am televizor.

— N-ai *televizor*? Pe bune?

— Da, pe bune.

— Iar când iei pastilele, ia și niște mâncare normală, da?

— Bine, și niște mâncare normală.

•

De obicei, Harry mergea cu Geiger să ia micul dejun acolo ceva mai devreme. Acum, când s-a așezat în separeu împreună cu Lily, a observat că soarele era mai sus pe cer, iar razele lui băteau în ferestrele mari. Își simțea stomacul de parcă ar fi fost locul unei grămezi de rugby pe un teren mocirlos. Mirosul de la bucătărie îi stârni pofta de mâncare și, în timp ce stătea cu Lily alături, chiorăielile stomacului său erau atât de puternice, încât cele două adolescente din separeul alăturat râdeau pe înfundate.

Zgomotele scoase de stomacul lui îi făceau praf capacitatea de concentrare, împiedicându-l să se gândească la întrebarea lui Butch Cassidy către Sundance Kid: „Cine sunt indivizii ăia?”[47] Unde mai pui că habar n-avea ce voiau, ceea ce făcea și mai dificilă încercarea de a-i păcăli. Și totuși, avea o consolare: în clipa aceea, Hall urmărea pe un ecran un mic semnal luminos care traversa străzile New York-ului – cel puțin o vreme, dispozitivul de urmărire din taxi ar fi trebuit să-l țină ocupat.

Lily se uita pe fereastră, fixându-se asupra câte unui trecător, urmărindu-l cu privirea până dispărea din câmpul ei vizual. În week-end-uri, când veneau acolo împreună, înarmați cu un număr

din *The New York Times,* Lily citea cu voce tare necrologurile lui Harry, de parcă ar fi fost monologuri shakespeariene, infuzându-le cu pasiune și dramă.

Harry i-a pus o mână pe umăr, simțindu-i oasele rotunjite pe sub pielea subțire, și s-a apropiat de urechea ei.

— Auzi, Lily, îți aduci aminte de locul ăsta? Îți aduci aminte cum citeai…

— Dumnezeule, ce-ai pățit? s-a auzit dintr-odată o voce.

Era Rita, chelnerița, care i-a pus în față o cafea aburindă, uitându-se la tâmpla lui umflată și vânătă. Harry era atât de distrat, încât uitase complet de rănile lui de război.

— N-am pățit nimic.

— Da, clar, iar eu sunt blondă naturală, i-a răspuns Rita, aplecându-se spre el. Zău, Harry, ce naiba s-a întâmplat? Și să nu-mi spui: „Să vezi cum arată ăla cu care m-am bătut”.

Harry a zâmbit, ceea ce l-a făcut să se crispeze de durere.

— De fapt, chiar asta voiam să zic, păpușă. Și jur că individul ăla chiar arată mai rău.

— Trebuie să pui niște gheață la tâmplă.

— Ai dreptate. Ai cumva și niște Advil?

Rita a încuviințat din cap și s-a dus în spatele tejghelei, iar Harry a dus mâna la față. Avea impresia că nu era a lui, iar acum, că se gândea mai bine, doar o mică parte din trupul și creierul său mai semăna cu cel care fusese atâta timp: țeasta îi zvâcnea, avea dureri în vintre, privirea îi era încețoșată, iar inima, slăbită. Se simțea ca la răspântia dintre două vârste, plutind într-o mlaștină temporală aflată în continuă mișcare. A luat ceașca de cafea, a inspirat vaporii calzi și a savurat prima înghițitură.

Rita s-a întors și i-a întins o pungă cu gheață și un flacon de Advil.

— Poftim.

— Mersi, a zis el, lipindu-și punga de față – era o senzație nemaipomenită.

— Și pe cine avem noi aici? a întrebat ea, făcând un semn cu capul spre Lily.

— Ea e Lily, surioara mea.

— Încântată de cunoștință, scumpo, a zis Rita.

Văzând că Lily nu-i răspunde, Rita a ridicat o sprânceană, dar, dintr-odată, i-a revenit o amintire și pe chip i s-a așternut un aer uluit.

— *Sora* ta? Cea cu care veneai aici cu mult timp în urmă? a întrebat, uitându-se mai cu atenție la ea. Da, da, mi-aduc aminte. *Lily*… Doamne, Harry, dar ce s-a întâmplat? a adăugat ea cu o mină tristă.

— S-a stricat, a oftat Harry. Și i-a expirat termenul de garanție.

Apoi a azvârlit în gură cinci pastile și le-a înghițit cu cafea.

— Nu prea mai vorbește. Și e internată într-un azil de multă vreme.

— Biata de ea, a zis Rita cu duioșie în glas și a clătinat din cap.

— Am luat-o la mine azi.

— Diseară o duci să vadă focurile de artificii?

— Doamne… Azi e 4 iulie. Am uitat complet. Dar nu, n-o să mergem la artificii.

— Mănânci ceva? a întrebat Rita.

— Da, până o să leșin sau o să vărs.

— Încântător… Și surioara?

— Nu știu. O să încerc să-i dau eu de mâncare.

Rita a ridicat ușor nasul, s-a apropiat de Lily și a adulmecat.

— Cred că are nevoie la baie. Când a fost ultima oară?

— Nu mai țin minte, a zis Harry, adulmecând și el. Doamne, nici măcar n-am băgat de seamă.

— Se duce… singură?

Harry a ridicat din umeri cu un aer stânjenit:

— Nu știu.

— Ce naiba, Harry, văd că-s o mulțime de lucruri pe care nu le știi. Nu ți-au dat o listă sau

ceva de genu' ăsta?

— Cine?

— Ăia de la azil.

— Ah, nu, eram cam grăbit. Rita, îmi faci, te rog, o favoare? Te duci la toaletă să vezi dacă e liber la femei, ca s-o duc pe Lily?

— Nu poți să intri acolo, Harry. E un trafic mai intens decât prin tunelul Holland[48].

S-au uitat amândoi la Lily. O vrabie se așezase pe pervazul exterior, iar Lily se uita țintă la ea, în timp ce pasărea o fixa și ea cu privirea. De fiecare dată când vrabia își înclina căpșorul, Lily făcea la fel, ca și când ar fi comunicat pe mutește cu ajutorul unui limbaj păsăresc.

— Of, o duc eu, a zis chelnerița în cele din urmă.

— Ești o comoară, Rita.

Harry a luat mâna chelneriței și a strâns-o ușor. Strângerea aceea îi făcea bine, dar dintr-odată și-a dat seama că îi venea să plângă – habar n-avea de ce.

— Harry, a zis Rita. Nu pot s-o duc dacă nu-mi dai drumul.

— Scuze, a zis el, retrăgându-și mâna, după care a luat-o pe Lily de braț. Hai, fetițo, a îndemnat-o el, ieșind din separeu și ajutând-o să se ridice.

— Păsările…, a șoptit Lily.

— Să mergem, draga mea, a zis chelnerița, cuprinzându-i talia cu brațul.

În timp ce o conducea spre un hol îngust, Rita a strigat spre tejghea:

— Manny! O omletă cu brânză maturată și bacon bine prăjit. Repede! Caria, ai tu grijă de mesele mele un pic, te rog.

Rita și Lily au dispărut în umbra holului, iar Harry a luat iarăși loc. Cafeaua deja începea să-i calmeze durerile de cap, așa că a încercat să-și descâlcească gândurile, făcându-și în minte o listă cu problemele pe care trebuia să le rezolve.

Unu. Hall reușise să treacă de dispozitivul de protecție al site-ului și, din câte își putea da seama, lucrul ăsta nu era posibil fără o recomandare, așa că ar fi fost bine să încerce să-l contacteze pe cel care i-o dăduse – poate obținea niște informații despre el și partenerii lui. Dar Hall fusese recomandat de Colicos, baronul fierului vechi, și i-ar fi fost al naibii de greu să-l găsească.

Doi. Putea Hall să localizeze o persoană pe baza semnalului de la telefonul mobil? Dacă avea pe cineva la Verizon, la Sprint sau la cine știe ce altă companie de telefonie mobilă, putea obține foarte ușor informații de genul ăsta în schimbul unei sume rezonabile.

Trei. Ce naiba să facă cu Lily? Nu avea suficienți bani cât să închirieze o mașină sau să ia un taxi și s-o ducă la azilul din New Rochelle, și nici n-avea numărul asistentei care venise cu ea, deci n-o putea chema s-o ia pe Lily. Așa că, până una-alta, aveau să fie doar ei doi, frate și soră.

— Misiune îndeplinită.

Era Rita. A așezat-o pe Lily în separeu, după care a pus o farfurie în fața lui Harry.

— Avea un scutec, a zis Rita. Pe care acum nu-l mai are… Poate îi mai cumperi câteva. Și să știi c-a zis ceva.

Harry a dus la gură o bucată de omletă, dar, înainte să înghită, i-a răspuns:

— Mda, îi place să fredoneze tot felul de melodii.

Rita a clătinat din cap:

— Nu, Harry, a *zis* ceva. A zis: „pipi”.

Trecutul și toate visele lui diafane l-au copleșit ca un câmp de forțe. A pus furculița la loc în farfurie și s-a uitat în ochii negri ai surorii lui – erau ca două fântâni ale dorințelor.

— Așa a spus? „Pipi”?

— Da, când era pe closet și se ușura.

Harry a simțit mâna Ritei pe umăr, iar în clipa următoare și-a simțit lacrimile care i se prelingeau

pe obraji. A întins mâna peste masă și a mângâiat ușor brațul surorii lui.

— Doamne, Lily! Înseamnă că încă ești pe-acolo, pe undeva, nu-i așa?

Rita l-a strâns ușor de umăr.

— Să-ți spun ceva, Harry. Ești un om tare bun la suflet. La starea în care e, nu mulți ar avea grijă de ea.

Harry s-a sprijinit de spetează, ștergându-și lacrimile cu palma.

— Nu-i adevărat, Rita, dar mersi oricum.

Apoi a luat iarăși furculița în mână și a adăugat:

— Ciudat, totuși: ești a doua persoană care îmi zice chestia asta pe ziua de azi.

— Deci suntem doi contra unu, așa că probabil e adevărat.

— Da, cum aș putea să mă pun cu tine și cu un taximetrist din Louisiana?

A băgat în gură o bucată de omletă, dar, înainte să termine de mestecat, s-a oprit brusc, amintindu-și vocea blândă a șoferului: „Și eu am o soră”. Cât timp memoria lui Harry a derulat întreg episodul cu taximetristul, mintea i-a sărit de mai multe ori de la incertitudine la paranoia și înapoi, asemenea unei mingi de ping-pong, dar, după câteva clipe, n-a mai avut niciun dubiu: nu-i spusese taximetristului că Lily era sora lui.

Acum, el și sora lui nu mai semănau deloc, dar oare era posibil ca șoferul să fi tras cu urechea la o parte din conversația lor și să fi făcut o deducție cu privire la identitatea lui Lily? Sau – mai probabil – taximetristul știa cine erau Harry și Lily înainte ca ei să se fi urcat în mașină? Și-a amintit și ce-i spusese Geiger, anume că, din câte își putuse da seama băiatul, răpitorii fuseseră *trei* la număr. Harry a trebuit să facă un efort ca să-i alunece mâncarea pe gât.

— Rita, restaurantul ăsta are cumva o ieșire secundară?

— Parcă ziceai că ești mort de foame.

— Chiar sunt. Deci are sau n-are?

— Da, la capătul holului. Dă în străduța pentru aprovizionare.

Harry s-a ridicat de la masă, apoi a ridicat-o și pe Lily, a scos câteva bancnote din buzunar și le-a pus pe masă.

— Dacă vine un tip roșcat cu mustață, nu ne-ai văzut. S-ar putea să aibă și un accent din sud.

— M-ai băgat în sperieți, Harry.

— Înseamnă că suntem doi în aceeași situație.

Harry a cuprins cu palmele fața uluită a Ritei și a sărutat-o scurt și apăsat.

— Pe curând, a zis el, apoi a pornit spre hol, trăgând-o pe Lily după el.

Când au ajuns pe străduța din spatele restaurantului, căldura dimineții deja încinsese stratul de jeg care acoperea asfaltul. Harry a apucat-o pe Lily de antebrațul ei uscățiv și s-a uitat de după colțul clădirii ca un șoarece care inspectează un teritoriu stăpânit de pisici. Mașinile accelerau ca să prindă galbenul de la semafor, prin fereastra unui rocker năvăleau acorduri puternice de chitară, iar două femei cocoțate pe niște pantofi argintii, cu tocuri foarte înalte, își plimbau potăile în lese cu strasuri. Totul era zgomotos, aglomerat și în mișcare, dar, în cele din urmă, Harry a zărit un taxi parcat la vreo cinci mașini de colțul după care stătea ascuns. Umbrele copacilor estompau profilul șoferului. Harry a văzut că taximetristul dădea ușor din cap – vorbea, fredona o melodie de la radio sau mesteca ceva –, dar nu-și putea da seama dacă era băiatul de treabă cu părul roșcat.

S-a retras după colț și s-a întors spre Lily, care stătea lipită de perete cu ochii închiși.

— Ce zici, surioară? Crezi că țărănoiu' ăla e unul dintre băieții răi?

— *Te văd, dragul meu,* a zis ea, fără să deschidă ochii, apoi a zâmbit.

Harry a oftat atât de puternic, încât l-a surprins și pe el zgomotul aerului ieșindu-i din plămâni.

— Pipi. Nu-mi vine să cred c-ai zis asta.

Pe trotuar trecea un drogat cu o țigară între buze, scărpinându-și barba nerasă de câteva zile.

— Auzi? a zis Harry.

Adolescentul s-a întors spre el. Avea un tricou pe care scria: „Bagă la greu și ia-o de la capăt”.

— Mda?

— Vrei să faci repede douăzeci de dolari? l-a întrebat Harry.

Adolescentul a ridicat imediat degetul mijlociu.

— Marș de-aici, perversule! i-a zis el, apoi a aruncat chiștocul spre Harry, văzându-și de drum.

— Stai, nu-i vorba de ce-ți închipui tu! *Treizeci* de dolari!

Drogatul s-a oprit și a întors capul.

— Să fac ce?

— Vezi taxiu’ parcat acolo? Vreau să treci strada și să te uiți nițel la șofer. Apoi mergi până la intersecție, te întorci aici și-mi zici cum arată.

— Da’ cine ești, James Bond?

— M-ai ghicit! Sunt James Bond. Batem palma?

— Da, ce pana mea!

Când adolescentul a dat să treacă strada, Harry i-a șoptit:

— Și ai grijă să nu fii observat.

Drogatul a încuviințat din cap și a pornit spre taxi. Harry l-a urmărit cu privirea, iar când a ajuns lângă mașină, adolescentul și-a scos o țigară și s-a aplecat s-o aprindă chiar în dreptul parbrizului. Profilul întunecat al șoferului s-a întors spre el, iar Harry a distins niște reflexe arămii.

— Dumnezeule! a zis el cu voce tare.

Apoi s-a ascuns iarăși după colț, așteptând să se întoarcă drogatul. Când a văzut că nu mai apare, Harry a scos iarăși capul și a dat nas în nas cu el. A tresărit și a simțit un fior fierbinte de durere străbătându-i fața.

— Ia zi, zero-zero-șapte, care-i treaba? l-a întâmpinat adolescentul.

— Cum arată șoferul?

— Mai întâi, banii.

Harry și-a scos portofelul, a luat trei hârtii de zece dolari și le-a pus în palma întinsă a băiatului:

— Deci?

— Roșcat, mustață deasă și bine tunsă, șapcă.

Harry a simțit o ciudată satisfacție – ipoteza lui era corectă – și s-a amuzat gândindu-se la dispozitivul de urmărire pe care îl lipise de speteaza scaunului din dreapta șoferului. Dar simțea și niște furnicături neplăcute în mâini – ar fi vrut să-l strângă de gât pe taximetrist.

— Ia zi, e tipul pe care-l cauți? a întrebat adolescentul.

— Mersi de ajutor, puștiule.

— N-ai pentru ce, frate. Pace ție! i-a urat el, făcând semnul victoriei.

Dar faptul că găsise răspunsul la întrebarea aceea n-a făcut decât să declanșeze o avalanșă de alte întrebări. Tot nu aflase cu cine avea de-a face și nici măcar nu știa câți oameni îl urmăreau. Dar toate astea mai puteau aștepta. Pentru moment, un singur lucru conta. A cuprins-o pe Lily pe după umeri și au luat-o din loc.

— Hai, surioară. Trebuie să-l găsim pe Geiger.

•

Mitch parcase la câteva mașini distanță, astfel încât să aibă o bună perspectivă asupra intrării în restaurant, dar să nu poată fi văzut dinăuntru. În timp ce aștepta ca Boddicker și sora lui să iasă pe trotuar, se uita din când în când la o luminiță albăstruie și pâlpâitoare aflată în mijlocul rețelei afișate de un dispozitiv negru, de mărimea unui PDA[49].

La un moment dat, i-a sunat mobilul.

— Alo?

— Unde e? s-a auzit vocea lui Hall.

— Tot în restaurant, a răspuns el cu un glas din care dispăruseră blândețea și calmul. Tu unde ești?

— În Upper West Side[50]. Suntem în mașină. Am recepționat un semnal de la telefonul puștiului.

— Ray cum se simte?

— Are rănile cusute și, una peste alta, aș zice că arată mult mai bine. Când o să se vindece o să rămână cu un fel de buză de iepure – femeile or să se dea în vânt după el.

Pe Mitch l-a surprins sarcasmul crud, fără menajamente, al lui Hall, care dădea de înțeles că era îngrijorat. Nu doar stresat, ci extrem de neliniștit. Nu era o veste bună, dar era bine de știut.

După ce au terminat de vorbit, Mitch a continuat să supravegheze intrarea în restaurant, însă mintea lui deja începuse să elaboreze un set de măsuri strategice pentru cazul în care operațiunea s-ar fi dus de râpă. În urmă cu o săptămână, totul păruse floare la ureche, dar altfel stăteau lucrurile acum. Mitch se gândea că încă aveau sorți de izbândă, dar, dată fiind situația, trebuia să pună la punct un plan pentru cazul în care ar fi dat chix. Intrase în ceea ce el numea „i-o tragi sau ți-o trage”, iar ideea era să fii tot timpul cu câțiva pași înaintea dușmanului, oricine ar fi fost el. În cazul cel mai fericit, Hall ar fi continuat să conducă operațiunile – era un tip deștept, inventiv și nemilos. În plus, Mitch întotdeauna lucrase bine cu Ray, care mai degrabă ar fi trecut printr-un zid decât să-l ocolească. Dar dacă povestea aceea avea să sfârșească rău de tot și s-ar fi ajuns la cadavre, trebuia să se asigure că el va fi cel care le va număra.

13.

Locul acela părea de pe altă lume – semăna mai degrabă cu iadul decât cu raiul. Culori țipătoare, un talmeș-balmeș de arome și un amestec schimbător de sunete: nuanțe strălucitoare de portocaliu, roșu și maro, voci, muzică și zumzete

mecanice, miros de ulei și scorțișoară, de pește și carne – toate se izbeau unele de altele și se amestecau între ele.

Geiger rămăsese în ușă, uluit de acel asalt asupra simțurilor sale. Nu mai intrase niciodată într-un Burger King sau în vreun alt fast-food. Fusese în restaurantul lui Carmine și în cel unde se întâlnea cu Harry, dar localul în care tocmai păși se îi oferea o experiență complet diferită – din toate punctele de vedere. A făcut câțiva pași spre tejgheaua în fața căreia se stătea la coadă pe trei rânduri. Pentru el, a studia meniurile de pe pereți, înțesate cu imagini, cuvinte și numere, era ca și când ar fi încercat să descifreze o hartă a galaxiei.

— Auzi, omule, stai la coadă sau nu?

Din spatele lui Geiger a răsărit capul unui copil cu basma pe cap și cu vreo șase lanțuri ieftine la gât, de care atârnau nenumărate pandantive și brelocuri.

Geiger s-a uitat la el cu o mină inexpresivă, având impresia că rămăsese suspendat, că i se gripaseră mecanismele, ca și când ar fi uitat să respire. Și văzul părea să-i fie afectat – îi era greu să identifice sursele zgomotelor.

— Vizitezi des planeta asta, bătrâne? a adăugat copilul, depășindu-l pe Geiger și apropiindu-se de tejghea.

Geiger s-a așezat la o coadă și, în timp ce aștepta, își repeta în gând ce-i spusese Ezra să cumpere.

Când, în cele din urmă, i-a venit rândul, femeia de la tejghea l-a întrebat:

— Ce doriți?

Pe cozorocul cu emblema Burger King, pe partea stângă cum se uita la el, Geiger a observat o pată cât buricul unui deget, pe care femeia o făcuse atingându-și șapca de mii de ori cu degetele murdare de grăsime.

— Dați-mi un hamburger, niște cartofi prăjiți și o cola.

— Deci vreți un meniu?

— Da, vreau un meniu, a răspuns el, studiind fața încruntată a vânzătoarei – ce alt motiv ar fi putut avea, el sau oricine altcineva, să intre acolo?

— Pe care?

— Un hamburger, cartofi prăjiți și o cola.

— Ce meniu, domnul meu? a întrebat femeia, arătând spre meniurile luminate de neoane de deasupra și din spatele ei. Unu, doi, trei, pe care?

— Nu-mi pasă, a zis Geiger.

— Atunci alegeți unul.

— Meniul numărul unu.

— În regulă. Muștar, ketchup, murături, ceapă?

— Poftim?

— Ce vreți în hamburger? Muștar, ketchup, murături, ceapă?

Întrebarea îi fusese recitată pe negândite, asemenea unei litanii la fel de automată precum respirația sau clipitul. Dar, pentru Geiger, vorbele acelea au făcut ca suprafața lucrurilor să se vălurească în mod absurd. Muștar, ketchup, murături, ceapă? Nu și le mai putea scoate din minte. S-au transformat într-o adevărată bandă auditivă a lui Moebius, în niște versuri de copii lipsite de sens. Geiger și-a dat seama că mușchii maxilarului îi erau tari ca oțelul.

— Ce să fie, domnul meu?

— Tot, a zis Geiger. Vreau tot.

•

Ezra stătea pe scaunul lui Geiger, la biroul lui Geiger. Motanul era tolănit în locul său preferat, chiar în dreapta tastaturii, dându-și la iveală abdomenul cenușiu și mătăsos – ori de câte ori trecea mai mult de un minut de la ultimul scărpinat, îl atenționa pe băiat cu o lovitură a labei din față.

Ezra se uita la dosarele negre, cu câte trei inele, înșirate în fața lui. Erau etichetate în mod cronologic, începând cu „Ian-iun 1999” și continuând până în prezent. Avea impresia că

dosarele îl îmbiau, fiecare în parte șoptindu-i: „Deschide-mă.” În cele din urmă, a dat tastatura la o parte, a tras spre el unul dintre dosare și l-a culcat pe masă. Băiatul a văzut că partea din dreapta era înțesată cu vreo douăzeci și cinci de semne – a ales unul la întâmplare, a deschis la pagina cu pricina și a început să citească.

> • DATA / ORA: 22.05.2004 / 03 AM
> • LOC: Str. Ludlow
> • CLIENT: detectiv Departamentul de Poliție New York
> • RECOMANDARE: Carmine / urgență
> • PROBLEMĂ: fata de 24 de ani a detectivului a dispărut
> • SUBIECT: fostul iubit al fetei, 25 de ani
> • DATE: fata lipsește de 3 zile. Detectivul are „mari bănuieli” în ceea ce-l privește pe fostul iubit și, în loc să-l aresteze, a preferat să-i ceară o favoare lui Carmine.
> • DECOR: Subiectul e legat de un scaun de frizerie, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri. Musculos. Ras în cap. Cameră complet luminată. Măsuță mobilă cu un brici, un spray și o cârpă de legat la ochi.

Ezra a dat câteva pagini, parcurgându-le în diagonală, până când atenția i-a fost atrasă de cuvântul „brici”. S-a întors la începutul paginii cu pricina și a citit pe îndelete.

> G: Știi unde e Lisa, Victor?
> Subiect: Ți-am zis deja, omule: nu știu unde e! Crezi că i-am făcut ceva pentru că s-a despărțit de mine?
> G: Victor, știu ce mi-ai zis, dar cred că minți – și, de obicei, nu mă înșel în privința asta.

___*G ia briciul de pe masă și îl deschide.*

G: Victor, fii foarte atent la ce-ți spun acum, pentru că e esențial să-ți dai seama ce urmează. Am ascuțit briciul ăsta foarte bine, așa că tăieturile făcute cu el sunt atât de fine, încât aproape că nu provoacă nicio durere.
Subiect: Căcat! Nu-mi vine să cred că mi se-ntâmplă așa ceva!

___*G ia sprayul cu substanță congelantă de pe măsuță.*

G: Victor, spray-ul ăsta acționează imediat, iar efectul se duce repede.

___*G ia unul dintre degetele subiectului și îi pulverizează substanță congelantă pe vârf. Subiectul tresare, apoi se crispează.*

Subiect: Pizda mă-sii! Ce rece e căcatu' ăla!

___*G pune jos spray-ul, apoi taie cu briciul buricul degetului mijlociu al subiectului. Din tăietură iese un pic de sânge.*

Subiect: Ce dracu', omule! M-ai tăiat!
G: Dar nu te-a durut, nu-i așa, Victor?

___*G e gata să-l mai taie odată.*

Subiect: Nu, nu m-a durut!
G: Victor, te afli aici doar ca să-mi spui adevărul. Pentru nimic altceva. Am să te

leg la ochi și am să te întreb iarăși despre Lisa – unde e, dacă mai e în viață –, după care am să încep să te tai…

___*Subiectul devine și mai agitat.*

Subiect: Nu, nu, nu! Să nu…
G: … dar mai întâi am să dau cu spray și, dat fiind că briciul e foarte ascuțit, o să simți apăsarea lamei, dar nu și durerea.
Subiect: Doamne, tu chiar ești sărit de pe fix, omule?
G: Victor, sângele este cel care poartă oxigenul prin corp. Dacă sângerarea este treptată, poți să pierzi până la douăzeci și cinci la sută din sânge – adică aproximativ un litru și un sfert – înainte ca organele să-și înceteze funcționarea din cauza privării de oxigen…
Subiect: Nu mă tăia! Dumnezeule! Nu mă tăia!
G: … deci cu cât sângerarea e mai abundentă, cu atât durează mai puțin până mori. Dar n-o să știi cât de mult sângerezi, deci nici cât timp mai ai de trăit.

___*G ia cârpa de pe masă și leagă subiectul la ochi. Îi pulverizează substanță congelantă pe față, pe piept, pe brațe și între picioare. Subiectul tresare și scâncește.*

G: Acum o să încep să te tai, Victor.
Subiect: Nu, omule! Așteaptă! E o porcărie ce vrei să faci! Oprește-te!

___*G bagă lama la loc între plăsele, apoi trece muchia briciului peste brațul*

drept al subiectului, iar acesta se zvârcolește în chingi.

Subiect: Nu!
G: Unde e Lisa?
Subiect: Ți-am zis, omule! Nu știu!
G: Pierzi timp și sânge, Victor.

___*G îi dă jos boxerii, iar subiectul se agită sălbatic.*

Subiect: Nu, nu! Ce dracu', omule! Nu-mi tăia…

___*G îl înșfacă de gât*.

G: Următoarea întrebare, Victor: vrei să rămâi fără sculă sau fără inimă?

Ezra a trântit repede coperta dosarului, ca și când ar fi încuiat un monstru înainte să ajungă la el și să-l înhațe. Motanul s-a ridicat imediat în picioare și a sărit de pe birou.

Băiatul s-a sprijinit pe speteaza scaunului. Trebuia să-și petreacă restul vieții păstrând ascunsă într-un buzunar al memoriei ziua aceea, care, cu timpul, avea să se transforme într-un fel de chitanță îngălbenită cuprinzând costurile a ceea ce pierduse în ultimele douăzeci și patru de ore. Iar în capul chitanței, avea să fie mâzgălită întrebarea pe care și-o punea cu voce tare chiar în clipa aceea:

— De ce m-ai salvat?

•

Bulevardul Amsterdam era un talmeș-balmeș de zgomote. Geiger se simțea vulnerabil, aproape lipsit de apărare, și încă încerca să-și revină nu doar după primul contact cu Burger King, ci și după vizita la farmacie. Nici într-o farmacie nu mai fusese niciodată, iar experiența de a sta față-n față cu zidul de flacoane viu colorate deasupra

căruia scria „Dureri și somn” fusese aproape paralizantă. Păreau să existe remedii pentru orice gen de durere și doze concepute pentru fiecare persoană și fiecare situație în parte. Îi luase vreo zece minute să se hotărască asupra unui mic flacon de Advil.

Apoi a ajuns pe strada unde locuia. În fața lui, pe trotuar, așezat pe un scaun pliant cu bastonul său zgâriat la picioare, se afla bărbatul pe care toată lumea din cartier îl cunoștea drept Domnul Memz. Ultimul lucru pe care călcase piciorul lui drept fusese o mină din jungla vietnameză, așa că Domnul Memz se întorsese acasă doar cu jumătate din el. Sănătatea lui mentală era deseori pusă la îndoială de cei care treceau prin fața lui, dar capacitatea sa de a memora texte de foarte mari dimensiuni îl transformase într-o adevărată vedetă locală.

Pentru a-și rotunji veniturile – primea pensie de veteran –, Domnul Memz stătea în avanpostul lui și făcea pariu cu trecătorii că putea recita – cuvânt cu cuvânt – orice pagină din cele șase cărți pe care le avea expuse. Pariorul stabilea miza, lua o carte, alegea la întâmplare o pagină și citea cu voce tare primele patru cuvinte ale unei fraze, iar apoi Domnul Memz începea să recite pagina cu pricina, folosind un ton plin de dramatism, umor sau înflăcărare, după cum găsea de cuviință. Nu făcea aproape niciodată erori, iar când se întâmpla să recite greșit, cei mai mulți dintre mușterii nu-i atrăgeau atenția.

Ca de obicei, Domnul Memz era îmbrăcat într-o uniformă militară de camuflaj, iar când Geiger s-a apropiat de el, tocmai stingea chiștocul unei țigări Newport.

— Ce mai faci, MP? l-a întrebat Domnul Memz.

„MP”, inițialele de la „mare palavragiu”, era porecla pe care veteranul i-o dăduse lui Geiger cu câțiva ani în urmă.

— Azi nu am timp, i-a răspuns Geiger, trecând pe lângă el.

— Uau! a exclamat Domnul Memz zâmbind. „Azi nu am timp.” Ce dracu’, omule, tocmai ai rostit patru cuvinte întregi! Până acum, nu cred să te fi auzit vreodată rostind trei cuvinte la rând. Dacă turui așa, n-o să mai am loc de gura ta.

Geiger s-a oprit. Zărise ceva pe măsuța din fața veteranului, iar imaginea aceea îl țintuise locului asemenea unui harpon înfipt în spate. S-a întors la avanpostul Domnului Memz.

— Pe cât pui pariu azi, MP?

— Pe doi dolari.

— *Doi dolari*? Îți închipui că mă țin numai pe bomboane? Ai idee ce pensie primește de la stat un infanterist olog? Și ți-am explicat vreodată ce însemnă să fii veteran din Vietnam?

— Da.

— Înseamnă că nu pleci niciodată în vacanță!

— Bine, cinci dolari.

— Asta e o sumă care ar putea să-mi placă, MP.

Geiger a așezat pe masă punga de la Burger King și pe cea de la farmacie, după care a pus mâna pe un exemplar ferfenițit din *Lupul de mare* de Jack London.

— Mișto alegere, MP, a zis Domnul Memz, lăsându-se pe spate. Dă-mi o țigară.

Geiger a scos un pachet de Lucky Strike și l-a scuturat ușor, făcând să iasă o țigară. Domnul Memz și-a înfipt-o între buze, iar Geiger i-a oferit bricheta lui din plastic, marca Bic, însă veteranul l-a refuzat cu un gest al mâinii.

— Ce dracu’, omule, respectă-te și tu un pic! Dacă tot te omori cu mâna ta, fă-o cu stil! a zis Domnul Memz, luându-și de pe masă bricheta Zippo, al cărei strat de crom începuse să se șteargă. Mititica asta mă însoțește de pe vremea când am fost în Vietnam. Cât am stat în junglă, o foloseam de patruzeci de ori pe zi. Și mergea de

fiecare dată, chiar și în căcatu' ăla de ploaie care părea că n-o să se mai termine niciodată.

A deschis capacul brichetei și, auzindu-i clicul, pe chip i s-a așternut un zâmbet:

— Un sunet al dracului de plăcut!

Dintre toți oamenii pe care îi cunoscuse Geiger, Domnul Memz vorbea cel mai mult, dar îi plăcea să-i asculte recitalurile. Și îi plăcea să urmărească mișcările veteranului, să observe cum se adaptase unei lumi concepute pentru oameni cu două picioare. Deceniile de fumat și de whisky îi afectaseră vocea, dându-i timbrul aspru al unei sirene pentru ceață. Uneori, când avea alcool în sânge, Domnul Memz își mângâia ușor părul prins în coadă și vorbea despre prietenia dintre durerea fizică și trupul său, iar în clipele acelea, Geiger era foarte atent – veteranul știa totul despre durere.

Domnul Memz și-a aprins țigara și a lăsat-o să ardă încet în colțul gurii:

— Să-i dăm drumul.

Geiger a răsfoit cartea. Fără să-și dea seama cum, știa exact ce căuta, și, cu toate că literele mici forfoteau pe pagină asemenea unor furnici agitate, a găsit pasajul cu pricina aproape imediat.

— „S-a năpustit spre mine cu un răcnet, înhățându-mă de braț…", a citit Geiger, încă neobișnuit cu zgomotul vibrant al vocii sale în urechi.

Domnul Memz l-a privit în ochi, apoi a început să recite, cuvintele și fumul țâșnindu-i din gură precum o salvă de pușcă:

— „S-a aruncat spre mine cu un răcnet, înhățându-mă de braț. Mă pregătisem sufletește să-l înfrunt cu dârzenie, deși în adâncul meu tremuram…"

„*… deși în adâncul meu tremuram*", *citea din carte băieţelul de nouă ani.*

Tatăl lui stătea în fața șemineului de piatră – trupul robust îi era acoperit cu o salopetă de doc

decolorat – și își trecea mâna dreaptă prin barba deasă. Trăgea adânc din țigară, iar când expira, flăcările colorau fumul într-o nuanță discretă de chihlimbariu.

Cabana era opera unui dulgher foarte priceput. Acoperișul în două ape și pereții fuseseră construiți din bușteni masivi despicați în două. Ferestrele erau amplasate foarte sus, astfel încât dinăuntru nu se vedeau decât vârfurile coroanelor bogate ale copacilor și cerul nesfârșit. Podeaua era o operă de artă uluitoare, o reproducere minuțioasă a „Grădinii deliciilor" de Bosch – miile de incrustații de lemn erau mărturia unei virtuozități și a unei obsesii ieșite din comun.

„Mă înhățase de biceps, iar când strânsoarea s-a întețit, m-am pierdut cu firea și am scos un țipăt puternic. Am simțit că mi se înmoaie picioarele. Pur și simplu, nu-mi mai puteam îndura agonia stând în picioare."

— Oprește-te aici, fiule. Acuma e copleșit de durere, dar întrebarea e: de ce?

— Pentru că… pentru că e slab?

— Da, slab. Dar nu slab la trup. Adevărata putere n-are nicio legătură cu mușchii. Mintea lui e cea slabă, pentru că nu cunoaște durerea – iar nouă, oamenilor, ne e teamă de lucrurile pe care nu le cunoaștem. Și frica este cea care ne face slabi, a adăugat el, trăgând din țigară. Fii atent la mine.

Tatăl a suflat în vârful țigării, împrăștiind scrumul și dând la iveală jarul incandescent. Apoi a coborât țigara și a lipit-o de dosul palmei, fără să tresară și fără să scoată un sunet.

— Vezi, fiule? Nu trupul e slab. Ci mintea.

Geiger și-a dat seama că Domnul Memz terminase de recitat pagina, iar acum stătea sprijinit pe speteaza scaunului pliant. Uitându-se țintă la el, veteranul a azvârlit chiștocul pe trotuar și a afișat un zâmbet de țicnit șarmant. Geiger a

scos din buzunar o bancnotă de cinci dolari și i-a întins-o Domnului Memz, care a luat hârtia și a sărutat-o.

— O întrebare, MP.

— Ce anume?

— În timpul minunatei mele reprezentații, n-ai stat cu privirea în carte să urmărești textul. Deci de unde știi că l-am recitat corect?

— L-am mai citit. De multe ori.

— De ce n-ai zis așa, omule?

— Pentru că uitasem.

Apoi a luat-o din loc. Mergea la vale, iar pământul se învârtea în jurul lui, trăgându-l ușor într-o parte. Căldura care se ridica din asfalt transforma împrejurimile într-o perdea topită și unduitoare. Doi mecanici de la atelierul auto mânuiau niște unelte pneumatice zgomotoase, desfăcând șuruburile de la jantele unui Magnum sângeriu, iar în bătaia soarelui, transpirația de pe spinările lor arămii părea un strat de lac.

Privirea lui Geiger a fost atrasă de un reflex luminos. A întors capul și a văzut un Lexus cu geamuri fumurii înaintând ușor pe stradă. Geiger s-a ghemuit în spatele unei mașini parcate și a urmărit Lexus-ul trecând prin dreptul lui și oprindu-se la avanpostul Domnului Memz. Geamul șoferului a coborât, eliberând un norișor de fum din interiorul mașinii. Apoi a ieșit o mână care ținea o bucată de hârtie lucioasă, cu latura de vreo cincisprezece centimetri. Domnul Memz s-a aplecat în față și s-a uitat cu atenție la hârtia care strălucea în soare. Buzele veteranului s-au mișcat, dar Geiger n-a auzit ce-a spus.

Geamul fumuriu s-a ridicat, iar Lexus-ul a luat-o din loc. Geiger și-a amintit că în asigurarea auto din portofelul lui Hall scria că avea un Lexus, dar nu mai ținea minte ce culoare. Memoria pur și simplu nu-i putea livra informația. A urmărit mașina virând pe bulevardul Amsterdam și dispărând din câmpul lui vizual, după care s-a

întors repede la veteran, aplecându-se la urechea lui pe la spate.

— Domnule Memz.

Veteranul a tresărit de parcă ar fi auzit pe cineva strigând: „Bombă!”

— Dă-o-n pizda mă-sii de treabă, omule! a zis el, întorcându-se. Să nu mi te mai furișezi pe la spate!

— Trebuie să te întreb ceva, a zis Geiger.

Spinarea Domnului Memz s-a ridicat și a coborât:

— MP, cred că-mi placi mai mult atunci când îți ții gura.

— Lexus-ul. Ce voia șoferul?

— Mi-a arătat o fotografie cu cineva care semăna grozav cu tine. M-a întrebat dacă l-am văzut prin zonă și mi-a zis că-l cheamă Geiger. Așa te cheamă, MP? Geiger?

De unde făcuseră rost de o fotografie cu el? Geiger a simțit că iarăși îi sunt puse la încercare cusăturile și-așa șubrezite – cu cât lumea pătrundea mai mult înăuntrul său, cu atât acestea se lărgeau mai mult.

— Ce i-ai zis?

Domnul Memz și-a scărpinat bărbia cu unghia degetului mare:

— „N-am să ofer nicio informație și n-am să iau parte la nicio acțiune care ar putea dăuna camarazilor mei.”

— Poftim?

— Articolul patru din codul de conduită, omule. Să nu-ți trădezi camarazii, i-a zâmbit veteranul. I-am zis individului că nu te-am văzut niciodată.

Când s-a îndreptat de spate, Geiger a văzut în fața ochilor o imagine dublă, cu margini estompate, a Domnului Memz. Știa ce însemna asta și ce avea să urmeze.

— Mulțumesc, a zis el, apoi a pornit spre casă.

— Auzi, MP! l-a strigat veteranul. Să știi că individul are ochi de trăgător de elită! Îi recunosc

imediat, omule, așa că ai grijă de curu' ăla al tău de slăbănog!

•

Primul lucru pe care l-a văzut după ce a format codul de la intrare și a pășit în casă a fost că băiatul stătea la biroul său și că avea deschise în față trei dintre dosarele negre.

Ezra s-a întors ușor spre el, cu ochii scânteind.

— Cu asta te ocupi? Cu *asta*?

Presiunea din capul lui Geiger devenise aproape insuportabilă, dar a avut suficientă prezență de spirit cât să activeze alarma.

— Ce-i în neregulă cu tine? a strigat băiatul, ridicându-se de pe scaun.

Își ieșise din minți și avea un aer înfricoșat – trupul și mâinile i se bălăbăneau ca o păpușă cu resort care tocmai a țâșnit dintr-o cutie de cadouri. Mișcările băiatului lăsau dâre tremurătoare în câmpul vizual al lui Geiger.

— Nu mai spune nimic acum, i-a cerut Geiger, auzindu-și vocea ca și când ar fi venit de foarte departe.

Simțea cum se apropie. Deja îi apăruseră luminițele în fața ochilor. Cărțile de specialitate numeau acest fenomen „aură" – o formă rară de prevestire a unei migrene, cu efect deformant asupra vederii.

— Dacă cu asta te ocupi, pe mine de ce m-ai cruțat?

Băiatul deja țipa, vocea devenindu-i și mai ascuțită din pricina volumului ridicat. Vorbele lui spintecau asemenea unui cuțit.

— Nu mai vorbi, a repetat Geiger.

Apoi a dat să se apropie de el, dar mișcarea i-a provocat o amețeală foarte puternică și s-a oprit. Își auzea propria respirație vuindu-i în urechi de parcă ar fi fost a unui străin ce stătea în spatele său. A lăsat pungile pe podea și s-a întors spre etajera cu CD-uri: trebuia să pună niște muzică înainte să intre în cămăruță. A încercat să se

concentreze asupra nenumăratelor carcase strălucitoare, dar cea mai mică răsucire a ochilor în orbite făcea ca titlurile de pe cotoarele lor să devină indescifrabile. Intensitatea aurei o depășea pe a tuturor celor de până atunci – toate particularitățile acestei stări erau exacerbate: gradul de deformare, descompunerea luminii sub forma unor steluțe, transformarea simetriei în haos și flux continuu. Când a întins mâna spre etajeră, asaltul a început – în craniu, chiar lângă calotă, i s-a declanșat un dispozitiv incendiar ce împrăștia tentacule subțiri și incandescente înspre partea din spatele globilor oculari.

Dar Ezra, a cărui frică scăpase de sub control, încă nu terminase.

— *De ce m-ai salvat*? a țipat el.

— *Încetează*! a strigat și Geiger, apoi migrena l-a izbit cu toată forța.

A scos un urlet înfiorător și a căzut în genunchi, ca și când ar fi fost lovit în moalele capului.

Ezra a făcut un pas în spate, sprijinindu-se de birou:

— Ce… Ce-ai pățit?

Geiger a început să se legene, strângându-și tâmplele între palme, după care a scos niște sunete care ar fi putut fi un cuvânt.

— Îmi pare rău! a zis băiatul. Îmi pare rău! Te rog, nu-ți vărsa furia pe mine!

Geiger a pornit de-a bușilea spre micul său sanctuar cu oglinzi, simțind cu buricele degetelor incrustațiile fine ale podelei și strângând pleoapele cu putere ca să se ferească de lumină. A întins mâna dreaptă până la ușa cămăruței, a răsucit clanța rece de alamă și s-a târât înăuntru. Apoi a închis ușa în urma lui și s-a lăsat copleșit de beznă.

Încetul cu încetul, a reușit să-și dea seama că îl striga Ezra.

— Geiger! Zi ceva!

— Muzică, a reușit el să spună cu glas răgușit. Pune niște muzică.

Stătea ghemuit în întuneric, cu brațul drept îndoit sub cap, iar cu cel stâng strângându-și genunchii la piept. Simțea că-i arde creierul. Ceva cedase. Durerea era înfiorătoare, iar acum avea un chip. Geiger o putea vedea: era o fantomă care, încetul cu încetul, căpăta trup.

Apoi s-a auzit muzica. O succesiune de note elegante, melancolice și consolatoare. A închis ochii și a început să vadă petele colorate ale sunetelor, simțindu-le gustul pe măsură ce se revărsau peste el ca o ploaie rece, răcorindu-i focul din minte.

•

Când Ezra îl auzise pe Geiger cerându-i să pună muzică, primul lui impuls fusese să se apropie de etajera cu CD-uri, dar, zărindu-și vioara, a virat brusc spre canapea. Acum stătea lângă ușa cămăruței, plimbând arcușul pe deasupra corzilor cu degete tremurânde. Cuibărită sub bărbie, vioara era mai mult decât o consolare pentru el – era un balast esențial, greutatea unui lucru benefic și familiar, care îi putea oferi siguranță în mijlocul furtunii stârnite în jurul său. A închis ochii și, în timp ce cânta, și-a dat seama că și el avea nevoie de muzică pentru a-și calma durerea și pentru a-și redobândi pacea interioară.

14.

Harry se ferise întotdeauna de sălile de internet. Nu voia să aibă alături pe cineva care ar fi putut arunca un ochi la ce făcea. Și nici nu avea încredere în rețelele din astfel de săli, chiar dacă erau prevăzute cu sisteme de protecție. Dar ajunsese într-o situație disperată, așa că acum stătea pe un scaun din Charlotte's Web Café, având în față un laptop. Lily era în stânga lui, scoțând cu degetele ei fusiforme bucățele de nucă dintr-o

brioșă și ducând-o pe fiecare în dreptul ochilor, asemenea unui căutător de aur ce își admiră pepita strălucitoare de curând găsită.

Afară, soarele era ca o ostie albă și fierbinte ce transforma orașul într-un adevărat creuzet. Era genul de căldură care transformă claxonul unui șofer într-o insultă și o încruntătură, într-o amenințare. Dar sala era prevăzută cu aer condiționat, ceea ce-l făcea pe Harry să treacă cu vederea jazzul anemic ce se prelingea din difuzoarele montate pe pereți. Iar cafeaua pe care o cumpărase de la asiaticul din spatele tejghelei nu era deloc rea.

Harry a sorbit din cafea și a ținut-o în gură, gândindu-se la cum să-și formuleze rugămintea către Geiger. Se conectase la AOL Messenger cu numele de utilizator CARCOTAS și verificase statutul lui GGGG. Geiger era online. Ce să-i scrie? O variantă ar fi fost: „Simt c-o iau razna, omule. Am dureri peste tot și car după mine o nebună, iar căcații ăia sunt pe urmele mele. Spune-mi unde stai”. Cum de era posibil așa ceva? Nici măcar nu știa unde locuia singurul om pe care îl considera tovarășul lui.

Se gândise să-l sune pe Carmine să-i ceară o mână de ajutor, sau măcar un loc unde să se ascundă, dar individul îi dădea fiori. Ultima oară îl văzuse cu un an în urmă, în timpul unei ședințe. Subiectul pe care i-l adusese lui Geiger îi furniza lui Carmine corpuri sanitare pentru băile câtorva clădiri aflate în proprietatea sa, iar Carmine aflase de la cineva că – după cum îi explicase el însuși lui Harry – „ticălosului îi place ca în loc de «recondiționat» să zică «nou»”. Subiectul cedase după doar câteva minute, timp în care Carmine urmărise ședința sorbind niște chartreuse verde VEP[51] – o sticlă costa nu mai puțin de o sută optzeci și cinci de dolari. După ce Harry reîmpachetase subiectul pentru a fi transportat înapoi la una dintre casele pe care Carmine le

folosea drept ascunzători, acesta venise la el, îl bătuse ușor pe umăr și îi spusese:

— Harry, Harry. Geiger al nostru e o minunăție, nu-i așa? E ca și când ai urmări o partidă de șah pe un ring de box.

— Frumos zis.

— Kasparov și Muhammad Ali într-o singură persoană. Un adevărat geniu!

Harry încă își amintea chicotitul cu care Carmine încheiase schimbul acela de replici – era la fel de catifelat și de minuțios gândit precum batista care îi ieșea din buzunarul de la piept. Pentru Harry, Carmine era dovada vie că unii oamenii făceau exact ce voiau și obțineau tot ce-și doreau, de obicei pentru că aveau un ochi în ceafă, o rezervă aparent inepuizabilă de șișuri și ași în mânecă și niciun scrupul în a le folosi.

În clipa aceea, singura persoană la care putea apela Harry era Geiger. În ciuda ieșirii lui ciudate de cu o zi înainte, care azvârlise lumea lui Harry de pe axa ei obișnuită, Geiger încă era singura lui speranță, singura mână care îl putea opri din căderea liberă pe care o începuse. Nu-l mai avea decât pe Geiger.

Degetele lui Harry s-au apropiat de tastatură.

•

Ezra era în continuare atât de speriat, încât nu putea sta locului. Se plimba prin apartamentul lui Geiger, uitându-se la modelul alambicat al podelei ca să-și controleze panica. Geiger stătea în cămăruță de multă vreme: CD-playerul deja terminase o sonată de Honegger și ajunsese la jumătatea *Sonatei în mi minor* a lui Fauré. Dar băiatul habar n-avea dacă muzica îl ajuta în vreun fel pe Geiger: atacul fusese atât de brusc și de violent, încât i se părea foarte probabil ca rezultatul său să fie moartea.

Ezra a deschis ușa cămăruței. Poziția fetală în care stătea Geiger îl împiedica să vadă dacă mai respira, așa că băiatul l-a atins ușor cu vârful

adidasului pe fluierul piciorului. Brațul stâng al lui Geiger s-a încordat imediat, strângându-și și mai mult genunchii la piept – s-a ghemuit ca un gândac ce așteaptă un atac iminent.

— Dormi? a întrebat Ezra în șoaptă.

A pășit înăuntru și s-a așezat lângă Geiger. S-a sprijinit de perete și s-a uitat la propria sa reflexie în oglindă. Așa era și tatăl lui – o imagine vizibilă, dar imposibil de atins. O prezență de două săptămâni pe an, o voce la telefon sau un partener de conversații pe Messenger. Ezra a simțit pe spate un puseu de căldură, pricinuit parte de furie, parte de teamă. S-a întrebat unde era tatăl său. Își dorea să fi murit, dar, în același timp, se ruga să fie teafăr. Îl ura pentru egoismul de care dăduse dovadă. Tocmai egoismul tatălui său îl vârâse în acea cămăruță și trimisese pe străzi monștrii care îi adulmecau mirosul.

Ezra s-a ridicat în picioare, având grijă să nu-l miște pe Geiger, apoi s-a dus iarăși la biroul lui și s-a așezat în fața computerului. Iconul de la AOL Messenger i-a făcut cu ochiul din josul ecranului. A dat clic pe el, s-a conectat ca „musafir” și i-a trimis un mesaj lui SefuCelMare, numele de utilizator pe care îl folosea tatăl său.

Ezra a aruncat o privire spre silueta ghemuită și întunecată a lui Geiger, apoi a tastat:

> MUSAFIR: sunt eu, baiatuEZ. Unde ești?

A dat clic pe butonul „trimite” și s-a lăsat pe spate, uitându-se țintă la ferestrele acoperite cu scânduri din fața lui. Nicio rază de soare nu trecea printre ele, și doar stafiile celor mai stridente sunete de afară reușeau să treacă prin izolația care căptușea pereții.

Bipul unui mesaj proaspăt primit l-a făcut pe Ezra să se îndrepte de spate. A inspirat adânc și s-a

uitat pe ecran. Mesajul era afișat cu caractere grotești[52] în fereastra din dreapta sus.

CARCOTAS: salut, sunt eu.

Cârcotaș? Ezra s-a lăsat iarăși pe speteaza moale a scaunului. Cine era Cârcotaș? Salutul era personal, ba chiar intim. A întins mâinile spre tastatură, dar n-a atins-o cu degetele, întrucât nu reușea să se concentreze. Preț de câteva clipe, aproape că i s-a făcut greață de frică – pentru el, pentru tatăl lui, pentru omul din cămăruță. Oare ce avea să facă dacă Geiger nu s-ar mai fi trezit? Ezra habar n-avea în ce parte a orașului se afla, dar știa sigur că Geiger încuiase ușa formând un cod pe tastatura dinăuntru.

Ezra a inspirat adânc și a coborât degetele pe taste.

•

Harry se uita țintă la mesaj.

GGGG: cine ești?

Era o nouă absurditate, genul de glumă cosmică pe care numai un zeu mărunt, cu prea mult timp liber, ar fi fost în stare s-o facă. Harry era atât de uimit, încât, fără să-și dea seama, a zis cu voce tare:

— Ce *pula* mea?

Ceilalți clienți au întors capul imediat, căutându-l din ochi pe bădăran. Ba chiar și Lily a lăsat baltă Proiectul Brioșa, ridicând privirea și lingându-și degetele ca un motan care își curăță labele. Dar Harry nu i-a luat în seamă pe cei care se holbau la el, ci a început să tasteze:

CARCOTAS: cine sunt eu? cine esti tu?
GGGC: nu-s geiger. pe mine ma cheama ezra
CARCOTAS: pustiu care a fost răpit?

GGCG: da. tu cine esti?
CARCOTAS: harry. prietenul lui geiger. el unde e? du-te si cheama-l. imediat
GGGG: doarme
CARCOTAS: trezeste-l
GGCG: mi-e teama. a patit ceva. ceva grav
CARCOTAS: adica?
GGGG: era inspaimantator. a avut un fel de atac
CARCOTAS: atac?
GGGG: tipa si facea urat. a cazut în genunchi, avea dureri ingrozitoare, parca orbise, apoi s-a tarat pana la o camaruta si s-a culcat pe podea

Harry s-a oprit. Oare Geiger făcuse un accident vascular cerebral? Sau un infarct? Sau poate o criză de epilepsie? Dar, chiar în timp ce se întreba ce se întâmplase, Harry și-a dat seama că nu-l surprindea deloc faptul că Geiger avusese un fel de criză. Episodul din camera de ședințe și decizia de a-l lua pe puști cu el nu fuseseră decât un fel de preambul. De ani de zile, Harry se gândea la Geiger ca la un om a cărui putere uriașă era egalată doar de greutatea poverilor care îi apăsau sufletul. Oare, în cele din urmă, acestea reușiseră să-l îngenuncheze? Imediat după ce și-a pus întrebarea, Harry și-a dat seama că aștepta acest moment de mult timp.

A continuat să tasteze.

CARCOTAS: atunci vin acolo, unde esti?
GGGG: cum adica? sunt acasa la geiger
CARCOTAS: da, stiu. dar <u>unde</u> sta?
GGGG: nu știu. eram legat la ochi cand m-a adus aici, si toate ferestrele-s acoperite cu scanduri, nu pot sa vad

afara, dar cum de nu stii unde sta? am crezut ca esti prieten cu el

Harry a scotocit în dulapul unde își păstra stocul limitat de răbdare și a descoperit că era aproape gol. Avea nervii întinși la maximum și era sătul până peste cap atât de situația în care se afla, cât și de porcăriile pe care le făcuse de-a lungul timpului. În plus, ori de câte ori avea de-a face cu copii, îl apucau pandaliile. Felul lor deschis de-a fi îl făcea să se simtă stângaci și lipsit de naturalețe. Pentru el, discuția cu băiatul era ca mersul pe funie.

CARCOTAS: uite ce, pustiule. stiu ca ești speriat, si te inteleg. dar chiar sunt prietenul lui. atat doar ca n-am fost niciodata pe la el. tii minte ca mai era cineva cu el când te-a bagat in mașina? eu eram
GGGG: bine. dar cum o sa ma gasesti? nu știu unde sunt și sunt incuiat inauntru
CARCOTAS: o sa ma gandesc la o solutie
GGGG: grabeste-te

Cu un aer enervat, Harry a izbit masa cu palma, iar bufnitura s-a auzit în toată sala. Lily a tresărit, și capetele s-au întors iarăși în direcția lui.

— Doamne Dumnezeule! a zis el printre dinți.

Asiaticul de la biroul de primire s-a apropiat de el cu un aer amenințător, scărpinându-și cu degetele pătate de espresso barba care îi încadra încruntătura.

— Faceți prea mult zgomot, domnule, a zis el. Mult prea mult.

Harry nu i-a răspuns, ci a rămas în continuare cu ochii ațintiți spre ecran.

— Hei, domnule, m-ați auzit?

Harry a ridicat capul, cu măselele strânse. Un singur cuvânt i-a scăpat printre dinți:

— Da?

— Faceți prea mult zgomot.

— Serios? Îmi pare rău.

— Deci nu mai țipați, a zis supraveghetorul. Oamenii nu vor să audă așa ceva. Da?

Harry a pus palmele pe masă și a inspirat adânc:

— Te-am auzit. Să nu mai țip. Am înțeles.

— Bine, a răspuns asiaticul, apoi s-a aplecat spre sora lui, care era acoperită cu un strat de firimituri de la gură până în poală. Și, doamnă, ați putea fi un pic mai atentă? a întrebat-o el, orientând atenția inexistentă a lui Lily spre un afiș de pe perete: „VĂ RUGĂM SĂ ȚINEȚI MÂNCAREA DEPARTE DE COMPUTERE”. Da, doamnă? Vă mulțumesc foarte mult.

Harry s-a ridicat de pe scaun, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de a supraveghetorului. Dintr-odată, se înfuriase atât de tare, încât se simțea ușor ca un fulg, aproape amețit de răutate.

— Uite ce, frate! O să termin cât pot de repede, fără să mai scot niciun sunet, apoi o să plecăm. Dar *nu* vorbi cu ea!

Asiaticul și-a însoțit răspunsul cu un zâmbet discret și curios:

— Mă amenințați? Pentru că, domnul meu, la cum arătați, n-ar trebui să amenințați pe nimeni.

Harry a dus mâna la față – uitase cât de ciomăgit era. Accesul de furie i s-a curmat brusc, fiind înlocuit de un val de confuzie și rușine.

Laptopul i-a atras atenția cu un clinchet vesel.

GGGG: mai esti acolo?

Auzind sunetul acela, Lily a început să cânte: *Rock cu clinchet de clopoțel, clinchet de clopoțel…*[53] Nu i se mișcau decât buzele mari și palide, iar privirea ei fixă și trupul imobil contrastau în mod bizar cu melodia.

Supraveghetorul s-a uitat la Lily, apoi s-a întors spre Harry:

— Ce-i în neregulă cu ea?

— Ți-am zis s-o lași în pace, da?

Dar o sinapsă din creierul surorii lui a dat rateu, iar Lily a început să cânte mai tare, și, pe măsură ce volumul creștea, trupul ei s-a ridicat încet de pe scaun, legănându-se ușor.

— E drogată sau ce-are? a întrebat asiaticul.

— Da, s-a drogat cu viață, a zis Harry. Iar acuma, o să-mi termin conversația pe Messenger, și dup'aia o să plecăm, da?

Când a ajuns aproape de sfârșitul melodiei, Lily a ridicat mâinile în aer și a terminat apoteotic: *Ăsta-i rock-ul cu clinchet de clopoțel*!

Această ultimă izbucnire a făcut-o să-și piardă echilibrul și, în încercarea de a se redresa, mâinile ei s-au apropiat de masă, vărsând cafeaua lui Harry pe laptopuri.

— Gata, pân-aici! a zis supraveghetorul. Trebuie să părăsiți sala. Amândoi.

În timp ce asiaticul a dat fuga după o cârpă, Harry a înhățat-o pe Lily și pus-o la loc pe scaun:

— Stai jos! Și să nu mai faci nicio mișcare!

•

Așteptând răspunsul lui Harry, pe Ezra l-a cuprins panica. S-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat de computer. Voia să dea din picioare și să urle, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi putut trezi monstrul din cămăruță. Nu credea că Geiger era un monstru, dar era sigur că adăpostea unul înăuntrul său. Ezra îi simțise furia atunci când îl îngenunchease pe Geiger, și de aceea nu voia să-l stârnească.

Încercând să-și stăpânească spaima, s-a îndepărtat de birou și a văzut cele două pungi pe care Geiger le lăsase pe podea, lângă etajera cu CD-uri. A luat-o de jos pe cea cu logoul Burger King, a vârât mâna în ea și a scos un hamburger. Din două mușcături a dat gata jumătate din el,

lăsând bărbia în piept, cuprins de o plăcere narcotică, dar în clipa următoare a ridicat brusc capul.

— Bonul! a strigat el, iar strigătul său a fost un adevărat „Evrika!”

A rupt punga de hârtie, împrăștiind cartofii prăjiți pe podea.

— Bonul… Unde e bonul?

Dar nu l-a găsit. Apoi a înhățat punga de la farmacie și a răsturnat-o. Din ea au căzut mai întâi un flacon de Advil, apoi o bucățică de hârtie albă, plutind ușor spre podea. Ezra a înhățat-o din zbor și s-a uitat repede la datele imprimate pe ea.

— Ura! a zis el, după care s-a năpustit spre birou.

•

Asiaticul s-a întors și a început să șteargă cafeaua cu o cârpă:

— V-am zis să plecați, nu?

— Lasă-mă nițel în pace, frate, i-a răspuns Harry. Cinci minute. Doar de-atâta am nevoie. N-o să mai facă nimic nasol.

— Plecați!

— Trei minute.

— *Acuma,* a zis asiaticul și, ca să pună ordinului un semn de exclamare, a dus violent mâna cu arătătorul întins spre butonul de start al laptopului.

Dar mâna lui Harry i-a înhățat antebrațul și l-a oprit la timp – își dădea seama că se afla la doar o strânsoare de mână distanță de dezastru.

Asiaticul s-a uitat la el cu gura deschisă:

— Dă-mi drumul la mână, altfel chem poliția.

— Mai lasă-mă să trimit un rând, frate! Un *singur* rând.

— Pleacă naibii de-aici! Și ia-o și pe Domnișoara Clinchet-de-clopoțel!

Individul deja începuse să țipe, dar peste vorbele lui s-a suprapus un clinchet care l-a anunțat pe Harry că primise o nouă replică.

GGGG: sunt undeva in apropiere de farmacia la vida, de pe bulevardul amsterdam, nr 1474

Harry a dat să scrie ceva, însă, până la urmă, degetul asiaticului și-a atins ținta, iar ecranul s-a întunecat.

— Afară! Amândoi!

Harry a luat-o pe Lily de mână și a ridicat-o de pe scaun, apoi au pornit spre ușă, schiloditul conducând-o pe neajutorată. Însă Harry se simțea ușurat: acuma, avea o adresă, un loc unde să se ducă.

•

Ezra stătea la biroul lui Geiger, uitându-se țintă la ultima linie din fereastra de Messenger.

CARCOTAS s-a deconectat și nu poate primi mesaje offline.

S-a dus să ia hamburgerul pe jumătate mâncat, după care s-a așezat iarăși pe scaun. Motanul s-a apropiat de el și i s-a ghemuit în poală. Ezra mânca cu o mână, iar cu cealaltă mângâia motanul – și refuza să plângă.

15.

Cafeaua lui Mitch se răcise. Bea cafea la orice oră din zi și din noapte, dar n-o suporta rece. Când își pierdea căldura, sigur se întâmpla ceva cu laptele și cele trei pliculețe de zahăr pe care le punea în ea, pentru că rămânea cu un fel de peliculă pe limbă, făcându-l să și-o frece înainte și înapoi de marginile dinților de sus.

A vărsat cafeaua pe fereastră și s-a uitat pe ecranul aparatului cu ajutorul căruia localiza dispozitivul de urmărire. Boddicker și sora lui încă

erau în restaurant, stabilind un nou record mondial pentru cel mai lung mic dejun. Sau poate că Boddicker bea pe îndelete o cafea, așteptând intervalul orar în care restaurantul făcea reduceri. Unde mai pui că probabil era sleit de puteri – la cum arăta, nu încăpea dubiu că încasase câteva lovituri zdravene când se încăierase cu Ray.

Cu ani în urmă, când îl cooptaseră pe Ray, lui Mitch nu-i trebuiseră mai mult de cinci minute să-l citească: pulă mare, creier mic și nicio măsură de precauție. Dacă îi despicai țeasta, probabil că în locul lobilor frontali ai fi găsit tărâțe. Dar Mitch n-avea nicio problemă cu Ray – individul era înzestrat cu instinctele unei bășini, dar știa să-și facă treaba.

Deși Mitch avea încredere în imaginea pe care și-o făcuse despre Ray, pe Hall încă îl găsea enigmatic, chiar dacă lucra cu el de mulți ani. Mitch își reprezenta viața ca pe un meci de fotbal, cu X-uri și O-uri desenate pe o tablă, și încerca să citească acțiunile oamenilor la fel cum coordonatorul atacului și cel al apărării se străduiesc să descifreze schemele tactice ale celeilalte echipe și să reacționeze la ele. În cazul lui Hall, X-urile și O-urile îi spuneau tot felul de lucruri, dar acestea nu erau întotdeauna adevărate. De obicei, mobilurile din spatele acțiunilor și deciziilor lui Hall îi scăpau cu desăvârșire.

Hall nu era suma părților sale. Nu era nici pe departe un tip convențional, dar întotdeauna respecta eticheta vestimentară – de exemplu, niciodată nu-l vedeai fără o cămașă încheiată până sus. Spunea glume extraordinare, dar rareori râdea la poantele altora. De obicei, făcea lucrurile potrivit tipicului, cu toate că îl disprețuia în mod vădit. Întotdeauna avea grijă de partenerii lui, deși îi displăcea să le păzească spatele. Și era foarte bun la ce făcea, însă părea să nu-și agreeze meseria. Hall era un fel de anti-Ray, iar pentru

Mitch asta însemna că nu putea să aibă încredere în el.

Mitch a băgat mâna în rucsacul de pe podea, a scos un baton energizant Nitro Tech și a mușcat din el. Nu mergea nicăieri fără să aibă la el câteva astfel de batoane. În meseria lui, nu știai niciodată când apucai să iei o masă ca lumea, unde mai pui că, atunci când, în cele din urmă, te așezai la masă, n-aveai de unde ști ce ți se punea în farfurie. Existau prea multe porcării pe lumea asta – în mâncare, în apă, în ziare, în filme, în organismele și în mințile oamenilor. Mitch se străduia să mănânce sănătos și să rămână suplu. De cinci-șase ori pe zi, își prindea cu degetele pielea de pe șolduri să vadă dacă nu cumva începuse să pună grăsime pe el.

Acum, își dorea să nu fi vărsat cafeaua. Batonul ar fi alunecat mai ușor cu cafea, iar bucățelele lui nu i s-ar mai fi lipit de gâtlej. Mitch a văzut toneta unui vânzător de mâncare pe bulevardul Columbus și era sigur că, dacă ar fi dat o fugă până acolo, clienții care se uitau pe ferestrele restaurantului nu l-ar fi putut observa. Trebuia neapărat să bea ceva. S-a uitat încă o dată la punctul luminos al dispozitivului de localizare, a coborât din taxi și a pornit spre vânzătorul ambulant. Aruncând o privire spre ferestrele scăldate în soare ale restaurantului, a parcurs în grabă cei câțiva pași până la toneta cu mâncare. Proprietarul tuciuriu al gheretei stătea deasupra unui aparat de gătit din care ieșeau aburi, iar barba și fruntea îi străluceau de transpirație. Mitch s-a poziționat în așa fel încât toneta să-l ascundă de privirile celor din restaurant.

— O sticlă de apă, a zis el.

— Nu mai am apă, șefu’. Mi-au furat toate sticlele într-o intersecție.

Mitch a dat ușor din cap. Felul în care vânzătorul lungea vocalele dădea de înțeles că era de undeva din Orientul Mijlociu sau poate chiar de

mai departe. Iranian, libanez, irakian sau poate chiar israelian. Nu c-ar fi contat.

— Grea slujbă, nu? a zis Mitch.

— E-n regulă. Acasă te fură și mai rău. Și te fură tot timpu'.

— Da? Acasă, adică unde?

— La Damasc.

Mitch iarăși a încuviințat din cap – îi plăcea să aibă dreptate.

— Dă-mi un Red Bull, a zis el.

— Da, șefu', un Red Bull.

Vânzătorul a vârât mâna într-un recipient plin cu gheață și a scos o cutie de Red Bull. Mitch i-a dat banii, a desfăcut cutia și a luat o gură. Din locul în care stătea, avea o perspectivă destul de bună asupra restaurantului: vedea cam trei sferturi din separeuri și din clienții așezați la mese, dar nu-i vedea nicăieri pe Boddicker sau pe sora lui țicnită. Dintr-odată, a simțit că-i crește pulsul, și nu era din pricina megadozei de cafeină din băutura energizantă. Începea să simtă cum îi zvâcnesc tâmplele.

A aruncat o privire spre dubița parcată chiar în fața restaurantului, apoi a văzut un camion de aprovizionare venind pe bulevardul Columbus. Mitch l-a folosit drept camuflaj când a trecut prin dreptul lui și a traversat cu pași mari, oprindu-se în dreptul dubiței. Prin geamurile ei, putea să se uite în restaurant fără să fie văzut.

— Băga-mi-aș pula! a zis el printre dinți.

Apoi a scos mobilul și a apăsat pe două butoane.

— Mda? s-a auzit vocea lui Hall la jumătatea primului sunet de apel.

— I-am pierdut, a zis Mitch.

Tăcerea lui Hall era foarte apăsătoare.

— De cât timp?

Obrajii lui Mitch s-au crispat:

— Nu știu.

— Trei întrebări, a zis Hall, ca să fiu sigur că te-am înțeles.

Mitch știa că cele trei întrebări aveau să fie, de fapt, afirmații, fiecare dintre ele urmând să clarifice datele unei situații problematice. Dar, în maniera tipică lui Hall, întrebările aveau să fie concepute și ca să pună în evidență faptul că Mitch o dăduse-n bară și era un idiot care nu merita să consume oxigenul planetei.

— Unu, a început Hall. Țintele se aflau în restaurant și luau micul dejun?

— Exact.

— Doi. Erai parcat lângă restaurant și urmăreai aparatul de localizare?

— Exact.

— Trei. Atunci cum de-au scăpat?

— Habar n-am, s-a răstit Mitch. Căcatu' ăsta de aparat zice că-s în continuare acolo!

Vocea lui Hall a coborât ușor, transformându-se într-un fel de tors:

— Mitch, unde ești?

— La intersecția dintre 76th Street și Columbus. Sunt chiar în fața restaurantului.

— Am crezut că ești în mașină și te uiți la ecranul aparatului.

— Tocmai am ieșit să-mi iau un căcat de Red Bull! Am lipsit din mașină două minute și nu mi-am luat ochii de la restaurant nicio clipă.

Pentru Mitch, era ca și când pe ecranul mobilului său ar fi apărut imagini în timp real cu Hall. Și-l imagina stând în mașină și lovind volanul cu un deget. Probabil fuma o țigară, al cărei filtru stătea înfipt între buzele lui strânse. Și probabil îl avea pe Ray în dreapta, schimbând câte o privire cu el.

— Du-te înapoi în mașină, a zis Hall, și uită-te la aparat.

— Imediat, a zis Mitch, apoi a luat-o la fugă spre taxi, blestemându-l în gând pe Hall pentru maliția din glasul său.

Singurul lucru pe care îl ura mai mult decât să nu știe cum stă treaba era să arate asta. S-a așezat

la volan și s-a uitat pe ecranul aparatului.

— E tot acolo, i-a spus lui Hall. E ca și când dobitocu' ăla ar fi cu mine-n taxi și mi-ar sta fix în poală.

— Du-te în restaurant, pune câteva întrebări, apoi sună-mă din nou.

— Voi unde sunteți?

— În West Side, pe 130th Street.

— Ați mai recepționat vreun semnal de la mobilu' puștiului?

— Nu.

— Nici de la Boddicker?

— Nu.

— De la mama puștiului?

— Nu.

Legătura s-a întrerupt.

— Dă-te-n mă-ta! a bombănit Mitch. Și dracu' să ne ia pe toți!

•

Rita a observat mustața și părul roșcat imediat ce taximetristul s-a apropiat de ușa restaurantului. După ce acesta a pășit înăuntru, s-a apropiat de el și i-a zis:

— Ia loc unde vrei, dragule.

— Mersi, da' am venit doar să caut pe cineva.

Rita a remarcat imediat vocea tărăgănată, de băiat de treabă, a nou-venitului și a observat că scruta fiecare colțișor al restaurantului.

Taximetristul s-a întors spre ea:

— Acu' ceva vreme, am adus aici un tip și-o tipă, și cred că au scăpat niște bani pe bancheta din spate când mi-au plătit cursa. Două hârtii de douăzeci.

— Dumnezeule, un taximetrist cinstit, a zis Rita zâmbind, sperând să nu se vadă că juca teatru.

Mitch i-a întors zâmbetul, ridicând din umeri cu un aer de modestie provincială.

— El avea vreo patruzeci de ani, a continuat Mitch. Era slab și părea sleit de puteri. Iar tipa era

îmbrăcată cu niște pantaloni violeți. Și era cam ciudată, a adăugat el, ducând un deget la tâmplă.

Rita simțea că inima i-o luase razna și a dus mâinile la spate, pentru că nu-și putea da seama dacă tremurau sau nu. Individul din fața ei avea un aer cât se poate de sinistru.

— Hm, a zis ea, după care a făcut o pauză. Nu, nu cred că i-am văzut. Probabil că e ziua ta norocoasă.

S-a străduit să-l privească în ochi, fără să-și poată da seama cât de bine își juca rolul, mai ales că expresia taximetristului nu-i dădea niciun indiciu.

— Da, cre' că ai dreptate, a zis el. Pot să mă duc până la baie?

— Sigur, dragul meu, i-a răspuns Rita, făcându-i semn cu degetul mare peste umăr și păstrându-și zâmbetul până când taximetristul a luat-o din loc.

Se simțea un pic amețită din pricina adrenalinei. A așteptat câteva secunde, apoi a întors capul. Individul a luat-o pe hol și a dispărut.

•

Mitch s-a oprit în fața unei uși decorate cu o stea în cinci colțuri, cum sunt cele de pe Aleea Celebrităților de la Hollywood, deasupra căreia era scris „Angelina". A ciocănit de două ori, apoi a apăsat pe clanță și a crăpat ușa cât să vâre capul înăuntru. Nu era nimeni. Apoi s-a dus la ușa pe care era o stea cu numele „Brad" deasupra, a lipit urechea de ea câteva clipe, după care a intrat. Cineva lăsase apa rece deschisă. S-a aplecat să se uite pe sub ușa cabinei. Era goală. A închis robinetul și s-a uitat în oglindă. Ospătărița sigur îl mințise, dar oricum n-avea nicio importanță – Boddicker dispăruse. Tipul era tare isteț. Îi dusese de nas pe Hall și pe Ray, iar acum îl păcălise și pe Mitch, care stătea ca un caraghios în baia unui restaurant și se uita în oglindă.

Mitch a ieșit pe hol și a dat cu ochii peste ce căuta – o ușă secundară –, după care a ieșit pe

străduța din spate. Un spălător de vase cu pielea arămie stătea sprijinit de perete și fuma o țigara, privind în gol.

— *Has visto un hombre y una mujer vestida de morado salir de aquí*?[54] l-a întrebat Mitch.

Spălătorul de vase a clătinat din cap, iar Mitch a ieșit în strada principală, apropiindu-se de taxi. Boddicker îl trăsese în piept și reușise să scape, dar Mitch nu-și putea da seama cum.

•

În clipa când i-a sunat mobilul, Hall tocmai vira pe bulevardul Amsterdam. Ceafa și sternul îl dureau, hamburgerul cu ou prăjit pe care îl mâncase hulpav i se răsucea în stomac ca o epavă pe fundul oceanului, și, în plus, era furios – nu pe Mitch, nici pe Ray, ci pe el însuși. Crezuse că pregătirile pentru acea operațiune erau impecabile, dar, începând de duminică, o dăduse în bară de șase ori, și asta pentru că, de fiecare dată, citise prost pe toată lumea.

Pe Matheson, care avusese suficient sânge rece cât să fugă și să-și lase fiul în urmă.

Pe Boddicker, care se dovedise a fi mai mult decât mototolul care părea să fie. Când se întâlniseră prima oară, Hall nu simțise că individul ar fi reprezentat vreun pericol, dar, până la urmă, Boddicker îi trăsese în piept de două ori.

Și pe Geiger, care se dovedise că avea un punct slab.

A răspuns la telefon:

— Mda?

— Au plecat demult, a zis Mitch. Unde vrei să mă duc acuma?

Hall i-a aruncat o privire lui Ray, care tocmai scotea din buzunar un flacon portocaliu de plastic, plin cu pastile.

— Vino-ncoace. Suntem la intersecția dintre 133rd Street și bulevardul Amsterdam.

— Ajung cât pot de repede.

Hall s-a lăsat iarăși pe speteaza scaunului. Dacă el și cei doi parteneri ai săi ar fi sfârșit folosind același closet pentru tot restul vieții – sau, pur și simplu, ar fi fost eliminați pentru că nu-și duseseră misiunea la bun sfârșit –, totul ar fi fost numai din vina lui. Îl judecase greșit pe Geiger. Inițial, Hall se gândise să apeleze la Dalton – individul era un țicnit, dar măcar cu el știai chestia asta de la început și n-ai fi avut surprize. Și totuși, spre mirarea lui, imaginea unui băiat legat de un scaun și scuipând sânge dintr-o gură căreia îi lipsea o buză îl făcuse să se răzgândească. Acum se gândea că, măcar din acest punct de vedere, el și Geiger ar fi putut avea ceva în comun – și că, în cele din urmă, această slăbiciune avea să-i înjunghie pe la spate pe amândoi.

Hall s-a întors spre Ray și l-a văzut răsturnându-și două pastile în palmă și ducându-le la gura lui ruptă parcă din filmele de groază. Au urmat imediat un geamăt și o contracție. Creierul lui Ray îi cerea mandibulei să se deschidă, dar mușchii se opuneau pentru că sarcina era prea dureroasă. Ray s-a uitat la pastile, apoi a întors capul spre Hall. Cuvintele i s-au prelins din gură precum supa prea fierbinte, pe care n-o poți înghiți.

— A-ju-tă-mă…, a zis el, făcând semn cu mâna spre gura lui hidoasă.

— Doamne Dumnezeule, a zis Hall, clătinând din cap.

Ray a mijit ochii umflați și vineți, căpătând înfățișarea unui raton furios.

Hall a luat pastilele din mâna partenerului său, i-a înhățat mandibula și a tras de ea. Din gâtlejul lui Ray a ieșit un răcnet ca de urs. Hall i-a azvârlit pastilele în gură și i-a împins mandibula la loc.

Ray a închis ochii și a înghițit.

— Mersi, a mormăit el.

16.

Când l-a lovit durerea, mintea lui Geiger s-a oprit asemenea unui motor electric ce presimte apropierea unei suprasarcini. Timpul s-a oprit. Lumea – întreg universul – a încetat să mai existe. Nu mai era decât nimicul. Apoi vidul s-a umplut cu o viziune din trecut. Nu era atât o amintire, cât o întâlnire în prezent. Mintea lui sălășluia simultan în prezent și în trecut.

Tatăl lui îl conducea spre o ușă, ținând în mână o lumânare. Tocmai terminase de construit spațiul acela. A deschis ușa: *camera – dacă putea fi numită așa – avea forma unui pătrat cu latura de un metru și douăzeci de centimetri.*

— De acum înainte, ai să dormi aici, i-a spus el băiatului.

— Dar, tată… E prea mică.

— Intră și întinde-te.

— Nu vreau să rămân singur, tată.

— N-o să fii singur. O să ai muzică.

Tatăl a ridicat lumânarea și lumina ei a dat la iveală casetofonul și cele vreo zece casete de pe podea, iar băiatul a păşit înăuntru.

— Dormi, i-a spus tatăl, trântind ușa.

Acum, nu mai exista nimic în afară de beznă și respirația tremurătoare a băiatului.

Umblând pe bâjbâite, a dat la o parte casetofonul și casetele, apoi s-a întins pe o parte, făcându-se covrig. Tălpile îi erau lipite de un perete, spinarea și omoplații atingeau un alt perete, iar ceafa, un al treilea.

Aștepta să vadă ce avea să se întâmple.

•

Geiger a deschis ochii și l-a văzut pe Ezra stând în picioare și uitându-se la el.

— Salut, i-a zis băiatul, apoi a ieșit din câmpul său vizual.

Geiger s-a ridicat în capul oaselor, având sentimentul că podeaua și pereții se adaptau eforturilor sale – deși erau solide, suprafețele

păreau cumva maleabile. În cele din urmă, s-a ridicat în picioare, așteptând să-și recapete treptat echilibrul, după care a ieșit din cămăruță. N-ar fi putut spune că dormise, iar pierderea involuntară a cunoștinței și suspendarea controlului pe care le experimentase erau noi și îngrijorătoare pentru el. Regulile migrenelor sale fuseseră încălcate. Declanșatorul lor era întotdeauna visul, dar, de data aceasta, migrena debutase singură. Geiger și-a dat seama că, începând de acum, putea fi atacat dinăuntrul său în orice moment, fiind complet neputincios în fața acestor asalturi.

A traversat culoarul scurt care ducea spre camera de zi, ținând mâinile în aer, ca un om care își croiește drum prin întuneric, apoi a virat încet, cu multă grijă, spre birou. Ezra stătea pe canapea, cu brațele strânse în jurul genunchilor îndoiți la piept.

— De ce faci asta? a întrebat băiatul.

— Îi determin pe oameni să spună adevărul. Recuperez informații.

Geiger a scuturat o țigară din pachet, s-a întors spre băiat și a văzut vioara așezată pe canapea, alături de el.

— Tu ai cântat cât am stat în cămară?

Ezra a încuviințat din cap.

— Am crezut c-ai murit, a zis el, scoțând un oftat prelung. Mersi pentru mâncare. Și pentru Advil.

Băiatul se simțea foarte ușurat că Geiger se trezise, și totuși, i se părea un tip foarte ciudat. Cum putea fi protectorul lui și, în același timp, un torționar profesionist?

Geiger stătea în picioare în fața lui.

— Ce-i în neregulă cu tine? l-a întrebat Ezra.

— Nu știu.

— N-o să ai încă o criză, nu-i așa?

— N-a fost o criză.

— Atunci ce?

— O migrenă. Adică o durere de cap foarte intensă.

— Ce să zic, mie nu mi s-a părut c-a fost o durere de cap. N-ar fi bine să mergi la un doctor?

— Merg la un psihiatru.

— Serios? Păi și el știe ce trebuie făcut?

Ezra s-a străduit să și-l imagineze pe Geiger stând într-o cameră, discutând cu un psihiatru despre meseria lui, dar i-a fost absolut imposibil.

Când a văzut că Geiger nu zice nimic, băiatul a continuat:

— Și eu am fost la un doctor de cap când tata s-a mutat de-acasă. M-a dus mama, a adăugat el, ridicând din umerii lui slăbuți. Da' mi s-a părut foarte plicticos. Era un tip care mă întreba tot timpul cum mă simt – adică ce părere am despre divorț, înțelegi –, iar eu nu prea deschideam gura. Așa că cel mai mult vorbea mama: zicea că vrea să plecăm în California și să mă mute de la profesorul meu de vioară și alte chestii de genu' ăsta. Ea îl întreba: „A fost egoist din partea mea?", iar el îi răspundea: „*Tu* crezi c-a fost egoist?", la care ea zicea: „Dar *tu* ce părere ai?" Și uite-așa stăteam cu toții acolo, iar ei își puneau întrebări unul altuia.

— Mă duc să fumez o țigară, i-a spus Geiger.

Apoi s-a apropiat de ușa din spate, a format codul și a ieșit în grădină. Gazonul strălucea în soare ca un covor de filamente verzi, și a trebui să mijească ochii până să i se acomodeze privirea cu lumina orbitoare. Își simțea picioarele ca de cauciuc, dar, cât îi vorbise băiatul, vocea acestuia nu fusese bruiată de ecouri, iar mișcările lui nu fuseseră însoțite de dubluri ca niște stafii.

S-a așezat pe iarbă, cu spatele sprijinit de copac, apoi și-a aprins țigara. Se gândea la mama băiatului, încercând să-și reprezinte viitorul, ca să poată găsi un mijloc de-a ajunge acolo. Simțea că îi scapă prea multe lucruri. Hall era undeva prin apropiere și, după cum se temea Harry, era limpede că avea tehnologia de partea lui.

Trenurile, avioanele și autobuzele i se păreau prea riscante – era destul de probabil ca Hall și oamenii lui să-l urmărească –, iar ideea de a conduce o mașină i se părea neînțeleaptă, dată fiind starea în care se afla. Geiger era obișnuit să fie stăpân pe mintea și trupul său, dar acum era mai degrabă sclavul lor. A-și închipui că n-avea să mai urmeze niciun atac dinăuntrul său era o prostie, așa că ar fi fost o adevărată imprudență din partea lui să încerce să-l ducă pe băiat la mama lui – trebuia ca mama să vină la fiul ei. Dar, între timp, trebuia să-l ia pe Ezra și să plece de acolo. Și avea nevoie de ajutor.

Ezra a venit în prag și s-a uitat la Geiger, care stătea complet nemișcat sub copac. Poziția în care stătea i-a amintit băiatului de statueta lui Buddha pe care o avea mama lui în grădină, și dintr-odată i s-a făcut dor de ea. Și-a amintit-o stând la pian, mușcându-și buza de jos și străduindu-se din răsputeri să țină pasul cu el, în timp ce interpretau un duet pentru vioară și pian, încercând să nu înjure cu voce tare când făcea o gafă, în timp ce el se abținea cu greu să nu râdă. În momentele acelea, se simțea cel mai aproape de ea. Succesiunea – necurmată de vorbe – a sunetelor, țeserea tapiseriei muzicale, schimbul de note.

— Pot să ies? a întrebat Ezra.

— Da.

Ezra a coborât cele două trepte, s-a oprit la marginea marchizei și a ridicat fața spre cer.

— Ce bine e…, a zis el. Și ce s-a întâmplat cu tipul despre care am citit în dosar? Victor, parcă așa îl chema. L-ai… ciopârțit?

— Nu, dar a crezut că am făcut-o, așa că mi-a zis adevărul. Fata era legată într-o pivniță.

— Deci i-ai salvat viața?

— Am aflat adevărul. Ce se întâmplă apoi nu mă privește. Nu e treaba mea.

— Întotdeauna scoți adevărul de la ei?

— Da. Poți să determini aproape pe oricine să facă aproape orice.

Tonul degajat pe care făcuse această afirmație sublinia adevărul ei brutal. Ezra s-a întrebat cum învățai să devii torționar. Erau niște cărți pe care trebuia să le citești? Niște filme pe care trebuia să le vezi? Sau o școală unde urmai cursuri speciale?

Motanul a apărut în cadrul ușii, sărind pe balustrada de lemn, iar Ezra a început să-i deseneze cerculețe pe cap cu degetul mic.

— Ar trebui să-i dai un nume adevărat, a zis el, apoi a zâmbit. Ai putea să-i zici Tony, după Tony Montana.

— Cine?

— Tony Montana. Al Pacino în *Scarface*[55], i-a explicat el, dar, văzând mina inexpresivă a lui Geiger, a înclinat ușor capul și a adăugat: Ai înțeles? *Scarface,* filmul?

— Nu merg la cinema.

— Mă rog, da' tot ar trebui să-i dai un nume. „Motan" e destul de nasol.

— Plecăm, a zis Geiger, apoi s-a ridicat în picioare și s-a întors în casă.

Ezra s-a dus după el și l-a găsit umplându-și un pahar cu apă de la robinet.

— Încercăm s-o sunăm pe mama? l-a întrebat băiatul.

— Da, dar va trebui să mergem la un telefon public, i-a explicat Geiger, apoi a dat apa pe gât. Și n-o să ne mai întoarcem aici.

Această ultimă frază l-a lovit pe Ezra ca un curent submarin înghețat.

— De ce nu?

— Pentru că oamenii care te caută sunt undeva în apropiere. Când am fost la cumpărături, i-am văzut trecând cu mașina pe-aici.

Fiorii reci de spaimă s-au întețit, iar Ezra și-a amintit dintr-odată de conversația cu Harry.

— Căcat! Am uitat! Prietenul tău…

— Prietenul meu?

— Harry. E prietenul tău, nu-i așa?

— Ce-i cu Harry?

— Cât timp erai în dulap, am stat de vorbă cu el pe Messenger. Voia să vină încoace.

— Nu știe unde stau.

— Știu, dar i-am trimis adresa de pe bonul de la farmacie. Nu știu dacă a primit-o sau nu, pentru că a ieșit de pe Messenger.

Geiger a desfăcut capacul mașinii de spălat, a scos hainele lui Ezra și i le-a întins:

— Îmbracă-te.

— Și cu Harry cum rămâne?

Geiger i-a pus hainele în mâini și a repetat:

— Îmbracă-te!

După ce Ezra a pornit spre baie, Geiger s-a dus la birou. Fereastra conversației cu Harry încă era pe ecran, așa că a dat înapoi și a început să citească schimbul de replici. După ce a terminat, a închis-o și a văzut încercarea băiatului de a stat de vorbă cu tatăl său.

> MUSAFIR: sunt eu, baiatuEZ. unde esti?

A văzut că întrebarea lui Ezra primise un răspuns – fusese transmis la ora 13:06, adică în urmă cu paisprezece minute.

> SEFUCELMARE: nu ești la laptopul tau? unde ești?

Degetele lui Geiger au început să se agite de o parte și de alta a tastaturii, iar în cele din urmă, s-a hotărât să scrie.

> MUSAFIR: matheson, răspunde acum

Simțea bucăți de lume – fluide pline de energie – alunecând unele spre altele: Harry și Hall umblând pe același drum și încercând să dea de el,

viziuni ale tatălui său, Matheson dând, în cele din urmă, un semn. Geiger se simțea de parcă ar fi fost un fel de gaură neagră care atrăgea totul spre el, trecutul și prezentul, exteriorul și interiorul. Fereastra de Messenger a prins viață.

> SEFUCELMARE: cine e?
> MUSAFIR: il avem pe fiul tău
> SEFUCELMARE: te rog să nu-i faci rau lui ezra
> MUSAFIR: pentru binele lui ezra, speram ca inca ai ceea ce vrem de la tine si inca te afli in oras
> SEFUCELMARE: il am si inca sunt in oras

Geiger se străduia să-și țină mintea în frâu, dar îi era greu să se concentreze. Se simțea de parcă ar fi fost o mașină și, în același timp, șoferul ei, care se străduia din răsputeri să conducă, descifrând semnele rutiere ce îi ofereau indicații despre locul necunoscut unde trebuia să ajungă. Degetele lui au reînceput să tasteze.

> MUSAFIR: da-ne numarul tau de mobil, o sa luam legatura cu tine in scurt timp, sa-ti spunem unde ne intalnim. o sa sunam o singura data si, daca nu raspunzi, o sa-l omoram pe baiat
> SEFUCELMARE: 91 7 555 0617. fac tot ce-mi ceri. te rog sa nu-i faci rau baiatului meu

Geiger a luat un pix, și-a notat numărul pe palmă și s-a deconectat, apoi l-a auzit pe Ezra ieșind din baie și apropiindu-se de el.

— Deci, ce facem?

— Mă duc să mă schimb, apoi plecăm.

— Și cu Harry cum rămâne?

— Nu putem să-l așteptăm pe Harry.

— Și motanul?

— Motanul se duce unde vrea el. Ia-ți rămas-bun de la el.

•

După ce au ieșit din casă, Geiger s-a apropiat de Domnul Memz și i-a dat pachetul său de Lucky Strike.

— Cine-i pușt iu'? a întrebat veteranul, aruncând o privire spre Ezra, care stătea vreo patru metri mai încolo, sub tenda unui magazin, ținându-și vioara în mână.

— Am grijă de el, i-a răspuns Geiger, care se schimbase într-un pulover negru și niște pantaloni kaki. Aș vrea să faci ceva pentru mine. Am să te plătesc.

Domnul Memz a scuturat o țigară din pachet, a aprins-o și s-a lăsat pe speteaza scaunului său pliant:

— Prietenii tăi tot fac ture pe-aici. Dau o raită cam la fiecare juma' de oră. Cumva îl caută pe pușt i?

— Da, i-a răspuns Geiger, scoțând o hârtie împăturită din buzunar. E posibil să mă mai caute cineva. Îl cheamă Harry. Slab, păr șaten, cicatrice pe frunte. S-ar putea să fie și o femeie cu el. Probabil o să aibă un aer rătăcit, de om care nu știe încotro merge.

— Ce să zic, MP, ai ajuns popular foarte repede. Cine-ar fi crezut?

Geiger i-a întins hârtia Domnului Memz, care a despăturit-o și s-a uitat pe ea. Era o adresă scrisă cu majuscule îngrijite.

— Dacă-l vezi, a continuat Geiger, îi spui te rog să vină la adresa asta?

— Îhî.

Domnul Memz și-a aprins bricheta, a dat foc la un colț al hârtiei, urmărind cu privirea flăcările care au transformat-o în fum.

— Ai s-o ții minte? a întrebat Geiger.

Domnul Memz a ridicat capul spre Geiger, apoi a întors arătătorul noduros spre propria-i față:

— Păi doar știi cine-s eu și cu ce dracu' mă ocup, nu?

Geiger a aruncat o privire în lungul străzii:

— Am o întrebare.

— Nu crezi c-ar fi bine s-o ștergi cât mai repede?

— O întrebare.

— Da?

— Ai dureri tot timpul?

Domnul Memz a ridicat o sprânceană – era un subiect drag trupului și creierului său greu încercate.

— Sunt tot felul de dureri, omule.

— Mă refer la picior.

— Ah, căcat! De *picior* zici? a răspuns veteranul, ridicând cămașa și dând la iveală partea dreaptă a trunchiului, care îi era acoperită cu un hățiș de cicatrice. Toate oasele de pe partea asta sunt făcute praf. Când mă răsucesc în pat, trosnesc ca o pungă de fulgi de porumb.

A lovit trotuarul de câteva ori cu piciorul și a adăugat:

— Nu durerea e șpilu', omule. Durerea nu-i decât mesagerul, chestia care-ți aduce aminte *de ce* te doare. Înțelegi ce zic? a întrebat el, uitându-se, cu capul înclinat, în ochii lui Geiger. Da, cred că e posibil să înțelegi. Iar acuma, mișcă-ți fundul de-aici până nu vin iarăși amicii tăi.

Geiger s-a întors și i-a făcut semn cu mâna lui Ezra. Băiatul a ieșit de sub tendă, după care au pornit împreună în susul străzii, uitându-se după un taxi.

— *Semper fi*[56], puștiule! a strigat Domnul Memz.

Ezra a întors capul spre bărbatul cu un singur picior.

— Cine e? l-a întrebat el pe Geiger.

— Domnul Memz.

— Memz?

— Da, de la „a memoriza”. Știe pe de rost cărți întregi.

— Pe bune?

— Pe bune. Mergi mai repede.

Domnul Memz i-a urmărit îndepărtându-se pe trotuar. Aproape că ajunseseră la intersecție, când, dintr-odată, a auzit cântând o voce catifelată: *Sally, plimbă-te printre trandafiri*… Nu se auzea mai tare decât o șoaptă – ai fi zis că e un cântec de leagăn: *Sally, plimbă-te printre trandafiri*…

Melodia l-a făcut să zâmbească. Și-a amintit-o imediat: fusese lansată în 1963 de The Jaynetts[57]. A întors capul și a văzut-o pe cântăreață la câțiva metri de el. Era o căprioară de femeie, care se uita spre cer și ținea de mână un bărbat. Iar bărbatul avea un aer rătăcit.

•

Hall s-a oprit la un semafor de pe 133rd Street și i-a aruncat o privire lui Ray, care începuse să moțăie – stătea cu ochii închiși, iar bărbia îi cobora ușor până îi atingea pieptul, apoi se ridica brusc și, după câteva clipe, își reîncepea coborâșul lent. Pastilele și durerea îl transformaseră în jumătate din omul de care ar fi avut nevoie Hall în clipele acelea. Hall se gândise la implicațiile acestui handicap al lui Ray în timp ce îl urmărea pe doctor cosându-i tăietura.

— Trezește-te, Ray!

Partenerul său a ridicat pleoapele pe jumătate.

— Ray, deschide ochii, ce dracu’!

Ray s-a îndreptat de spate și a aruncat o privire pe geamul din dreapta:

— Gata, m-am trezit.

•

Harry a înghețat când s-a auzit strigat pe nume.

— Hei, tu ești Harry?

Când se urcase cu Lily în taxiul parcat în fața sălii de internet, Harry îi ceruse șoferului să meargă până când aparatul de taxat avea să indice

zece dolari. Mai avea treisprezece dolari în portofel și se gândea că ar fi fost bine să mai păstreze câțiva, așa că, atunci când a ajuns la intersecția cu 116th Street, taximetristul a tras pe dreapta, iar Harry și-a continuat drumul pe jos – trebuia să mai treacă de optsprezece intersecții –, târând-o pe Lily după el. Genunchiul îi era atât de umflat, încât avea impresia că-l auzea trosnind la fiecare pas.

— Harry? Harry, tovarășu' lu' Geiger?

Harry s-a întors:

— Da?

Domnul Memz a făcut un semn cu degetul spre bulevardul Amsterdam:

— A luat-o încolo. Și bine-ar fi să te grăbești, omule.

Harry s-a uitat în direcția indicată de veteran și l-a văzut pe Geiger coborând de pe trotuar și apropiindu-se de un taxi care tocmai oprise în dreptul lui. Geiger a deschis portiera din spate, iar Ezra a urcat repede în mașină.

— Geiger! a strigat Harry, văzându-l că se așază și el pe bancheta din spate și închide ușa. *Geiger*!

•

Geiger i-a dat taximetristului adresa, uitându-se la reflexia acestuia în oglinda retrovizoare.

— Și ia-o pe Convent către Morningside, e mai scurt, i-a cerut el.

— Stai! a zis Ezra. Ascultă.

Băiatul a apăsat pe butonul de pe portieră, coborând geamul, și a ciulit urechea.

— Mi s-a părut că aud…

— Ce?

Apoi s-a auzit din nou, slab, dar limpede:

— *Geiger*!

— Asta!

Geiger a scos capul pe fereastră, s-a uitat în lungul străzii și, văzând cele două persoane târându-și picioarele în direcția taxiului, a coborât imediat.

Harry, trăgând-o pe Lily după el pe trotuarul ușor în pantă, mai avea vreo cincizeci de metri până la mașină și înainta șchiopătând, strigând și dând din mâini. Geiger i-a văzut coborând pe carosabil și tăind strada în diagonală ca să scurteze drumul, apoi a zărit o strălucire argintie în spatele lui Harry, la baza pantei. O mașină tocmai virase pe stradă, venind dinspre bulevardul Columbus.

— Rămâi aici, i-a zis Geiger lui Ezra, apoi a pornit spre Harry, mergând din ce în ce mai repede cu fiecare pas. Haide, Harry! Mai repede!

Harry l-a văzut pe Geiger și s-a oprit. S-a aplecat, sprijinindu-și mâinile în șolduri, cu respirația întretăiată. Geiger a străbătut în fugă ultimii metri, iar când a ajuns lângă ei, a luat-o pe Lily în brațe.

— E Hall, Harry! Fugi! a zis Geiger, apoi a pornit înapoi spre taxi cu Lily în brațe.

Încă îndoit de mijloc, Harry a întors capul și a aruncat o privire în josul străzii: Lexus-ul înainta pe stradă cu viteză mică.

— Băga-mi-aș pula!

A dat afară tot aerul din plămâni și s-a îndreptat de spate.

•

Domnul Memz, care urmărea spectacolul din scaunul său pliant, a văzut că Harry a luat-o la fugă șchiopătând. Apoi veteranul a întors capul în cealaltă direcție și a văzut apropierea lentă a Lexus-ului argintiu.

— Doamne Dumnezeule, vine! a zis el, uitându-se când în stânga, când în dreapta, estimând distanțele și legănându-și coada. Hai, omule! i-a strigat el lui Harry. Mai repede!

După ce a parcurs o bună parte din distanța până la taxi, genunchiul lui Harry s-a răsucit și s-a izbit de asfalt.

Domnul Memz a tresărit, apoi s-a uitat iarăși spre Lexus.

— N-o să reușească, a zis el cu glas scăzut.

Înhățându-și cârja, veteranul s-a ridicat în picioare.

•

Dacă Ray n-ar fi ațipit iarăși, Hall n-ar fi trebuit să conducă atât de încet. Dar așa, trebuia să se uite pe ambele părți ale străzii. În cele din urmă, a întins mâna și l-a izbit în piept cu dosul palmei, iar ochii injectați ai lui Ray s-au deschis numaidecât.

— Stai treaz! Vorbesc foarte serios, Ray. Dacă te mai fură somnul, îți crăp capu'! M-ai înțeles?

Ray i-a răspuns cu un mormăit.

Hall i-a văzut chiar în clipa când Geiger a pus-o pe Lily în taxi și s-a întors după Harry, care era la vreo șase metri de taxi. Piciorul lui Hall a apăsat pedala de accelerație, iar mâna lui a bâjbâit după pistolul de la curea. Mașina a pornit în susul pantei cu un huruit puternic.

Mintea lui Hall inventaria cu viteză scenariile posibile. Să dea cu mașina peste ei? Să oprească în dreptul taxiului și să-i prindă la mijloc? Să tragă cu pistolul? Și dacă venea poliția?

I-a aruncat o privire lui Ray:

— Tu ai grijă de Geiger. Eu mă ocup de pușți. Probabil că e-n taxi.

Ray a încuviințat din cap – viteza mașinii și gustul răzbunării îl treziseră la viață.

— Îl vreau și pe Harry, a zis el.

Când a întors privirea spre parbriz, Hall a văzut un individ îmbrăcat în haine de camuflaj ieșindu-i în față dintre două mașini parcate. Sprijinit într-o cârjă, la nici treizeci de metri distanță, bărbatul s-a întors cu fața spre Lexus, părând uluit de apariția lui.

Hall a călcat pedala de frână, iar Ray, care nu-și pusese centura de siguranță, s-a izbit cu fața de bord. Urletul lui a fost aproape la fel de puternic ca scârțâitul cauciucurilor pe asfalt.

— Dobitocule! a urlat Hall, sprijinindu-și toată greutatea pe pedala de frână, în timp ce mașina

înainta din inerție, apropiindu-se de Domnul Memz.

În ultima clipă, veteranul a dat drumul cârjei și s-a lăsat pe spate chiar în clipa când Lexus-ul s-a oprit.

Hall s-a aplecat deasupra Domnului Memz înainte ca acesta să fi avut timp să-și tragă sufletul:

— Ești *orb*?

Hall s-a aplecat și l-a luat de mână.

— Ridică-te. Hai, sus!

Dar veteranul și-a eliberat imediat brațul:

— Dă-mi drumu', frate! Cre' că mi-am rupt ceva, a zis el, gemând și aruncând o privire pe furiș în susul străzii.

•

— Dă-i drumul, i-a zis Geiger taximetristului. Repede!

Șoferul a apăsat pe accelerație, și au luat-o din loc.

Harry a închis ochii și a inspirat adânc de câteva ori ca să-și mai domolească durerea. Apoi s-a aplecat în față și s-a uitat la pușți, de care îl despărțea Lily.

— Deci tu ești Ezra.

— Da.

— Eu sunt Harry. Într-un sens, deja am făcut cunoștință. Ea e Lily, sora mea. Nu prea vorbește.

Băiatul a încuviințat din cap. Nimic nu i se mai părea ciudat.

— Bună, Lily.

Sora lui Harry s-a întors spre el – s-au întâlnit două priviri de copil.

— Știu o mulțime de melodii, i-a spus ea. Tu?

— Păi…, a început Ezra. Da, și eu știu multe.

— Asta pentru că toți ne naștem cu un milion de cântece înăuntrul nostru. Și le știm pe toate pe de rost.

Harry s-a întors spre ea și a deschis gura ca și când ar fi vrut să spună ceva, după care a închis-o la loc.

— Dar, pe măsură ce îmbătrânim, le uităm. Uităm câteva în fiecare zi și, pe zi ce trece, devenim un pic mai triști. Dar copiii încă n-au uitat atât de multe cântece.

Apoi a închis ochii, sprijinindu-și capul pe umărul lui Ezra.

17.

Când a deschis ușa, Corley a fost surprins să vadă că Geiger era însoțit de alte trei persoane: un băiat de unsprezece sau doisprezece ani având pe față două benzi simetrice, de culoare roz, un bărbat slab și murdar de praf, cu o contuzie la tâmpla stângă, și o femeie firavă, a cărei privire pierdută și fixă i-a dat imediat de înțeles că suferea de grave probleme psihice.

— Trebuie să ne lași să intrăm, i-a spus Geiger.

Grupul de la ușa lui era atât de bizar, iar disperarea și oboseala care se citea pe fețele lor, atât de intense, încât Corley nu știa ce să spună.

— Geiger, cine sunt toți acești…

— Martin, trebuie să ne lași să intrăm.

Vocea lui Geiger era neliniștitoare: timbrul și inflexiunile ei difereau de tonul uniform, aproape lipsit de variații, cu care se obișnuise Corley. S-a uitat mai cu atenție la chipul lui Geiger și, după expresia din ochii lui, și-a dat seama că se întâmplase ceva.

— Intrați, a zis Corley în cele din urmă, deschizând ușa și făcându-le semn cu mâna spre cele două fotolii din piele enorme și cele două canapele bej din camera de zi. Luați loc, vă rog. Unde vreți.

Ezra a ales un fotoliu, Harry a așezat-o pe Lily pe o canapea, prăbușindu-se alături de ea cu un geamăt, iar Geiger a rămas în picioare.

Corley a închis ușa și i-a urmat.

— Pe mine mă cheamă Martin Corley și sunt psihiatru.

Harry a ridicat imediat capul.

— Stai un pic. Ești psihiatrul *lui Geiger*? a întrebat el, apoi s-a întors spre partenerul său. Mergi la un psihiatru?

— El e Harry, a zis Geiger, iar ei sunt Ezra și Lily, sora lui Harry.

— Ei bine, a zis Corley, trebuie să spun că e o situație foarte neobișnuită. Sper că suntem cu toții de acord.

— Iar eu, doctore, a intervenit Harry, trebuie să-ți spun că Lily e internată într-un ospiciu de cinșpe ani, așa că n-o să fie de acord cu nimic.

— Înțeleg, a zis psihiatrul, observând postura foarte destinsă a femeii de pe canapea. Mi-e limpede că ați trecut cu toții prin niște întâmplări dificile. Harry, tu pare c-ai încasat-o destul de rău. Te simți bine?

— Nici pe departe, doctore. Ai niște Advil?

— Da, mă duc să-ți aduc. Mai vrea cineva ceva? Mâncare? Ceva de băut?

— Mi-ați putea aduce niște apă minerală? a întrebat Ezra.

— Am niște cola dietetică. Vrei?

— Da, mulțumesc.

— Ah, și încă ceva, a zis Harry. Eu aș vrea o tărie.

Simțind privirea lui Geiger, a întors capul spre el și a zis:

— Ce-i? Am renunțat la băutură pentru slujbă, dar acuma, slujba s-a terminat, omule. Ai niște whisky, doctore?

— Cred că da.

— Fără alcool pentru el, Martin, a zis Geiger.

— Haide, omule! a protestat Harry. N-o să mă reapuc de băut. Vreau doar un pahar.

— Nu.

Corley era vrăjit de acest schimb de replici. Îl vedea pe Geiger interacționând. Și, în plus, se

dovedea că era un tip protector. Deci Corley avea parte de un adevărat spectacol. S-a întors spre Geiger, care stătea sprijinit de un perete, uitându-se în gol spre ceva care era foarte departe de camera aceea:

— Vino cu mine, te rog…

Geiger l-a urmat în bucătărie.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, i-a cerut Corley. Mai ales cu tine.

— E foarte complicat.

— Bine, dar deocamdată, spune-mi măcar versiunea scurtă.

— Martin, nu există o versiune scurtă.

•

Corley a ascultat relatarea lui Geiger, alcătuită din fraze scurte și concise, separate prin pauze foarte mici. Băiatul era urmărit – nu conta de cine. Geiger îl salvase – nu conta cum. Băieții răi încă îi urmăreau – nu conta de ce. Planul lui Geiger era să-l ducă pe Ezra înapoi la mama lui.

— Iar mie mi s-a întâmplat ceva. Am avut o migrenă. Iar acuma, am început să am… viziuni. Flashbackuri.

— Cu ce?

— Cu tata, a zis el, ridicând palma. Restul va trebui să aștepte, Martin. Trebuie să mă duc undeva.

— Unde?

— N-o să dureze mult.

— M-ai băgat în povestea asta, Geiger, și chiar am nevoie de mai multe informații.

— În momentul ăsta, cel mai bine pentru *tine* e să nu mai primești nicio informație.

Iarăși și-a făcut apariția acel timbru, acel mod de a accentua cuvintele pentru a le sublinia semnificația. Corley era foarte surprins de această schimbare.

— Martin, n-ai cum să divulgi lucruri pe care nu le știi. Deci, dacă la un moment dat o să intervină poliția…

— Hai să vorbim despre asta, Geiger. De ce nu sunăm la poliție? Băiatul e în siguranță aici.

— Dacă am discuta problema asta cu poliția, n-ar fi bine nici pentru Harry, nici pentru mine.

Corley și-a umflat obrajii și a pufnit cu un aer nemulțumit:

— Chestia asta mi se pare inacceptabilă.

— Iar acum, o să plec, Martin. O să încerc să iau legătura cu mama lui Ezra, apoi o să mă duc până la cineva, după care o să mă întorc. Până la urmă, o să găsim o cale de a ne întâlni cu mama puștiului și totul o să se termine.

— Ți-ai făcut vreun plan?

— Nu. Dar sunt sigur că merg în direcția cea bună. E ca în visele mele, Martin. Exact ca în vise.

Corley a ezitat înainte să dea glas următorului său gând, dar, după câteva clipe, a hotărât că trebuie spus:

— În visele tale, nu ajungi niciodată la destinație, iar la sfârșit, te descompui.

Psihiatrul a observat o schimbare pe chipul lui Geiger: mușchii i s-au încordat ușor – ceea ce nu se mai întâmplase niciodată în prezența lui. Grimasa aceea aducea cu un semn de apreciere a replicii sale sarcastice.

Dar Geiger nu i-a răspuns, ci s-a întors în living, iar Corley l-a urmat. Lily și Harry dormeau, cu capetele sprijinite unul de altul.

— Plec, a zis Geiger.

Ezra a sărit de pe fotoliu:

— Cum adică?

— Mă duc s-o sun pe mama ta.

— Atunci vin și eu.

— Nu. Nu poți să ieși pe stradă.

— Dar, nu pot nici să rămân singur aici.

— N-o să fii singur.

Corley l-a văzut pe Ezra făcând trei pași alături de Geiger.

— Vreau să stau cu tine, i-a zis băiatul, cu ochii umezi, și l-a apucat de mână.

— O să fii în siguranță aici, a răspuns Geiger. Martin e un om bun. O să mă întorc în curând, a adăugat el, aruncându-i lui Corley o privire peste umăr.

— E în regulă, Ezra, a intervenit psihiatrul. Dacă Geiger zice că o să se întoarcă, o să se întoarcă. Doar știi asta, nu?

Băiatul încă nu-și luase privirea de la Geiger:

— Promiți?

— Promit.

Ezra s-a uitat la Geiger încă o clipă, apoi i-a dat drumul la mână.

Geiger a făcut un semn cu capul spre Corley, apoi a pornit către ușă. A ieșit fără să se uite înapoi.

•

La ora trei după-amiaza, strada Mulberry era un șuvoi de lume gata-gata să se stranguleze – și totuși, nu se bloca niciodată. Curierii livrau marfa sau cu dubele, sau pe jos, cumpărătorii umblau de colo-colo cărând în sacoșe paste și carne la saramură, iar bătrânii stăteau pe taburete mestecând capătul câte unui trabuc stins. Mirosurile dense erau purtate de valurile de căldură și de briza schimbătoare. Carmine îi spusese de mai multe ori lui Geiger că „dacă raiul miroase, atunci miroase a strada Mulberry”.

Când a ajuns în fața magazinului Mulberry Deli, Geiger a băgat câteva monede într-un telefon public. Nu mai folosise niciunul până atunci. A ascultat sunetul de apel. O dată, de două ori, iar în cele din urmă, i-a răspuns o femeie.

— Alo?

— Doamna Matheson?

— Nu. De ceva vreme. Doamna Wayland la telefon. Cine e?

Tonul femeii dădea de înțeles că era genul care mai întâi te împușcă și abia apoi îți pune întrebările.

— Doamnă Wayland, numele meu este Geiger. Încercați să nu vă alarmați. Vă sun în legătură cu fiul dumneavoastră.

Geiger a auzit inspirația bruscă de la celălalt capăt al firului.

— Doamne, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă când am văzut că nu răspunde. Ce s-a întâmplat?

— Ezra e teafăr. Și e în siguranță.

— „În siguranță”? Ce înseamnă asta?

— Ieri, Ezra a fost răpit de niște indivizi care încearcă să dea de fostul dumneavoastră soț. Domnul Matheson se ascunde…

— *Poftim*?

— Vă rog, doamnă Wayland. Trebuie să vă spun tot ce am de spus cât mai repede cu putință.

— Unde e băiatul meu? Și tu cine *dracu*’ ești?

Geiger s-a uitat la receptor, care i se părea ciudat și incomod:

— L-am luat pe Ezra de la răpitori. Acuma e în siguranță.

— Unde e?

— Într-un loc sigur. L-am…

— Ascultă-mă bine, nemernicule! Dacă…

— *Gura*!

Câteva capete de pe strada Mulberry s-au întors spre el. Geiger și-a trosnit gâtul, apoi a inspirat adânc.

— Doamnă Wayland, dacă aș fi vrut să vă amenințe și să vă cer ceva, v-aș fi spus. Gândiți-vă o clipă la lucrul ăsta. Vreau să vi-l dau înapoi pe Ezra – ăsta e singurul motiv pentru care vă sun.

Geiger a auzit în receptor cum femeia a scâncit și și-a tras nasul.

— Continuați, a zis femeia.

— Trebuie să luați un avion spre New York. Vă rog să nu luați legătura cu poliția. În felul ăsta, doar veți agrava lucrurile. Va trebui să aveți încredere că vă spun adevărul. E posibil ca răpitorii să aibă numărul dumneavoastră de mobil,

așa că, atunci când ajungeți la New York, să *nu* folosiți celularul, ca să nu vă localizeze. Mergeți la un telefon public și sunați-mă pe mobil. Nu au numărul meu. Când o să mă sunați, o să vă spun unde să veniți.

— Dar cum…?

— Notați-vă numărul meu, apoi repetați-l: 917 555 4778.

— Așteptați un pic.

Geiger a închis ochii. Se simțea copleșit de lumea din jur. Simțea greutatea fiecărui sunet, fiecărei priviri, fiecărui miros și fiecărei molecule de aer care îl apăsa.

— Gata, a zis mama lui Ezra. L-am notat.

— Acum repetați-l.

— 917 555 4778.

— Știu că o să vă fie greu, dar vă rog să nu pomeniți nimănui de acest telefon. Nu dezvăluiți nimănui niciuna dintre aceste informații. Inventați o scuză și plecați de-acolo.

— Bine.

— Iar acum o să închid.

— Stați un pic! Îi spuneți…, a început ea, dar a făcut o pauză ca să-și vină în fire. Îi spuneți, vă rog, lui Ezra că-l iubesc?

— Da.

După ce a închis, Geiger a pornit spre strada Mott, la jumătatea căreia se afla restaurantul La Bella. Carmine avea mobil, iar Geiger avea numărul lui, însă Carmine nu vorbea niciodată la telefon – indiferent dacă era vorba despre afaceri, distracții sau o situație disperată. Pe Carmine Delanotte, pur și simplu, nu-l sunai. Te duceai la restaurantul lui.

•

Chelnerul-șef l-a întâmpinat cu un zâmbet calm.

— Domnule Geiger, ce mai faceți? Nu v-am mai văzut de ceva vreme.

— Carmine e aici?

— Bineînțeles. Mă duc să vă anunț.

Geiger a simțit miros de usturoi și oregano, iar din boxe se auzea *Beast of Burden* a celor de la The Rolling Stones. La Bella nu era un omagiu adus restaurantelor italienești în stil vechi – nu avea pereții acoperiți cu fresce și în el nu se ascultau non-stop Frank Sinatra și Jerry Vale. Nu era niciun camuflaj pentru afaceri ilegale și nicio firmă de spălat bani. Podeaua era acoperită cu bucăți de teracotă pictate manual, cu latura de cincisprezece centimetri, aduse tocmai din Bologna, lumina era împrăștiată de spoturi înclinate în unghiuri diferite, pereții erau împodobiți cu fotografii alb-negru din Italia, care ar fi putut foarte bine să atârne pe simezele de la Muzeul de Artă Modernă, iar chelnerii se mișcau discret printre mese îmbrăcați cu pantaloni și veste Armani. Carmine era un tip progresist în tot ce făcea, iar mândria lui evidentă față de ce realizase era consecința acțiunii, nu a îngâmfării. Și avea o vorbă pe care le-o spunea lui Geiger și partenerilor săi de afaceri: „Niciodată să nu dai impresia că știi tot, dar ai grijă să afli tot”.

Chelnerul-șef s-a întors și a făcut un semn cu mâna spre ușa de pe peretele din spate al sălii, care era flancată de doi bodyguarzi.

— Domnule Geiger, în birou, vă rog.

Geiger l-a urmat pe chelner, iar când a ajuns în dreptul ușii, santinelele l-au salutat ușor din cap, iar una dintre ele i-a deschis. Geiger a pășit într-un birou asemănător cu un living, cu pereți cenușii, covoare groase și mobile din lemn de arțar și fier cromat. De aici se inspirase Geiger atunci când decorase camera de observație de pe strada Ludlow.

Carmine a pus deoparte *Wall Street Journal* și s-a ridicat de pe canapea, luându-și de pe nas ochelarii de citit.

— Iată-l! a zâmbit el. Specialistul în recuperarea de informații.

Carmine avea obiceiul să îmbrățișeze atât femeile, cât și bărbații, dar știa de multă vreme că Geiger prefera să aibă cât mai puțin contact fizic cu cei din jur, așa că s-a mulțumit să-i facă semn cu mâna spre un fotoliu capitonat cu mătase.

— Ia loc, l-a invitat el.

Chelnerul-șef aștepta în prag. Carmine nici nu trebuia să se uite spre ușă ca să știe că era acolo.

— Kenny, pentru mine un espresso dublu, iar pentru Geiger o cafea fără lapte și fără zahăr.

Chelnerul a încuviințat din cap și a închis ușa cu grijă. Rămași singuri, cei doi au luat loc. Geiger tăcea, știind că nu era bine să se pripească.

— Ciudate vremuri, prietene, a zis Carmine, lovind ușor ziarul cu mâna lui elegantă. Economia se duce de râpă, dar afacerile merg mai bine ca niciodată. Luna trecută, am pus mâna pe trei case în Staten Island[58]. Le-am cumpărat la un preț de nimic, iar în câțiva ani o să le triplez prețul. Foarte ciudat, dar foarte profitabil.

Când te duceai la Carmine, aveai unul din următoarele două motive: sau voiai să-i spui ceva ce credeai c-ar fi fost bine să știe, sau aveai nevoie de o favoare din partea lui. În ambele cazuri, te lăsai în seama lui Carmine și așteptai momentul în care avea să te întrebe ce vânt te aducea pe la el.

S-a auzit un ciocănit în ușă.

— Intră, a zis Carmine.

Chelnerul-șef a intrat și a pus espressoul dublu și cafeaua pe măsuța dintre ei.

— Mulțumesc, Kenny.

După ce a ieșit chelnerul, Carmine și-a luat ceașca, a zâmbit și a clătinat din cap:

— Degetele astea afurisite.

A luat o gură, a plescăit satisfăcut și a pus ceașca jos, după care a strâns și a desfăcut pumnul de câteva ori.

— M-au cam sâcâit în ultima vreme. Mai ții minte că, atunci când ai venit la mine să-mi zici de

agenții ăia, mi-ai spus și că am niște degete șubrezite?

— Da.

Carmine a mai luat o gură de espresso:

— Ți-am zis vreodată ce-am pățit?

— Nu.

— O poveste amuzantă, a început el, lăsându-se pe spate. S-a întâmplat în vara lui 1970. Eram în armată. Ajunseserăm la Boston și așteptam să ne îmbarcăm. Ai fost vreodată la Boston?

— Nu.

— Ar trebui să te duci. E un oraș minunat. Ei bine, într-o seară, am fost la un restaurant de pe faleză și am mâncat cel mai bun homar *fra diavolo*[59] din viața mea. Dar tu nu mănânci chestii care cresc în mare, nu?

— Nu.

Carmine a făcut un semn cu mâna spre măsuța dintre ei:

— Bea-ți cafeaua cât e caldă. De ce trebuie să-ți spun de fiecare dată chestia asta?

Răspunsul era că lui Geiger nu-i plăcea cafeaua pe care o serveau la restaurantul lui, și n-o bea decât atunci când era îndemnat de Carmine – adică de fiecare dată. Geiger a luat ceașca și a băut.

— Apoi am pornit la plimbare și am ajuns în Cambridge[60]. La un moment dat, am auzit pe cineva vorbind la microfon, așa că am trecut pe sub o arcadă dintr-un zid de cărămidă, și știi unde-am ajuns?

— Nu.

— În curtea Universității Harvard. În mijlocul unui miting anti-război, anti-Vietnam și-așa mai departe. O mare de plete și tricouri pestrițe. Era înainte să te naști tu. Ei bine, un tip de pe treptele unei clădiri ținea un microfon în mână și vorbea despre război. Eram în spatele mulțimii, iar un tip din fața mea – Isus în blugi – se întoarce spre mine și mă măsoară din priviri. Eram îmbrăcat într-o uniformă de un alb imaculat, iar pe cap aveam

tichia de marinar înclinată a la John Wayne. „Ce pula mea cauți aici?”, m-a întrebat el, la care eu i-am zis: „Ascult, că doar e o țară liberă, nu?” Iar individul mă scuipă pe pantofi. Mă *scuipă* pe *pantofi.* Ai idee cât timp îmi petreceam în fiecare zi lustruindu-mi pantofii?

Geiger a mai luat o gură de cafea.

— Așa că azvârl pumnul spre el, dar tipul se ferește, mă izbește cu piciorul în piept și mă pune-n cur. Karate, kung-fu sau cine știe ce-o fi fost – oricum, exact ca-n filme. Nu cred c-avea mai mult de 65 de kile cu tot cu haine, da’ m-a pus în cur. Am sărit imediat în picioare, am ridicat iarăși pumnul și m-am năpustit spre el, gata să-l dobor – dar am nimerit într-un stâlp de iluminat. Zbang! Urlu de durere și tipul se îndepărtează, fără să apuc să-l lovesc. M-am ales cu două degete dislocate – după cum ai observat când ne-am cunoscut – și cu o articulație zdrobită, așa că, atunci când tovarășii mei au plecat în Vietnam, eu am rămas pe loc, cu mâna în ghips. Și nici c-am mai ajuns în junglă. Din cauza nenorocitului de la Harvard n-am mai fost la război.

Carmine și-a golit ceașca, iar Geiger a mai luat o gură din a lui.

— Și ce mai e nou în branșa ta? l-a întrebat Carmine.

Geiger a lăsat ceașca pe măsuță. Acum era momentul. Tâmplele îi zvâcneau.

— Am nevoie de ajutorul tău într-o problemă.

— O problemă de afaceri?

— Am nevoie de un pistol.

Ochii albaștri ai lui Carmine au licărit:

— Pentru ce?

Geiger nu voia să-i spună întreaga poveste. Marginile câmpului său vizual începuseră iarăși să tremure.

— E doar o precauție, i-a răspuns el.

— Ai tras vreodată cu un pistol?

— Nu.

Carmine a văzut o scamă foarte mică pe una dintre mânecile cămășii sale făcute la comandă și a îndepărtat-o cu un bobârnac.

— Eddie!

Unul dintre bodyguarzi a intrat în birou și a rămas nemișcat, cu mâinile împreunate în dreptul cataramei.

— Geiger are nevoie de o armă. Nu prea mare. N-a tras niciodată cu pistolul. Așa că îi trebuie una cu recul slab.

Bodyguardul a încuviințat din cap. Când s-a întors și a ieșit pe ușă, a lăsat o dâră în câmpul vizual al lui Geiger, care a întins mâna după ceașcă, dar n-a nimerit-o și a răsturnat-o. Cafeaua s-a împrăștiat pe măsuță și a început să se prelingă pe covor, în timp ce Geiger urmărea fiecare picătură căzând cu încetinitorul.

— Nicio problemă, a zis Carmine, oftând și îndoindu-și iarăși degetele.

Amețit cum era, Geiger tot a sesizat unda de regret din vocea binefăcătorului său. S-a întrebat ce-i puseseră în cafea.

Carmine s-a ridicat în picioare, trecându-și mâna prin coama argintie:

— Nu te înțeleg, Geiger. Sunt un tip foarte deștept, dar nu reușesc să te înțeleg.

Carmine s-a lăsat pe vine în fața lui, a întins mâna și l-a bătut afectuos pe obraz:

— Trebuie să te întreb ceva cât timp încă mai ești în stare să-mi răspunzi. Mă înțelegi?

Era încă o senzație nouă pentru Geiger – o alterare a conștiinței indusă de o substanță chimică. Simțea un val înțepător de căldură împrăștiindu-se de la ceafă în sus, dar nu-i păsa.

— Exact, a zis el.

Carmine a întins iarăși mâna, dar, de data asta, ca să-i dea o palmă zdravănă.

— De ce-ai făcut-o? Ce dracu' a fost în capu' tău?

— Exact, i-a răspuns Geiger.

— Crezi că-mi convine să fac asta? Nu, Geiger. Pentru că ești băiatu' meu.

Geiger își simțea gâtul din ce în ce mai moale, iar capul începea să i se clatine.

— Exact, a repetat el.

— Aș vrea să am de ales, dar fac afaceri cu oamenii ăștia. Mai ții minte când mi-ai zis că agenții federali au pus microfoane într-una din casele mele? Așa am luat legătura cu ei – a fost un fel de recomandare. Pe care mi-ai dat-o chiar tu. Tu ești cel care mi-a făcut lipeala cu ei! Am stat de vorbă și am ajuns la o înțelegere. Îi ajut din când în când, le dau câte un nume, le mai fac o favoare, iar ei mă lasă în pace. Doamne, Geiger! Nu Colicos l-a trimis pe Hall la tine, ci *eu.*

— Exact.

— Ai idee de cine te-ai luat? Indivizii ăștia sunt contractori – și nu din ăia care fac renovări. Sunt contractori *guvernamentali.* Înțelegi? Ăștia-s oamenii care fac chestiile de care nu trebuie să afle nimeni niciodată. Și nu joacă niciodată după regulile acceptate, pentru că nu-s nevoiți s-o facă. Toți au făcut parte din comandouri sau au fost mercenari – deci sunt niște indivizi complet lipsiți de scrupule. Și cei mai mulți dintre ei sunt țicniți, pentru că, dacă faci multă vreme treburi dintr-astea, așa ajungi – țicnit. Pe scurt, fac tot ce trebuie ca să ducă misiunea la îndeplinire, pentru că, dacă dau greș, sunt făcuți să *dispară.* Indivizii ăștia nu se retrag din activitate cu pensie și asigurări medicale. *Capisci*?[61]

Carmine s-a tras de reverele sacoului, ca și când și-ar fi dat seama dintr-odată că erau prea scurte.

— M-au sunat azi dimineață, a continuat el, și mi-au zis foarte politicos că, dacă se întâmplă să treci pe-aici… Așa că fă-ne amândurora o favoare. Spune-le ce vor să știe. Știu că-i doar un copil, dar fii deștept.

— Exact.

Carmine i-a cuprins fața cu palmele:

— Și-am să-ți mai zic ceva, Geiger. Despre viață. Chestia aia a ta cu „interiorul și exteriorul” e o porcărie! Viața te are în mână începând din prima zi – din leagăn până-n mormânt. Asta nu-nțelegi tu, Geiger. Tu ai impresia că poți să *alegi* dacă intri sau nu în ea, da’ nu-i așa. Dacă scapi cu viață din povestea asta, să ții minte ce ți-am zis.

— Exact…

Chiar înainte să-și piardă cunoștința, lui Geiger i-a trecut prin minte un gând a cărui ironie nu i-a scăpat, cu toate că era foarte confuz. S-a gândit că niciodată nu se simțise atât de bine ca atunci.

PARTEA A TREIA

18.

— Geiger. Trezește-te.

Vocea venea din spatele lui. Simțea strânsori la încheieturile mâinilor, la glezne și în jurul pieptului. Era legat de ceva. A deschis ochii, verificându-și simțurile. Văz, auz, pipăit – toate păreau să fie funcționale. Nicio pâclă, nicio neclaritate, niciun decalaj.

Era chiar în camera lui de ședințe de pe strada Ludlow, legat de scaunul de frizerie, și nu avea pe el decât o pereche de boxeri albi. Aerul condiționat era oprit, iar atmosfera dinăuntru era înăbușitoare. Deja începuse să transpire.

— M-am trezit, a zis el.

În fața lui a apărut un bărbat. Era foarte slab și avea cu mult peste un metru optzeci înălțime. Purta o pereche de pantaloni largi de culoare bej și o bluză de trening gri. Avea ochelari cu rame rotunde, iar pe capul în formă de bec mai avea doar câteva smocuri răzlețe de păr încărunțit. Lui Geiger i se părea că seamănă cu o călugăriță. În mână avea o pereche de mănuși din latex de unică folosință, de culoare albă.

— Numele meu e Dalton, a zis el. Îmi face plăcere să te cunosc, deși cine s-ar fi gândit c-o să se întâmple în astfel de împrejurări?

Vocea lui avea tonul calm și tărăgănat al unui profesor care cunoaște toate secretele elevilor săi. Și-a pus una dintre mănuși, iar zgomotul latexului izbit de piele a răsunat în toată camera.

— Îmi plac alea ușor pudrate, a zis el. Tu de care porți?

— Nu port. Nu-mi place senzația.

— Nu ți-e teamă de infecții? SIDA, hepatită C…

— Rareori am de-a face cu sângerări.

Dalton și-a pus și cealaltă mănușă, iar pocnetul s-a repetat. Geiger s-a uitat în direcția geamului reflectorizant. Cine era acolo? Hall, cu siguranță. Oare și Carmine? Probabil că nu, dar încă îi răsunau în minte cuvintele lui: „Fac afaceri cu oamenii ăștia. Ai idee de cine te-ai luat? Sunt contractori *guvernamentali*”.

Dalton a întors și el privirea în aceeași direcție:

— Ți-ai amenajat un loc pe cinste, Geiger. Te pricepi la lucrurile de finețe, la detaliile care contează.

Dalton s-a dus în spatele lui Geiger, apoi s-a întors cu măsuța pe rotile:

— Am adus câteva din uneltele mele, dar am luat câteva și de la tine.

Pe tăblia de sus a măsuței era o mică lampă cu butan, un cutter cu mânerul înfășurat în bandă izolantă, o sulă cu mâner de lemn, o bâtă de baseball din aluminiu, al cărei capăt era acoperit cu un strat de spumă albastră gros de vreo zece milimetri, și vechiul brici al lui Geiger. Pe tăblia de jos a măsuței erau vreo șase prosoape de mână, o rolă de bandaj, o rolă de leucoplast și o haină de fâș frumos împachetată.

— Îmi închipui că-i foarte ciudat pentru tine să stai pe scaunul ăsta, a zis Dalton, apoi și-a dat jos ochelarii și a început să le șteargă lentilele.

Geiger se uita la hainele largi, cu un număr mai mare, ale lui Dalton, însă nu-și putea da seama dacă era bine făcut sau nu. Era palid la față și nu avea niciun rid. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani.

— De câtă vreme sunt pe scaun?

— Cam de patruzeci și cinci de minute, i-a răspuns Dalton, punându-și ochelarii la loc. Nu știu multe despre cazul ăsta. Nu mi-au spus decât că vor să afle unde e băiatul.

Geiger și-a adus aminte că-și notase numărul de mobil al lui Matheson pe mâna stângă, care acum atârna – cu palma în jos – la capătul brațului căptușit cu piele al scaunului de frizerie.

— Deci, a zis Dalton, unde e băiatul?

— Individul ăla din Irak, a zis Geiger. Chiar i-ai tăiat buza?

Zâmbetul lui Dalton i-a amintit de un câine care își dezvelește dinții înainte să mârâie.

— Îmi pare rău, dar nu dau niciodată din casă, i-a răspuns Dalton, ridicându-și mânecile bluzei. Oamenii care m-au contactat sunt foarte grăbiți, Geiger, așa că n-o să pierd timpul cu jocuri mentale. Nu că jocurile astea ar fi punctul meu forte și, oricum, nu cred c-ar merge în cazul tău. Ei bine, nu, am să trec direct la durere. În domeniul ăsta, mă declar cu modestie un specialist – cu asta mă ocup.

S-a întors înspre măsuța cu rotile, iar Geiger a răsucit ușor mâna stângă ca să-și vadă palma. Pielea era acoperită cu un strat fin și lucios de transpirație. A văzut numărul: 917 555 0617. L-a repetat de câteva ori ca să-l țină minte.

Ușa camerei de observație s-a deschis brusc, iar Hall a dat buzna spre scaunul de frizerie. Dalton s-a întors spre el.

— Mâna! a strigat Hall. Are ceva pe palmă!

Geiger a strâns pumnul, frecându-și degetele de palmă, până când Dalton i le-a înhățat cu ambele mâini și i le-a desfăcut. Hall a ajuns lângă ei în clipa când Dalton i-a întors palma în sus: încă se putea descifra prima parte a numărului – 917 5 –, dar restul se transformase într-o pată de cerneală albastră.

— E un număr de telefon, a zis Dalton.

— Mi-am dat seama, a mormăit Hall, apoi s-a uitat la Geiger cu un aer încruntat: n-are rost să complici lucrurile. Ești suficient de deștept cât să-nțelegi asta.

Geiger a dat ușor din cap:

— Ce-ți mai face capul, domnule Hall?

Hall nu l-a luat în seamă. În timp ce se îndrepta spre camera de observație, i-a zis lui Dalton peste umăr:

— Dă-i drumul. Acum!

Ușa s-a trântit, iar Dalton a luat de pe măsuță sula și lampa cu butan. Acul de oțel al sulei avea cam zece centimetri lungime și cam doi milimetri grosime, iar din pricina nenumăratelor întrebuințări, mânerul de lemn se înnegrise de transpirație. Lampa cu butan stătea perfect în mâna lui Dalton – parcă fusese concepută anume pentru el.

— După cum ziceam, a continuat Dalton. Specialitatea mea…

Degetul său a apăsat butonul de pornire al lămpii, iar din țeava ei a ieșit o flacără albastră lungă de vreo cinci centimetri.

— Întotdeauna mi s-a părut unul dintre bunurile cele mai echitabil împărțite pe lumea asta. Oricine poate avea o specialitate. Nu trebuie să fii nici deștept, nici bogat, nici șmecher. N-ai nevoie de o diplomă și nu trebuie să deții niciun privilegiu – deci n-are nicio legătură cu loteria genetică. Dacă ești săpător de șanțuri, atunci asta e specialitatea ta. La fel și cu vânzătorii, spălătorii de vase, gunoierii…

A făcut o pauză ca să ducă vârful sulei în dreptul flăcării.

— Întotdeauna mi s-a părut că poți să înțelegi multe despre un om dacă știi că are o specialitate. În cazul ăsta, fără să ți se spună nimic altceva despre el, știi sigur că e un om dedicat. S-a străduit suficient de mult și a făcut o pasiune suficient de puternică pentru ceva, încât a ajuns mai departe de punctul în care cei mai mulți oameni or să ajungă vreodată. Iar asta spune multe despre un om, nu crezi?

Acul sulei devenise roșu. Dalton a stins lampa și a pus-o pe măsuță. Geiger se uita la vârful

incandescent: semăna cu jarul dintr-o vatră comprimat sub forma unui singur filament strălucitor. A simțit că imaginea aceea îi trezea la viață trecutul.

Dalton a aruncat o privire spre vârful acului, apoi l-a apropiat de obrazul stâng al lui Geiger, fără ca mâna să-i tremure niciun pic. Cu cealaltă mână, l-a apucat de păr, ca să-i imobilizeze capul.

Geiger n-a făcut nicio mișcare.

— Nu-i nevoie să faci asta, a zis el.

— Unde e băiatul?

Geiger a închis ochii. A auzit o notă de pian, căreia mai apoi i s-au adăugat alte două, formând un acord. Acesta era acompaniat de trâmbe luminoase de nori, străbătute de fulgere strălucitoare, peste care s-a suprapus o voce subțire: „Se zice că totul poate fi înlocuit. Se zice că nimic nu e aproape.”[62].

Foarte încet, Dalton i-a împins acul în obraz, până când Geiger a simțit vârful încins ieșindu-i pe partea cealaltă și atingându-i partea laterală a limbii. După aceea, Dalton a început să miște sula în sus și-n jos.

„Așa că-mi amintesc chipurile tuturor celor care m-au vârât aici.”

— Geiger, unde e băiatul?

Așa cum intenționase Dalton, acea metodă de tortură îi provocase două senzații: arsura intensă a oțelului încins și durerea ascuțită a limbii străpunse de vârful sulei. Dar creierul lui Geiger a avut timp să formuleze o critică: în mod surprinzător, faptul că acul fusese încins diminua efectul scontat, întrucât desensibiliza pielea, diminuând intensitatea durerii.

Dalton a schimbat ușor unghiul sulei, îndreptându-i vârful în jos, apoi a împins-o și mai mult, înfigând-o în țesutul moale de sub limbă.

— Unde e băiatul?

„Nu-i departe ziua, nu-i departe ziua…” Vocea subțire, dar catifelată a șerpuit asemenea unei

vipere spre durerea aceea fierbinte, s-a încolăcit în jurul ei și a sugrumat-o. „… când am să fiu eliberat.”

Dalton a înfipt sula și mai mult, până când vârful ei a dat de ceva tare. Os. O durere fierbinte. Geiger se afla înăuntrul soarelui.

— Unde e băiatul?

Geiger a deschis gura și a scuipat sânge, iar Dalton a clătinat din cap și a scos sula. Din pricina căldurii, pe obrazul lui Geiger apăruse o pată circulară de culoare roz, în mijlocul căreia s-a ivit o picătură stacojie de sânge. Dalton a luat un prosop de pe măsuță și a șters sula cu mișcări scurte și sigure.

— Am o curiozitate profesională, a zis el. Pe o scară de la unu la zece, cât de tare te-a durut?

Geiger a deschis ochii, iar când s-a uitat la Dalton, suprafața lor umedă a scânteiat:

— Cât de tare m-a durut *ce anume*?

Dalton a ridicat privirea de la ritualul curățării. Auzise de mulți ani povești despre băiatul-minune care crease un nou stil în branșă, despre vrăjitorul care, la un moment dat, smulsese osanale chiar și de la CIA, despre maestrul care putea obține adevărul fără nicio picătură de sânge. Dar omul pe care îl avea în scaun nu era așa cum se aștepta. Era prea… Însă Dalton nu și-a putut duce gândul până la capăt, n-a reușit să-și dea seama ce calități îl deosebeau pe Geiger cel real de legenda lui.

A pus sula pe măsuță și a luat bâta de baseball.

— Ei bine, asta îmi stârnește o mulțime de amintiri, a zis el, răsucind-o ușor de două ori. Îți place baseballul?

— N-am jucat niciodată.

Dalton și-a luat avânt și l-a izbit peste pectoralul stâng. Dalton a icnit aproape la fel de puternic precum Geiger, ale cărui buze s-au răsucit spre interior, părând să-i tragă în gură toată fața, asemenea unui vârtej de apă care absoarbe gunoaie. Agonia fizică i s-a umflat în piept, iar

oastea de voci îngerești din capul său și-a încordat arcurile și a trimis o ploaie de săgeți asupra durerii. „Văd cum se apropie lumina…” – străpungând-o, ciuruind-o, dezumflând-o – „… dinspre vest spre est.”

— Spune-mi unde e băiatul, Geiger.

Când a văzut că nu primește niciun răspuns, Dalton și-a luat iarăși avânt, izbindu-l în partea de sus a sternului, acolo unde se îmbină claviculele. Forța loviturii a făcut ca traheea lui Geiger să se contracte, rezultatul fiind o senzație de asfixiere. Urechile i s-au umplut cu un țiuit foarte intens care i-au alungat muzica din minte – s-a zbătut pe scaun în mod instinctiv, iar pieptul i s-a umflat.

Dalton l-a înhățat de maxilar și i-a izbit ceafa de sprijinitoarea pentru cap, ceea ce, de fapt, l-a ajutat pe Geiger să tragă o gură de aer.

— Ascultă-mă bine, i-a zis Dalton, apropiindu-și fața foarte mult de a lui – respirația îi mirosea a bomboane de mentă. Îmi place munca mea, dar nu-mi place ce fac acum. Mi se pare bizar, dat fiind că ești cine ești. Așa c-o să-ți spun ceva. Spune-i politețe profesională. Cazul ăsta e un Elimp, ai înțeles? *Eliberare improbabilă.* E ca și când te-ai afla într-o bază secretă, de a cărei existență nu știe absolut nimeni. N-or să mă oprească nici dacă te fac salată Cobb[{63}]. Așa că încetează – nu te strădui să fii cine îți închipui că ești, pentru că nu ești. Iar dacă nu încetezi, probabil c-o să mori pe scaunul ăsta.

Dalton s-a îndreptat de spate și s-a scărpinat la ceafă:

— Ia zi, e ceva ce n-ai înțeles din ce-am zis?

Geiger a reușit în sfârșit să înghită.

— Ce-i aia salată Cobb?

Dalton a ridicat bâta și l-a izbit cu putere peste coapse.

•

Zgomotul puternic al loviturii și zvâcnirea sălbatică a trunchiului lui Geiger l-au determinat

pe Hall, care se uita prin geamul reflectorizant, să facă o grimasă.

— „Ce-i aia salată Cobb?”, a repetat el. Foarte amuzant.

S-a întors spre Ray, care stătea pe canapea cu un pahar de gheață lipit de față:

— Date fiind împrejurările, e o replică excelentă.

— Zi-i lu’ Dalton să înceapă să-l taie, a spus Ray. Așa o să-și dea drumul la limbă. Și să afle neapărat unde e Harry.

Hall și-a turnat niște scotch Clynelish.

— Hei, vreau și eu, a zis Ray.

— Fără alcool.

— Să știi că mă simt mai bine.

Dalton găsise niște lidocaină{64} în trusa medicală a lui Geiger și îi făcuse o injecție în maxilar. Durerea scăzuse, și, încetul cu încetul, Ray își recăpăta vitalitatea.

— Ray, Harry nu l-a dat în gât pe Geiger. Așa că ce te face să crezi că Geiger o să-l dea în gât pe Harry? l-a întrebat el, apoi a dus paharul la buze, dar s-a oprit în ultima clipă și a pus paharul la loc. Ascultă, Raymond. Scopul nostru e să dăm de Matheson. Atât. După asta, nu vreau să mai aud nici de Geiger, nici de Harry. Niciodată. Ne-am înțeles?

— După ce terminăm căzu’ ăsta, fac ce vreau cu timpu’ meu, i-a răspuns Ray.

Hall aproape că vedea creierul lui Ray agitându-i-se în craniu asemenea unui câine în cușcă. Exact asta le lipsea: să-l găsească pe Matheson, să scape basma curată din porcăria în care intraseră, iar dup-aia, Ray să-l caute pe Boddicker, să-i facă de petrecanie și să lase în urmă o dâră de sânge lată de un kilometru. Începea să regrete că Harry nu-i trăsese dobitocului un glonț în cap.

Hall s-a întors spre fereastra reflectorizantă. Dalton se uita la măsuța cu rotile, examinând opțiunile. Cu urme stacojii pe piept și cu obrazul

sângerând, Geiger stătea pe scaun cu capul plecat. Cei doi arătau ca niște gânditori profunzi care meditau la un diferend de opinii foarte serios. Geiger respira pe gură, iar obrajii i se umflau ușor la fiecare expirație. Apoi a ridicat privirea, uitându-se direct spre geamul reflectorizant, ca și când ar fi putut vedea prin el.

— Care-i povestea ta? a zis Hall, de parcă Geiger ar fi putut să-l și audă. Vrei să-ți răscumperi păcatele? Asta e? Îmi pare rău, frate, dar n-o să-ți iasă. O să te duci la dracu', la fel ca noi toți.

În clipa următoare, i-a sunat mobilul și a răspuns imediat.

— Ești pe poziție? a întrebat el.

— Da, i-a răspuns Mitch. Am ajuns. Sunt chiar peste drum.

— Rămâi acolo.

•

Cu mâinile la spate, Dalton s-a întors spre Geiger, legănând încet capul cu un aer satisfăcut, ca și când ar fi găsit răspunsul la o ghicitoare foarte dificilă. Domnul Chips[65] în camera ororilor.

— Ce faci cu ea? l-a întrebat Dalton.

Cu capul încă aplecat, Geiger a înclinat un pic maxilarul, căutând o poziție care să-i permită să vorbească și să-l doară cât mai puțin.

— Ce fac cu ce? a îngăimat el.

— Cu durerea. Am citit toate studiile. Aplici metoda „pune-o în cutie"? Sau devii zen și controlezi trupul cu mintea? Spune-mi, că-s fascinat – sincer. Ți-am văzut dosul picioarelor când te-am legat, și e clar că ai avut o mulțime de ocazii să exersezi. Deci, ce faci cu durerea?

— Asta mi-e…

Dar gura vătămată a lui Geiger n-a reușit să articuleze ca lumea ultimul cuvânt, așa că, în locul lui, s-a auzit un amestec de mormăit și plescăit.

Dalton s-a aplecat.

— Asta ți-e *ce*?

Geiger a ridicat ușor capul, până când ochii lui i-au întâlnit pe ai lui Dalton. Fețele lor erau despărțite de doar câțiva centimetri, iar Geiger își putea vedea reflexia în ochelarii lui Dalton.

— Asta mi-e *spe-ci-a-li-ta-tea.*

Dalton și-a luat mâinile de la spate. În una dintre ele ținea briciul vechi al lui Geiger, iar Dalton i-a observat răsucirea globilor oculari și contracția mușchilor pectorali. Mișcările fuseseră foarte discrete, dar nu-i scăpaseră. Zâmbetul feroce a reapărut pe chipul lui Dalton.

— E o adevărată bijuterie, Geiger. De unde-l ai? E un vechi tovarăș? a întrebat el, admirând decorațiunile migăloase de pe plăselele de sidef. Și semnele de pe picioarele tale? Știi, felul în care faci față durerii îmi spune că poate voi doi vă cunoașteți foarte bine.

A scos tăișul și a văzut că pe lama lucioasă era gravată o inscripție.

— „Pentru Ben. Cu dragoste, de la Paula.” Mami și tati? Am dreptate?

În memoria lui Geiger, un tren împroșcând fum a ieșit dintr-un tunel, apropiindu-se în viteză de clipa prezentă. Bănuia ce încărcătură avea în vagoane, iar zăngănitul și duduitul lor îi făceau timpanele să vibreze.

— Ai fost tăiat ani de-a rândul, nu? De mami sau de tati? Cre’ că a fost dragul de tati.

Geiger a distins strălucirea a ceva nou în ochii lui Dalton, dar nu era simpatie.

— A fost nasol de tot, Geiger, nu-i așa? Îmi pare rău, dar o să ne întoarcem împreună acolo.

Dalton și-a trecut ușor degetul înmănușat pe deasupra tăișului bine ascuțit, iar latexul s-a despicat.

— Mi se pare un pic prea ascuțit.

Geiger l-a urmărit lovind lama briciului de banda metalică din jurul tăbliei superioare a măsuței, făcând mici crestături de-a lungul ei.

Trenul continua să se apropie, iar ochiul lui de ciclop ardea cu sălbăticie.

— Unde e băiatul? a întrebat Dalton.

— Eşti pregătit, fiule? *a zis vocea din capul lui Geiger.*

— Sunt gata, domnule, a răspuns Geiger.

— Nu-i nevoie să fii atât de formal, a zis Dalton pe un ton ironic.

Apoi a privit lama și a pus-o pe cvadricepsul femural stâng al lui Geiger, la vreo zece centimetri de încheietura genunchiului.

— O s-o luăm în sus, a continuat el. Cred că așa a procedat și taică-tu. Iar când ajung la vintre – presupunând că ajungem atât de departe – am să-ți tai testiculele.

Dalton a apăsat briciul în mod uniform, și tot tăișul s-a înfipt în carnea lui Geiger.

Băiatul era gol şi stătea întins cu faţa în jos pe o bancă din camera cea mare. Muzica se auzea în surdină: „*Văd cum se apropie lumina…*”

Tatăl stătea deasupra lui, ţinând în mână briciul cu plăsele sidefii.

— Ce ştim, fiule? *a întrebat el.*

— Viaţa ne face să suferim pentru lucrurile de care credem că avem nevoie, iar durerea ne face slabi.

— Deci ce trebuie să facem?

— Să îmbrăţişăm durerea, câte un pic în fiecare zi, şi să devenim mai puternici.

Din spatele lentilelor, Dalton a mijit ochii, admirându-și opera. Briciul știrbit lăsase o incizie de zece centimetri, ale cărei margini neregulate împrăștiau sângele pe coapsa lui Geiger în mai multe direcții.

— Spune-mi unde e băiatul, Geiger.

Tatăl i-a pus lama pe partea superioară a coapsei.

— Să stai liniştit.

De ani de zile, băiatul nu mai tresărea şi nu mai scotea niciun sunet în timpul acestui ritual, dar tatăl tot îi dădea acest sfat de fiecare dată.

— Zi odată cu mine, fiule.

Apoi intonau împreună cu glas scăzut:

— Sângele tău, sângele meu, sângele nostru…

— Sângele tău, sângele meu, sângele nostru…

Cuvintele nedesluşite au ieşit din gura lui Geiger în timp ce Dalton, care se pregătea să facă a treia tăietură, se oprise să-şi şteargă sângele de pe mănuşi.

— Ce-ai zis? a întrebat, plesnindu-l pe Geiger peste faţă şi mânjindu-l cu propriul său sânge.

— Geiger, ai zis ceva. Ce-ai zis?

Tatăl lui Geiger a tras lama briciului peste carne, deschizând o crevasă subţire, umedă şi roşie. Băiatul a rămas nemişcat. Urmărea muzica din mintea lui.

— Te-a durut fiule?

— N-a durut, tată.

— Spui adevărul?

— Da.

— Bine. Într-o lume a mincinoşilor, durerea întotdeauna o să scoată adevărul la iveală. Când n-am să mai fiu, lucrul ăsta o să te ajute.

Dalton s-a aplecat pe vine, sprijinindu-şi mâinile de genunchii lui Geiger.

— Spune-mi unde e băiatul.

Pleoapele lui Geiger au tremurat uşor, apoi s-au ridicat. Dalton l-a privit ţintă în ochi: era ca şi când s-ar fi uitat pe fereastra unei case abandonate.

— N-a durut tată, a zis Geiger.

Dalton s-a întors spre geamul reflectorizant.

— Hall! Nu-mi dau seama ce-avem aici!

Ușa camerei de observație s-a deschis.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta? a zis Hall.

— Lumina e aprinsă, dar nu-i nimeni acasă. Convinge-te.

Hall s-a apropiat de Geiger. Devenea din ce în ce mai conștient că-l apăsa o greutate – nu era o povară existențială sau cine știe ce criză de conștiință, ci o greutate palpabilă, ca o ghiulea prinsă de gleznă cu un lanț. Lucra în branșa asta de douăzeci de ani. Și nimic nu devenea mai simplu, dimpotrivă, totul se complica și era din ce în ce mai confuz. Nimeni nu mai știa nimic.

Hall s-a oprit lângă scaunul de frizerie.

— Nu-ți vând gogoși, a zis Dalton. Pur și simplu, habar n-am unde e.

— Unde e?

— N-am mai văzut niciodată așa ceva. Mă crezi sau nu, dar am impresia că nu simte nimic din toate astea.

Dalton și-a aranjat ochelarii.

— Adică simte durerea, dar…

— Dar *ce*?

— Dar nu-l doare.

— Mai taie-l o dată. Să văd ce se întâmplă.

Dalton a făcut încă o tăietură. Pupilele și nările lui Geiger s-au dilatat, degetele i s-au ridicat, iar mușchii antebrațelor i s-au încordat în mod vizibil. Dar n-a scos niciun sunet și n-a schițat niciun alt gest.

Hall i-a cuprins capul în palme.

— Vrei să mori? Asta e?

Apoi s-a aplecat și i-a vorbit direct în față:

— Ai văzut vreodată pe cineva sângerând până moare?

Geiger a tresărit din pricina bolidului de oțel zăngănitor care se apropia huruind de el – mai avea un pic și ajungea deasupra lui.

— Pentru că eu am văzut, omule. Și n-ai dori o astfel de moarte nici măcar unui câine turbat. Mă auzi?

Dar ce auzea Geiger era o altă voce care îl striga. Iar când pleoapele i-au căzut, trenul cu amintiri l-a izbit în plin, spulberând imaginea lui Hall și a camerei în care se aflau și, în același timp, dând la iveală o altă lume, una mult mai intensă.

•

— Fiule! Vino-ncoace, fiule!

Băiatul a ieșit din cabană și a pornit în sus pe versantul muntelui. Era întuneric, dar luna era destul de mare, și își putea croi drum prin pădure fără mari dificultăți.

— Fiule! Unde ești?

Vocea tatălui său, mai ascuțită decât de obicei, ricoșa în copaci, dar băiatul își dădea seama cam din ce direcție se auzea.

— Vin, tată!

Ceva l-a făcut s-o ia la fugă. Plouase toată săptămâna, iar încălțările i se afundau în pământul umed la fiecare pas.

— Camioneta, fiule! Vezi camioneta?

Băiatul a mai alergat un pic, apoi a zărit silueta întunecată a camionetei vreo cincisprezece metri mai încolo – aplecată pe versant, semăna cu un taur cu capul plecat, gata de atac. A văzut că era plină cu bucăți de trunchi de copac, lungi cam de un metru.

— Da, o văd.

— Vino lângă ea! Și ocolește-o!

Tatăl era întins pe spate, prins sub roata din spate a camionetei, care îi stătea chiar pe coapse. Partea de la brâu în sus a trupului i se distingea în lumina lunii, dar picioarele nu i se vedeau din pricina jantei. Băiatului i se părea că tatăl lui semăna cu o creatură mitologică, un om înjumătățit care probabil că mâniase zeii.

— Nu mă pot mișca, fiule. Camionul s-a blocat. Încercam să pun niște bucăți de lemn sub cauciucuri și chiar în momentul ăla au cedat frânele.

Ridicându-şi trunchiul cu un geamăt, s-a împins în cauciuc, dar n-a reuşit să-şi elibereze picioarele. S-a întins iarăşi pe pământ, respirând precipitat.

— Vino să mă scoţi.

Băiatul s-a dus în spatele lui, s-a aplecat pe vine şi l-a cuprins cu braţele de piept.

— Iar acuma trage, fiule. La trei, să tragi cu putere! *Unu, doi, trei*!

Cu un urlet, tatăl lui s-a opintit iarăşi în cauciuc, iar băiatul l-a tras – însă a alunecat pe noroi şi a căzut.

— Încă o dată, fiule. Mai încearcă o dată.

Băiatul s-a ridicat şi l-a cuprins iarăşi de piept, de data asta şi mai strâns.

— Unu, doi, trei! *a numărat tatăl.*

Au tras şi au împins, dar rezultatul a fost acelaşi. Tatăl s-a lăsat în poala băiatului şi, epuizaţi, gâfâiau amândoi la unison, cu feţele udate de burniţă.

— Ce facem, tată?

— Adună pietre şi crengi şi pune-le sub celelalte trei cauciucuri. Iar apoi, urci la volan şi încerci să dai camioneta mai în faţă. Te-am învăţat cum se face. Mai ţii minte, da?

Burniţa s-a transformat iarăşi în ploaie, iar băiatul simţea cum toamna face loc iernii, atât în nări, cât şi sub tălpi, sub frunzele şi bucăţile de scoarţă de pe jos. A pus pietre şi crengi sub cauciucuri, apoi s-a urcat în camionetă. A trebuit să coboare mult în scaun, ca să ajungă la pedale. Îl vedea pe tatăl lui în oglinda retrovizoare.

— Sunt gata, tată!

— Răsuceşte cheia. Dar nu apăsa pe acceleraţie încă.

Băiatul a răsucit cheia, iar motorul s-a trezit la viaţă.

— Acuma bag-o în viteza întâi şi apasă uşor pe acceleraţie. Când simţi că se învârt roţile, apeşi un pic mai tare. Hai, dă-i drumul!

Băiatul a apăsat ușor pe accelerator, iar camioneta a început să tremure. A simțit că roțile încep să se învârtă, dar nu înainta deloc. Un urlet puternic a ieșit din gura tatălui, iar el îl vedea în retrovizor, cum își înfigea pumnii în noroi.

— Nu te opri! i-a strigat tatăl.

Băiatul a apăsat mai tare, iar cauciucurile au început să împroaște noroi, pătând oglinda. Trunchiul tatălui se zvârcolea în capcana sa, dar camioneta tot nu se urnea.

— Continuă!

Băiatul a trebuit să strângă mai tare de volan, pentru că vibrațiile erau din ce în ce mai puternice. Urletul tatălui s-a transformat într-un adevărat răget. Băiatul s-a uitat iarăși în oglinda retrovizoare și a văzut că stropii de noroi erau amestecați cu bucățele de un roșu intens.

A sărit din cabină, a dat fuga la tatăl lui și a îngenuncheat lângă el – era plin de mâl și de sânge și respira cu greu.

— Trebuie să ne oprim, tată! Sângerezi! Cauciucul te sfâșie!

— Așteptăm până se oprește ploaia și mai încercăm o dată.

— Tată, lasă-mă să cobor muntele. Poate găsesc niște oameni și îi aduc aici.

— Nu! N-ai să pleci de pe muntele ăsta! N-a sosit timpul.

Tatăl a făcut o pauză să-și tragă suflul.

— În cabină e o pușcă, fiule. Du-te și adu-mi-o.

— De ce?

— Pentru lupi și pentru urși. Își pot da seama când o vietate e rănită. Și simt imediat mirosul de sânge. Hai, adu-mi pușca și du-te acasă.

— Vreau să rămân aici, cu tine.

Tatăl, pe a cărui față murdară de noroi stropii de ploaie croiseră firicele șerpuitoare, s-a uitat țintă în ochii fiului.

— Tată… a zis băiatul, apoi a tăcut o clipă. Știe cineva că sunt aici?

— Lumea nu știe nimic de tine. Ăsta e darul meu pentru tine.

A tușit, apoi a scuipat sânge.

— Tu nu exiști.

Băiatul a simțit că i se strânge ceva în piept. Îl durea capul, iar inima îi bătea cu putere.

— Tată…, a început el.

Dar tatăl nu l-a lăsat să continue. A întins mâna și l-a apucat de haină.

— Ești fiul meu și ți-am dat tot ce-ți trebuie.

Apoi l-a lovit cu palma peste față, dar băiatul n-a izbucnit în plâns. Tatăl i-a apropiat capul de al său.

— Vezi? *Nicio lacrimă. Ține minte*: *mai bine să fii puternic decât să fii iubit.*

Tatăl a închis ochii și a întors capul. Băiatul s-a ridicat în picioare și s-a dus spre cabină.

•

Ray a intrat în camera de ședințe și s-a apropiat de Hall și Dalton.

— Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat el. A adormit?

— Ăsta nu e tocmai somn, a zis Dalton, apoi s-a întors spre Hall. Să încerc să-l scot din starea asta?

— Nu, a răspuns Hall, apoi și-a pus țigara între buze, a aprins-o și s-a încruntat ușor, simțind în piept fumul puternic. Mai lasă-l câteva minute, să vedem ce se întâmplă. Poate starea asta o să ne fie de ajutor.

•

Băiatul a urcat repede în cabină, dar, imediat după aceea, a auzit un amestec de țipete și mârâituri. A aruncat o privire în oglinda retrovizoare și a văzut niște umbre întunecate agitându-se în jurul roții din spate. A înhățat pușca și a sărit din cabină. Mârâiturile au încetat. Două perechi de ochi arămii s-au fixat asupra lui, după care lupii și-au reluat asaltul, agitându-și capetele cu violență, în timp ce sfâșiau carnea cu dinții. Tatăl său a început iarăși să urle, dând din

mâini și încercând în zadar să-și folosească pumnii. Băiatul a ridicat pușca și a tras. Detunătura a izgonit lupii, iar reculul l-a trântit pe spate. Preț de o clipă, a rămas nemișcat, cu respirația tăiată, uitându-se la luna uriașă, plină de cicatrice, care atârna tremurătoare deasupra pinilor.

Apoi s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de tatăl său. A văzut că pieptul i se ridica și cobora foarte încet, ca și când i-ar fi fost apăsat de o povară uriașă, dar invizibilă. La fiecare ridicare, părți din el reflectau lumina lunii, dând la iveală pete vișinii, iar fiecare coborâre era însoțită de câte un gâlgâit ce părea să-l golească de viață.

Mâna dreaptă a tatălui s-a ridicat și i-a făcut un semn. Băiatul s-a aplecat mai aproape și a văzut că lupii îi sfâșiaseră haina și îi smulseseră bucăți din umăr și brațe. Prin obrazul sfârtecat, osul pometelui stâng strălucea în lumina lunii. Tatăl a deschis gura, iar sângele a început să i se prelingă printre buze.

— Durerea, a gâfâit el.

— Ce pot să fac, tată?

— Unde mi-e cuțitul? Dă-mi-l.

Cuțitul zăcea în noroi. Băiatul i l-a pus în mână. Brațul tatălui a dat să se ridice, dar nu mai avea putere, iar pumnul în care strângea mânerul cuțitului i-a căzut ușor pe piept.

— Ajută-mă, a zis tatăl, iar ochii i s-au rotit în orbite până i-au întâlnit pe ai fiului. Ajută-mă!

— Cum? Nu înțeleg.

Tatăl a ridicat arătătorul vreo doi centimetri, lovindu-și ușor pieptul.

— Aici.

Băiatul a clătinat energic din cap.

— Nu! a zis el, scâncind. Nu, n-am s-o fac!

— Fă cum îți spun, fiule!

Băiatul a izbucnit în plâns:

— Tată… Te rog!

•

Când i-au auzit mormăiturile, spectatorii lui Geiger au ciulit urechile, aplecându-se spre el.

— Ce-a zis? l-a întrebat Hall pe Dalton.

— A zis: „Tată, te rog”.

— Ia uite, a zis Ray, făcând semn cu degetul. Plânge.

La colțurile ochilor închiși ai lui Geiger au apărut câteva lacrimi, care au pornit în jos pe obraji, schimbându-și culoarea în roz pe măsură ce se amestecau cu sângele. Dintr-odată, a început să tremure violent, încheieturile crispându-i-se în strânsori.

— Să-l trezesc acuma? a întrebat Dalton.

— Nu, a zis Hall. Nu încă.

•

Văzând lacrimile băiatului, chipul tatălui s-a transformat într-o mască a dezgustului.

— Asta am făcut din tine? *Un băiat plângăcios și inutil*? *Atunci pleacă*! *Piei din ochii mei*! *Lasă lupii să facă restul. Nu vreau ca ultimul lucru pe care-l văd să fie fața ta.*

Băiatul a simțit un val de sânge fierbinte și vâscos năvălindu-i în piept, apoi o forță de neoprit a izbucnit dintr-un cotlon întunecat al sufletului său și i s-a împrăștiat în tot corpul, făcându-l să tremure violent.

— Te urăsc! *a strigat el.*

Tatăl a găsit puterea de a clătina din cap.

— Ba nu, nu mă urăști. Ca să urăști, ai nevoie de putere. Toate eforturile mele au fost în zadar.

Băiatul a văzut buzele însângerate mișcându-se din nou, dar deja nu mai putea auzi cuvintele din pricina vuietului din urechi. Preț de o clipă, lumea s-a întunecat. „*Luna, s-a gândit băiatul. Probabil că a coborât*.”

În cele din urmă, s-a uitat iarăși la tatăl lui și l-a întrebat:

— Unde?

Degetul tatălui i-a indicat un loc aflat chiar în stânga sternului.

— Aici, a zis el, iar buzele sfâșiate i s-au arcuit într-un zâmbet trist.

Băiatul a sprijinit vârful cuțitului lângă degetul tatălui, apoi a înhățat mânerul cu ambele mâini tremurânde. Apăsând ușor, a înfipt tăișul în inima tatălui său.

Mintea lui Geiger a fost azvârlită departe de pădurea întunecată, împotrivindu-se acelei viziuni tragice și încercând să se adăpostească de ea. Dar în fața ochilor i-a apărut o cortină unduitoare care, după câteva clipe, s-a ridicat și a dat la iveală inventarul ședințelor sale – dosarele negre, sutele de subiecți, sutele de pagini pline cu strategii și metode, reacții și concluzii. Geiger vedea chipurile subiecților, auzea toate apelativele și toate rugămințile rostite de aceștia, toate sunetele pe care le poate scoate un om când îi este frică și e cuprins de durere. Avea în fața ochilor un compendiu al celei mai întunecate dintre artele omenești – și portretul respingător al unui monstru în care acum, pentru prima oară, se recunoștea pe el însuși.

Dintr-odată, a fost cuprins de un val de greață și a dat să vomite, dar nu mâncase nimic nici în ziua aceea, nici cu o zi înainte, așa că trupul i-a fost scuturat doar de câteva spasme uscate.

Hall a așteptat până când acest prim acces s-a domolit.

— Reia-ți treaba, Dalton. Imediat!

— Nu mă mai tăia, a zis Geiger cu glasul întretăiat. Te rog!

Dalton, Hall și Ray s-au uitat la el cu un aer uluit.

— Nu mai vreau durere. Te rog, nu mai vreau.

— Atunci spune-mi unde e băiatul, i-a poruncit Hall.

Pe Geiger l-a cuprins încă un val de greață și iarăși s-a străduit să vomite.

— Doamne, Geiger! Unde e copilul?

— L-am lăsat la mine acasă, a zis Geiger, gâfâind.

Hall a simțit un puseu fierbinte de adrenalină, dar și l-a reprimat imediat.

— L-ai lăsat singur?

— Harry avea nevoie de un doctor, iar eu, de un pistol…

Hall a clătinat din cap.

— Nu-ncerca să mi-o tragi, Geiger. Nu l-ai fi lăsat singur atâta timp.

Geiger a ridicat capul, iar printre buze îi curgea un firicel de salivă amestecat cu sânge.

— Nu e singur.

Cuvintele au rămas în suspensie între ei, iar Hall avea o senzație ciudată: ce-ar fi fost dacă haosul, șansa și strategia și-ar fi dat mâna preț de o clipă?

— Matheson e cu el? l-a întrebat Hall. Cum așa?

Geiger a scuipat încă o flegmă cu sânge.

— Au stat de vorbă pe Messenger. De-acasă de la mine.

— Și mai are ce vrem de la el?

— Nu știu. Nu știu ce vreți de la el.

— Ce adresă?

— West 134th Street, nr. 682. E o clădire maronie.

— Da, am văzut-o. Are ferestrele acoperite cu scânduri.

— Aveți nevoie de codul de la intrare.

— Spune-mi-l, i-a cerut Hall, căutând un pix prin buzunare.

— 7223. E ușor de reținut, a zis Geiger, privindu-l în față cu o expresie goală. „Pace” pe tastatura de la mobil.

Preț de o clipă, Hall n-a fost în stare să-și ia privirea de la el. Din ochii lui Geiger lipsea ceva – ceva ce era acolo cu o zi înainte. Hall mai văzuse asta: ceva dinăuntrul unui om cedează, iar sufletul îi dispare asemenea unui corp ce cade printr-o trapă. Hall a simțit un fior scurt în stomac.

— Curăță-l, i-a spus lui Dalton. Oprește-i sângerarea. Rămâne pe scaun până ne întoarcem. Să mergem, Ray.

S-au apropiat de lift și au urcat în cabină. Hall a tras grilajul și au coborât.

•

Dalton a încercat să închidă briciul, dar tăișul zimțat nu mai intra în locașul său.

— Îmi pare rău pentru brici.

L-a aruncat pe măsuță și a început să șteargă sângele de pe Geiger cu un prosop, tamponându-i rănile. Cursese mult sânge.

— Ai stat la taclale cu taică-tu?

Geiger se uita la el cu ochi goi.

— Mi s-a părut foarte interesant, a continuat Dalton. Dar a fost un pic dezamăgitor la sfârșit, când ai cedat. Am crezut c-o să mergi și mai departe – de fapt, eram sigur c-ai s-o faci –, și tocmai de-aia mă gândesc că s-ar putea să minți.

— De ce n-ai zis? a întrebat Geiger în șoaptă.

— Treaba mea e să te fac să vorbești. E treaba lui Hall să afle dacă spui adevărul.

A întins mâna spre măsuță și a luat sulul de bandaj.

— Dacă într-adevăr minți, atunci fie ai vrut să mai câștigi niște timp, fie Hall și Ray or să dea de bucluc în locul unde i-ai trimis.

Dalton a început să-i bandajeze coapsa ciopârțită, ridicându-i piciorul la fiecare tură, ca să-i treacă sulul pe dedesubt.

— Doar te bandajez, nu pun și leucoplast, că nu se știe ce-or să spună când se întorc. Vrei niște apă?

A ridicat privirea și a văzut că Geiger avea capul plecat într-o parte. Stătea cu ochii închiși, iar pe la colțurile gurii i se prelingea câte un firicel purpuriu de sânge.

•

Înaintând pe 134th Street la volanul Lexusului, Hall a fost mulțumit să constate că veteranul și

biroul său de pe trotuar dispăruseră. A încetinit în dreptul casei lui Geiger – trebuia să parcheze aproape de intrare, ca să-l poată vârî cât mai repede pe Matheson în Lexus –, însă nu era niciun loc liber, așa că a oprit în dreptul unei mașini parcate și a lăsat motorul pornit.

Hall s-a întors spre Ray.

— Cum te simți?

— Bine, a zis Ray, dând din cap. Atâta doar că am fața nițel amorțită.

Hall l-a măsurat din priviri, apoi a zis:

— Să mergem.

După ce au coborât, Ray a pornit spre treptele de la intrare, iar Hall a aruncat o privire în lungul străzii.

— Stai un pic, a zis Hall. Mă duc să văd dacă are și o intrare secundară.

A străbătut în fugă cei cincisprezece metri până la lada de gunoi aflată la capătul aleii ce despărțea casa lui Geiger de a vecinilor și a sărit pe ea. A aruncat o privire peste gardul de lemn, văzând imediat marchiza de deasupra platformei și ușa de dedesubt. S-a dat jos și s-a întors repede la Ray.

— Da, are. Tu intri prin față, eu prin spate. Când ajung la ușă, te sun. Rămânem la telefon, iar la semnalul meu, introducem tot codul, mai puțin ultima cifră. Când spun: „Acum!”, tastăm ultima cifră în același timp și intrăm cu pistoalele în mână – dar nu tragem, vreau doar să-i speriem. Ai înțeles?

— Da.

— Codul e 7223.

— 7223. Sunt gata.

— Îl înhățăm pe Matheson, lăsăm copilul în casă și ieșim prin față. Ne-am înțeles?

Ray a încuviințat din cap, iar Hall a dat iarăși fuga până la lada de gunoi. S-a urcat pe ea și a sărit gardul, aterizând pe vine în iarba din grădină. Și-a scos mobilul și l-a sunat pe Ray în timp ce se apropia de ușa din spate.

— Ești gata? a șoptit el în microfonul mobilului.

— Da.

— Bine. Dă-i drumul.

Hall a auzit în difuzor piuiturile butoanelor de la ușa din față, după care a tastat și el primele trei cifre.

— În regulă, a șoptit Hall. Ultima cifră. Ești gata?

— Da.

— Acum! a zis Hall, dar, în clipa următoare, s-au auzit două împușcături puternice care l-au făcut să se întoarcă imediat cu spatele. A scos pistolul, căutând o țintă. În clipa aceea s-au mai auzit două împușcături – *pac*! *pac*! –, însă și-a dat seama repede că, de fapt, zgomotele veneau de la o unealtă pneumatică, dinspre atelierul auto de pe strada lui Geiger. Hall a băgat pistolul în buzunar și a scos un oftat peste care s-a suprapus un „La dracu'!" șoptit. A apăsat pe butonul „Anulează" de pe tastatura de lângă ușă, după care a reintrodus codul. Nimic.

Hall și-a apăsat telefonul pe ureche. I s-a părut că-l aude pe Ray umblând prin casă.

— Ray, vorbește! Ești în casă?

— Da.

— Nu pot să deschid. Cred că are un sistem care blochează o ușă, dacă cealaltă a fost deschisă.

— Păi, nici n-are rost să mai încerci. În casă nu-i nimeni în afară de un motan chior.

— Cum? a zis Hall, simțind cum îi zvâcnesc tâmplele. Ai căutat peste tot?

— Înăuntru nu-s decât două uși: ușa de la baie și ușa de la o cămară. Atât! Deci nu-i nimeni acasă, în pula mea!

Hall s-a întors cu spatele și s-a sprijinit de ușă. L-a surprins că Geiger avea o grădină foarte frumoasă și că, privind casa din față, nici n-ai fi bănuit că are grădină – tipic pentru Geiger. Minți nd, Geiger câștigase niște timp. Iar fiecare minut câștigat de Geiger era un minut pierdut

pentru el. Trebuia să-l sune pe Dalton să-i spună să continue – nu avea nicio altă soluție –, însă deja începuse să creadă că Geiger n-avea să vorbească, iar Matheson avea să câștige partida – și știa foarte bine că după aceea ar fi trebuit să plătească cu propria-i piele.

I-a închis lui Ray, după care a format alt număr.

— Alo? s-a auzit vocea lui Dalton.

— Dă-mi-l la telefon. Și pune telefonul pe difuzor, ca să mă auziți amândoi.

•

Dalton se pricepea la voci. Putea să le interpreteze la fel cum citește un chirurg radiografiile și a fost surprins că în glasul lui Hall se citea mai mult resemnare decât furie sau hotărâre. Era vocea cuiva care se săturase până peste cap de meseria lui – la fel de anostă ca a unui antreprenor de pompe funebre.

Geiger stătea cu capul plecat, iar între buze avea un balon de salivă roz. Când Dalton l-a bătut pe umăr, mișcându-l ușor, balonul s-a spart.

— E pentru tine, i-a zis el, apoi a trecut telefonul pe difuzor și i l-a pus la ureche.

— Da, a șoptit Geiger cu glas răgușit.

— Dalton o să se reapuce de treabă, a zis Hall.

Geiger n-a zis nimic. Dalton a ridicat o sprânceană, iar cu cealaltă mână a scos o nouă pereche de mănuși din buzunarul pantalonilor de trening.

— Geiger, a continuat Hall. Vreau să fiu sigur că ai înțeles ce-am zis.

— Am înțeles ce-ai zis. Unde sunteți acuma?

Telefonul lui Dalton a împrăștiat în camera de ședințe un râs sarcastic.

— Unde *suntem*?

•

Stând pe platforma ușii din spate, Hall a răspuns întrebării pe care tocmai și-o pusese:

— Suntem la tine acasă, atâta doar că n-am dat decât peste un motan.

A coborât treptele, păşind pe iarba din grădină. Acum, îşi dorea să fi terminat whiskyul pe care şi-l turnase.

— Bine, a zis Hall. Deci ai mai câştigat nişte timp pentru Harry şi pentru puşti. Am înţeles.

— Nu, domnule Hall. Nu cred c-ai înţeles.

Pe Hall l-a surprins liniştea care s-a insinuat în glasul lui Geiger, apoi a tresărit auzindu-l pe Ray bătând cu pumnii în uşa din spate.

— Hei! a strigat el. Nu pot să ies!

— Sunteţi încuiaţi înăuntru, domnule Hall.

Ray a izbit iarăşi uşa.

— Mă auzi, Richie? Nu pot să deschid uşa. Căcatu' ăla de cod nu merge!

Hall a scos un oftat. Încă un cui în sicriul lor.

— Şi avem nevoie de codul de ieşire.

— Exact, domnule Hall.

Hall a văzut două veverişe coborând până la jumătatea copacului din grădină, urmărindu-se una pe alta în jurul trunchiului. Era limpede că niciuna nu voia s-o prindă pe cealaltă – pur şi simplu, le plăcea să se urmărească.

— De câte ori ai introdus codul ca să ieşi afară din casă? a întrebat Geiger.

Hall şi-a dat seama că mintea lui aproape ratase esenţialul – *Sunteţi încuiaţi înăuntru, domnule Hall* –, apoi s-a întors cu faţa spre uşă. „Geiger crede că *toţi trei* suntem încuiaţi înăuntru, şi-a zis în sinea lui. Unu zero pentru băieţii răi."

— Pot să te întreb de ce? a zis Hall.

— Pentru că nu puteţi pleca de-acolo fără codul de ieşire. Iar dacă introduci un cod greşit de două ori la rând, sistemul se armează.

— Se armează, a repetat Hall. Continuă.

— În pereţi sunt montate douăzeci de încărcături explozibile direcţionale, domnule Hall. Dacă introduci a treia oară un cod greşit, or să explodeze – iar casa o să facă implozie.

— O să facă implozie? Precum cazinourile vechi din Las Vegas?

— Da. Și, domnule Hall, ar fi bine să nu încercați nici să scoateți barele de la ferestre.

— Am înțeles, a zis Hall, apoi s-a întors iarăși cu fața spre casă. Geiger, așteaptă o clipă, i-a cerut el, oprind microfonul mobilului. Ray! a strigat el. De câte ori ai introdus codul?

— Ca să ies afară? Păi… de două ori!

— Atunci să nu mai pui mâna pe tastatură! Ai înțeles?

— De ce? a strigat Ray.

— Fă cum ți-am zis! Nu atinge *nimic*!

Hall s-a așezat pe iarbă, cu spatele sprijinit de copac. A scos o țigară, apoi a aprins bricheta. Dar, în loc să-și aprindă țigara, a rămas cu privirea ațintită la flacără. Trebuia să-și schimbe centrul de interes, să-și pună alte lentile. Dacă nu reușea să dea de Matheson, trebuia neapărat să se gândească la un plan de scăpare, pentru că sigur nu avea să stea de vorbă cu cel care îl angajase ca să-i explice de-a fir a păr de ce dăduse greș. N-ar fi putut cere nicio favoare și nici n-ar fi avut la cine să apeleze. Ceea ce însemna că și Ray și Mitch ar fi trebuit să se descurce pe cont propriu. Dar oricum nu fuseseră niciodată cei trei mușchetari – niciodată nu acționaseră după principiul ăla de rahat: „Toți pentru unul, unul pentru toți”. La nevoie, Mitch ar fi condus autobuzul, iar Ray l-ar fi azvârlit pe Hall în fața roților.

Hall și-a aprins țigara, apoi a pornit microfonul.

— În regulă, deci ai trei dobitoci închiși în casa ta, a zis el, afișând un zâmbet discret. Ce urmează?

— Dalton îmi dă drumul, iar după ce plec de-aici, te sun și-ți spun codul de ieșire.

— Ce-ar fi să-mi dai codul acuma, iar eu îi spun lui Dalton să-ți dea drumul după ce ieșim din casă?

— Prefer ideea mea, domnule Hall.

Ray a izbit din nou cu pumnul în ușă.

— Hei, Richie! Ce dracu’ se-ntâmplă?

Hall a dat ochii peste cap.

— Geiger, așteaptă un pic, te rog.

— Sigur.

Hall a oprit iarăși microfonul, apoi a traversat grădina și a urcat treptele care duceau la platforma din fața ușii.

— Ray, a strigat el prin ușă, avem o problemă. Casa asta stă pe o ditamai bomba!

— *Cum*? Păi atunci, poate-ar fi bine să chemăm pe cineva, nu?

— Zău? Spune-mi pe cine. Vrei să sun la pompieri? Sau poate la poliție?

— Dă-te-n mă-ta!

— Încerc să rezolv problema asta, Ray. Da' tre' să mai ai un pic de răbdare.

Hall s-a așezat pe vine, cu spatele sprijinit de ușă. Și-a dus degetele la ochi și a apăsat atât de tare, încât i-au apărut niște fantome albe în spatele pleoapelor. Oare de când nu mai dormise? De treizeci și șase de ore? Ba poate chiar de și mai mult timp.

Ceva i-a atins brațul, iar Hall a deschis ochii și a văzut motanul ieșind prin ușa special concepută pentru el. Animalul i-a aruncat o privire – Hall a observat că îi lipsea un ochi –, apoi a coborât în grădină.

Această apariție i-a dat lui Hall o idee.

— Ray, a strigat el. Spune-mi ceva despre interiorul casei.

— Ce?

— Spune-mi ceva care ți-a atras atenția în casă.

— Păi, are o ditamai etajera plină cu CD-uri. E făcută la comandă.

Hall a dus iarăși telefonul la ureche și a pornit microfonul.

— Bine, Geiger, facem cum zici tu. Dalton, ești acolo?

— Da.

— Dă-i drumul.

— Te-am auzit, domnule Hall. Dar mai spune o dată, ca să fiu sigur c-am înțeles.

— Dă-i drumul lui Geiger. Eliberează-l.

— Am înțeles.

— În cât timp primim codul, Geiger?

— Cam în jumătate de oră. Într-un sfert de oră îmi cos tăieturile, apoi plec de-aici și într-un sfert de oră te sun.

— Aștept. Și, apropo, etajera cu CD-uri mi se pare nemaipomenită. Pot să pun niște muzică fără să sărim în aer?

— Bineînțeles, domnule Hall.

•

Hall a închis, iar Dalton i-a îndepărtat telefonul de la ureche și l-a pus pe măsuță. Apoi a luat haina de fâș de pe tăblia de jos, a băgat mâna într-unul din buzunarele ei și a scos un pistol Ruger LCP 380.

Uitându-se la el, Geiger i-a zis:

— Ție n-am de gând să-ți fac nimic.

— E doar o precauție, a spus Dalton pe un ton neutru. Am să-ți dezleg încheietura dreaptă, apoi de restul te ocupi tu. Să nu te miști până nu ies din cameră, că altfel te împușc. Ai înțeles?

— Da.

Dalton și-a ațintit privirea și pistolul spre fața lui Geiger, în timp ce cu cealaltă mână i-a desfăcut catarama curelei de la mâna dreaptă. A făcut patru pași în spate, și-a scos mănușile și le-a aruncat pe podea. Geiger a urmărit mișcările precise ale lui Dalton – gesturile sale erau meticuloase și calme, părând că nu-l costă niciun efort. Pistolul lui încă era îndreptat spre fruntea lui Geiger.

— Poți să începi, i-a zis Dalton.

Geiger și-a ridicat brațul liber. Inițial l-a simțit foarte ușor, însă după aceea, când l-a coborât, senzația aceasta s-a transformat în contrariul ei, iar oasele și carnea păreau atât de grele, încât brațul l-ar fi dat jos de pe scaun și l-ar fi trântit pe podea, dacă n-ar fi fost legătura din jurul trunchiului. După ce și-a desfăcut cureaua de la o gleznă, l-a auzit pe Dalton chicotind cu un aer sec:

— Geiger, a fost o experiență fascinantă. Când o să-mi scriu memoriile, va fi unul dintre capitolele cele mai interesante.

Geiger și-a dezlegat și cealaltă gleznă.

— Ai de gând să scrii o carte?

— Când o să mă retrag. Deja i-am găsit titlul: *Dalton. Viața mea de torționar.*

Geiger s-a îndreptat de spate și a desfăcut cureaua din jurul trunchiului. Coastele i s-au ridicat, iar plămânii i s-au umflat ca niște foale – aerul care i-a inundat era rece și dens.

— Dar nu-ți face griji, Geiger, am să-ți schimb numele, a zis Dalton, râzând scurt. Cred că va trebui să includ o notă a autorului: „Unele nume au fost schimbate, pentru a proteja identitatea *vinovaților*".

Degetele lui Geiger s-au dus la ultima curea, cea de la încheietura mâinii stângi, și i-au desfăcut catarama. A ridicat privirea spre Dalton, simțindu-se dintr-odată mai ușor.

— Acum, o să mă ridic și o să mă duc în camera de observație ca să mă cos și să-mi iau niște haine noi.

— Dă-i drumu', a încuviințat Dalton, făcându-i semn cu mâna în care ținea pistolul.

Geiger s-a ridicat de pe scaunul de frizerie. Primii săi pași au fost ezitanți, iar mâinile și le ținea ușor depărtate de corp, ca să nu-și piardă echilibrul. Jumătatea de la brâu în jos părea să-i fi fost supraîncărcată, ca și când părți dinăuntrul său s-ar fi desprins și i-ar fi alunecat sub talie, iar în cele din urmă i s-ar fi oprit în coapse, în gambe și în picioare. Bandajul cu care Dalton îi înfășurase rănile era îmbibat de sânge și, pe măsură ce Geiger se apropia de ușă, tifonul se desfăcea și atârna în urma lui pe podea.

Dalton a intrat după el în camera de observație și a rămas pe loc, urmărindu-l cum se apropia de dulapul montat pe peretele opus ușii. Într-o parte erau rafturi cu medicamente și materiale sanitare,

iar în cealaltă, rafturi și sertare cu haine. Geiger a scos un pachet cu fire chirurgicale resorbabile, o foarfecă, un sul de bandaj și o rolă de leucoplast. S-a gândit să ia și un spray cu lidocaină, dar, până la urmă, a hotărât că e mai bine să nu-l folosească – tăieturile aveau marginile zdrențuite, deci erau greu de cusut, iar durerea avea să-l ghideze și să-l ajute să facă niște cusături precise.

Apoi a luat niște pantaloni și un pulover negru dintr-un sertar și s-a apropiat șchiopătând de canapea. S-a lăsat pe spate, dar mintea și trupul nu-i erau perfect sincronizate, prin urmare, ceafa i s-a izbit cu putere de perete înainte ca trupul să-i aterizeze pe canapea.

— Au! a zis Dalton, coborând pistolul.

Geiger a ridicat acul și ața în dreptul ochilor, iar când a încercat să vâre firul prin gaură, a trebuit să lupte cu alternarea dintre prim-plan și planul îndepărtat, ca și când creierul lui ar fi fost un obiectiv fotografic în căutarea unui punct focal. După cea de-a treia încercare, Geiger a nimerit gaura.

Dalton a scos o sticlă de Remy Martin din bar și a turnat un pic într-un pahar. Sorbind din coniac, l-a urmărit pe Geiger cosându-și prima tăietură, apoi pe următoarele, cu îndemânarea unui croitor. Nu l-a văzut tresărind nici măcar o dată – avea rezistența unui taur.

— De unde-ai învățat să faci cusături? l-a întrebat Dalton.

— De la tata.

Geiger își potolea durerea preluând arsura difuză din piept, palpitația surdă din gură și înțepăturile intense din coapsă și împrăștiindu-le în tot corpul, ceea ce făcea ca fiecare împunsătură a acului și fiecare frecare a ței de piele să fie mai degrabă parte dintr-un întreg decât un asalt individual asupra cărnii.

— E medic?

— Dulgher. Era – a murit.

Geiger a făcut ultima cusătură, a tăiat firul cu foarfeca, apoi s-a lăsat pe spate, frecându-și palmele de tapiseria canapelei ca să și le curețe de sânge.

— Îmi dai ceva de băut, te rog? i-a zis el lui Dalton.

— Cu ce să te servesc?

— Cu orice.

Dalton și-a pus jos paharul, a aruncat o privire pe oferta din bar, iar în cele din urmă i-a turnat două degete de votcă. Cu pistolul ridicat, i-a dus băutura lui Geiger.

— Poftim. Ia-l cu mâna stângă. Așa, ușor.

După ce a băut votca, pleoapele lui Geiger s-au închis. Prin buzele întredeschise a scos o expirație prelungă.

— Mai dă-mi unul. Am dureri foarte mari.

— Nu te grăbi.

— Ești foarte bun la ce faci, Dalton.

— O laudă venită de la Cezar nu poate decât să mă onoreze.

Mâna lui Geiger s-a întins după al doilea pahar, iar când privirea lui Dalton s-a aplecat spre ea, piciorul teafăr al lui Geiger s-a ridicat brusc și l-a izbit pe Dalton între picioare. Dalton s-a îndoit de mijloc, ochelarii i-au sărit de pe nas, iar pumnul lui Geiger i s-a înfipt în maxilar cu atâta putere, încât i-au sărit doi dinți din gură. Când Dalton a căzut în genunchi, Geiger i-a luat pistolul din mână. Dalton a rămas așa preț de o clipă, legănându-se ușor, apoi s-a prăbușit pe burtă, izbindu-se cu pometele de podea și suflând din greu, asemenea unui pește eșuat pe țărm.

— Nu era o laudă, a zis Geiger.

Apoi s-a ridicat cu grijă de pe canapea și s-a urcat pe Dalton, răsucindu-i mâna stângă la spate și imobilizându-i-o pe cealaltă cu genunchiul. Lovitura lui Geiger zguduise creierul lui Dalton cu o asemenea intensitate, încât acestuia i se spărseseră niște vase de sânge din ochiul drept,

care acum era acoperit de păienjenișul unei hemoragii.

— Strânge pumnul drept, i-a cerut Geiger.

— Să-l strâng? a întrebat Dalton cu respirația întretăiată.

— Da, strânge-l.

— De ce?

— Pentru că n-o să mai faci ce-ai făcut până acum.

Dalton a clătinat din cap. Deși răsufla cu greu, a reușit să afișeze un rânjet ca de lup.

— Nu, nu cred c-o să mai fac asta. Dar vreau să-l văd pe Geiger cel Mare în acțiune. O ocazie pe care n-o ai decât o dată în viață, nu-i așa?

— Îmi pare rău, dar ai ajuns cu o zi prea târziu.

Geiger i-a răsucit și mai mult brațul stâng, iar Dalton a urlat de durere.

— Dalton, cea mai mare parte din viața mea m-am întrebat cum o fi să omori pe cineva. Dacă mă mai refuzi o dată, o să am o curiozitate mai puțin, a zis Geiger, răsucind încă un pic brațul lui Dalton. Strânge pumnul!

Încă un pic.

— *Fă-o*!

O silabă înăbușită a semnalat acceptarea, iar în cele din urmă, mâna dreaptă a lui Dalton s-a strâns în pumn pe podea. Geiger a strâns și el pumnul, apoi l-a izbit de al lui Dalton, urletul acestuia aproape că a estompat complet zgomotul degetelor sale rupte. Apoi Geiger i-a înhățat cu dreapta patru dintre degetele de la mâna stângă și i le-a dat peste cap, până au pocnit oasele. De data asta, urletul lui Dalton a fost mai puțin intens, dar mai prelung, iar în scurtă vreme, s-a transformat într-un fel de mârâit foarte aspru. Mâinile lui, cu degetele răschirate în toate direcțiile, semănau cu niște crabi pe care i-a călcat cineva din greșeală pe o plajă.

Geiger s-a ridicat în picioare și s-a prăbușit pe canapea. A inspirat adânc.

— Te-ai retras mai devreme, Dalton. Învață să tastezi cu degetele de la picioare și poți să-ți începi memoriile.

Geiger și-a luat pantalonii și puloverul și s-a gândit la mijlocul cel mai puțin chinuitor de-a le îmbrăca.

19.

— Asta-i tot, a zis Harry, întorcându-se dinspre fereastră, apoi a oftat. Asta-i toată povestea.

Corley le adusese musafirilor săi niște aperitive, iar după ce Harry și Ezra mâncaseră pe săturate, îl trimisese pe puști în dormitor să se uite la televizor și îi ceruse lui Harry să-i spună mai exact ce se întâmplase, altminteri ar fi sunat la poliție. Relatând povestea lui Ezra, Harry a încercat mai întâi să evite detaliile cu privire la cum își câștigau existența el și Geiger, deși îi era limpede că, în cele din urmă, totul avea să iasă la lumină. Era prima oară când povestea cuiva despre ocupația lui, iar mărturisirea acelui adevăr dezgustător îl tulbura profund.

În timp ce Harry vorbea, Lily stătea pe canapea, alături de el, răsucindu-și vârfurile firelor de păr într-un ritual secret. Stând în fața lor, Corley părea pierdut în propria-i lume, privind țintă la spiralele strânse, colorate în auriu și albastru, ale covorului oriental care acoperea podeaua livingului. Și, într-adevăr, ochii lui Corley nu vedeau nimic din ce era în cameră. Privirea lui era îndreptată spre interior, spre nenumăratele piese din care era alcătuit puzzle-ul psihic al lui Geiger.

— Doctore?

Corley era foarte uimit atât de revelațiile cu privire la munca lui Geiger, cât și de miopia lui. Tortură. Oare așa se exprimase trecutul ascuns al lui Geiger în toți acești ani? Corley simțea că o

bestie mică, dar cu dinții ascuțiți, începuse să-l roadă pe dinăuntru. Oare ar fi trebuit să vadă lucrul ăsta – sau măcar să bănuiască ceva?

— Doctore?

Corley a ridicat privirea.

— Da?

— Îmi pare rău că te-am amestecat în toată povestea asta. Chiar îmi pare rău.

Corley i-a dat de înțeles printr-un gest al mâinii că nu era nevoie să-și ceară scuze, apoi s-a uitat țintă la el, mijind ușor ochii.

— Lăsând deocamdată la o parte activitatea voastră din ultimii zece ani, îți dai seama că ce-ați făcut voi acuma se numește răpire, o infracțiune care se pedepsește foarte aspru?

— Da, dar nu noi l-am răpit pe puști. Noi l-am… *dez*-răpit.

Harry a băut din sucul de ghimber și a pus mâna la gură să acopere un râgâit. Apoi a rupt o bucată de covrig și i l-a dus la gură lui Lily, dar ea nu i-a dat atenție.

— Mănâncă ceva, a zis el.

— Nu pot să-mi amintesc, i-a răspuns Lily, mișcând ochii dintr-o parte în alta.

— Ce să-ți amintești?

— Sunt atât de multe cuvinte și atât de multe semnificații diferite, și toate trebuie să fie la locul potrivit. Unde e Harry?

Harry i-a aruncat o privire rapidă lui Corley.

— Doamne, mi-a pronunțat numele.

Apoi a întors-o cu fața spre el.

— Chiar aici, Lily. Hei, sunt eu, Harry!

Corley s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de canapea, așezându-se pe vine în fața lui Lily. S-a uitat cu atenție la mișcările ochilor ei, observând că privirea ei absentă se anima dintr-odată, virând ușor când spre stânga, când spre dreapta.

— Ai zis că uneori reacționează la ce i se întâmplă cântând o melodie? l-a întrebat pe Harry.

— Da, uneori pare să aibă legătură cu ceva din jur, alteori, nu.

Corley s-a aplecat mult spre Lily, apropiindu-și fața la doar câțiva centimetri de a ei.

— Lily?

Apoi și-a lovit brusc palmele una de alta. Harry a tresărit, dar Lily a rămas nemișcată.

— Lily!

— Vreau să plec, a zis ea.

— Și eu vreau să plec, Lily, i-a răspuns Corley. Unde vrei să mergem?

Pe jumătate cântând, pe jumătate vorbind, Lily a zis:

— *În adâncul oceanului*…

— Vezi? a intervenit Harry. Chestia asta ar putea să însemne ceva – sau să nu însemne nimic. Îi plăcea melodia asta, iar tu tocmai ai zis: „Unde vrei să mergem?” Ce mai, te poate scoate din minți!

Corley s-a așezat iar pe fotoliu.

— Se întâmplă ceva înăuntrul ei. Însă nu-mi pot da seama dacă e vorba de o reacție, un răspuns sau ceva pur aleatoriu. Cert e că în mintea ei se desfășoară un proces, iar când ajunge la capătul lui, ia un fel de decizie – zic așa, în lipsa unui cuvânt mai bun – și începe să cânte.

A clătinat din cap și a continuat:

— Uneori, am impresia că e nevoie de niște puteri supraomenești ca să construiești și să întreții niște ziduri care țin groaza închisă înăuntru și lumea la distanță. Ia pastile?

— Da, cred că da, însă habar n-am de care.

— Va trebui să o supraveghem cu mare atenție. Cum era înainte, Harry?

— Un pic aeriană, dar foarte deșteaptă. Și amuzantă – avea un umor destul de caraghios, i-a explicat el, apoi a clătinat din cap cu un aer plin de regret: iar de mulți ani, n-am mai fost alături de ea…

— Harry, știi ce-a zis cineva despre vinovăție?

— Ce?

— Dacă un om nu s-ar simți vinovat, probabil s-ar gândi că e vina lui.

Harry a plecat umerii.

— Doctore, mersi de gândul cel bun, dar n-am nevoie de un psihiatru. Știu cine sunt.

S-au uitat unul la altul, iar relatarea lui Harry despre cele întâmplate a reapărut între ei, invizibilă, dar cu o forță irezistibilă.

— A plecat de multă vreme, doctore, a zis Harry.

Corley s-a uitat la ceas. Trecuseră aproape trei ore. Mintea începea să i se umple cu previziuni sumbre.

— Sunt sigur că n-a pățit nimic, a adăugat Harry, însă lipsa de certitudine din cuvintele lui le era evidentă amândurora.

Harry a încercat să zâmbească.

— Doar e băiat mare, nu?

Lui Corley îi era poftă de o țigară. S-a întrebat dacă nu cumva mai avea vreun pachet de Marlboro roșu ascuns pe undeva prin casă.

— Nu, Harry, a spus el. E un băiat *mic.*

•

Cu o geantă sport pe umăr, Geiger a trecut de trei intersecții înainte să găsească o cafenea cu un separeu liber și suficient de retras cât să-i camufleze prezența. Ca să nu i se vadă gaura din obraz, își lipise un petic de tifon, însă nu știa cum să-și ascundă paloarea. Trebuia să facă mai multe lucruri, dar deocamdată avea nevoie de o cafea tare și de câteva minute de liniște. Știa ce i-ar fi spus Corley: să nu lase să-i scape acele amintiri, să nu le încuie în locul de unde ieșiseră. „Sunt o parte din tine. Păstrează-le vii în minte și poartă-le cu tine.”

Chelnerul i-a pus pe masă cafeaua cu gheață.

— Doriți și altceva?

— Nu.

Chelnerul – un băiat care nu avea mai mult de douăzeci de ani – s-a uitat țintă la el, fără să facă niciun efort să-și camufleze curiozitatea.

— Vă simțiți bine?

— Da.

Geiger a auzit hârâitul din propria-i voce și a observat privirea neîncrezătoare a chelnerului.

— Da, a repetat el pe un ton mai ferm. Mă simt bine.

În cele din urmă, deși se vedea clar că nu era convins, băiatul a plecat.

Geiger a luat o gură mare din pahar. Ar fi vrut o cafea fierbinte, dar știa că asta i-ar fi întețit sângerarea. A plimbat lichidul rece prin gură douăzeci-treizeci de secunde înainte să înghită, apoi s-a lăsat pe spate.

Știa că cicatricele dinăuntrul său cedaseră și că i se redeschiseseră răni foarte vechi. Ani de zile, avusese mare grijă ca nu cumva exteriorul să pătrundă în interiorul său. Dar, de fapt, nu făcuse decât să închidă în el însuși demonii care i se cuibăriseră în cele mai întunecate cotloane ale sufletului. Acum, simțea că era întors pe dos, și nu era nevoie să apeleze la Corley ca să-și dea seama că tot ceea ce stătuse îngropat până atunci fusese dezgropat și readus la viață.

„Ești fiul meu, și ți-am dat tot ce-ți trebuie.”

•

Hall a târât banca din grădina lui Geiger până lângă gardul care dădea spre străduța dintre case. S-a urcat pe ea, a sărit pe lada de gunoi aflată pe partea cealaltă, apoi a coborât de pe ea și, în drum spre stradă, l-a sunat pe Ray.

— Da?

— Sunt pe aleea dintre case, mă îndrept spre mașină.

— Ar fi bine ca dobitocu’ ăla să sune cât mai repede.

— A zis juma’ de oră.

— Și dacă nu sună?

— Cred că încep să-l înțeleg pe domnul Geiger. O să sune.

— Da' dacă nu sună?

Hall a urcat în Lexus.

— Nu știu, Ray. Încă nu m-am gândit la asta.

— Păi gândește-te, omule! a zis Ray, apoi a închis.

Hall a lăsat scaunul pe spate, ca să se poată întinde. Simțea furnicături în degete, ceea ce, de obicei, prevestea un moment de inspirație. Nu credea în noroc, dar credea că, uneori, haosul își arunca toate piesele în aer, iar când cădeau pe pământ, acestea se aranjau de la sine. Ca în vorba aceea: „Dacă pui un milion de maimuțe în fața mașinilor de scris, într-o bună zi, o să obții o capodoperă", iar Hall simțea că talmeș-balmeșul acela încă putea să se transforme în „Hamlet"-ul său. Stând întins pe scaunul Lexusului, a văzut-o limpede, chiar în fața ochilor – ultima lui lovitură.

•

Mitch a pus mâna pe telefon și l-a sunat pe Hall.

— Alo? i-a răspuns acesta.

— Sunt cu ochii pe el, a zis Mitch. Acuma iese dintr-o cafenea.

Mitch îl urmărea pe Geiger mergând șontâc-șontâc spre un telefon public aflat în intersecție. Mai înainte, petrecuse aproape două ore parcat pe strada Ludlow, la mică distanță de casa în care se afla camera de sedințe. Când Geiger apăruse șchiopătând în cadrul ușii, arăta ca un militar care suferise un șoc de pe urma unei explozii, și care acum, după ce zăcuse în spital, ieșea pentru prima oară pe stradă. Mitch îl urmărise cu taxiul, apoi parcase la câteva zeci de metri de cafeneaua în care intrase Geiger.

Acum, văzând că Geiger înhață receptorul, Mitch a simțit dintr-odată că se însuflețește. Pulsul i s-a iuțit ca de fiecare dată când lucrurile începeau să se îndrepte, iar norocul hotăra în cele din urmă să țină cu el. Uneori, puteai pur și simplu să stai

deoparte și să urmărești cum se aranjează lucrurile de la sine.

Mitch a luat o gură de cafea. Era rece, dar nu-i păsa. Avea un gust excelent.

•

Geiger ținea receptorul la ureche, iar cu un deget de la cealaltă mână ținea apăsată furca. Încerca să-și amintească numărul de telefon al lui Matheson: 917 555 0… A mijit ochii mințiii la imaginea neclară a cifrelor pe care și le notase în palmă după ce stătuse de vorbă cu el pe Messenger. 061… Și mai ce? 8?

A format numărul.

— Alo? i-a răspuns o voce de bărbat, după primul sunet de apel.

— Matheson?

— Cine?

— Matheson?

— Nu-i niciun Matheson aici.

Geiger a închis, după care și-a sprijinit fruntea de carcasa telefonului. Reușea să facă față durerii și faptului că pierdea sânge, dar era o sarcină care îi solicita aproape toate resursele, așa că nu-i mai rămânea decât puțină energie ca să se concentreze și să-și aducă aminte numărul. A încercat să-și vizualizeze mâna în timp ce-l nota. 061… 7?

L-a format și, înainte să se termine primul sunet de apel, i-a răspuns un bărbat:

— Alo?

— Matheson?

— Da.

Geiger avea sânge în gură. A înghițit apoi a zis:

— Ascultă-mă cu atenție.

— Unde mi-e *fiul*? a întrebat Matheson pe un ton în care se amestecau frica și furia.

— Matheson, nu spune nimic. Singurul tău rol în conversația asta e să asculți. Nu e vorba de o negociere. Ai să te duci unde îți spun să te duci și ai să aduci ce-ți cer să aduci. Dacă nu, fiul tău n-o să apuce ziua de mâine. Și asta din pricina

nesăbuinței tale. Așa că te rog să asculți cu atenție…

•

Geiger a coborât din taxi și a intrat în Central Park. Se simțea amețit și era conștient că, în timp ce mergea spre terenurile de baseball, unii oameni întorceau capul după el. Pe fiecare dintre cele patru terenuri se desfășura câte o partidă și, dat fiind că era 4 iulie, spectatorii erau atât de numeroși, încât te puteai pierde în mulțime foarte ușor.

Geiger îi ceruse lui Matheson să-l aștepte pe o bancă din spatele terenului aflat cel mai la vest, cu un exemplar din *The New York Times* făcut sul în poală, dar, chiar și fără aceste indicii, tot i-ar fi fost ușor să-l recunoască în mijlocul unui grup de străini. Văzuse de nenumărate ori genul acela de frică extremă – ochii încercănați din pricina nesomnului, umerii ridicați, bătutul din picior. Costumul gri al lui Matheson ar fi trebuit călcat, iar fața lui frumoasă, de parc-ar fi fost cioplită în piatră, ar fi trebuit bărbierită. Geiger și-a dat seama că, în împrejurări mai puțin stresante, ar fi arătat ca un Ezra de treizeci și opt de ani.

Geiger s-a apropiat de el pe la spate.

— Matheson?

Încerca să vorbească folosind numai partea dreaptă a gurii, ca să reducă durerile cât mai mult cu putință, drept rezultat, vorbele lui erau nedeslușite și sunau ciudat. Matheson a dat să se întoarcă, dar Geiger și-a așezat mâinile cu fermitate pe umerii lui ca să împiedice mișcarea.

— Nu te întoarce. Urmărește meciul.

— Unde-i Ezra?

— Ai ceva pentru mine, nu-i așa?

— N-o să-ți dau nimic înainte ca fiul meu să se așeze chiar aici, lângă mine, a zis Matheson, lovind banca cu palma. Unde e?

— Ți-ai pierdut dreptul de-a sta împreună cu băiatul tău.

— *Poftim*?

— De acum înainte, Ezra va hotărî dacă se întâlnește cu tine sau nu. Tu nu mai ai niciun cuvânt de spus.

— Ce naiba tot…

Și iarăși a dat să se întoarcă, însă de data asta Geiger și-a înfipt degetele în adânciturile de deasupra claviculelor lui Matheson, iar acesta a înlemnit, scoțând un geamăt.

— Să nu mai încerci să te întorci. Altminteri îți rup gâtul.

Dintr-odată, pe Matheson l-a surprins ceva. *Vocea.* O mai auzise undeva.

•

Hall s-a îndreptat în scaun când a primit vestea de la Mitch.

— Matheson? Ești sigur? a zis el.

— Da, da, s-a auzit răspunsul lui Mitch în difuzorul mobilului. Am urmărit taxiul lui Geiger până la parc, iar acuma sunt la vreo cinșpe metri de ei. Matheson stă pe o bancă, iar Geiger e chiar în spatele lui. Am pus mâna pe potul cel mare, omule!

Dar buzele lui Hall nu s-au arcuit – încă nu era pregătit să sărbătorească.

— Puștiul nu e cu ei?

— Nu. Fără puști.

— Atunci despre ce naiba e vorba? a întrebat Hall, bătând darabana pe volan. Ce fac acuma?

— Nimic. Stau de vorbă.

După ce-a închis, Hall a rămas cu privirea ațintită asupra mobilului. În curând, trebuia să dea încă un telefon – și se întreba cât timp îl mai putea amâna, înainte ca destinatarul apelului să hotărască să nu-i mai răspundă.

•

— Cine ești? a întrebat Matheson.

— Nu cine crezi tu că sunt.

— Și asta ce înseamnă? Că nu ești unul dintre ei? Atunci de ce nu mi-l dai pe Ezra?

— Pentru că, în clipa asta, ești pentru fiul tău un pericol la fel de mare ca și ei. Nu știu cu ce fel de comerț te ocupi, dar cert e că l-ai băgat și pe Ezra în povestea asta. L-ai transformat într-o țintă și o victimă.

— Comerț? Dar nu…

— Așa că uite ce-o să se întâmple mai departe. O să-mi dai lucrul pe care îl vor de la tine. Nu știu ce e, așa că să-i zicem „pachetul”. Apoi o să-l duc pe Ezra la maică-sa…

— Julia? E și ea în oraș?

— După ce mă asigur că Ezra e la adăpost, am să iau legătura cu indivizii care te caută. O să le spun că am pachetul și o să-i asigur că, atâta timp cât nu se mai ating de Ezra, nu trebuie să-și facă griji că ceea ce se află în el va ieși vreodată la lumină.

— Nu știi nici cine sunt eu, nici despre ce-i vorba, nu-i așa? a întrebat Matheson.

— Și nici nu-mi pasă.

— Ai auzit de Veritas Arcana?

— Organizația aia care face tot felul de dezvăluiri?

— Da. Ei bine, asta sunt. Dar Veritas Arcana nu-i o organizație – sunt doar eu și câțiva voluntari dedicați. Iar tu îmi ceri să îngrop ceva despre care lumea ar trebui să afle. Atâta doar că nu-mi aparține mie – sau ție.

— Și te-ai gândit să treci viața fiului tău la pagube colaterale?

— Nu, îmi iubesc fiul – n-aș face niciodată una ca asta.

— Nu înțelegi, Matheson. Deja ai făcut-o.

Matheson a vrut să spună ceva, dar s-a oprit. A dus o mână în dreptul feței și a plecat capul, acoperindu-și ochii.

— Dumnezeule, habar n-aveam că erau atât de aproape. Mai aveam nevoie de șase-șapte ore. Doar…

A oftat adânc și a tăcut.

Un jucător a atins una dintre plăcile de pe teren, a scos șapca în fața spectatorilor și s-a lovit cu palma peste burta voluminoasă. Din rândul publicului s-au auzit atât râsete, cât și urale.

— Două chestiuni esențiale, Matheson, a zis Geiger. Unu: norocul este unul dintre motivele pentru care fiul tău încă mai e în viață. Și doi: indivizii ăia n-or să se oprească. Nu atâta timp cât au impresia că mai există fie și cea mai mică șansă de a-și duce misiunea la bun sfârșit. Cu asta se ocupă: nu se opresc.

Matheson iarăși a avut o senzație de familiaritate.

— Îți știu vocea de undeva, a zis el.

— Ba nu.

Această conversație cu Matheson era atât de istovitoare, încât Geiger începuse să tremure. Sosise momentul să ia lucrul după care venise și să plece.

— Matheson, dă-mi pachetul. Acum.

Matheson a încuviințat din cap, apoi a băgat mâna în buzunar. A scos un plic și i l-a întins. Geiger a luat plicul și l-a vârât în geantă.

Matheson a oftat încă o dată.

— Spune-i, te rog, lui Ezra că-l iubesc. Și că-mi pare rău.

•

— Matheson tocmai i-a dat un plic, a raportat Mitch. Un plic obișnuit.

— Căcat! a zis Hall, trăgând cu sete din țigară. De ce i l-ar da Matheson lui Geiger? a întrebat el – dar întrebarea era mai mult pentru sine decât pentru Mitch. Și de unde ar putea ști Geiger ce conține?

— Păi, poate că nu știe. Poate că nu e ceea ce căutăm noi. Or fi bani – poate că Geiger vrea să stoarcă niște parale de la el înainte să-i dea copilul înapoi. Doamne, Richie, cui îi pasă? Asta-i șansa noastră! Sunt la cinșpe metri de mine. Aș putea să mă reped la ei și să înhaț…

— Nu! Ești în Central Park, în mijlocul unei mulțimi, pentru numele lui Dumnezeu! După unșpe septembrie, toți new-yorkezii vor să fie eroi. Cât ai bate din palme, te-ai trezi cu zece indivizi în cârcă.

— Bine, Richie, dar să știi că Geiger pleacă. Pe cine urmăresc mai departe?

Hall a pornit farurile de avarie și, preț de o clipă, le-a urmărit aprinzându-se și stingându-se. Oare mai aveau nevoie de Matheson?

— Pe Matheson sau pe Geiger? Zi odată, Richie!

Hall a stins farurile.

— Pe Geiger, a zis el. Marfa e la Geiger acuma. Urmărește-l pe el.

Hall a închis și a luat-o din loc. După ce a cotit pe bulevardul Amsterdam, a parcat foarte aproape de intersecție. A lăsat motorul pornit și s-a dat jos. Sprijinit de caroseria caldă a mașinii, a întors capul și s-a uitat la strada lui Geiger. Pe trotuar se vedeau doar câțiva oameni. Soarele se apropia de orizont, iar umbrele începuseră să se lipească pe zidurile clădirilor asemenea unor fâșii de tapet.

Hall a inspirat adânc, pe îndelete, ceea ce i-a dat o senzație plăcută. Acum, se simțea mai bine. Fiecare caz avea ocolurile și fundăturile sale, și Hall primise o mulțime de misiuni care la început păreau floare la ureche, iar în cele din urmă se transformau în adevărate dezastre. Și totuși, încă era copleșit de încântare atunci când o calamitate se apropia de o soluție favorabilă.

S-a uitat iarăși la casa lui Geiger. Acum, sosise momentul să se ocupe de Ray.

•

Lui Ray i-a venit ideea în timp ce stătea pe closet în toaleta lui Geiger. În ultimele douăsprezece ore, creierul lui fusese suprasolicitat – asaltat de durere, îndopat cu medicamente, privat de somn –, dar, încetul cu încetul, își revenea. Cerul său lăuntric se limpezea.

Știuse dintotdeauna că, în ochii partenerilor săi, el era „nătângul” trioului, ceea ce nu-l deranja, întrucât învățase că, în momentele de restriște, a ști cum te văd ceilalți era la fel de util ca a fi deștept. Ei bine, ceea ce tocmai îi trecuse prin minte acum, cât stătea cu pantalonii în vine, era că, dacă Geiger n-ar fi sunat să-i dea codul, Richie nu s-ar fi străduit din cale-afară să-l scoată de-acolo. Iar dacă operațiunea s-ar fi dus de râpă, Richie și Mitch cu siguranță s-ar fi interesat de cursele aeriene spre țări cu care Statele Unite nu aveau convenții de repatriere și ar fi uitat complet de el.

Ray știa că monstrul pe care scria: „Ai belit pula” tocmai luase loc la masă cu furculița și cuțitul în mâini. Dar n-avea de gând să devină următorul prânz al monstrului fără să insiste să-i țină cineva companie.

•

— Ce pula mea facem, Richie?

Hall urmărea traficul de pe 134th Street atunci când îi sunase telefonul, și observase imediat tensiunea din glasul lui Ray – probabil că efectul lidocainei începea să se ducă.

— Mai ai răbdare, Ray. Mitch se ține după el. Tocmai m-a sunat.

— Zău? Mă bucur pentru voi. Da’ cu mine cum rămâne?

— Ray, ți-am zis că Mitch îl urmărește. O să-l înhațe în foarte scurt timp, apoi o să scoatem codul de la el. Ai înțeles?

— Vreau să scap de-aici! Că altfel îmi bag pula în toți și-n toate! N-o să mă duc la fund singur, m-ai înțeles?

Sprijinit de mașină, Hall a studiat preț de câteva clipe jarul țigării.

— Ray, s-a întâmplat *vreodată* să te las baltă? Măcar o singură dată?

A ascultat cele câteva momente de tăcere, apoi a azvârlit chiștocul.

— Ai dreptate, Ray, *întotdeauna* ți-am fost alături. Iar acuma mă amenințI c-o să mă bagi la apă? Ce-i cu tine, omule?

Ray a mai tăcut o clipă, apoi a zis:

— Mda, bine. Am înțeles.

Hall a auzit un bip în difuzor.

— Așa mai merge, Ray. Iar acuma stai nițel. Te pun în așteptare, că iarăși mă sună Mitch.

Hall a răspuns la celălalt apel:

— Care-i treaba, Mitch?

— E pe 88th Street, aproape de intersecția cu Central Park West. S-a oprit în fața unei uși secundare – e de la o clădire care are fațada principală pe Central Park West, la numărul 281. Cre' că are cheia de la ușă – văd c-a descuiat și a intrat.

— Din locul unde ești poți să vezi atât ușa secundară, cât și intrarea principală?

— Îhî.

— Rămâi acolo. Vin și eu.

— Unde e Ray?

— E tot încuiat, i-a răspuns Hall. Îl scoatem mai încolo.

Înainte să comute telefonul pe conversația cu Ray, Hall a aruncat o privire spre ușa principală a casei lui Geiger. Așteptase ca trotuarul din dreptul ei să fie liber – iar acum era.

În cele din urmă, a revenit la conversația cu Ray.

— Am făcut rost de cod. Mitch a reușit să-l scoată de la Geiger și mi l-a zis la telefon.

— Excelent! Cum i-a dezlegat limba?

— Cred că i-a înfipt pistolul în gură și i-a zis: „Te rog".

— E incredibil cât de multe poți obține cu bunele maniere.

— Fii atent. Codul e 2667. L-ai reținut?

— 2667, a repetat Ray.

— Exact. E ușor de reținut: e „amor" pe tastatura de la mobil.

— Pace și amor, am înțeles.

— În regulă, Ray. Ne vedem în câteva minute.

— Bine.

Hall a închis telefonul și s-a uitat la ecranul lui.

— Adio, Ray.

Detunătura n-a fost deloc cum se aștepta Hall – mai degrabă o bufnitură surdă decât vuietul unei explozii. A urmărit casa prăbușindu-se spre interior asemenea unui castel din cărți de joc, iar când norul de praf cenușiu s-a împrăștiat, a dat la iveală o piramidă de moloz, însă clădirile vecine nu erau avariate în niciun fel. Geiger montase perfect explozibilii direcționali.

Mașinile de pe stradă au frânat brusc, capetele au ieșit pe la ferestre, iar lumea a apărut imediat în praguri. Hall a urcat în Lexus și a plecat.

•

Liftul de serviciu s-a oprit cu un zăngănit, zdruncinându-l ușor pe Geiger, care ațipise în timpul urcușului. Acum își simțea rănile mai intens, întrucât vidul de conștiință de patruzeci și cinci de secunde permisese durerii să recâștige teren. Era ca un scufundător care se ridică din adâncimile întunecare ale mării, amețit de presiunea ridicată, dar conștient că trebuie să urce încet, ca să nu leșine în drum spre suprafață.

Geiger a luat de jos geanta sport. Mergând cu grijă, a ieșit pe casa scării, apoi a deschis o ușă și a intrat în hol. Totul trebuia perceput și măsurat: avea mare nevoie să-și ajusteze constant poziția, astfel încât să evite orice risipă de energie.

A ciocănit la ușă – era mai ușor decât să caute cu degetul butonul soneriei –, iar când s-a deschis, expresia de pe chipul lui Corley i-a confirmat încă o dată starea proastă în care se afla.

— Dumnezeule mare! a zis psihiatrul, luându-l ușor de mână și trăgându-l în casă.

Harry s-a ridicat cu greu în picioare și s-a uitat la Geiger.

— Ce dracu’ ai pățit?

Corley l-a condus pe Geiger până la unul dintre fotoliile de piele, iar Harry s-a apropiat șchiopătând de el, să-i dea o mână de ajutor.

Geiger a simțit fotoliul moale sub el, dar nu și-a permis să se relaxeze.

— Harry, a zis el, Hall e ucigaș plătit, fie pentru CIA, fie pentru o altă organizație guvernamentală.

— Hopa! a oftat Harry. Deci suntem într-un mare rahat. Știi unde sunt acuma Hall și oamenii lui?

— Încuiați la mine în casă.

— Și ce naiba ți-au făcut?

— Nu acuma, Harry. Avem prea multe de rezolvat.

Corley încerca să-și dea seama în ce stare mentală se afla Geiger, dar nu putea trece de înfățișarea lui: obrazul bandajat și fața palidă, de-a dreptul înspăimântătoare și – după felul în care stătea pe fotoliu –, bănuiala că sub haine mai erau și alte răni.

Dintr-odată, s-a auzit vocea lui Ezra:

— Geiger? Te-ai întors?

Băiatul a străbătut holul în fugă, dar, când a ajuns în living, a rămas țintuit locului, văzându-i pe Harry și Corley aplecați deasupra lui Geiger, care era cu spatele la el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat băiatul.

— Totul e-n regulă, a încercat Corley să-l liniștească.

Dar Ezra nu l-a crezut, iar când a ocolit fotoliul și a ajuns față în față cu Geiger, a rămas cu gura căscată. În comparație cu puloverul negru, chipul lui Geiger părea aproape alb, iar ochii îi erau injectați și lucioși.

— Geiger! a strigat băiatul, punând o mână pe piciorul lui Geiger. Te simți bine?

Fața lui Geiger s-a crispat de durere, iar Ezra a ridicat imediat mâna de pe coapsa lui și a pus-o pe brațul fotoliului.

— Da, mă simt bine. O să vină mama ta să te ia.

— Da? Când?

— O să urce în primul avion spre New York. M-a rugat să-ți spun că te iubește.

Ezra a încercat să zâmbească, dar nu i-a ieșit. Geiger a ridicat ușor mâna, așezând-o peste a băiatului.

— Totul o să fie bine, Ezra.

Deși era un gest mic, psihiatrul a fost uluit de intensitatea lui. Nu-l auzise niciodată pe Geiger vorbind cu afecțiune despre cineva, cu atât mai puțin să și-o manifeste. Orice s-ar fi întâmplat cu el în ultimele ore, era limpede că-l schimbase.

— Martin, a zis Geiger, întorcându-se spre psihiatru.

Corley s-a așezat pe vine în fața fotoliului:

— Da?

— Nu putem rămâne aici. Trebuie să mergem în altă parte.

— De ce?

— Nu știu cum o să reacționeze mama lui Ezra.

— Ce vrei să spui? a intervenit băiatul.

— Vreau să spun că mama ta ar putea să se înfurie. Și ar putea să se ducă la poliție.

— Dar tu ești cel care m-a salvat.

Geiger i-a zâmbit ușor, apoi s-a întors iarăși spre Corley.

— Martin, trebuie să mergem într-un loc unde nu există portari, vecini de palier, camere de supraveghere în lift și martori pretutindeni. Am putea merge la casa ta din Cold Spring, iar mama lui Ezra ar putea veni acolo.

— Da, cred că da, a răspuns Corley, înăbușindu-și un oftat.

Probabil că era cea mai bună decizie, dar îl mâhnea perspectiva de-a merge acolo. Casa aceea era sălașul unor amintiri dintr-o perioadă mai fericită a vieții lui.

— Ai mașină, Martin?

— Da, putem să ajungem cu toții acolo cam într-o oră jumate.

— N-o să mergem toți, Martin. Harry, crezi că poți să conduci?

— Presupun că da. Am probleme doar la stângul.

Corley s-a ridicat în picioare.

— Stai un pic, Geiger. Ce vrei să…

— Tu nu vii cu noi, Martin, a zis Geiger, ridicând privirea. Ca să nu te implicăm și pe tine în povestea asta.

— Să nu mă *implicați*? Cred că-i un pic cam târziu pentru asta, i-a zis Corley, apoi s-a uitat la el în tăcere preț de câteva clipe și i-a făcut semn să se ridice. Trebuie să stăm de vorbă, Geiger. Vino în cabinetul meu – n-o să dureze mult.

Corley s-a dus în bucătărie, iar de-acolo a trecut în cabinetul său.

Geiger le-a aruncat câte o privire lui Ezra și lui Harry, apoi s-a aplecat ușor în față și s-a ridicat încet din fotoliu, zecile de mușchi reorganizându-se pentru a compensa rănile, în timp ce mintea lui se străduia să împingă durerea în fundal. Adunându-și puterile, a străbătut bucătăria și a intrat în cabinetul familiar al psihiatrului. Voia să-și concentreze toată energia asupra scopului pe care și-l fixase, indiferent de tribulațiile pe care le presupunea atingerea lui.

Corley a închis ușa cu grijă și s-a întors spre el.

— Geiger…

Dar Geiger a ridicat o mână.

— Martin, cel mai bine este să rămâi aici. N-ai niciun amestec în ce-o să se întâmple după ce plecăm de-aici.

— Nu? Îmi pare rău că trebuie să mă port ca un psihiatru, dar hai să ne gândim la ce s-a întâmplat aici și la ce-ai făcut. *Tu ești cel care a venit la mine.*

— A trebuit să vin, Martin. Dar n-o să mergi cu noi. Și n-am timp de așa ceva.

Dintr-odată, lui Corley i-a trecut prin minte că poate era ultima oară când Geiger punea piciorul

în cabinetul lui și că poate amândoi își jucau rolurile în actul final al relației lor. De când divorțase, singurul angajament serios pe care și-l luase Corley fusese cel față de Geiger. Acum, se întâmplase ceva cu Geiger, foarte probabil acel lucru pe care Corley îl aștepta de multă vreme, acel catalizator care ar fi putut, în sfârșit, să dea la iveală trauma pe care o suferise – sursa cruzimii sale. Dar dacă Geiger ar fi plecat și nu s-ar mai fi întors, Corley n-ar fi aflat niciodată în ce constase acea revelație.

— Martin, a zis Geiger, am nevoie să-mi dai cheile și indicațiile necesare ca să ajung acolo.

Corley s-a străduit să-și controleze vocea ca să nu-și trădeze neliniștea.

— Harry mi-a povestit tot, Geiger – despre ce faci, despre recuperarea de informații. Însă chiar dacă toți cei de care te-ai ocupat erau vinovați sau imorali, chiar dacă toți ar fi fost criminali în serie, chiar dacă printre ei era un mic Hitler sau un mic Bernie Madoff[66]…

— Mă retrag din branșă, Martin.

— Doamne, Geiger, știi bine că nu-i chiar atât de simplu. Trebuie să vorbim despre toate astea.

— Dar nu acum, Martin. Nu înainte să termin ce-am început.

— Atunci uite cum facem, a zis Corley. Mergem *toți* la Cold Spring.

Geiger a clătinat din cap.

— Nu, nu vii cu noi.

Corley a râs ușor.

— Ce-o să-mi faci, Geiger? O să mă legi de un scaun?

— N-o să fie nevoie, Martin. Doar fă ce-ți cer.

Corley s-a uitat țintă la Geiger și a văzut un alt om uitându-se prin ochii lui ca de granit – omul despre care nu știuse nimic până să-i spună Harry povestea extraordinarelor și înfiorătoarelor sale aptitudini. Și, în timp ce se uita în ochii acelui om care întotdeauna își convingea victimele să-i dea

ce voia, respirația lui Corley s-a împiedicat de ceva dinăuntrul său. A trebuit să-și îndrepte coloana ca să expulzeze din piept ghimpele care îl chinuia.

— Simt că n-am făcut suficient, Geiger. Parcă…

Psihiatrul s-a oprit. S-a gândit la zidurile pe care le ridicăm în jurul nostru, la cum reușește mintea să-și fabrice propriile cărămizi și propriul mortar pentru a se salva. S-a gândit la toate lucrurile pe care le purtăm în noi înșine, și că sunt cu mult mai grele decât orice povară pe care ne-am putea-o pune în spinare.

— Martin, a zis Geiger. Ai încredere în mine?

Corley și-a amintit că Geiger îi pusese aceeași întrebare cu o zi înainte. Atunci, i se păruse încă unul dintre lucrurile acelea enigmatice pe care i le spunea de obicei, dar, de data asta, Corley și-a dat seama că Geiger voia să evalueze, să testeze, ba poate chiar să definească ce erau unul pentru celălalt.

— Da, a răspuns Corley.

Geiger a încuviințat din cap, iar ochii i s-au îmblânzit un pic.

— La revedere, Martin.

20.

Privirea iscoditoare a lui Mitch lucra la capacitate maximă, zăbovind când pe intrarea principală a clădirii, aflată pe Central Park West, când pe ușa secundară de după colț, care dădea spre 88th Street. Așteptând ca Geiger să facă următoarea mutare, Mitch asculta o emisiune de dezbateri care îi plăcea la nebunie.

— „Am revenit în direct, stimați ascultători, a spus realizatorul. Ați văzut cumva fotografiile cu presupusa «cameră de tortură» din Cairo? Mie mi se pare mai degrabă o pivniță jegoasă, dar așa-

numiții liberali luminați – cunoscuți și sub numele de «cretini» – iarăși au început să trăncănească, jelind drepturile omului și cerând procese penale pentru teroriști. Și, în această zi a zilelor, 4 Iulie, dați-mi voie să vă întreb ceva: credeți că liberalii ăștia au rude care luptă să apere libertatea în Irak și Afganistan? Ei bine, iertați-mă că răspund singur la întrebarea pe care am pus-o. Nu! N-au! Și de-aia nu pot înțelege ce înseamnă democrația – pentru că, dacă vrei s-o înțelegi, trebuie să sacrifici ceva *important,* poate chiar să pierzi ceva prețios și aproape de sufletul tău; și nu mă refer la cazul când te duci la restaurant, iar ospătarul vine și-ți spune că nu mai au felul tău preferat de sushi!”

Mitch a lovit ușor volanul.

— Exact, frate! Spiritul Zilei Independenței vorbește prin gura ta!

Atenția lui Mitch s-a îndreptat spre un camion de gunoi care a oprit lângă un șir de mașini parcate pe 88th Street. Ușa dinspre carosabil a camionului s-a deschis și un individ în uniforma serviciului de salubritate s-a dat jos și s-a apropiat de o grămadă de plastic de culoare neagră, dar fără să se grăbească. Cu toate că soarele coborâse destul de aproape de orizont, încă era foarte cald.

Mitch s-a uitat câteva clipe la gunoier, în timp ce acesta lua sacii unul câte unul și îi arunca în camion.

— Bietu’ de tine. Cre’ că-s 40 de grade în salopeta aia.

•

În garajul clădirii, Corley stătea la vreun metru distanță de vechiul său Chevrolet Suburban, în timp ce Harry încerca să-l pornească. După câteva încercări, motorul a luat-o din loc și a început să tureze în ralanti. Ținând în brațe cutia viorii, Ezra stătea pe bancheta din mijloc, iar alături de el, cu capul sprijinit de umărul său, era Lily. Geiger stătea cu ochii închiși pe bancheta din spate,

complet nemișcat și cu mâinile împreunate în poală.

Corley s-a aplecat să stea de vorbă cu Harry prin geamul deschis.

— Vezi că motorul mai face figuri când accelerezi brusc, așa că ai grijă când depășești pe cineva pe autostradă.

— Am înțeles, a zis Harry.

— Iar radioul și aerul condiționat nu merg.

— Nicio problemă.

Apoi Corley a vârât capul înăuntru.

— Toată lumea e în regulă?

— Eu n-am nicio problemă, a zis Ezra.

— Geiger?

Dar n-a primit niciun răspuns.

— Cred că doarme, a intervenit băiatul.

Corley a oftat și s-a îndreptat de spate. Niciodată nu se mai simțise atât de bătrân și inutil.

— Ai grijă, Harry.

— Mersi, doctore. Pentru tot.

— Și adu-l înapoi teafăr.

— Ăsta-i planul, a zis Harry, apoi a întors capul spre el și a zâmbit: te simți bine, doctore?

— Da.

— În regulă. Atunci am plecat.

Harry a apăsat pe accelerație și, după ce mașina a luat-o din loc, Corley s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre lift, fără să se uite în urmă.

•

Norii care se strânseseră în ultimele ore se încăpățânau să nu dea drumul la ploaie. O dată la câteva secunde, doi-trei stropi loveau parbrizul, dar Mitch nu se sinchisise să pornească ștergătoarele. În timp ce privirea i se plimba de la o intrare la alta, a observat că ușa garajului se deschide și din el iese un model vechi de Chevrolet Suburban. Dar, inițial, nu i s-a părut că era un eveniment important.

Între timp, realizatorul emisiunii își continua perorația:

— „Punerea în discuție a metodelor de interogare a devenit irelevantă, dacă nu chiar absurdă, prieteni. Și știți când?”

— Pe 11 septembrie, deșteptule, a intervenit Mitch.

— „Pe 11 septembrie 2001, atunci când islamo-fasciștii au tăiat beregatele a opt piloți americani și au omorât peste trei mii de civili americani. Da, în ziua aia!”

Mitch s-a uitat încă o dată la Chevrolet, dar de data asta cu toată atenția. Îi era destul de greu să distingă șoferul prin parbriz, dar i se părea că silueta lui avea ceva familiar.

•

Harry a trecut de trotuar și a oprit. Un camion de gunoi îi bloca drumul. A aruncat o privire la sacii care mai erau de încărcat și a oftat:

— O să stăm aici toată noaptea.

Îl urmărea cu privirea pe gunoier, iar acesta, dându-și seama că acum avea spectatori, a făcut câteva mișcări de dans foarte ingenioase. Harry a izbucnit în râs, apoi a scos capul pe geam.

— Auzi, frate, aș avea nevoie de o favoare. Ai putea să dai camionul mai în spate vreo doi metri, ca să putem trece?

•

Acum, Mitch avea privirea ațintită asupra lui Harry și, în timp ce camionul de gunoi dădea cu spatele, l-a sunat pe Hall.

— Da?

— Avem acțiune. Un model vechi de Chevrolet Suburban. La volan e Harry.

— Harry?

— Da, iar Geiger, puștiul și sora lu’ Harry sunt și ei în mașină – să mai zici că n-avem noroc. Tu unde ești?

— Pe 98th Street. Ține-te după ei și verifică numerele de înmatriculare, ca să știm a cui e mașina. Sună-mă când afli ceva. Te prind și eu din urmă.

— Bine.

După ce s-a dat la o parte camionul, Chevroletul a ieșit pe stradă și a virat spre vest.

— „Toate discuțiile astea prostești despre tortura cu apă pe scândură și despre izbitul deținuților de pereți? a continuat realizatorul. Ei, ce să-ți spun! Și s-avem grijă ca Abdul să beneficieze de un proces corect. *Habeas corpus* pe dracu'!"

— Ai dreptate, amice, a zis Mitch, oprind radioul.

Apoi a scos un laptop de sub scaunul său, l-a pus pe scaunul pasagerului și a apăsat ușor pe accelerație.

•

Hall ieșise din oraș de vreo oră, iar acum conducea pe autostrada Saw Mill River, trecând printr-o pădure întreruptă din loc în loc de câte un perete de stâncă cenușie. Pe sensul lui de mers, traficul nu era aglomerat, cu toate că era 4 iulie.

Mitch a sunat din nou, iar Hall l-a pus pe difuzor.

— Gata, am aflat a cui e mașina. Martin Corley, doctor. Locuiește în clădirea aia. Divorțat. Fără copii.

— Dă o căutare pe numele lui, poate are o casă undeva la nord de oraș. Uită-te în registrul funciar, în registrul telefonic și în cel al consumatorilor electrici. Unde ești acuma?

— Pe Autostrada 9, tocmai am trecut peste autostrada Bear Mountain.

— Eu sunt lângă Ossining[67], deci nu-s departe în urma ta.

Uitându-se peste porțiunea care separa sensurile autostrăzii, Hall a văzut Visul American târându-se bară la bară spre sud. Mașini cu familii care se întorceau acasă după ce fuseseră într-o excursie în natură – zgomot de radiouri, câini cu capul scos pe fereastră, biciclete cocoțate pe portbagaje, iar pe banchetele din spate, copii somnoroși cu obrajii arși de soare și cu caramele topite în buzunare. Ce

țară: optzeci de mii de kilometri de autostradă meniți să-i ajute pe oameni să găsească un pic de liniște într-un colțișor de natură.

Hall a setat telefonul pe *mute* și a pornit radioul. S-a întrebat cum ar fi arătat pacea pentru el după tot acest timp – și își imagina că știe răspunsul: ar fi fost câteva momente în care n-ar fi trebuit să gândească cu trei mișcări înainte – sau în care n-ar mai fi avut loc absolut nicio mișcare.

N-a trebuit să aștepte mult până să înceapă un buletin de știri.

— „Aici radio WBCS. Întrerupem transmisiunea pentru o știre de ultimă oră. Am aflat mai multe informații despre explozia de pe 134th Street din Manhattan. Rich Lamm se află la fața locului. Rich?

— David, clădirea era o casă cu etaj, despre care se crede c-ar fi fost o locuință privată. Pompierii, poliția, pirotehniștii și autoritățile federale se află cu toții la fața locului, dar nimeni nu spune mare lucru. Însă un lucru e sigur: pare să fie vorba mai degrabă de o *im*-plozie decât de o *ex*-plozie. Clădirea arată ca și când s-ar fi prăbușit în interior, lăsând neatins tot ce se află în jurul său.

— E posibil să fi fost un act terorist, Rich?

— Anchetatorii vor trebui să ia în calcul și această ipoteză. E posibil ca această clădire să fi fost sau ținta unui atac, sau o fabrică de bombe în care a avut loc un accident. Dar, bineînțeles, cauza exploziei ar putea fi ceva mai puțin sinistru, precum o scurgere de gaze. Comisarul Kelly urmează să facă o declarație în scurtă vreme. Până atunci, vom…”

Hall a oprit radioul și a scos telefonul de pe *mute.* Sosise momentul să-i dea vestea.

— Mitch?

— Da?

— Casa lui Geiger a explodat.

— *Poftim*? Și Ray era înăuntru?

— Am auzit la știri. Au vorbit despre o clădire de pe West 134th Street…

A făcut o pauză ca să adauge dramatism vorbelor sale, apoi a continuat:

— N-a mai rămas nimic în picioare.

Hall a scos un oftat prefăcut:

— Dumnezeule…

— Bietul nenorocit, a zis Mitch, scoțând și el un oftat.

Erau spirite înrudite, fiecare fiind foarte atent la propriul joc și, în același timp, studiind reprezentația pe care o dădea celălalt.

Hall a făcut pauza care se cerea într-o astfel de situație, apoi a revenit la obișnuitul său ton sobru.

— Ceva nou despre Corley?

— Tocmai am primit informațiile, i-a răspuns Mitch. Corley are o casă în Cold Spring. E pe River Lane, la numărul douăzeci și nouă. Cred că ajung acolo cam într-un sfert de oră.

— Localizeaz-o prin satelit.

— Deja am localizat-o. E în afara orașului, iar cel mai apropiat vecin se află la vreo cinci sute de metri distanță. Pe mal e și un mic dig de lemn.

— Vreo ambarcațiune?

— E legată de dig. Pare să fie o barcă cu vâsle. E o locuință mult mai bună decât un apartament pe Central Park West, nu?

Hall a zâmbit. Milionul de maimuțe tasta în continuare, iar una dintre ele părea să fie pe punctul de a da la iveală ceva extraordinar.

— Mda, a zis Hall. E perfectă.

21.

— Geiger…

Geiger a deschis ochii și l-a văzut pe Harry uitându-se la el de pe scaunul șoferului.

— Am ajuns, a zis Harry.

— Unde?

— La casa lui Corley din Cold Spring.

Geiger a deschis ușa, s-a aplecat afară și a scuipat sânge.

— Am nevoie de niște gheață, a zis el, apoi și-a luat geanta și s-a dat jos din mașină.

Harry l-a ajuns din urmă pe aleea cu dale de piatră și a întins mâna să-l ajute, dar Geiger a clătinat din cap.

— Mă descurc.

— Ba nu.

Geiger s-a întors cu fața spre el, aruncându-i o privire dură.

— Ba da, Harry, mă descurc!

Geiger și-a continuat drumul spre casă, iar Harry a aruncat o privire de jur împrejur. Înspre vest, era o pajiște netunsă, cu pantă lină, ce cobora până la apă. Între pajiște și râu se vedea un șir des de copaci: pinii și fagii bătrâni, cu trunchiuri groase și noduroase, își întindeau ramurile contorsionate, ce împrăștiau umbre lungi în lumina slabă a soarelui. În fața lui Harry, casa cu etaj în stil colonial se înălța pe culmea colinei, iar ferestrele de doi metri și jumătate de la parter și veranda care se întindea de jur împrejurul său ofereau o priveliște nemaipomenită asupra fluviului Hudson și a dealurilor de dincolo de el.

Aleea cu dale de piatră care ducea spre intrarea principală era mărginită de stâlpi de iluminat foarte scunzi, cu o mică săgeată în vârf, iar când Geiger și Harry s-au apropiat de trepte, Ezra și Lily au apărut la una dintre ferestrele de la parter. Stăteau unul lângă altul și abia dacă se vedeau, stratul gros de praf de pe geam transformându-i în niște stafii – era ca și când, deși umblau în lumea asta, veneau din lumea de dincolo.

Din geanta lui Geiger s-a auzit soneria mobilului său. La jumătatea treptelor, s-a oprit, a scos telefonul și a răspuns.

— Doamna Wayland? a zis el.

— Da, sunt la J.F.K.

— Sunați de la un telefon public?

— Da. Vreau să vorbesc cu fiul meu.

— Imediat, dar mai întâi o să discutați puțin cu cineva care o să vă explice unde să veniți. Trebuie să închiriați o mașină. Suntem într-o casă din Cold Spring.

Geiger i-a dat telefonul lui Harry.

— Bună, eu sunt Harry, a zis el scoțând din buzunar hârtia pe care își notase indicațiile lui Corley. Ai un pix?

După ce a urcat ultima treaptă, Geiger s-a oprit să se odihnească. Ușa s-a deschis, iar în prag a apărut Ezra, care i-a aruncat o privire întrebătoare.

— A sunat mama ta, Ezra. Du-te să vorbești cu ea.

Băiatul a tăcut preț de o clipă.

— Te-au chinuit ca să le spui unde sunt, nu-i așa?

— Da.

— Dar nu le-ai spus.

— Nu.

— Ce ți-au făcut?

— Nu trebuie să știi asta.

— Bine, a zis Ezra, apoi a coborât treptele.

Geiger a intrat în casă. Holul de primire se continua cu un coridor care ducea direct la ușa din spate, iar în dreapta era o scară care ducea la etaj. Camera de zi, care se deschidea imediat în stânga, avea tavanul înalt, din lemn nelăcuit, și era dominat de un șemineu din piatră neșlefuită, care ocupa jumătate dintr-un perete. Lily stătea în picioare lângă el, trecându-și degetele peste liniile neregulate ale bucăților de piatră îmbinate cu multă grijă.

— E un puzzle uriaș, a zis ea.

Geiger a intrat în living și s-a așezat pe o canapea puțin cam tare. Cât stătuse în cabinetul lui Corley, se uitase de multe ori la casa aceea și se întrebase cum arăta pe dinăuntru. S-a aplecat în

față, a întins mâna dincolo de marginea covorului persan și a pipăit podelele late. Pin vechi. Lemnul trebuia uns: uleiul de in ar fi fost cea mai bună alegere – amestecat cu un pic de ulei de *Vernicia fordii.* S-a ridicat și s-a lăsat iarăși pe spate. De afară, se auzea glasul lui Ezra, care străbătea veranda cu pași vioi, stând de vorbă la telefon cu mama lui.

— Nu, mami, a zis băiatul. Niciun prenume. Doar Geiger.

Harry a venit șchiopătând în living și i-a întins lui Geiger un pahar cu gheață, apoi a luat loc lângă el cu un geamăt. A aruncat o privire spre pantalonii lui Geiger și a văzut că materialul de pe una dintre coapse strălucea.

— Mersi, a zis Geiger, luând câteva cuburi de gheață în gură.

— Și cine te-a prelucrat?

— Dalton.

Harry a plecat capul într-o parte.

— *Dalton*?

— Da, a fost reprezentația lui de adio.

— Adică?

— I-am rupt toate degetele.

— Dumnezeule!

Harry era uluit de viteza cu care violența le invadase spațiul privat. Carnea sfârtecată și oasele rupte deveniseră ceva obișnuit.

— Harry, trebuie să vedem dacă găsim un televizor și un DVD prin casă.

— De ce?

— Mai bine du-te și caută, da?

— Se face.

•

Strada principală din Cold Spring cobora pe panta unui deal, iar la capăt avea o piață pietonală pavată cu piatră cubică. De-a lungul deceniilor, mulți dintre proprietarii elegantelor case cu unul sau două etaje care mărgineau strada le conservaseră cu grijă înfățișarea de secol

nouăsprezece. În lumina apusului, fațadele de cărămidă și grilajele de fier forjat ale magazinelor, bistrourilor și buticurilor de antichități păreau rupte dintr-un tablou, iar trotuarele erau înțesate de oameni care coborau panta spre fluviu, unde urmau să aibă loc festivitățile de Ziua Independenței.

Hall și Mitch stăteau în Lexusul parcat pe culmea dealului, peste drum de parc.

— Și ce facem acuma, șefu? a întrebat Mitch.

Hall a mărit harta prin satelit de pe ecranul laptopului și a pus un deget pe ea.

— Aici suntem noi, iar aici e casa lui Corley. După ce începe să se întunece, o luăm înainte, trecem de vreo șase intersecții, apoi facem stânga aici și intrăm pe River Lane. După vreo opt sute de metri, parcăm în pădure, apoi o luăm pe jos. Pare că n-o să avem de mers decât vreo patru sute de metri.

— Apoi?

— Ne despărțim aici, la șirul de copaci.

— Și?

Hall s-a lăsat pe spate.

— Unul intră prin față, celălalt prin spate, și vedem ce se întâmplă.

— Intrăm cât încă mai sunt luminile aprinse sau așteptăm să se culce?

Toate întrebările erau pertinente, dar Hall știa că Mitch făcea mai mult decât să întrebe: măsura timpul scurs înainte de fiecare răspuns, încercând să găsească niște puncte slabe. Hall s-a uitat la chipul inexpresiv al lui Mitch. De-a lungul anilor, mulți oameni îl luaseră pe partenerul său drept un fost jocheu, un tip simplu, pe care poți să te bazezi, dar Hall știa mai bine cum stăteau lucrurile. Mitch era la fel de introspectiv ca o șopârlă, dar era foarte priceput când venea vorba să citească oamenii și avea o fabuloasă memorie a detaliilor esențiale cu privire la toți oamenii cu care avusese de-a face. În trecut, aceste calități îl transformaseră

într-o resursă foarte valoroasă, dar acum îl făceau periculos.

— Cu luminile aprinse, a zis Hall. N-avem niciun motiv să orbecăim prin casă și să ne izbim de pereți.

— Am înțeles.

— Înăuntru sunt Harry, soră-sa, puștiul și Geiger.

— O mulțime de lume, a zis Mitch.

Hall a închis laptopul.

— Tocmai de-aia suntem plătiți atât de bine, nu?

•

Harry a găsit aparatele pe care le căuta în dormitorul oaspeților de la parter, care avea ușa vizavi de living. Erau așezate pe o comodă, sub un cearșaf – un televizor Samsung cu diagonala de cincizeci și cinci de centimetri și un DVD-player JVC.

— Le-am găsit! a strigat el, trăgând cearșafurile de pe celelalte mobile din cameră.

Geiger a venit șchiopătând în dormitor, a pus geanta sport în patul cu baldachin și s-a așezat pe balansoarul de răchită de lângă el, fără să ia în seamă zvâcnetele puternice din coapsa ciopârțită.

— Încuie ușa, a zis el.

Harry i-a dat ascultare, apoi a apăsat pe butoanele de pornire ale celor două aparate și s-a întors cu fața spre Geiger.

— Poți să-mi spui despre ce-i vorba oricând vrei tu. Și să treci direct la subiect, fără niciun preambul.

— În geanta mea e un plic.

Harry a vârât mâna în ea și a scos pachetul.

— Ăsta?

— Da. Mi l-a dat Matheson.

— Cum dracu'…?

— M-am întâlnit cu el în după-amiaza asta, l-a întrerupt Geiger. După ce-am terminat cu Dalton. Să lăsăm întrebările pe mai târziu, Harry. Hai să rezolvăm treaba asta mai întâi.

— Bine.

Harry a scos din plic cinci mini-discuri negre, fiecare în câte o carcasă de plastic.

— Despre astea era vorba? a zis el, apoi a scos mini-discul din carcasa pe care era scris „1” și l-a ridicat în dreptul ochilor. Nu prea arată ca un De Kooning, nu? Ce e, CD sau DVD?

— Hai să aflăm.

Harry a pus discul în player, a apăsat pe butonul „Play” și s-a așezat pe marginea patului.

Negrul ecranului a tremurat ușor, iar în partea de jos a apărut o dungă argintie. În colțul din dreapta jos, se vedeau un cronometru și data înregistrării: 16.02.2004.

Harry a făcut un semn cu degetul spre ecran:

— Vezi linia argintie de jos? E un cifru digital. Discul nu poate fi copiat dacă nu e decodat.

S-a auzit o voce de bărbat vorbind în engleză cu accentul specific celor din Orientul Mijlociu – vorbea atât de încet, încât abia se putea auzi.

— Înregistrarea numărul douăzeci și șapte. Șaisprezece februarie două mii patru.

Pe monitor a apărut imaginea unei camere fără ferestre, puternic luminate – înregistrarea fusese făcută cu o cameră de luat vederi montată sus, într-un colț.

— Ei bine, nu e un album de șlagăre, asta-i clar, a zis Harry, făcând iarăși semn cu degetul spre ecran. Vezi că marginile imaginii sunt neregulate? E o cameră ascunsă undeva în perete.

Dintr-odată, s-a auzit un zăngănit ritmic, iar Geiger s-a aplecat în față. Doi bărbați tunși scurt, cu uniforme kaki, au apărut în cadru împingând în centrul camerei o targă răblăgită pe rotile. Întins pe ea, legat de mâini și de picioare de barele targii, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri murdari, era un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, musculos și cu barbă, leoarcă de sudoare. Fața îi era plină de urme vinețiii și tăieturi cu sângele închegat, la fel ca și pielea de pe piept și de pe antebrațe. Lumina

puternică scotea în evidență nuanțele întunecate ale contuziilor.

— Doamne, a zis Harry, ce-i asta?

Un bărbat îmbrăcat cu o cămașă albă, cu mânecă scurtă, și o pereche de pantaloni scurți kaki a apărut în cadru și s-a apropiat de targă. Și-a mângâiat ciocul foarte îngrijit preț de câteva clipe, apoi l-a lovit ușor pe umăr pe bărbatul cu barbă și i-a vorbit în engleză, pe un ton inexpresiv și ușor nazal. Nu încăpea niciun dubiu că era american – Harry ar fi zis că era de undeva din partea central vestică a Statelor Unite.

— Bună dimineață, Nari, a zis americanul cu cioc. E o nouă zi, prietene.

— *Allahu Akbar,* a răspuns bărbatul de pe targă cu glas răgușit.

— Da, știu, a continuat americanul. Dumnezeu e mare, iar America e Satana.

— Stai nițel, a spus Harry. Nari? O fi Nari *Kaneesh*? Doamne…

Geiger s-a ridicat de pe scaun și s-a agățat de unul dintre stâlpii baldachinului.

— Nari, a zis americanul, azi vrei să stai de vorbă cu noi?

— Nu e drept. N-am făcut nimic…

— Deci nu vrei.

— Doar v-am spus: de fiecare dată când veneau în camera de hotel, ciocăneau la ușă și îmi cereau să mă leg la ochi înainte să intre. Iar apoi…

— Da, știu: te duceau undeva cu mașina, stăteai de vorbă cu doi bărbați, iar apoi te aduceau înapoi la hotel și îți spuneau să nu-ți scoți legătura de la ochi înainte să plece.

— Exact. N-am văzut niciodată pe niciunul dintre ei.

— Știu, Nari, știu. Dar încă nu suntem siguri că ne spui adevărul.

— Acționam în numele *binelui,* pentru *pace*…

— Te credem. Dar tot bănuim că poate i-ai văzut la față pe membrii al-Qaeda cu care te întâlneai, ba

poate chiar ai văzut unde te duceau, și ne gândim că s-ar putea să ai nevoie de o mână de ajutor ca să-ți aduci aminte.

Nari a început să clatine capul dintr-o parte în alta, negând frenetic.

— Nu, nu, nu! a strigat el, zgâlțâind targa.

— Dumnezeule! a zis Harry. El e!

Apoi s-a întors spre Geiger.

— Tipul ăsta e ministrul egiptean care s-a întâlnit în secret cu niște membri al-Qaeda, apoi a dispărut, i-a explicat el, lovindu-și coapsa cu pumnul. Chestia asta e *colosală.*

Dar Geiger nu își dezlipea ochii de la ecran.

Americanul a apăsat pe un buton de pe targă și i-a ridicat jumătatea superioară la un unghi de șaizeci de grade.

— Ne-ai mai spus asta, Nari, și tocmai de aceea am hotărât să aducem pe cineva nou, cineva care te-ar putea încuraja să fii un pic mai deschis.

— Nu e bine ce faceți! a strigat prizonierul. Sunt un oficial ales al unui aliat al Statelor Unite!

— Da, așa-i, i-a răspuns americanul, și asta ar trebui să te ajute să înțelegi natura situației – anume că vom face tot ce ne stă în putință pentru a ne proteja interesele. Deci, dacă nu cooperezi cu noul interogator… În fine, știi cum se zice: dacă te pui cu Satana, ai să sfârșești cu furca lui în cur.

Americanul s-a uitat afară din cadru și a făcut un semn cu mâna.

— Nari, acesta este noul tău prieten, *Inchizitorul,* a zis el, ieșind din cadru.

Bărbatul care s-a apropiat de targă era îmbrăcat numai în alb: tricou, pantaloni largi, teniși. Era Geiger.

— Al dracu' să fiu! a strigat Harry, ridicându-se în picioare. Unde s-a întâmplat chestia asta?

— La Cairo, i-a răspuns Geiger. Într-o bază secretă.

În înregistrare, Geiger a pus două degete pe gâtul prizonierului ca să-i ia pulsul. Nari s-a uitat

la el cu ochi plini de ură.

— Nu pot spune mai mult decât am spus deja…

Dar Geiger l-a înhățat de gât, degetul mare și arătătorul înfigându-i-se adânc în carnea de sub marginile maxilarului. Nari a icnit și n-a mai zis nimic.

— Așa e, Nari, i-a răspuns Geiger. N-ai să-mi spui nimic – nu încă. Mai încolo, o să-mi spui, dar încă n-a sosit momentul. Deocamdată, cel mai bine ar fi să nu mai zici nimic.

În ochii lui Nari se citea uimirea și confuzia.

— Dar scopul meu era *pacea*…

Geiger și-a întețit strânsoarea, lăsându-l pe egiptean fără glas.

— Să nu mai scoți o vorbă, Nari!

Degetele lui Geiger s-au afundat și mai mult în carnea egipteanului, iar grimasa prizonierului s-a lățit atât de mult, încât aducea cu un zâmbet.

— Dă din cap dacă ai înțeles.

Nari a încuviințat din cap.

Geiger s-a aplecat spre DVD-player și a apăsat pe butonul de pauză, apoi s-a întors lângă scaun și a luat loc, rămânând la fel de nemișcat ca imaginea de pe ecran.

Harry, care stătea tot în picioare, a început să dea ușor din cap, pe măsură ce piesele puzzle-ului i se aranjau în minte.

— Bază secretă. CIA. Cairo. Cineva ascunde o cameră în perete și înregistrează ședința în secret. CIA știe? Poate că da, poate că nu.

S-a încruntat o clipă, apoi a continuat:

— Mai degrabă nu. Înregistrarea rămâne undeva timp de câțiva ani, iar în cele din urmă, cineva o găsește și i-o dă lui Matheson. Sau o găsește chiar el – nu contează. Dar de ce Matheson?

— Pentru că Matheson conduce Veritas Arcana.

— Organizația aia care dă publicității o mulțime de informații secrete? Deci cu asta se ocupă Matheson?

— Da.

— Gata, am înțeles. Deci Matheson pune mâna pe discuri, dar, înainte să poată sparge codul digital ca să le poată pune pe internet, CIA sau altcineva de la Washington află că au ajuns la el și trimite dulăii pe urmele lui. Hall și prietenii săi se pun pe treabă și știm foarte bine ce-a urmat. Deci așa. Păi, și ce conțin înregistrările astea, Geiger?

Înainte să răspundă, Geiger s-a uitat impasibil la Harry preț de câteva clipe:

— Am folosit mai multe metode – toate foarte dureroase: acupunctură, tortură auditivă, privațiuni… Timp de două zile, n-am dormit nici eu, nici el. Până să cedeze, au fost multe… gemete și urlete.

— Geiger, Nari Kaneesh era omul numărul doi din parlamentul egiptean!

— Harry, nu ridica vocea, i-a cerut Geiger, însă fără niciun pic de enervare.

Se uita țintă la cadrul de pe monitor, amintindu-și nenumăratele sale acte de cruzime și felul pragmatic în care adoptase violența. Încă își amintea contracțiile mușchilor lui Nari, în timp ce-l strângea de gât. Simțea în mâini carnea a sute de alte victime, tresărind de spaimă, crispându-se de durere și cedând cu disperare…

Harry s-a aplecat spre DVD și a apăsat pe butonul „Eject”. A luat discul și s-a uitat la el cu atenție.

— Pune-le la loc în geantă, Harry.

— Nu le distrugem?

— Nu, am să fac exact ce i-am spus lui Matheson. O să-l sun pe Hall să-i spun că discurile sunt la mine și am să-i promit că, atâta timp cât îl lasă în pace pe Ezra, nimeni n-o să afle ce conțin.

Harry a clipit.

— Ți-ai pierdut mințile, Geiger. Dacă păstrezi discurile astea, va trebui să-ți petreci tot restul zilelor ascuns într-o peșteră. Chiar dacă îl lasă în pace pe Ezra, or să vină după tine – și, cum ai zis și tu, n-or să se oprească până nu te găsesc.

Geiger a inspirat adânc și a simțit că i se dilată tot trupul, milioane de molecule trăgându-și energia din oxigen. Apoi a expirat ușor și a încuviințat din cap:

— Știu.

•

Bucătăria era centrul casei. Avea două uși – una spre holul de primire, cealaltă spre living – și era prevăzută cu două luminatoare rotunde. Harry a găsit o cutie sigilată de biscuiți Ritz și un borcan de unt de arahide, și s-a apucat să facă mini-sendvișuri pe blatul de granit împestrițat, așezându-le pe o farfurie.

Lily stătea la masa ovală din lemn de stejar, fredonând o melodie cu glas scăzut. Ezra stătea alături de ea, cu o sprânceană ridicată.

— Îmi place de ea, a zis Ezra. Până acum, n-am mai avut de-a face cu… mă rog, cu nebuni.

— Serios? a întrebat Harry. Aici ai nebuni pe alese – e casa plină.

Harry a așezat farfuria pe masă și a pus o mână pe umărul lui Lily, care a înclinat capul, ca și când n-ar fi simțit atingerea cuiva, ci ar fi auzit un sunet.

— Cine-i acolo? a întrebat ea.

— Eu, Harry.

Ezra a luat câteva mini-sendvișuri și și-a aruncat unul în gură.

— Știu ceva, a continuat Lily, cu o voce care amintea de foșnetul satinului.

Harry a zâmbit și s-a așezat lângă ea, apoi i-a cuprins mâinile într-ale lui.

— Ia zi, surioară, ce știi?

— Știu de ce e trist Harry.

Cuvintele ei delicate l-au făcut să se lase pe spate și să-i dea drumul mâinilor.

Lily a întins brațul spre Ezra și i-a cuprins încheietura mâinii.

— Hai să cântăm.

— Da, sigur.

— *Huța-huța, în vârful copacului*…

Ezra i s-a alăturat:

— *Când o bate vântul, leagănul s-o legăna…*

Melodia răsuna în mintea lui Harry ca un clopot trist.

— Ezra, încetează, a zis el. Nu mai cânta.

Băiatul s-a oprit, uitându-se nedumerit la Harry.

Însă Lily a continuat:

— *Când s-o rupe creanga, leagănul o cădea…*

— Lily, taci.

— *Și jos o pica…*

— Lily! a strigat Harry.

Pleoapele surorii lui s-au închis și o lacrimă s-a scurs de sub fiecare dintre ele.

— Harry, a intervenit Ezra. Ce se întâmplă?

— Nimic. E nebună, ai uitat?

— Dar plânge? De ce plânge?

Harry s-a ridicat de la masă cu un aer plictisit.

— Plânge din cauza unei fete care nu mai e, a zis el, apoi a ieșit din cameră.

•

La etaj, Geiger stătea în cabina de duș, cu capul plecat și palmele sprijinite de perete. Dăduse drumul la apa rece ca să nu-și provoace noi sângerări și, totuși, micul vârtej de apă din jurul gurii de scurgere avea o nuanță roșiatică. Plăcile de faianță erau verzi ca fierea, iar Geiger s-a întrebat într-o doară dacă psihiatrul fusese cel care alesese culoarea sau dacă nu cumva se supusese dorinței altcuiva – sau poate chiar refuzase să se amestece.

Geiger a ieșit din cabină și s-a șters atent cu un prosop. În oglinda ovală de deasupra chiuvetei a văzut că pe ușa băii, care se afla în spatele lui, era montată o altă oglindă, înaltă cât ușa. S-a întors spre imaginea întregului său trup.

Rănile erau atât de numeroase, încât nu le putea cuprinde cu privirea pe toate o dată – fiecare se străduia să-i atragă atenția: discul stacojiu, cu o înțepătură în mijloc, de pe obrazul stâng, vânătăile urâte de pe piept și de pe picioare, tăieturile lungi, cusute de pe coapsă, pe care deja începeau să

strălucească picături de sânge proaspăt. Privirea sărea de la una la alta, iar prin porii pielii își croia drum un val de transpirație fierbinte.

Simțind că amețește, a dus o mână tremurătoare spre chiuvetă și s-a așezat pe closet. Mecanismul memoriei i se învârtea încet, culegând momente disparate din camera întunecată a minții lui și aducându-le la lumină: un cuțit luminat de flăcări într-un pumn umflat, picături de sânge pe o podea aspră de lemn, siluete de vulpe smulgând carne de pe oase…

Preț de câteva clipe, Geiger și-a concentrat toată atenția asupra mozaicului din plăci octogonale al podelei – labirintul de linii negre i-a ancorat privirea, iar furtuna care îi copleșise mintea s-a îndepărtat.

•

Hall a găsit un loc pe unde putea ieși de pe stradă. A înaintat vreo cincisprezece metri în pădure, a stins farurile și a oprit motorul. El și Mitch au apăsat pe butoanele de pe portiere, iar geamurile fumurii au coborât cu un zumzet discret, care a fost acoperit imediat de un val de țârâituri de greieri și cicade. Iar de pe o creangă din apropiere s-a auzit un bu-hu-hu.

— Uau! a zis Mitch. Când ai auzit ultima oară o bufniță?

Hall a deschis torpedoul, a scos un mic dispozitiv de emisie-recepție – era argintiu și avea vreo patru centimetri lungime –, pe care și l-a fixat în ureche, iar Mitch a vârât mâna în buzunarul cămășii, scoțând și el un dispozitiv similar. Apoi și-au verificat amândoi încărcătoarele pistoalelor, iar Hall și-a recapitulat în minte planul de acțiune, încheind cu o scurtă înclinare din cap.

— Deci, după ce pornim, urmezi comenzile mele, a zis el.

— Am înțeles.

Și-au vârât încărcătoarele înapoi în pistoale, au ieșit din mașină și au pornit spre vest.

— Intrăm cu pistoalele în mână, a zis el. Dar nu apăsăm pe trăgaci decât dacă suntem nevoiți.

— Am înțeles.

Au pornit prin pădure în tăcere. Când au ajuns aproape de casa lui Corley, au dat de un luminiș și s-au oprit. Începând din acel loc, aveau să meargă în câmp deschis – în fața lor se întindea o pajiște cu diametrul de vreo șaizeci de metri, presărată cu vreo zece copaci și niște tufișuri înalte, iar în mijlocul ei, se înălța casa. Luminile ferestrelor și ale stâlpilor de iluminat care mărgineau aleea spre intrarea principală alcătuiau o pată luminoasă care înconjura casa pe o rază de vreo zece metri.

— În regulă, a zis Hall, făcând un semn cu mâna. Fii atent, cablul de telefon ajunge în spatele casei. Pentru orice eventualitate, taie-l înainte să intri.

— Am înțeles, a zis Mitch, apoi a tresărit, dându-și o palmă peste ceafă. Țânțar nenorocit!

— Hai mai întâi să ne asigurăm că dispozitivele funcționează cum trebuie, a zis Hall. O să mă depărtez un pic.

Apoi a luat-o din loc, rămânând în spatele șirului de copaci. Cât timp așteptaseră în mașină, Hall hotărâse cum avea să procedeze. Urma să se apropie de ușa din față și să apese pe clanță, iar dacă era încuiată, avea să sune. Fără violență, fără pistol – era mai bine să nu tensioneze atmosfera, cel puțin la început. Avea să-i ceară lui Geiger să strângă pe toată lumea, după care urma să-i ceară discurile – fuseseră furate și trebuia să i le înapoieze. Și dacă abordarea asta nu dădea rezultate, ei bine, întotdeauna avea la îndemână un plan de urgență.

A îndepărtat cu mâna un țânțar, apoi a zis în șoaptă:

— Mitch, mă auzi?

— Perfect. Tu mă auzi?

— Foarte limpede. În regulă, după ce tai cablul, dă-mi de știre, și pornesc spre casă.

— Am înțeles.

— Să te ascunzi pe după copaci, Mitch. Casa are multe ferestre.

— Richie, am mai făcut chestii d'astea…

— Dă-i drumul.

Hall l-a urmărit pe Mitch ieșind de după șirul de copaci și pornind spre partea din spate a casei, înaintând tupilat pe pajiște, de la un copac sau tufiș izolat la altul. Hall și-a scos dispozitivul de emisie-recepție din ureche, l-a pus în buzunarul cămășii, apoi a închis ochii. Voia să-și domolească pulsul înainte să sune, ca nu cumva să pară nesigur – nu trebuia să i se strecoare în glas nici cea mai vagă urmă de îngrijorare.

A scos mobilul și a format numărul.

— Alo? i-a răspuns vocea.

— Hall vă deranjează.

A interpretat clipele de tăcere care au urmat ca pe un îndemn de a continua.

— Suntem aproape de țintă – o casă izolată din Cold Spring. Mă uit la ea chiar în clipa asta. Înăuntru se află discurile și patru persoane. Suntem pe punctul de-a intra. O să obținem discurile în foarte scurt timp.

Hall a simțit un fior rece înainte să înțeleagă de ce. Cât timp vorbise, auzise pe linie ecoul slab al propriei sale voci, ceea ce însemna că celălalt telefon era pus pe difuzor. Așadar, cel pe care îl sunase chemase lângă el alte câteva persoane, foarte probabil pentru că voia să se sfătuiască cu ei în legătură cu decizia pe care se pregătea s-o ia. Hall a înțeles că era un semn de rău augur.

— Înăuntru sunt patru persoane? a întrebat o voce de bărbat.

— Da, patru.

— Inițial, era vorba să urmărești o singură persoană, Hall. Dar văd că ai transformat operațiunea asta în ceva foarte diferit. Dacă îl punem la socoteală și pe Matheson, acum sunt implicați cinci oameni – e un număr mare.

Hall se uita la casă, iar multele ei ferestre deveneau din ce în ce mai luminoase pe măsură ce se lăsa întunericul:

— Aveți dreptate.

— Deci după ce se încheie operațiunea, vor ști despre ea cinci oameni. Adică prea mulți. În noaptea asta, totul trebuie să se termine definitiv. Fără nicio urmă. Apoi o să-l găsim pe Matheson. Ai înțeles?

Hall l-a văzut pe Mitch țâșnind spre un tufiș netuns de lângă casă.

— Da, v-am înțeles.

— Și, Hall… Dacă totuși rămâne vreo urmă, va trebui să dispari și tu.

— V-am înțeles.

Conversația s-a terminat, iar Hall a pus telefonul în buzunar, apoi și-a vârât în ureche dispozitivul de emisie-recepție. A auzit gâfâitul lui Mitch, dar zvâcnirile propriului puls, pe care le simțea la baza craniului, aproape că-l estompau.

Deci îi voiau morți pe toți cei din casă.

•

Geiger și Ezra stăteau sprijiniți de balustrada verandei. Spre apus, dincolo de fluviu, deasupra dealurilor întunecate, soarele lăsase în urmă o fâșie roșiatică. Geiger găsise într-un șifonier o pereche de pantaloni de trening de culoare gri și se îmbrăcase cu ei. Ezra se uita la stâlpii de iluminat înșirați pe panta ce cobora spre fluviu. În jurul lor roiau țânțari și molii, izbindu-se de globurile de sticlă ce protejau becurile.

— Ezra, a zis Geiger, azi m-am întâlnit cu tatăl tău.

Băiatul s-a îndreptat imediat de spate.

— Când? Unde?

— Chiar înainte să mă întorc la Corley. În Central Park.

— Cum ai…?

— E o poveste lungă. Dar e teafăr.

— A întrebat de mine?

— Da.

— Atunci de ce n-a venit cu tine?

— A vrut să te vadă, dar nu i-am dat voie.

— De ce?

— I-am spus că, de acum înainte, n-o să te mai poată vedea decât cu acordul tău. Că va depinde doar de tine.

— Serios?

— Da. Deci după ce o să se termine povestea asta, tu vei hotărî când vrei să-l vezi – *dacă* vrei să-l vezi. Ți se pare în regulă?

— Păi…, a zis Ezra, ridicând ușor din umeri. Cred că da.

— Și încă ceva.

— Ce?

— Am făcut rost de ceea ce caută oamenii ăia. Sunt niște discuri. Le am în geantă. Conțin niște înregistrări. Mi le-a dat tatăl tău. Acum, că se află la mine, n-o să te mai deranjeze nimeni.

— Ce fel de înregistrări?

— Nu contează, Ezra. Dar trebuie să înțelegi că tatăl tău te-a lăsat singur pentru că, după părerea lui, înregistrările astea sunt foarte importante și nu voia ca Hall să pună mâna pe ele. S-a trezit în fața unei alegeri extrem de dificile. Ai înțeles?

— Da.

— Trebuie să dau un telefon, a zis Geiger, pornind spre treptele verandei.

•

Ascuns după șirul de copaci, Hall l-a văzut pe Mitch alergând spre un fag uriaș și dispărând în spatele trunchiului său gros. Umbra deasă a copacului se întindea până la doi-trei metri de ușa din spate a casei.

— Mă vezi? a șoptit Mitch.

— Da.

Apoi Hall l-a zărit pe Geiger coborând treptele verandei, cu capul plecat spre un obiect pe care îl ținea în mână.

— Geiger a coborât treptele, a zis Hall. E pe gazonul din fața casei. Cred că sună pe cineva.

În clipa următoare, Hall a simțit în partea superioară a coapsei vibrațiile mobilului său.

— Hopa! a șoptit el. Cred că mă sună pe mine.

— Nu-i răspunde, a zis Mitch.

— Ba da, ne-ar putea fi de folos. Așteaptă un pic.

Hall și-a scos dispozitivul de emisie-recepție și a dus telefonul la ureche.

— Alo?

— Geiger la telefon.

— Nu te grăbești deloc să ne dai căcatu' ăla de cod, Geiger. Ai zis că mă suni în juma' de oră, mai ții minte?

Hall îl urmărea plimbându-se într-un cerc mic, la vreo șaizeci de metri de el.

— M-am întâlnit cu Matheson. Discurile sunt la mine.

— Continuă, a zis Hall.

— Am de gând să le păstrez.

— Foarte neînțelept din partea ta, Geiger.

— În scurtă vreme, băiatul o să se întâlnească cu maică-sa. După aceea, câtă vreme Ezra rămâne teafăr și nevătămat, nimeni n-o să vadă ce e pe discuri. Asta e înțelegerea.

— Eu nu fac înțelegeri, Geiger. Nu e treaba mea. Iar acuma, zi-mi: când îmi dai porcăria aia de cod, ca să putem ieși odată din casă?

— Te sun mai încolo.

Hall l-a văzut pe Geiger luând telefonul de la ureche, iar conversația s-a întrerupt.

•

Când Geiger s-a întors în casă, Harry ieșea din dormitorul de la parter, clătinând din cap.

— Ai găsit-o? a strigat Harry.

Geiger a auzit zgomot de pași la etaj, iar Ezra a apărut în capul scării.

— Nu, nu-i nici aici, a zis băiatul, coborând treptele.

Harry s-a întors spre Geiger.

— A dispărut Lily.

— De cât timp?

— Nu știu. Tu și Ezra erați afară, iar eu am ațipit câteva minute…

— Ezra, a zis Geiger, du-te și caută o lanternă prin dulapurile din bucătărie.

Băiatul a luat-o din loc, iar Harry, s-a sprijinit de tocul ușii.

— N-avea cum să ajungă foarte departe, a zis Geiger. Tu caut-o în fața casei, iar eu o să mă uit în spate.

— Nu, a zis Harry, uitându-se la piciorul lui Geiger. Tu rămâi în casă. O caut cu Ezra.

— Mă simt bine, Harry.

— Vorbești serios, Geiger?

— Am să merg încet și…

Harry a ridicat brusc pumnul și l-a izbit de perete.

— *Încetează*! Gata, da? Atâta ne mai trebuie acuma, să leșini și să cazi cine știe pe unde. De-ajuns că trebuie să căutăm o epavă pe întuneric, nu crezi?

Geiger s-a uitat la el o clipă, apoi a aprobat din cap.

•

Hall aștepta acel clic, acel moment în care totul fuziona – datele situației, intuiția, sincronizarea, fluxul de adrenalină.

— Dă-i drumul, Mitch, a zis el. Taie telefonul.

Mitch a ieșit din spatele fagului asemenea unei stafii întunecate, oprindu-se aproape de marginea petei de lumină ce învăluia ușa din spate.

Privirea lui Hall a zburat spre stânga: Harry cobora treptele verandei, cu o lanternă în mână.

— Lily! a strigat el.

— La dracu'! a zis Hall în șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Mitch.

Hall și-a mutat iarăși privirea spre ușa din spate, chiar în clipa când Ezra a deschis-o și a ieșit.

Mitch a înlemnit în semiîntuneric, la vreo cinci metri de băiat. Băiatul s-a întors cu spatele spre Mitch, încercând să străpungă bezna.

— Lily! a strigat Ezra.

— Nu te vede, a șoptit Hall. Pleacă de-acolo. *Pleacă*!

Mitch s-a îndepărtat de ușă, adâncindu-se în întuneric.

— Iar acuma, stai nemișcat, a adăugat Hall.

După care s-a uitat iarăși în fața casei. Harry ieșise din zona luminată de ferestre și de stâlpi, apropiindu-se de pădure și străpungând bezna cu raza conică a lanternei.

— Căcat! a zis Hall. Geiger a rămas înăuntru. Trebuie ca toți să fie într-un singur loc.

Ezra s-a întors ușor spre fagul de lângă casă.

— Lily! a strigat el încă o dată.

Dintr-odată, cerul s-a umplut de jerbe de scântei roșii, albe și albastre. Hall a tresărit și a întors capul spre fluviu. O clipă mai târziu, un bubuit puternic a străpuns liniștea nopții. Apoi s-au auzit ecourile slabe ale ovațiilor unei mulțimi, iar scânteile au început să coboare, împrăștiind o lumină difuză pe pajiștea din jurul casei.

— Nu pot să cred! a șoptit Hall.

În timp ce Ezra se uita spre cer, Mitch s-a strecurat în spatele copacului, iar după ce s-au stins artificiile, băiatul s-a întors cu fața spre fag – a făcut câțiva pași în față, ajungând sub crengile de aproape cinci metri.

— Lily?

— Vine spre tine, Mitch, a șoptit Hall. Fă ce-ți spun, exact când îți spun, i-a cerut el, în timp ce-l urmărea pe Ezra apropiindu-se de copac.

— Vine dinspre dreapta. Așteaptă!

•

Cu spatele lipit de copac, Mitch l-a auzit pe băiat oprindu-se la un metru sau doi de trunchiul uriaș.

— Lily? a zis Ezra cu glas scăzut. Ești acolo?

Mitch l-a auzit făcând alți câțiva pași.

— E chiar la baza copacului, Mitch, i-a șoptit Hall. Se pregătește să se uite după trunchi. Fă un pas la stânga – acum!

Mitch și-a dezlipit spatele de copac, dar a rămas cu degetele sprijinite de scoarța lui. A făcut un pas.

— Nu te speria, Lily. Sunt eu, Ezra.

Hall i-a șoptit iarăși în ureche:

— Nu face mai mult de-un pas o dată. Nu vrea s-o sperie. Pregătește-te să faci încă un pas la stânga… Acuma.

Mitch a făcut întocmai și abia s-a abținut să nu izbucnească în râs: după ani de cazuri care mai de care mai dificile, ajunseseră să se joace de-a v-ați-ascunselea cu un băiat de doisprezece ani. A auzit un bâzâit și a simțit un țânțar așezându-i-se pe obraz, dar a rămas nemișcat în timp ce insecta și-a înfipt trompa în pielea lui și a început să sugă sânge.

— Pregătește-te, a continuat Hall. Un pas la stânga – acum.

Mitch a mai făcut un pas.

— Lily? a zis Ezra.

Apoi Mitch l-a auzit oftând și pașii lui au părut că se îndepărtează.

— Perfect, a șoptit Hall. Se pare că pleacă.

Mitch a răsuflat ușurat, s-a sprijinit cu spatele de trunchi și a strivit cu sete țânțarul de pe obraz. Dar, imediat după aceea, a auzit iarăși zgomot de pași apropiindu-se de trunchi.

Vocea lui Hall i-a revenit brusc în ureche:

— Pizda mă-sii! Mitch, se întoarce…

— Lily? l-a auzit pe Ezra, iar capul lui a apărut de după trunchi. Ești…?

Mitch l-a înhățat de guler și l-a izbit cu spatele de copac, acoperindu-i gura cu cealaltă mână.

— Să nu scoți un sunet, i-a zis el printre dinți.

— Ușor, Mitch! i-a zis Hall în ureche.

Chiar și în întunericul de sub copac, Mitch tot vedea ochii lui Ezra lucind de spaimă.

— Vorbesc serios, puștiule. Dacă scoți și cel mai mic zgomot, îți rup gâtul, m-ai înțeles?

Mitch a simțit că băiatul a dat din cap sub mâna cu care îi acoperise gura.

— Gata, Richie, a zis Mitch. Să-nceapă spectacolu'.

— Nu-i face nimic puștiului, i-a răspuns Hall. Vin și eu.

•

Lily a ieșit dintre copaci. Noaptea era animată de zgomote și lumini. S-a descălțat și a pornit prin iarbă în picioarele goale, simțind firele strecurându-i-se printre degete. S-a oprit pe malul fluviului. Auzea freamătul discret al apei.

Cerul a bubuit dintr-odată, dând la iveală încă o lună. Plină și strălucitoare, luna aceasta și-a împrăștiat copiii în noapte – mii de copii, cântând, râzând, fugărindu-se unul pe altul spre apă.

Lily se auzea cântând: o voce tânără și mătăsoasă ce i se înfășură în jurul trupului ca o mângâiere.

— *În adâncuri, sub apele oceanului*…

Urmărea luminile ridicându-se din oraș și plutind pe apa învolburată a fluviului. Deci acolo ajungeau copiii. Se duceau acasă. S-a așezat pe iarbă să-i asculte: vocile lor se înălțau de sub apă și se contopeau într-o melodie dulce și zglobie.

— *În adâncuri, sub apele oceanului, unde-aș vrea să fiu, unde poate că e și ea*…

•

Hall a ajuns gâfâind sub coroana fagului.

— N-am avut încotro, a zis Mitch.

Hall s-a uitat la el în întuneric, având impresia că sesizase o undă de ironie în vocea lui.

— În regulă, a zis Hall. O să ne mișcăm repede – înainte să se întoarcă Harry. Folosim puștiul pe post de momeală. Mă duc lângă ușa din spate, iar după ce-l scoatem pe Geiger afară, intrăm cu toții în casă, luăm discurile și plecăm.

— Am înțeles, a zis Mitch.

Hall s-a aplecat și s-a uitat în ochii lui Ezra: a fost surprins să vadă că băiatul era nu doar speriat, ci și furios.

— Ezra, dacă faci ce-ți cerem, povestea asta o să se termine în cinci minute, după care toată lumea pleacă acasă. Când îți spune Mitch, vreau să te duci să-l chemi pe Geiger. Strigi: „Hei, Geiger, vino-ncoace. Sunt în spatele casei". S-o spui pe un ton calm și convingător. Știu că ești speriat, așa că inspiră adânc de câteva ori ca să te liniștești. Gândește-te la cât de repede o să se termine totul. N-am să vă fac rău nici ție, nici lui Geiger. Nu vreau decât să iau înapoi ce-a furat tatăl tău.

Hall s-a ridicat în picioare și s-a întors spre Mitch.

— Așteaptă semnalul meu, i-a zis el.

Apoi s-a apropiat de marginea zonei umbrite și a străbătut cu pași iuți distanța până la ușa din spate. S-a lipit cu spatele de perete și a scos pistolul.

— Acuma, Mitch, i-a șoptit Hall.

•

Când Mitch s-a aplecat lângă el, Ezra i-a simțit mirosul de transpirație: era acru și pătrunzător – un iz dospit în întuneric.

— Gata, puștiule. Depinde numai de tine. Dacă o dai în bară, o să aibă de suferit multă lume, i-a zis Mitch, luându-și mâna de pe gura lui. Zi: „Hei, Geiger, vino-ncoace. Sunt în spatele casei".

Lui Ezra i se învârtea capul atât de tare, încât simțea că o să leșine. A încercat să-și fixeze privirea asupra jerbelor de artificii din spatele lui Mitch, dar imaginea îi tot fugea din fața ochilor.

— Hai, puștiule, strigă-l. Acuma!

Ezra a clătinat din cap.

Mâna lui Mitch l-a înhățat de maxilar și l-a izbit cu capul de copac:

— *Strigă-l*!

Privirea umezită de lacrimi a lui Ezra transforma fiecare scânteie căzătoare într-o stea cu

cinci colțuri. Se afla în mijlocul unei galaxii a durerii, dar iarăși a clătinat din cap.

Mitch s-a îndreptat de spate și s-a întors spre Hall.

— Diavolu' ăsta mic nu vrea să-l strige.

•

Hall a încercat să-și imagineze o confruntare unu la unu cu Geiger. Oare avea arme la îndemână? Nu știa, dar era puțin posibil. Și probabil că avea dureri – faptul că nu se alăturase echipei de căutare confirma această supoziție. Și totuși, Geiger părea să fie imun la adrenalină și la frică, deci Hall nu putea ști de ce era în stare – unde mai pui că deja îl citise prost de două ori.

În cele din urmă, a hotărât să intre singur în casă. Dacă situația ar fi devenit tensionată, nu voia ca Mitch să transforme totul într-un duel ca în westernuri. S-a întors repede la Mitch și Ezra.

— Bine. Rămâi cu puștiul, Mitch. Intru singur. Așteaptă să-ți dau un semnal.

Se vedea limpede că lui Mitch nu-i plăcea planul.

— De ce? a întrebat el.

— Pentru c-am hotărât că așa e cel mai bine.

Mitch l-a tras pe Ezra lângă el, apropiindu-se de Hall:

— Păi, dat fiind că toate deciziile în legătură cu Geiger pe care le-ai luat până acuma s-au dovedit a fi greșite, poate c-ar fi bine să…

— Fă ce-ți spun, Mitch, i-a zis Hall, apropiindu-și fața de a lui la doar câțiva centimetri. Asta e treaba ta, ai înțeles? Așa că taci în pula mea din gură și fă ce ți se spune.

Deodată, s-a auzit o bufnitură care i-a făcut pe toți trei să tresară. La câteva clipe după aceea, Mitch s-a uitat la Hall și a încuviințat din cap.

— Bine, șefu'. Ia-o înainte. Eu și puștiulică îți păzim spatele.

Hall a dat fuga la ușă și a scos iarăși pistolul. A așteptat o clipă, apoi a deschis ușa și a intrat. A

aruncat o privire pe hol și a strigat:

— Geiger! Sunt eu, Hall!

•

Geiger ațipise pe unul dintre fotoliile din living, iar vocea l-a străpuns ca niște dinți ascuțiți. Era Hall. Cum scăpase din casă și cum ajunsese acolo?

— Geiger, tu ai discurile, iar eu îl am pe Ezra! Hai să facem schimbul!

Geiger s-a ridicat în picioare, simțind un junghi înfiorător în coapsă – dar nu conta. După cum nu conta nici cum îi găsise Hall. El, Geiger, îl adusese acolo: îi pusese pe Ezra și pe toți ceilalți exact în vizorul armei lui Hall.

— Hai, Geiger, ieși la vedere!

Privirea lui Geiger a făcut ocolul camerei. Erau două ieșiri: una dădea spre hol, cealaltă, spre bucătărie. A văzut sprijinit de șemineu un vătrai din fier forjat, al cărui cârlig era acoperit cu praf de cenușă. S-a apropiat de vatră și l-a luat în mână.

Vocea lui Hall părea să vină de undeva din spatele casei. Geiger a așteptat să-l strige încă o dată.

— Putem să terminăm toată povestea asta cât nu mai e nimeni prin preajmă! a zis iarăși Hall. Repede și curat!

Geiger a înclinat capul, încercând să localizeze sunetul. Nu mai avea niciun dubiu: Hall intrase pe ușa din spate, iar acum era pe hol și se apropia de el. Îi despărțeau vreo șase metri.

Hall sigur avea un pistol. Geiger a apucat vătraiul de la mijloc, ținându-l ca pe o suliță. A ridicat arma, a luat poziția de aruncare, pivotând pe piciorul stâng, așa cum ar fi făcut dacă ar azvârlit-o cu adevărat – piciorul a tremurat și l-a durut, dar cusăturile au rezistat.

Hall nu mai spunea nimic. Probabil că deja trecuse de ușa care dădea din hol în bucătărie. Fără să facă niciun zgomot, Geiger a intrat în bucătărie. Oare Hall îl avea pe Ezra cu el? Puțin probabil: era prea liniște.

Geiger s-a apropiat de cealaltă ușă a bucătăriei. Era posibil ca acum Hall să se afle pe hol, în dreapta ușii. Geiger a ridicat vătraiul în dreptul umărului, a pășit cu grijă pe hol și s-a întors.

Hall se afla la trei metri în fața lui, singur, aproape de ușa care dădea spre living. Spatele lui era o țintă ușoară, dar, dacă s-ar fi putut apropia mai mult de el, Geiger ar fi putut folosi vătraiul ca pe o bâtă. A așteptat, urmărindu-l pe Hall cum înaintează cu grijă spre ușa livingului.

Când focurile de artificii au luminat cerul, urmate de un ropot de pocnituri, Geiger a luat-o din loc, folosind zgomotele ca pe un camuflaj audio. Hall tocmai se apleca prin cadrul ușii.

Ajuns la doar un metru de el, Geiger a apucat vătraiul de mâner și l-a ridicat deasupra capului.

— Geiger! a strigat cineva din spatele lui.

•

Hall s-a răsucit imediat și l-a lovit orbește pe Geiger, nimerindu-l chiar în tâmplă. Geiger a îngenuncheat, iar vătraiul a căzut cu zgomot pe podea.

Hall i-a aruncat o privire lui Mitch, care stătea în cadrul ușii din spate. Partenerul său avea pistolul îndreptat spre capul lui Geiger, iar cu cealaltă mână îl ținea pe Ezra, astupându-i gura cu palma.

Hall s-a uitat apoi la Geiger:

— Nu mai e timp. Vreau discurile alea!

Lui Geiger i-a fost greu să distingă unele dintre cuvintele lui Hall, pentru că urechea dreaptă îi era copleșită de un vuiet ca de ocean.

— Dă-i drumul băiatului, a zis el cu glas șoptit.

Hall a clătinat din cap.

— Discurile. Acum!

Geiger a răsucit ușor capul și s-a uitat la Ezra, apoi s-a întors iarăși spre Hall.

— Sunt în dormitor, a zis el, făcând semn cu mâna spre ușa din stânga.

Hall a aruncat o privire în dormitor și a văzut o geantă sport în mijlocul unui pat cu baldachin.

— Bine, să mergem. Tu primul, Geiger. Mitch, așteaptă în living cu pușt iul.

Geiger s-a ridicat în picioare și a pornit clătinându-se spre ușa dormitorului.

Hall l-a îmbrâncit în cameră cu pistolul și a făcut un semn spre geantă:

— Deschide-o!

Geiger a tras geanta lângă el și a scos un plic. L-a răsturnat și din el au căzut pe cuvertură mini-discurile negre.

Hall a simțit un val de adrenalină izbindu-l în piept și a inspirat adânc ca să se liniștească.

— Ia zi, te-ai uitat la ele? l-a întrebat Hall.

— La unul dintre ele. Vreo cinci minute. Știi ce e pe ele?

— Nu, a zis Hall.

— Interogatorii dintr-o bază secretă. Cineva a filmat ședințele cu o cameră ascunsă. În ele apar eu.

Hall a strâns discurile și le-a pus înapoi în geantă.

— Spune-mi, Geiger, cum ai ajuns atât de bun în meseria ta?

Geiger s-a uitat la el. Tâmpla stângă îi sângera, iar Hall și-a dat seama că îi era greu să-și focalizeze privirea.

— Aș putea spune că așa m-am născut, i-a răspuns el. Am asta în sânge.

Preț de câteva clipe, Hall i-a cântărit vorbele în minte, gândindu-se la cât de mult timp petrecuse el însuși în slujba diavolului de-a lungul anilor. Geiger avea dreptate: virusul e în sânge – incurabilul virus uman.

A închis geanta, apoi a zis:

— Deci asta-i explicația.

— Dă drumul băiatului, a șoptit Geiger.

Hall a făcut un semn cu mâna spre ușă:

— Hai în living.

— Dă-i drumul, Hall. Maică-sa o să ajungă aici în curând. Nu…

— Mișcă!

Geiger a ieșit pe hol, pornind cu pași mici spre camera de zi, iar Hall l-a urmat. Cu arma în poală, Mitch stătea pe canapea alături de Ezra.

Hall a ridicat geanta:

— Am pus mâna pe ele.

— Aleluia! a zis Mitch. Să mergem.

Hall n-a zis nimic și nici n-a schițat vreun gest. Ținea arma îndreptată spre Geiger și a văzut că Mitch se uita cu atenție în ochii lui, încercând să-i ghicească intențiile.

— Nu plecăm? a întrebat el. Încă n-am terminat?

Hall a clătinat din cap.

— E ordin de sus? a continuat Mitch.

Hall nu i-a răspuns, ci a întors capul spre ușa de la intrare, care rămăsese deschisă. A ascultat câteva clipe, după care a ridicat brusc mâna cu pistolul și l-a împins pe Geiger lângă tocul ușii. Aplecându-se ușor pe spate, Hall a aruncat o privire afară și l-a văzut pe Harry șchiopătând în zona luminată din fața casei.

•

Harry a pășit pe aleea cu dale de piatră, apoi a urcat treptele care duceau la verandă, cu fața transpirată și posomorâtă. Era copleșit de suferință și vinovăție. Din multe puncte de vedere, Lily îl părăsise cu ani în urmă, dar acum, Harry simțea că sora lui plecase pentru totdeauna – și asta numai din pricina lui.

Imediat ce a trecut pragul ușii de la intrare, a simțit în ceafă pistolul lui Hall.

— Ia-o înainte, Harry, i-a zis Hall. Cu pași mici spre canapea.

Apoi l-a condus spre living.

— Stai jos.

Stând în picioare, Harry s-a întors cu fața spre Hall, oprindu-se în clipa când pistolul acestuia i-a

atins nasul. A zâmbit – deși nu era tocmai un zâmbet, ci mai degrabă un fel de tăietură pe chipul său –, apoi a luat loc. Hall a făcut câțiva pași în spate, ținând arma îndreptată spre Harry.

— Măi să fie, a zis Harry, răgușit de la atâta strigat, apoi a aruncat o privire spre Mitch, al cărui pistol era îndreptat spre Geiger. Deci avem doi mușchetari. Unde-i al treilea?

— A murit, i-a răspuns Mitch.

— Pe bune? Nasol. Era preferatul meu.

Harry s-a uitat la Geiger, care stătea cu spatele lipit de perete, lângă ușa livingului. Nu putea primi ajutor din direcția aceea: Geiger avea ochii sticloși, iar o tâmplă îi era acoperită cu sânge proaspăt. Harry a încercat să se uite în ochii lui Ezra, dar băiatul stătea dincolo de Mitch, cu capul plecat – arăta ca și când ar fi plâns.

Harry nu știa cât de mult timp mai avea la dispoziție, dar știa că trebuia să nu se oprească din vorbit.

— Și ia zi, maestre, a continuat el, adresându-se lui Mitch. Cât timp ai făcut laba în taxi, înainte să-ți dai seama că te-am tras în piept și ești un mare dobitoc?

Mitch nici măcar n-a clipit. Se uita impasibil la Harry, cu aerul unui profesionist.

— Nu mai vorbi, Harry, a intervenit Hall.

— Știi ceva, Hall? Soră-mea s-a rătăcit – sau poate a pățit-o și mai rău – numai și numai din cauza ta, iar pe tine te doare fix în cur.

Apoi a văzut geanta sport din mâna lui Hall:

— Vasăzică ai pus mâna pe De Kooning.

Hall a încuviințat din cap.

— Păi și-atunci ce mai căutați aici?

O privire spre Hall și una spre Geiger i-au dat imediat răspunsul. S-a ridicat în picioare.

— Stai jos, Harry, a zis Hall.

— Dă-te-n pizda mă-tii! i-a răspuns Harry, încordându-și fiecare mușchi, iar Hall a ridicat iarăși pistolul spre el.

— Harry, îți mai zic o singură dată…

— Să zicem că sar pe tine, a continuat Harry. Să-ți smulg inima din piept. Ai să mă împușți, Hall?

— Stai jos, în pula mea!

Harry a aruncat o privire pe ferestrele care dădeau în fața casei – nimic.

— Și ce-ar fi dacă, în timp ce mă împușți, Geiger ar sări și el pe tine? Mă gândesc că unul dintre voi va trebui să-l împușste și pe el, nu? Dar cum rămâne cu pușțiul…?

Chipul lui Hall era ca de piatră.

— Ah, și nu-l uitați pe Matheson, a continuat Harry. Asta înseamnă că suntem patru. Doar n-o să-l lăsați să scape și să vă facă viața un calvar, nu? Deci, ia zi, Hall? Când devine greu să omori oameni? După ce-ai băgat în mormânt zece? Douăzeci?

Harry s-a uitat iarăși pe fereastră, iar de data asta a zărit ceva. Dintr-odată, s-a simțit ușurat. Cu o clipă înainte, aproape că nu mai știa ce să spună, dar acum putea să se oprească din vorbit.

— Știi ceva, Hall? Las-o baltă, nu-ți mai face griji din cauza asta, a zis el, apoi a făcut un semn spre ferestre: fă-ți griji din cauza lor.

Hall s-a răsucit pe călcâie și s-a uitat afară. În depărtare, două perechi de faruri tocmai intraseră pe drumul care ducea până în dreptul casei.

Harry a ridicat din umeri.

— Am hotărât să chem poliția să ne ajute s-o găsim pe Lily.

— Nenoro…, a zis Mitch, ridicându-se de pe canapea.

Ținând arma îndreptată spre Geiger, s-a apropiat de ferestre, iar în clipa aceea, Harry s-a repezit spre el, cu umerii plecați și mâinile întinse în față. Brațul în care Mitch ținea pistolul s-a răsucit spre el, dar Harry s-a izbit de pieptul lui, cuprinzându-i mijlocul cu mâinile. Forța impactului i-a azvârlit pe amândoi printr-o fereastră, iar când au aterizat

pe verandă, s-au rostogolit până la balustrada de lemn, au rupt-o și au căzut pe peluza din fața casei.

Privirea lui Hall i-a urmărit pe cei doi o jumătate de secundă prea mult, iar Geiger și-a pus în mișcare trupul plin de răni. A fost o manevră stângace, lipsită de eleganță – o mână a înhățat pumnul în care Hall ținea pistolul și cealaltă a țâșnit spre beregata lui –, iar când Hall s-a întors spre el, asaltul s-a transformat într-o încăierare confuză, a cărei violență era lipsită de precizie. Preț de câteva clipe, Hall a părut să aibă avantajul echilibrului și forței, dar, în cele din urmă, Geiger și-a izbit fruntea de a lui și s-au prăbușit amândoi pe podea – pistolul a alunecat și s-a oprit în pragul ușii de la intrare, iar geanta sport a căzut pe covorul plin de praf.

Geiger a întors capul spre canapea, căutându-l din priviri pe băiat.

— Ezra, fugi!

Puștiul a făcut doi pași spre ușa de la intrare, dar apoi a virat la dreapta și a înhățat geanta din fugă, după care a țâșnit afară din casă, ocolindu-i pe cei doi.

Știindu-se prea slab ca să-l înfrângă pe Hall, Geiger adopta strategia unui luptător aflat în defensivă, membrele lui răsucindu-se în așa fel încât să-l țină imobilizat pe adversar. Dar, după câteva clipe, o mână a lui Hall i-a găsit coapsa ciopârțită și s-a înfipt adânc în rănile proaspete. Durerea s-a abătut asupra lui Geiger ca o ploaie de foc, slăbindu-i strânsoarea și smulgându-i un urlet din gâtlej.

Hall s-a ridicat bălăbănindu-se în picioare, a înhățat pistolul și s-a întors spre Geiger, care zăcea pe spate. Țeava s-a înălțat, iar Geiger aștepta să fie împușcat, însă Hall a făcut o pauză și a evaluat situația: dat fiind că poliția era în apropiere, nici nu se punea problema să tragă.

Hall și-a vârât pistolul în toc și l-a izbit pe Geiger cu piciorul în coapsa rănită.

— Și nu care cumva să te ridici, Geiger! a zis el printre dinți, înainte să se îndepărteze.

Geiger stătea nemișcat. Sângele i se prelingea pe covor și, dintr-odată, l-a invadat un val de muzică. Era copleșit de coruri impetuoase și discordante de alămuri și coarde – aveau gust amar și usturător, erau puternice, scăldate în culori și din ce în ce mai intense. Mintea lui a preluat controlul asupra muzicii, a răsucit-o ca pe o bâtă și a izbit durerea cu ea, punând-o la pământ.

S-a ridicat încet de pe podea, întâi în genunchi, apoi în picioare. S-a apropiat cu greu de ușa de la intrare și s-a sprijinit de toc. S-a străduit din răsputeri să facă un inventar interior, încercând să estimeze câtă energie îi mai rămăsese și cât de departe ar fi putut ajunge. Cracul stâng al pantalonilor de trening era purpuriu și i se lipise de coapsa încinsă de durere.

Geiger a văzut farurile apropiindu-se pe drum și a ieșit pe verandă. Ținându-se de balustrada ruptă, a plecat privirea și l-a văzut pe Harry cu fața în jos, deasupra lui Mitch, care zăcea pe spate – amândoi erau nemișcați ca niște cadavre.

Geiger a pornit șchiopătând pe trepte.

— Harry?

Harry a mișcat ușor capul, apoi s-a rostogolit de pe Mitch, căzând pe spate. Vârful unuia dintre stâlpii de iluminat ieșea din pieptul lui Mitch, iar ochii săi morți erau larg deschiși.

Harry avea pieptul pătat de sânge, dar s-a uitat la Geiger și a ridicat o mână.

— N-am nimic, a zis el, făcând semn spre fluviu. Au luat-o într-acolo – amândoi.

•

Ezra s-a oprit când a ajuns lângă un copac suficient de gros cât să se ascundă după el. S-a lipit cu spatele de trunchi, apoi s-a lăsat pe pământ. Alergase la nimereală, așa că își pierduse orientarea. Noaptea era plină de zgomote: exploziile necontenite din cer, aplauzele mulțimii,

țânțarii care bâzâiau – și ar fi putut să jure că auzea vuietul discret al fluviului nevăzut.

Dată fiind debandada pe care o lăsase în urmă când fugise din casă, îi era imposibil să-și dea seama cine ar fi putut supraviețui și cine ar fi putut veni să-l caute.

A strâns geanta în mână și a așteptat.

•

Hall înainta silențios prin pădure. Pâcla de seară dădea pădurii o înfățișare catifelată și difuză – aducea cu un desen în cărbune pe un carton cenușiu –, dar, la fiecare câteva minute, o nouă jerbă de artificii lumina cerul, și, dintr-odată, pădurea se umplea de stafii nedeslușite.

Pe măsură ce-și croia drum spre fluviu, Hall își construia planul cu minuțiozitate. După ce avea să găsească puștiul și să recupereze geanta, restul urma să fie simplu, fără obstacole. Harta prin satelit i se întipărise limpede în minte – micul dig și barca cu vâsle se aflau la vest, dincolo de pădure, la vreo sută de metri de locul unde era acum. Avea să vâslească până în mijlocul fluviului, ca să nu poată fi văzut de pe mal, apoi s-ar fi lăsat purtat câțiva kilometri spre sud, iar la următoarea localitate aflată pe malul fluviului, ar fi vâslit înapoi la mal și ar fi găsit un mijloc de a se întoarce în oraș.

Știa că băiatul se afla undeva în apropiere. Hall nu era chiar atât de mult în urma lui și nu mai văzuse nicio mișcare după ce puștiul intrase în pădure. Deci Ezra se ascundea foarte aproape, mort de frică, și era aproape sigur că nu avea să se clintească din locul unde se pitise. Sub influența adrenalinei, un adult ar fi putut face o mișcare, dar un copil cu siguranță ar fi paralizat de frică. Deci Hall nu se aștepta să observe ceva, așa că trebuia să-l momească afară din ascunzătoarea lui.

•

— Ezra?

Băiatul era lac de sudoare. Chiar și-așa, auzind pe cineva strigându-l cu glas scăzut, l-a luat cu frig. Era mai puțin decât un strigăt și mai mult decât o șoaptă. Nu-și putea da seama nici cine era, nici cât de aproape se afla, dar era prea speriat ca să se aplece și să arunce o privire de după trunchiul copacului. Oare venise Geiger să-l salveze sau era urmărit de Hall? A îndepărtat cu mâna roiul de țânțari care i se buluceau în jurul capului.

Vocea s-a auzit încă o dată, mai aproape de data asta:

— Ezra? Unde ești?

Acum, era aproape sigur că auzise vocea lui Geiger. Dar ceva l-a împiedicat să răspundă. Dacă se înșela? A strâns geanta la piept. Nu știa ce era pe discurile aflate în ea, dar avea impresia că ținea în mâini viața tatălui său.

O nouă jerbă de artificii a explodat pe cer. S-a împins și mai tare în trunchiul copacului și s-a simțit cuprins de un val de panică. Pădurea a amuțit preț de o clipă, după care vocea s-a auzit din nou.

— Ezra? Sunt *eu*.

Promisiunea din acel ultim cuvânt l-a tulburat atât de tare, încât, în cele din urmă, ceva dinăuntrul lui a cedat. O coardă întinsă la maximum s-a rupt, iar Ezra a început să plângă. Hohotele erau ca niște explozii scurte și aspre, pe care nu le putea stăpâni.

•

Hall se strecura printre copaci, înaintând lateral, cu doar doi pași odată, și strigând numele băiatului din când în când. Când a auzit zgomotul, nu s-a oprit, ci a virat cu vreo douăzeci de grade spre vest. Nu încăpea îndoială că era un zgomot făcut de un om, iar sursa lui era foarte aproape.

În cele din urmă, Hall a rămas pe loc, uitându-se la un pin aflat la vreo zece metri de el, al cărui trunchi impresionant era mult mai gros decât al

celor din jur. Și-a dat seama ce se auzea. Era băiatul – și plângea.

Mișcându-se în sens invers acelor de ceasornic, Hall s-a apropiat de copac și, după câteva clipe, a zărit o siluetă întunecată ghemuită la baza trunchiului. A pornit spre pin, pășind cu multă precauție, dar trosnetul unei crengi l-a făcut pe Ezra să tresară. Fără să arunce o privire în spate, băiatul a luat-o din loc de-a bușilea, apoi s-a ridicat în picioare, înfigând adidașii în pământ ca să capete viteză. Dar urmăritorul a fost mai iute decât el, iar sprintul băiatului a fost doar cinci pași: Hall l-a înhățat de glezne și l-a trântit pe burtă, apoi l-a întors pe spate, s-a urcat pe el și i-a astupat gura cu o mână.

— Ascultă-mă cu mare atenție, Ezra: *nu* am de gând să-ți fac rău. Nu trebuie să mai sufere nimeni. Am să iau geanta și n-ai să mă mai vezi niciodată. După ce plec, să nu strigi după Geiger. Să aștepți câteva minute, apoi s-o iei încolo, spre casă, a zis el, făcând semn cu degetul peste umăr. Ai înțeles?

Hall a luat mâna de pe gura băiatului. Acesta a înghițit și a zis:

— Da.

— Bine, a spus Hall, după care a luat geanta, s-a ridicat în picioare și s-a uitat încă o dată la băiat. Și spune-i lui taică-tu că s-ar putea să-l mai caut.

Dintre copaci s-a auzit un strigăt:

— Ezra!

Hall s-a așezat în genunchi și iarăși i-a astupat gura cu mâna. Deși strigătul era estompat de trunchiuri, Hall și-a dat seama că Geiger era aproape – pur și simplu, nu se dădea bătut.

— Ezra! Spune-mi unde ești!

Hall s-a aplecat și i-a șoptit băiatului la ureche:

— Îmi pare rău, puștiule. S-a schimbat planul. Vii cu mine până la fluviu – cine știe, poate ne ajunge Geiger din urmă. Și ține minte: eu am pistol, iar el, nu. Deci, dacă scoți un sunet, îl omori, sper că-ți dai seama.

S-a îndreptat de spate, l-a luat de mână și l-a ridicat în picioare.

— Iar acuma o luăm la fugă.

Au pornit împreună în direcția fluviului. Băiatul a rămas în urmă de două ori, iar Hall a trebuit să-l smucească de fiecare dată ca să-l readucă în rând cu el. În scurtă vreme, au văzut în spatele copacilor un spațiu vast, de un cenușiu-închis și, câteva clipe mai târziu, au ieșit în câmp deschis: în fața lor, se întindea fluviul Hudson. Pe cer s-a aprins încă o jerbă de artificii, permițându-i lui Hall să zărească micul debarcader înaintând în apă la vreo treizeci de metri mai la nord. La capătul lui, se vedea barca.

Hall a luat-o iarăși la fugă, aproape târându-l pe Ezra în urma lui. În timp ce alergau pe digul de lemn, scândurile încovoiate și slăbite le tremurau zgomotos sub picioare, asemenea unei salve de muschete. Hall s-a oprit brusc și s-a uitat în spate.

Nicio mișcare printre copaci. Apoi s-a întors și a pornit spre capătul debarcaderului, trăgându-l ușor pe Ezra după el.

•

Când a auzit zgomotul, Lily, care stătea în iarba de pe mal, lângă debarcader, a ridicat privirea de la luminile care se reflectau în apă. Notele muzicale interpretate de scânduri sub izbiturile picioarelor i-au readus în minte o imagine foarte vie: a văzut un copil cu niște ciocănele în mâini, lovind plăcile unui xilofon de jucărie. A întors capul și a zărit două siluete alergând ca în vis pe deasupra fluviului. Pe chip i s-a așternut un zâmbet.

•

De fiecare dată când Geiger punea piciorul stâng pe pământ, în coapsa lui ciopârțită exploda un bulgăre de foc. La scurtă vreme după ce intrase în pădure, simțise cum încep să-i cedeze cusăturile, așa că își scosese cămașa, îi rupsese o mânecă și o folosise pe post de garou, legând-o deasupra tăieturilor făcute de Dalton. Acum, nu

mai putea să înainteze decât șchiopătând și, la fiecare pas, lumea din jur se clătina. Creierul său făcea toate calculele necesare pentru a-și păstra echilibrul, dar îi era din ce în ce mai greu să cristalizeze gânduri. O voce necunoscută îi vorbea dintr-un colț al minții: „Poți să pierzi aproximativ douăzeci și cinci la sută din sânge înainte ca organele să-și înceteze funcționarea…” Apoi și-a dat seama că era propria lui voce, amintindu-i un adevăr pe care îl spusese de nenumărate ori victimelor sale.

În timp ce mergea, îl striga pe Ezra – însă întunericul nu-i răspundea –, iar în cele din urmă, un răpăit i-a atras atenția în direcția fluviului. Și-a dat seama că nu venea de la artificii. Era zgomotul unor trupuri în mișcare.

O stea verde a explodat pe cer, iar miile de fărâme luminoase i-au dezvăluit lui Geiger o potecă ce se întindea chiar în fața lui, șerpuind ușor printre copaci. A inspirat adânc și a luat-o iarăși din loc. Dintr-odată, și-a amintit de Corley și a înțeles că-și retrăia visul. Și totuși, de data asta, era altfel: nici acum nu-și cunoștea destinația, dar, pentru prima oară, era sigur că putea ajunge acolo. Era animat de un imbold de nestăvilit, de o voință pură care îl ducea înainte pe cărare.

•

Ezra era așezat pe dig, cu mâinile petrecute în jurul genunchilor duși la piept. Se ruga ca Geiger să vină, să nu ajungă prea târziu.

Hall stătea pe vine, la un metru de el, dezlegând cea de-a doua funie care fixa barca întoarsă cu susul în jos de doi țăruși metalici. Ezra îl urmărea trăgând cu degetele de nodul înțepenit și, din când în când, arunca o privire la pistolul și geanta pe care Hall le lăsase lângă el, pe scândurile roase de intemperii. S-a întrebat cât de greu era pistolul – oare ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să-l ridice?

— Ce-o să faci cu mine dup'aia? a întrebat Ezra. Adică după ce-o să fii gata de plecare.

Hall nu l-a luat în seamă, iar când, în cele din urmă, a reușit să desfacă nodul, s-a ridicat în picioare și a întors barca invers. A luat vâslele care stătuseră sub ea și le-a pus în furci, a legat funia bărcii de unul dintre țărușii metalici, apoi a împins-o în apă. Luată de curent, barca s-a îndepărtat ușor de dig, cu prora orientată spre ei.

Gândul de a coborî pe râu împreună cu Hall era insuportabil pentru Ezra. Oare să încerce să scape? Dacă ar fi făcut-o, ar fi pierdut pentru totdeauna geanta cu discurile…

Hall s-a aplecat, a luat pistolul și l-a băgat în toc. Apoi a înhățat geanta. Preț de câteva clipe, s-a uitat la Ezra în tăcere, privindu-l, în sfârșit, în ochi.

— Ești speriat?

Băiatul a încuviințat din cap.

— Bine, a zis Hall. Rămâi așa.

•

Geiger a ieșit dintre copaci. Țărmul era chiar în fața lui, iar câțiva metri mai încolo începea un debarcader care înainta în apa întunecată a fluviului, iar la capătul lui, două siluete – una în picioare, alta așezată.

Geiger a pornit spre ele, iar scândurile vechi au început să se clatine sub greutate. Silueta în picioare s-a întors și a ridicat brațul, îndreptând ceva spre el.

— Geiger, a zis Hall, stai pe loc!

— Dă-i drumul lui Ezra.

— Pleacă, Geiger!

Ezra s-a ridicat într-un genunchi.

— Fă ce-ți spune, Geiger! N-o să pățesc nimic.

— Geiger, pleacă dracu' și totu' o să fie bine. Dacă nu, iau băiatul cu mine în barcă.

Dar Geiger își continua înaintarea. Visul său întotdeauna avea un început și un mijloc, însă nu avea niciodată un sfârșit adevărat. Acum, ajunsese în cele din urmă la ultima parte. Îl aștepta finalul.

— Deci așa, a zis Hall. Atunci îmi bag pula!

A pus geanta jos, a apucat funia și a tras barca.

— Urcă, Ezra! i-a poruncit puștiului.

— Nu urca, Ezra! a strigat Geiger, care ajunsese la jumătatea debarcaderului.

Ovalul palid al feței lui Ezra s-a întors spre el.

— Urcă dracu' în barcă! a țipat Hall. Acuma!

Ezra a sărit de pe dig, iar Geiger a auzit vâslele tremurând în furci.

— Vreau băiatul, a zis el. Și discurile.

— Nu se poate, Geiger, i-a răspuns Hall, dând drumul funiei.

Barca s-a îndepărtat iarăși de dig, iar Hall a luat geanta de jos.

— Voiau să vă omorâm pe toți, să facem curățenie. Dar acum, *eu* am devenit o problemă, așa că, după ce-o să dispar, o să le spun așa: dacă încearcă să pună mâna pe mine, Veritas Arcana primește discurile înapoi. Deci discurile au devenit polița *mea* de asigurare. Așa se încheie povestea asta, Geiger. Iar acuma, pleacă!

Geiger, care ajunsese la vreo șase metri de capătul debarcaderului, a zărit ochii lui Hall scăpărând în noapte.

— Nu se poate, Hall.

Hall a ridicat pistolul în dreptul umărului.

— Nu te-nțeleg, Geiger, zău că nu te-nțeleg. De ce faci asta?

— Să zicem că așa e cel mai bine pentru mine.

— Geiger, *chiar* am de gând să te împușc.

— Ba nu. Polițiștii sunt foarte aproape și or să audă împușcătura.

Deasupra lor, a început finalul apoteotic al spectacolului de artificii. Se auzea o nouă explozie la fiecare două-trei secunde, umplând cerul nopții cu jerbe strălucitoare, cu pocnete și bubuituri asurzitoare.

— Ba n-or să audă, a zis Hall.

Și a tras.

Glonțul l-a dezechilibrat pe Geiger și l-a răsturnat pe spate. Zăcea uitându-se la umbrelele de scântei multicolore. În mijlocul acelui peisaj animat și strident, simțea că plutește pe un pat moale și cald de tăcere. Nu mai vedea nimic, nu mai simțea nimic. Știa doar că pleca.

A auzit o voce strigându-l. Era Ezra. Băiatul insista în legătură cu ceva, tonul lui fiind rugător și imperios. Geiger nu putea distinge cuvintele, iar în cele din urmă nu s-a mai auzit nimic. Nimic în afară de un urlet.

•

Luciul apei era presărat cu scântei, iar orașul copiilor era atât de strălucitor, încât Lily se gândea că ar fi putut lumina întreaga lume. Dar când a auzit țipătul prelung, plin de disperare, s-a ridicat în picioare. Și-a dat seama ce era – plânsul copiilor. Erau speriați și o chemau din casa lor de sub ape.

•

Hall se uita la trupul lui Geiger, aflat la vreo patru metri de el. Țintise în partea din dreapta sus a trunchiului, cel mai bun mijloc de a obține un impact puternic, fără a produce o rană mortală. Însă nu-și putea da seama dacă nimerise unde voia. Geiger era nemișcat: sau sângera abundent, sau murise. Hall voise să-l oprească, nu să-l omoare, dar, în fond, prea puțin conta, important era că acum putea să-și vadă de drum.

A tras iarăși barca spre el. Ezra stătea pe banca pentru vâslaș, cu capul sprijinit pe genunchi. Când prora a lovit debarcaderul, băiatul a ridicat privirea. Chipul său l-a surprins pe Hall: ochii lui uscați, în loc să fie scăldați în lacrimi, erau plini de o ură sticloasă, asemenea luminii reci a stelelor. Hall ezita iarăși: să-i dea drumul sau să-l ia cu el? Nu voia să-i facă rău lui Ezra, dar, dacă l-ar fi lăsat în urmă, le-ar fi spus polițiștilor că plecase cu barca. Iar polițiștii ar fi pus malurile sub

supraveghere sau chiar ar fi chemat un elicopter să-l urmărească pe fluviu.

— Ia loc în spate, Ezra. Hai să facem o plimbare.

Băiatul s-a uitat o clipă la el, apoi s-a așezat la pupă. Hall a coborât în barcă, și-a pus geanta la picioare, apoi s-a întins să dezlege funia de țărușul de fier. A aruncat o privire spre debarcader și l-a văzut pe Geiger ridicându-se cu greu în picioare, jumătatea lui dreaptă fiind umedă și strălucitoare.

— Doamne-Dumnezeule…, a bâiguit Hall.

În cele din urmă, a dezlegat nodul, iar barca a luat-o la vale. Hall stătea în picioare, clătinând din cap și urmărindu-l pe Geiger cum înainta șontâc-șontâc, cu umerii încovoiați asemenea unor cochilii. În cele din urmă, Geiger s-a oprit la capătul digului, legănându-se pe picioare.

Hall și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat:

— S-a terminat, Geiger! Las-o baltă!

•

La început, Geiger nu-și putea da seama ce anume vedea. Poate că era halucinația unui creier insuficient irigat cu sânge. Sau poate că se legăna în îmbrățișarea unui vis.

Două mâini s-au ridicat din fluviu precum două creaturi acvatice livide și au înhățat marginea bărcii. Deasupra apei s-a ivit un cap, iar Geiger a văzut ochii furioși ai unui salvator, gura deschisă a unui copil aflat în căutarea altui copil, un trup pe care frica și exaltarea îl împingeau dincolo de limitele sale – apoi Lily a dat să urce în barcă.

Dar, din pricina greutății, barca s-a înclinat brusc vreo patruzeci de grade, făcându-l pe Hall să cadă pe spate, iar în cele din urmă s-a răsturnat. Ezra, Hall și Lily au dispărut cu toții sub barca răsturnată, fără să scoată un sunet. Geiger știa că, de data asta, visul avea să se termine – cu el treaz, în lumea reală. Și trupul n-avea să i se mai descompună.

A auzit o voce în spatele său, un strigăt aspru și disperat:

— Geiger!

Dar știa că era un strigăt venit din afara visului, așa că a sărit de pe marginea debarcaderului, izbindu-se de apă, și a pornit înot spre barcă. Răceala fluviului era atât un stimulent, cât și un anestezic, înviorându-i mintea și amorțindu-i carnea.

Când a ajuns lângă barcă, s-a scufundat sub ea. A înotat câteva clipe în întuneric, apoi niște mâini disperate au dat de el, înhățându-l, strângându-l cu putere și trăgându-l într-un vârtej nebunesc.

•

Harry înainta șchiopătând pe debarcader. Fluviul se învolbura cu o violență nevăzută în jurul bărcii. Membre anonime și agitate ieșeau la suprafață, apoi dispăreau sub apă, ca și când fluviul le-ar fi revendicat. Apoi zbuciumul a încetat.

Ultimele artificii au pictat cerul cu o reproducere impresionantă a drapelului american și, pe măsură ce scânteile se împrăștiau și se estompau, steagul s-a dizolvat, lăsând în urma lui doar întuneric și strălucirea discretă a stelelor. În cele din urmă, ovațiile îndepărtate ale mulțimii s-au stins.

Harry urmărea barca plutind în josul râului și căuta cel mai mic semn de viață în jurul ei, luptând cu disperare împotriva valului de durere care era gata să-l năpădească. În cele din urmă, a zărit un cap ieșind de sub apă.

Înotătorul a pornit spre mal, vădit epuizat. Un braț lovea apa, iar celălalt târa ceva. Harry a străbătut debarcaderul în fugă, a coborât pe mal și a făcut câțiva pași. Își încorda privirea spre apa întunecată, dar tot nu-și putea da seama cine era înotătorul. Când a ajuns chiar în dreptul lui, Harry a sărit pe stratul de pietre și nămol de lângă apă. Silueta uscățivă a străbătut târâș ultimii metri și s-a

prăbușit pe mal, tușind și gâfâind. Geanta sport zăcea lângă el.

Harry a îngenuncheat lângă Ezra și l-a atins ușor pe spate. Fără să ia în seamă strigătele și razele agitate ale lanternelor care se apropiau de el, a întors băiatul cu fața în sus.

Ezra a ridicat privirea spre el și a scuipat o gură de apă.

— Ușor, Ezra, ușor, a zis Harry, citind în ochii băiatului întrebarea care îl chinuia, înainte ca acesta să-i dea glas.

— Geiger? a zis Ezra.

Harry a clătinat din cap, iar băiatul a început să plângă – erau lacrimi tăcute, izvorâte din adâncul sufletului său.

•

Stăteau unul lângă altul pe treptele care duceau la verandă: Ezra înfășurat într-o pătură, iar Harry bandajat de la umăr până la mijloc, cu brațul petrecut pe după umerii băiatului. Aveau amândoi privirea pierdută a oamenilor îndureraţi.

Luminile celor două mașini de poliție și ale ambulanței desenau modele colorate pe pajiștea din fața casei. Mai devreme, în timp ce stăteau în living, fuseseră supuși la o primă rundă de întrebări, care dăduseră la iveală răspunsuri mai degrabă derutante decât lămuritoare. Le povestiseră polițiștilor că – din motive pe care nu le cunoșteau – fuseseră atacați de doi străini, incidentul soldându-se cu moartea unuia dintre ei și dispariția altor trei persoane în apele fluviului.

În mijlocul agitației generale, geanta sport fusese aruncată sub blatul de gătit din bucătărie, fără ca nimeni să se uite în ea. Când polițiștii le-au dat o pauză, Harry s-a scuzat și s-a dus la baie, unde a scos discurile din geantă și le-a ascuns în vasul closetului.

Acum, Harry și Ezra stăteau pe treptele verandei, iar băiatul i-a povestit în sfârșit ce se întâmplase în încleștarea din apele negre ale

fluviului. Ezra nu avusese suficientă putere cât să se opună mâinilor care îl trăgeau și încercau să-l imobilizeze. Apoi cineva îl smulsese din vălmășagul de trupuri, îi pusese breteaua genții pe după gât și îl ridicase la suprafață, spre aer și viață. Dar costul supraviețuirii lui i se părea imposibil de îndurat.

— Îmi pare atât de rău, a zis Ezra, clătinând din cap.

— De ce spui asta? l-a întrebat Harry, întorcându-se spre el.

— Toate s-au întâmplat din pricina mea.

Harry l-a tras mai aproape de el.

— Ba nu, Ezra. Pur și simplu…

Căuta cu disperare cuvintele potrivite, niște lucruri înțelepte și liniștitoare pe care să i le spună băiatului, dar nu i-a venit nimic în minte.

O mașină a apărut din pădure, iar un polițist i-a ieșit în întâmpinare și s-a postat în fața capotei, cu mâinile ridicate. Mașina s-a oprit, iar din ea a coborât o doamnă înaltă și zveltă. Polițistul a stat de vorbă cu femeia vreo zece secunde, după care aceasta l-a dat la o parte cu mâna și a luat-o din loc.

— Ezra?

Băiatul a ridicat privirea, tresărind la auzul vocii familiare. Zâmbind, Harry l-a strâns ușor de umăr.

Femeia și-a zărit fiul și a luat-o la fugă spre el.

22.

Afacerea mergea prost. Canicula alungase lumea de pe străzi și, colac peste pupăză, primăria începuse să evacueze dărâmăturile casei lui Geiger, așa că, în fața lotului cu pricina, fusese întins un gard de sârmă cu o poartă, iar echipajul de la demolări împrejmuise și o porțiune de trotuar.

Domnul Memz a scos din pachet o țigară pe jumătate fumată, a apăsat pe rotița brichetei Zippo și a aprins-o. Când tipul slab, sprijinit în cârjă, s-a oprit lângă masa lui, veteranul a avut nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama de unde să-l ia. În cele din urmă, și-a adus aminte numele celui din fața sa și împrejurările în care îl cunoscuse.

— Harry, nu? Mda, Harry, tovarășu' lu' Geiger. M-a indus în eroare cârja.

Zâmbind ușor, Harry a ridicat cârja din lemn de cireș, arătându-i Domnului Memz mânerul sculptat.

— Elegantă, nu?

— Și mie mi-ar prinde bine una ca asta. Arată mișto, a zis veteranul, apoi s-a uitat la Harry cu un aer plin de nădejde: auzi, Harry, nu cumva ai o țigară?

— Nu, îmi pare rău.

— La naiba! În ziua de azi nu mai fumează aproape nimeni.

Harry a aruncat o privire în lungul străzii – noul său obicei.

— Și, cum merge afacerea? l-a întrebat el pe Domnul Memz.

— *Care* afacere, omule? a zis veteranul cu un aer necăjit.

Un huruit puternic i-a făcut pe amândoi să întoarcă privirile. Un excavator tocmai descărcase o cuvă de moloz într-o basculantă.

După câteva clipe, cei doi s-au uitat unul în ochii celuilalt.

— Geiger a plecat, omule, a zis Harry.

— A plecat, adică s-a dus?

— Nu, s-a înecat. Acu' cinci săptămâni, într-un orășel aflat nițel mai la nord.

Domnul Memz și-a crispat buzele într-o grimasă tristă și a clătinat din cap.

— Cumva pe 4 iulie, când cu incidentu' ăla de pe malu' fluviului?

— Da.

Preț de câteva clipe, veteranul a rămas complet nemișcat, apoi a scos un mârâit și a dat cu pumnul în masă, făcând să sară cărțile de pe tăblie.

Harry a scos un oftat:

— M-am gândit c-ai vrea să știi ce s-a întâmplat cu el…

Domnul Memz tăcea. Mârâitul se transformase într-un bombănit indescifrabil.

Harry a lovit trotuarul cu cârja.

— Acuma, tre' să plec. Tre' să ajung într-un loc.

— Bine, a încuviințat veteranul din cap, cu privirea pierdută. Ne mai vedem pe-aici.

— Nu cred.

— Bine, atunci nu ne mai vedem.

Harry a vârât mâna într-un buzunar, a scos un plic și l-a pus pe masă.

— Mă duc să șterg niște urme, a zis el.

Domnul Memz s-a uitat la plic.

— Ce-i în el?

— Ceva care să te ajute să te întreții până își revine afacerea. Iar acuma, chiar tre' să plec, omule. Ai grijă de tine.

Privirea veteranului l-a urmărit pe Harry pornind spre bulevardul Amsterdam, după care a revenit asupra plicului. L-a luat de pe masă, i-a scos conținutul pe jumătate și a numărat încet cele douăzeci de bancnote de cinci sute de dolari.

— Dumnezeule mare!

A întors capul și s-a uitat în lungul străzii. A văzut vreo cincisprezece oameni pe trotuar – mulți străini și doar câteva chipuri familiare –, dar Harry deja dispăruse.

•

Un taxi a oprit la intersecția dintre 110th Street și bulevardul Malcolm X. Harry a coborât și a intrat în Central Park, apropiindu-se de capătul său nordic. Apa din Harlem Meer[68] era liniștită și cenușie, iar pe lângă mal înotau agale câteva rațe sălbatice.

Harry a luat-o pe o alee, dându-se la o parte din calea tinerilor cu patine și skateboarduri. Fantomele îl urmăreau peste tot – nu se făcuse nicio identificare a cadavrelor, nu existau morminte proaspete și pietre funerare inscripționate cu nume și date în fața cărora să plângă – nu le putea lăsa să se odihnească. Era un păstor al morților: Geiger era mereu prin preajmă, o prezență secundară, însă Lily era aceea pe care Harry o ținea cel mai aproape de el. Ideea morții surorii lui rămânea, în cea mai mare parte, de neînțeles. Absența ei bruscă și totală din viața sa îi dăduse tot echilibrul peste cap, iar faptul că n-avea să o mai vadă niciodată era inacceptabil. Visele sale erau pline de râsete amețitoare și ritualuri de copii. Durerea nesfârșită pe care o simțea îl epuiza.

În cele din urmă, s-a așezat pe o bancă ce dădea spre lac.

— Harry? a zis bărbatul de lângă el.

— Scuză-mă c-am întârziat, a zis Harry, întorcându-se să strângă mâna întinsă de David Matheson.

— Îmi pare bine că, în sfârșit, facem cunoștință.

Harry s-a uitat în ochii lui, apoi a întors capul. A pus cârja între picioare răsucindu-i mânerul când la stânga, când la dreapta – încă un obicei nou.

— Spune-mi, l-a întrebat Matheson, cum ți-ai dat seama că eu sunt „SefuCelMare”?

Harry a ridicat din umeri.

— Am intrat în arhiva de Messenger a lui Geiger. De pe PC-ul meu.

— Serios? E o chestie foarte dificilă.

— Mi-a luat ceva timp, dar m-am folosit de niște programe pe care le-am conceput singur.

Cu coada ochiului, Harry a văzut pe cineva apropiindu-se în fugă de ei. S-a încordat tot, strângând cârja în mâini, dar, când a văzut că alergătorul trece pe lângă ei, s-a liniștit și s-a sprijinit de spetează.

— Cum se mai simte Ezra? a întrebat Harry.

— Mai bine, dar tot nu și-a revenit complet. L-am văzut o singură dată – pe ascuns și doar câteva ore, într-o cameră de hotel, în prezența maică-sii. Nu e tocmai indicat să stau mult în preajma lui acum, când se fac presiuni atât de mari asupra mea. Oricum, mi-a zis că își petrece mult timp cântând la vioară. Mă gândesc că-i un lucru bun.

— Așa cred și eu. Spune-mi, Matheson, ai lucrat vreodată în comerțul cu artă?

— Nu, era doar un camuflaj, ca să mă pot mișca liber prin lume.

Harry a aruncat o privire rapidă de jur împrejur, apoi a scos un mic pachet din buzunar.

— Am găsit un mijloc să sparg cifrul digital, așa că acum ai atât originalele, cât și două cópii.

— Îți sunt foarte recunoscător, i-a răspuns Matheson, luând pachetul și vârându-l într-o mică geantă pe care o avea lângă el. Ești foarte bun în ce faci, Harry.

— Mersi.

— Veritas Arcana ar avea mare nevoie de cineva cu o pregătire ca a ta. Ne extindem pe zi ce trece – în prezent, avem patru servere împrăștiate peste tot în lume –, dar cei cărora nu le place ce facem ne suflă mereu în ceafă și încearcă din răsputeri să ne distrugă rețeaua.

— Îmi pare rău, omule, dar nu mă bag.

— În fine, mai gândește-te. Dacă te răzgândești, e limpede că n-o să-ți fie greu să dai de mine.

•

Orizontul dinspre răsărit deja se luminase ușor – un preludiu al zorilor.

Pe gardul ale cărui scânduri erau în formă de zgârie-nori a apărut o pisică. După ce a mers vreo doi metri pe scânduri, a sărit în grădină.

Tot ce mai rămăsese din clădirea care ocupase cândva locul acela erau fundațiile și platforma de beton a ușii din spate. Motanul a urcat cele două trepte, s-a așezat pe platformă și a început să-și

lingă blana, curățând-o de murdăria care se depusese pe ea în timpul muncilor de peste noapte.

Când a auzit zgomotul unor pași inegali, motanul a ridicat capul. Un bărbat s-a așezat lângă el și a început să-l scarpine deasupra orbitei fără ochi, iar motanul a răspuns cu un tors zgomotos.

Nimeni din cartier nu l-ar fi recunoscut. Purta ochelari cu ramă neagră, părul șaten și ondulat îi ieșea de sub șapcă. O purta cu cozorocul întors la spate, iar barba neagră și îngrijită i se ridica până aproape de pomeți.

În mână ținea o bucată prăfuită, cam cât o palmă, din podeaua distrusă. A șters-o de pantaloni și s-a uitat cu atenție la ea: fragmentul era din lemn de mahon și avea o intarsie de frasin în formă de semilună. A răsucit-o vreo douăzeci de grade în sensul acelor de ceasornic, apoi douăzeci de grade în sens invers, așa cum faci cu o piesă a unui puzzle căreia nu-i găsești locul în întreg.

„Lumea nu știe nimic de tine. Ăsta e darul meu pentru tine. Tu nu exiști."

Bărbatul a vârât bucata de lemn în buzunar, a luat motanul în brațe și l-a pus pe umăr.

— Să mergem.

S-a ridicat ușor în picioare, s-a întors și a pornit spre trotuar, pășind peste fundații. Șchiopăta ușor, dar reușise să încorporeze cumva acest mic defect în legănarea trupului său.

Ba chiar s-ar fi putut spune că îi conferea o anumită grație.

Mulțumiri

Mă consider binecuvântat că am atâția oameni cărora să le mulțumesc:

Stephen Rubin, director al Henry Holt and Company, pentru că a citit această carte și a decis că și alții ar trebui să aibă ocazia să o facă.

John Sterling, editorul meu, pentru priceperea și dăruirea sa, pentru imaginația, sârguința și onestitatea sa.

Andre Bernard, prieten și un om foarte cult, care, în sensul cel mai adevărat, a făcut toate acestea posibile și căruia îi voi fi mereu recunoscător.

Cari-Esta Albert, prietenul, criticul și confidentul meu cel mai apropiat de pe această mică planetă, și Susan Brecker, pentru dragostea, forța și sprijinul ei de neprețuit.

Liz Robinson și Dodie Gold, cei mai buni manageri și cei mai dragi prieteni, pentru îndrumarea și loialitatea de care au dat dovadă în toți acești ani.

Doctorii Robert Zevin, Lawrence Weisberg și Jaine O'Neill, care și-au făcut întotdeauna timp să-mi explice ideile lor ingenioase despre minte și trup.

Luis Rumbaut, pentru traducerile sale impecabile.

Doctorul Andrew C. Lotterman, al cărui spirit pătrunzător și a cărui grijă m-au ajutat să înțeleg ce încercam să scriu cu adevărat și mai ales *de ce.*

Și, în mod special, Nat Sobel și Judith Weber, agenții și prietenii mei, care au crezut că această carte merită să fie

publicată și, astfel, mi-au schimbat viața. În timp ce scriam cele cinci variante suplimentare pe care mi le-a cerut Nat, mi-a devenit limpede că (cel puțin) unul dintre motivele pentru care a fost atras de această carte este afinitatea lui cu arta dark performată în paginile de față. În procesul transformării manuscrisului meu într-o carte, Nat a fost mentorul meu neobosit, redactorul nemilos și supraveghetorul sever – nu pot decât să îi mulțumesc din suflet pentru pasiunea, încrederea și înțelepciunea sa.

Sfârșit

virtual-project.eu

[1] Arne Jacobson (1902-1971): arhitect și designer danez.

[2] Arturo Toscanini (1867-1957): dirijor italian.

[3] *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*: album din 1967 a formației The Beatles.

[4] Deprivare: situație clinică sau experimentală în care bolnavul întrerupe contactele senzoriale cu mediul ambiant.

[5] În tortura cu apă pe scândură, torționarul toarnă apă pe fața celui interogat, care este imobilizat pe o scândură.

[6] „Laba de pisică" era un fel de gheară metalică folosită pentru sfârtecarea cărnii. „Tubul cu dinți de crocodil" consta dintr-un cilindru tăiat pe lungime, ale cărui jumătăți erau prinse pe o parte cu balamale și care avea pe partea interioară țepi metalici; victima era introdusă în acest tub, iar torționarul îl încălzea făcând focul sub el. Tortura prin „metoda țărușului" presupunea înfigerea unui țăruș bont în pământ, deasupra căruia era atârnată victima cu ajutorul unei funii legate de degetul mare sau de încheietura mâinii; cel torturat avea de ales între a se sprijini pe țărușul bont sau a-și lăsa toată greutatea în degetul mare sau încheietură.

[7] Furtuna în Deșert: numele sub care mai este cunoscut Războiul din Golf (1990-1991).

[8] Hans Rudolf „Ruedi" Giger (n. 1940): pictor și sculptor suedez.

[9] Pepcid Complete: medicament pentru combaterea hiperaciditătii.

[10] În italiană, în original: „idiot".

[11] Attica: închisoare de maximă securitate din localitatea cu același nume, aflată în statul New York.

[12] Citare parțială a faimoasei replici a lui Cezar: *Et tu, Brute*? („Și tu, Brutus?").

[13] Hidroxidul de amoniac este folosit ca dezinfectant.

[14] *Do You, Mister Jones* („Nu-i așa, domnule Jones?") este un vers din piesa *Ballad of a Thin Man* („Balada unui slab"), compusă de Bob Dylan în 1965.

[15] Piesă din 1968 a interpretului scoțian Donovan.

[16] Willem de Kooning (1904-1997): pictor american de origine olandeză, figură importantă a expresionismului abstract.

[17] Softball: un fel de baseball, care se joacă pe un teren mai mic, cu o minge ceva mai mare și mai moale.

[18] Imitrex: medicament pe bază de sumatripan folosit pentru îndepărtarea cefaleei.

[19] Dixieland: stil ritmat, bazat pe alămuri, în jazzul american.

[20] New York Knicks: echipă de baschet din New York, înființată în 1946.

[21] Wichita e cel mai mare oraș din statul Kansas, iar Des Moines e capitala statului Iowa.

[22] New York Mets: echipă de baseball înființată în 1962.

[23] Manila este o fibră textilă extrasă din frunzele unei plante exotice (*Musa textilis*), folosită la fabricarea frânghiilor, a sforilor și a unor pânzeturi, precum și a unei hârtii groase și aspre, de culoare cafenie.

[24] Efectul Doppler constă în variația frecvenței unei unde emise de o sursă de oscilații, dacă aceasta se află în mișcare față de receptor. Efectul Doppler poate fi constatat atât în cazul undelor electromagnetice (inclusiv lumina), cât și în cazul undelor elastice (inclusiv sunetul). Frecvența măsurată crește atunci când sursa se apropie de receptor și scade când sursa se depărtează de receptor. Așa se explică variațiile sirenei de la o mașină de salvare sau de poliție care se apropie, apoi se îndepărtează de noi.

[25] RDX: exploziv folosit pe scară largă în industrie.

[26] Tsuga: conifer de talie mare răspândit în America de Nord și în Asia, cu coronament conic, ramuri lungi și subțiri.

[27] *Vernicia fordii*: arbust originar din China, ale cărui fructe conțin semințe oleaginoase.

[28] Lemn tigrat: lemn roșcat cu dungi maronii obținut din două specii de arbori originari din Brazilia: *Astronium fraxinifolium* și *Astronium graveolens.*

[29] Consolidated Edison: una dintre cele mai mari companii de energie din SUA.

[30] Refrenul faimoasei piese *Hit the Road, Jack.*

[31] Versuri din piesa *Ballad of a Thin Man* de Bob Dylan.

[32] Inelul Verde: numele mai multor personaje de benzi desenate care au în comun faptul ca posedă un inel magic, ce le conferă puteri supranaturale.

[33] Jurământul de Credință al Statelor Unite e un jurământ de loialitate față de drapel și stat compus în 1892 de Francis Bellamy și adoptat de Congres ca jurământ național în 1942.

[34] Versuri din piesa *We Gotta Get out of This Place* („Trebuie să plecăm de-aici”) a formației The Animals.

[35] Aluzie la un cântec pentru copii, ale cărui versuri sună așa: „Trei șoareci orbi, trei șoareci orbi, / Ia uite cum fug, ia uite cum fug! / Fug după soția fermierului, / Care le-a tăiat cozile cu un cuțit. / Ați mai văzut vreodată așa ceva, / Trei șoareci orbi?”

[36] Este vorba despre detectorul Geiger, care se folosește pentru identificarea diferitelor tipuri de radiații.

[37] Flatbush: zonă din cartierul Brooklyn.

[38] Versuri din piesa *The Sound of Silence* („Sunetul tăcerii”), compusă de Simon & Garfunkel în 1964.

[39] University Heights: zonă din cartierul Brooklyn.

[40] În spaniolă, în original: „Ia mâna de pe el!”

[41] În spaniolă, în original: „Ciudată. Foarte ciudată.”

[42] International Brotherhood of Teamsters: sindicat care reunește muncitori din Statele Unite și Canada.

[43] Triangulație: ansamblu de operații geodezice prin care pot fi determinate suprafețe și distanțe, împărțind terenul într-o rețea de triunghiuri echilaterale în vederea stabilirii coordonatelor punctelor de pe teren.

[44] Baton Rouge: capitala statului Louisiana.

[45] Advil: medicament antiinflamator și analgezic asemănător Ibuprofenului.

[46] Tylenol: medicament analgezic și antipiretic.

[47] Aluzie la o replică din *Butch Cassidy și Sundance Kid,* regizat de George Roy Hill în 1969.

[48] Tunelul Holland trece pe sub fluviul Hudson, făcând legătura între Manhattan și Jersey City.

[49] Acronim de la Personal Digital Assistant („Asistent digital personal”) – computer de mici dimensiuni care poate fi folosit, între altele, pentru navigarea pe internet și pentru convorbiri telefonice.

[50] Upper West Side: zonă din Manhattan, aflată între Central Park și fluviul Hudson.

[51] Sort de lichior obținut prin macerarea în alcool etilic a unui amestec de plante, care apoi se distilează, se amestecă cu sirop de zahăr, se îmbuteliază și se păstrează mai mult timp pentru desăvârșirea aromei. Acronimul VEP vine de la *Vieillissement Exceptionnellement Prolongé* („învechire extrem de lungă”).

[52] Caractere grotești: litere de tipar fără talpă, având linii de grosime egală.

[53] Vers din piesa *Jingle Bell Rock* („Rock cu clinchet de clopoțel”), interpretată pentru prima oară de Bobby Helms, în 1957.

[54] În spaniolă, în original: „Ai văzut ieșind pe-aici un bărbat și o femeie îmbrăcată în violet?”

[55] *Scarface* a fost regizat de Brian de Palma în 1981.

[56] Citare prescurtată a dictonului latinesc *Semper fidelis* („Întotdeauna loial”), adoptat ca motto de Corpul de Marină din Statele Unite.

[57] The Jaynetts: trio feminin newyorkez.

[58] Staten Island: cartier din sud-vestul New York-ului.

[59] Homar *fra diavolo*: mâncare italienească ce se prepară cu paste, carne de homar, verdeață și condimente.

[60] Orașul Cambridge face parte din aglomerația urbană a Bostonului.

[61] În italiană, în original: „Înțelegi?”

[62] Versuri din piesa *I Shall Be Released* („Am să fiu eliberat”), compusă de Bob Dylan în 1967. Versurile pe care și le amintește Geiger în continuare sunt din aceeași piesă.

[63] Salata Cobb se prepară din friptură, ouă fierte, ciuperci, roșii, salată verde, brânză, ceapă și avocado, toate tăiate mărunt.

[64] Lidocaină: compus cristalin care, sub formă de clorhidrat, se folosește ca anestezic local și agent antiaritmic.

[65] Personajul principal din romanul *Goodbye, Mr. Chips,* de James Hilton, care a fost ecranizat de două ori, în 1939 și în 1969. Domnul Chips este un profesor care, în ciuda timidității și a neputinței sale de a interacționa cu elevii, ajunge în cele din urmă, grație căsătoriei cu tânăra Katherine, să devină dezinvolt și să aibă o carieră strălucită.

[66] Bernard Lawrence „Bernie” Madoff: broker și consilier în domeniul investițiilor care a pus la punct cea mai amplă schemă Ponzi din istorie (un fel de sistem piramidal asemănător Caritas-ului românesc).

[67] Ossining: localitate de 38 000 de locuitori aflată la nord de New York.

[68] Harlem Meer: lac aflat în partea de nord-est a parcului.

Table of Contents

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
PARTEA A DOUA
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
PARTEA A TREIA
18.
19.
20.
21.
22.

Table of Contents

PROLOG 2
PARTEA ÎNTÂI 13
1. 13
2. 22
3. 31
4. 39
5. 48
6. 57
7. 66
8. 72
9. 95
PARTEA A DOUA 106
10. 106
11. 125
12. 141
13. 161
14. 176
15. 186
16. 194
17. 209
PARTEA A TREIA 223
18. 223
19. 256
20. 275
21. 281
22. 325